EVELYN HUGO'NUN YEDİ KOCASI'NIN ULUSLARARASI ÇOKSATAN YAZARI

Taylor Jenkins Reid

MALIBU'DA SON PARTİ

YABANCI

Malibu sahillerinde geçen, başrolünde dört seksi örfçü kardeşin ve ünlü bir şarkıcı olan babalarının yer aldığı şahane bir roman." —*People*

eid bir kez daha temposu hızlı, insanı bir anda içine ken, farklı onyıllarda ve farklı hikâyelerde sarsıntısız bir seyahate çıkaran bir işe imza atmış."
—*Washington Post*

"Taylor Jenkins Reid, *Malibu'da Son Parti*'yle kendini aşmış." —*Associated Press*

"Reid nefes kesen, destansı bir aile romanı kaleme almış." —*Marie Claire*

Reid'in yayımlanan her kitabı büyük bir edebiyat olayı oluyor. Son romanı da bu beklentileri fazlasıyla karşılıyor." —*E! Online*

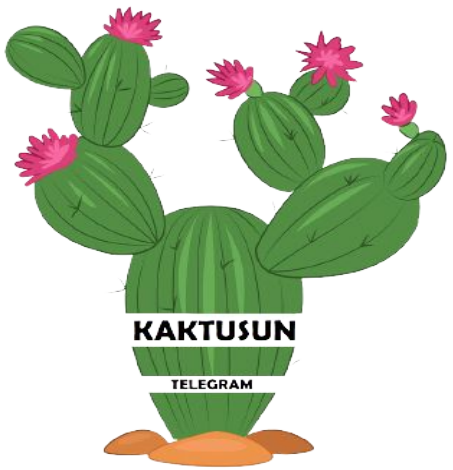
libu'da Son Parti eğlenceli, unutulmaz bir kitap."
—*Business Insider*

"Leziz bir dram." —*Vogue*

"Mutlaka okunmalı." —*Parade*

Taylor Jenkins Reid bu işi biliyor. Unutulmaz bir geceye dair unutulmaz bir kitap."
—*HelloGiggles*

MALIBU'DA SON PARTİ

Malibu yanıyor.

Bu, Malibu'nun zaman zaman yaptığı bir şeydir.

Ortabatı'nın düzlüklerini hortumlar sarar. Güney Eyaletleri'ni seller götürür. Meksika Körfezi'nde kasırgalar kopar.

Ve Kaliforniya yanar.

Bölge, M.Ö. 500 yılında Çumaşların yaşadığı dönemde de zaman zaman yanardı. 1800'lerde İspanyol sömürgecileri bölgeyi ele geçirdiğinde yandı. 4 Aralık 1903'te, Frederick ve May Rindge şimdilerde Malibu olarak bilinen kara uzantısını sahiplendiğinde yandı. Alevler kıyı şeridinde elli kilometre boyunca yayıldı ve Viktoryen tarzdaki yazlık evleri yok etti.

Malibu 1917 ve 1929'da, ilk film yıldızlarının oraya gitmesinden epey sonra yandı. 1956 ve 1958'de, kaykaycılar ve plaj güzelleri kıyılarına damladığında yandı. 1970 ve 1978'de, kanyonlarına hippiler yerleştikten sonra yandı.

1982, 1985, 1993, 1996, 2003, 2007 ve 2018'de yandı. Aradaki dönemlerde de.

Çünkü yanmak Malibu'nun doğasında var.

* * *

Malibu'nun sınırında MALIBU, 45 KİLOMETRELİK GÜZEL MANZARA yazan bir tabela durur. Uzun, ince kasaba –hemen hemen elli kilometrelik ince sahili kucaklayan bir bölge– okyanustan ve dağdan müteşekkildir ve Pasifik Sahili Otoyolu ya da PSO olarak bilinen iki şeritli bir yolla ikiye bölünür.

PSO'nun batısında Pasifik Okyanusu'nun kristal mavisi dalgalarına evsahipliği yapan sıra sıra kumsal uzanır. Sahil boyunca pek çok bölgede otoyolun kenarı manzara için yarışan, dar ve yüksek yazlık evlerle doludur. Sahil şeridi girintili çıkıntılı ve taşlıktır. Dalgalar canlı ve berraktır. Hava mis gibi deniz kokar.

PSO'nun hemen doğusunda da devasa, çorak dağlar uzanır. Ufuk hattını doldururlar; çöl çalıları ve yabani ağaçlarla, ince çalı örtüsüyle dolu olduğundan dağlar sarımsı yeşil ve toprak rengidir.

Bu topraklar kurudur. Tam bir kibrit kutusu. Rüzgârla kutsanmış ve lanetlenmiş.

Yerel Santa Ana rüzgârları dağlardan ve iç kısımdaki vadilerden kıyıya doğru eser, sıcak ve kuvvetlidir. Efsaneye göre bu rüzgârlar kaos ve düzensizliğin temsilcileridir. Ama aslında onlar sadece hızlandırıcıdır.

Kuru çöl ormanında küçücük bir kıvılcım birden parlayıp kontrolden çıkabilir, turuncu ve kıpkırmızı alevler yanar durur. Toprağı yutar ve göğü saran kalın, siyah bir duman solur, güneşi kilometrelerce soldurur, kar gibi kül yağar.

Bitki örtüsü –çalılar, fundalıklar ve ağaçlar– ve evler –kulübeler, malikâneler ve bungalovlar, çiftlikler, bağlar ve tarlalar– dumana boğulur ve arkalarında kavruk bir toprak bırakır.

Ama bölge yeniden gençleşir, yeni bir şeyler yetiştirmeye hazırdır.

Yıkım. Ve küllerden yeniden doğma. Yangının hikâyesi.

* * *

Malibu'da 1983'te başlayan yangın kurak tepelerde değil, kıyı şeridinde çıktı.

27 Ağustos Cumartesi günü, 28150 Cliffside Yolu'nda –Nina Riva'nın evinde– Los Angeles tarihinin en nam salmış partilerinden biri esnasında başladı.

Her yıl düzenlenen parti, gece yarısına doğru tamamen kontrolden çıktı.

Sabah 7'ye geldiğinde, Malibu'nun sahil şeridi alevlere boğulmuştu.

Çünkü nasıl ki Malibu'nun doğasında yanmak varsa, o partideki birinin doğasında da ortamı ateşe vermek ve dönüp gitmek vardı.

7 Ağustos 1983, Cumartesi

tg:kaktusunx

Birinci Kısım

07:00 - 19:00

tg:kaktusunx

07:00

Nina Riva, gözlerini bile açmadan uyandı.

Bilinci yavaş yavaş, sanki sabahı usulca algılıyormuş gibi yerine geldi. Gerçeği –yaklaşık on iki saat içinde yüzlerce insanın evine doluşacağını– hatırlamaya başlayana dek yatağında yattı ve göğsünün altında sörf tahtasıyla suyun içinde olduğunu hayal etti. Kendine geldiği anda, başına gelen rezaleti bu akşam gelecek olan herkesin biliyor olacağını idrak etti.

Kirpiklerinin perdesini aralayıp dışarı göz atmadan inledi.

Nina dikkatle dinleseydi, falezin aşağısına çarpan okyanusun sesini –uzaktan– duyabilirdi.

Kardeşleriyle birlikte büyüdüğü Eski Malibu Yolu'ndakine benzer bir ev alacağını hayal etmişti hep. PSO kıyısında, ayaklıklar üzerine yapılmış, denize doğru uzanan kırık dökük bir bungalov. Pencerelere sıçrayan deniz suyuna, yarı çürük tahtaların ve paslanmış metallerin ayağının altındaki zemini tutuşuna dair sevgi dolu anıları vardı. Verandasında dikilmek ve suların yükselişini görmek, hemen aşağıda dalgaların gürültüyle kıyıya çarpışını duymak istiyordu.

Ama Brandon bir falez üzerinde yaşamak istemişti.

O yüzden de gidip Point Dume bölgesindeki falezlerde, sahil şeridinin on beş metre yukarısında kalan, hemen önünde dik ve kayalık bir yokuşun ve dalgaları kıran basamakların bulunduğu bu cam ve betondan malikâneyi almıştı.

Nina su sesini duyabilmek için kendini vererek dinledi ve gözlerini açmadı. Neden açacaktı ki? Göreceği hiçbir şey yoktu.

Brandon yatağında değildi. Brandon evde değildi. Hatta Brandon Malibu'da bile değildi. Pembe alçısı ve yeşil palmiyeleriyle Beverly Hills Hotel'deydi. Günün bu erken saatinde Carrie Soto'ya sarılmış uyuyordu büyük ihtimalle. Uyandığında muhtemelen o koca ellerinden birini kaldırıp kadının saçlarını yüzünden çekecek ve boynunu öpecekti. Sonra da muhtemelen Amerika Açık için birlikte hazırlanmaya başlayacaklardı.

Öf.

Nina, Carrie Soto'dan kocasını çaldığı için nefret etmiyordu çünkü kocalar çalınamazdı. Carrie Soto hırsız falan değildi; Brandon Randall haindi.

Nina Riva'nın *Now This* dergisinin NINA'NIN KALP YARASI: AMERİKA'NIN ALTIN ÇİFTİNİN BİR YARISI NASIL TERK EDİLDİ manşetiyle çıkan 22 Ağustos tarihli sayısının kapağında olmasının tek nedeni *Brandon*'dı.

Profesyonel tenisçi kocasının onu tenisçi metresi uğruna uluorta terk etmesine ayrılmış koca bir yazı vardı.

Kapak fotoğrafı yeterince pohpohlayıcıydı. O yıl Maldivler'de yaptığı bir mayo çekiminden bir kare seçmişlerdi. Üzerinde fuşya rengi, derin kesim bir bikini vardı. Koyu kahve gözleri ve kalın kaşları; güneş ışığıyla aydınlanan, azıcık ıslak görünen, hafif dalgalı uzun kahverengi saçlarıyla çevreleniyordu. Tabii bir de o meşhur dudakları vardı. Dolgun altdudağın üzerinde daha ince bir üstdudak – babaları Mick tarafından meşhur edildiğinden beri verilen adla Riva dudakları.

Orijinal fotoğrafta Nina bir sörf tahtası tutuyordu. 183 cm, pervaneli, sarı beyaz Town & Country. Kapakta onu kesmişlerdi. Ama o bunlara çoktan alışmıştı.

Derginin içinde Nina'nın üç hafta önce Ralphs marketlerinden birinin otoparkında çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Beyaz bir bikini giymiş, üzerine de çiçekli yazlık elbisesini geçirmişti. Virginia

Sims tüttürüyor ve elinde altılı Tab paketi taşıyordu. Dikkatle bakarsanız ağladığını anlayabilirdiniz.

Hemen yanına babasının altmışların ortasından bir fotoğrafını ilişkirmişlerdi. Adam uzun boylu, esmer ve geleneksel anlamda yakışıklıydı; mayosunun üzerine giydiği Hawaii gömleği ve sandaletleriyle Trancas Market'in önünde dikilmiş, bir elinde market poşeti tutarken Marlboro'sunu içiyordu. Fotoğrafların üzerine ARMUT, RIVA AĞACININ ÇOK DA UZAĞINA DÜŞMEDİ diye başlık atmışlardı.

Kapakta Nina'yı ünlü bir adamın terk edilmiş karısı olarak resmetmişlerdi, içerideyse ünlü bir adamın kızı. Bunu ne zaman düşünse çenesi kasılıyordu.

Nihayet gözlerini açtı ve tavana baktı. Yataktan çıktığında üzerindeki külot dışında çıplaktı. Beton basamaklardan seramik döşeli mutfağa doğru ilerledi, arka bahçesine bakan sürgülü cam kapıları açtı ve verandaya çıktı.

Tuzlu havayı içine çekti.

Sabah saatlerinde sıcak henüz bastırmamıştı; bütün kıyı kasabalarını dolaşan rüzgâr açık denize doğru esiyordu. Nina çimenlerin sert kenarlarını ayak parmaklarında hissederek mükemmel kesilmiş çimlerin üzerinde yürürken omzuna vuran rüzgârı hissedebiliyordu. Falezin kıyısına gelene kadar yürüdü.

Oradan ufka baktı. Okyanus mürekkep mavisiydi. Güneş gökyüzüne yerleşeli daha bir saat falan olmuştu. Martılar denizin üzerinde alçalıp yükselirken tiz çığlıklar atıyorlardı.

Nina iyi dalga olduğunu, Küçük Dume'a doğru berrak bir şişmenin ilerlediğini görebiliyordu. Bir dalga kümesinin gelişini ve kullanılmadan geri çekilişini izledi. Bir trajedi gibiydi. O dalgalar kendi başlarına kıyıya vuruyordu ve onları sahiplenen kimse yoktu.

O sahiplenirdi.

Okyanusun her zamanki gibi onu iyileştirmesine izin verirdi.

Kendi seçmediği bir evde olabilirdi. Neden evlendiğini bile hatırlayamadığı bir adam tarafından terk edilmiş olabilirdi. Ama Pasifik onun okyanusuydu. Malibu onun eviydi.

Brandon'ın asla anlamadığı şey, Malibu'da yaşamanın görkemi-nin lüks içinde yaşamaktan değil, ham doğasından geldiğiydi.

Nina'nın gençliğindeki Malibu daha kırsal bir yerdi; inişli çı-kışlı tepeler, çamurlu patikalar ve mütevazı kulübelerle doluydu.

Nina'nın memleketiyle ilgili sevdiği şey, karıncaların mutfak tezgâhlarında ilerlemesi, pelikanların bazen verandanın çıkıntısı-na pislemesiydi. Pazara atlarıyla giden komşulardan kalan at pisli-ği yığınları asfaltsız yolların kenarları boyunca uzanırdı.

Nina bütün hayatı boyunca bu küçük sahil şeridinde yaşamıştı ve oranın değişmesini engellemek için yapabileceği çok az şey ol-duğunu hep biliyordu. O gösterişsiz çiftliklerin orta sınıf mahalle-lerine dönüşmesini izlemişti. Sonra da kıyıdaki koca malikânelerin diyarına dönüşmüştü. Böylesine güzel bir manzarası varken, bok gibi parası olan zenginlerin ortaya çıkması an meselesiydi zaten.

Asıl sürpriz, Nina'nın onlardan biriyle evlenmesiydi. Şimdi de hoşuna gitsin ya da gitmesin, bu dünyada bir hisse sahibiydi.

Nina çok geçmeden arkasını dönecek ve yeniden eve girecekti. Mayosunu üzerine geçirdikten sonra tekrar eski yerine dönecek, falezin kenarından inip kumlardaki kulübeden sörf tahtasını ala-caktı.

Ama o an yalnızca akşamki partiyi, kocasının onu terk ettiği-ni bilen onca insanla yüzleşmek zorunda olduğunu düşünüyordu. Kıpırdamadı. Henüz dönmeye hazır değildi.

Onun yerine hiç istemediği falezin kenarında durdu ve daha yakın olmayı arzuladığı suya baktı; sonra da sessiz yaşamında ilk kez rüzgâra karşı çığlık attı.

"Burada kal." Jay Riva, CJ-8'inden indi, girişten atladı, çakıl taşlı araç yolunda yürüdü ve ablasının evinin kapısını çaldı.

Cevap yoktu.

"Nina!" diye seslendi. "Kalktın mı?"

Aile benzerliği çarpıcıydı. Jay de Nina gibi ince ve uzundu ama cılız değildi, daha güçlüydü. Kahverengi gözleri, uzun kirpikleri ve kısa, dağınık kahverengi saçları ona aileden gelen bir tür yakışıklılık veriyordu. Sörfçü şortu, solmuş tişörtü, güneş gözlüğü ve parmak arası terlikleriyle tam da olduğu gibi görünüyordu: Şampiyon bir sörfçü.

Jay kapıyı bir kez daha, bu kez biraz daha yüksek sesle çaldı. Hâlâ cevap yoktu.

Nina yataktan çıkana kadar kapıyı çalabilirdi. Çünkü ablasının eninde sonunda kapıya geleceğini biliyordu. Ama şimdi Nina'ya pislik yapmanın zamanı değildi. Arkasını dönüp Wayfarer gözlüğünü tekrar taktı ve jipine yürüdü.

"Bu sabah sadece ikimiziz," dedi.

"Onu uyandırmalıyız," dedi Kit. "Bu dalgaları kaçırmak istemez."

Minik Kit. Jay arabayı çalıştırdı ve üç aşamalı dönüşüne başladı, arkadaki çubuklarının kıpırdamamasına dikkat etti. "O da bizimle aynı hava durumuna bakıyor," dedi. "Şişmeyi biliyor. Kendi başının çaresine bakabilir."

Kit bunu düşünerek pencereden dışarı baktı. Daha doğrusu arabanın kapısı olsaydı bir pencere olabilecek olan yerden dışarı baktı.

Kit ince, ufak tefek ve sıkı yapılıydı; tamamen kastan ve bronzlaşmış tenden ibaretti. Limon suyu ve güneş ışığıyla rengi açılmış

tg:kaktusunx

uzun kahverengi saçları, burnuna ve elmacıkkemiklerine dağılmış çilleri, yeşil gözleri, dolgun dudakları vardı. Ablasının zarafet ve rahatlıktan yoksun minyatür bir versiyonu gibiydi. Güzel ama belki bir parça tuhaf. Tuhaf ama belki güzel.

"Canının sıkkın olmasından korkuyorum," dedi Kit nihayet. "Evden çıkması gerek."

"*Canı sıkkın* falan değil," dedi Jay, mahalleyle PSO'nun kesiştiği noktaya yaklaşırken. Önce soluna, sonra sağına bakarak dönüşünü ayarlamaya çalıştı. "Terk edildi, o kadar."

Kit gözlerini devirdi.

"Ashley'yle ayrıldığımızda..." diye devam etti Jay. Şimdi PSO üzerinden kuzeye doğru ilerliyorlardı; dağ etekleri sağlarında, engin, berrak ve masmavi okyanus sollarında kalıyordu. Rüzgâr o kadar çok uğulduyordu ki Jay bağırmak zorunda kaldı. "Çok üzülmüştüm ama sonra aştım. Tıpkı Nina'nın da yakında aşacağı gibi. İlişkiler böyledir."

Jay, Ashley ondan ayrıldığında neredeyse iki hafta boyunca böyle bir şeyin gerçekleştiğini bile kabul etmeyecek kadar üzüldüğünü unutmuş gibiydi. Ama Kit bundan bahsederek *kendi* aşk hayatından söz açılması riskini göze almayacaktı. Yirmi yaşındaki Kit henüz kimseyle öpüşmemişti. Üstelik bu gerçeğin ağırlığını her gün, her an hissediyordu ve kimileri diğerlerinden daha şiddetliydi. Konu aşk olduğunda abisi onunla genelde karşısında bir çocuk varmış gibi konuşurdu ve Kit de kızarırdı – kısmen utançtan kısmen de öfkeden.

Araba kırmızı ışığa yaklaşırken Jay yavaşladı. "Bak sana söylüyorum, muhtemelen şu anda ihtiyacı olan tek şey suya girmek," dedi Kit.

"Nina iyi olacak," diye yanıtladı Jay. Kavşakta başka kimse olmadığından ışık değişmediği hâlde gaza basıp devam etti.

"Hem Brandon'ı hiç sevemedim zaten," dedi Kit.

"Yoo, sevdin," dedi Jay, gözünün ucuyla kardeşine bakarak. Haklıydı. Kit onu sevmişti. Çok sevmişti. Hepsi sevmişlerdi.

Araba hızlanırken rüzgâr gürledi ve Jay bir U dönüşü yaparak arabayı County Line'da yolun kenarına; sörfçülerin yıl boyunca takıldıkları, Malibu'nun en kuzey ucundaki geniş bir kum düzlüğüne çekene kadar ikisi de konuşmadı.

Güneybatıdan gelen şişmeyle birlikte içinde sörf yapılabilecek kadar oyuk dalgalar olacaktı. Belki fazla eğimli olurlarsa biraz gösteriş bile yapılabilirdi.

Jay, iki Amerika Birleşik Devletleri Sörf Şampiyonası'nda birincilik ve üçüncülük kazanmıştı. Yıllar içinde üç kez *Surfer's Monthly*'nin kapağına çıkmıştı. O'Neill'la bir sponsorluk anlaşması. RogueSticks'ten Riva marka kısa sörf tahtası serisi tasarlama teklifi. Aynı yıl ilk Triple Crown'a katılacaklar arasında favori olmuştu.

Jay, harika olduğunun farkındaydı. Fakat aynı zamanda ilgi çekmesinin kısmen babasının kimliğinden kaynaklandığını da biliyordu ve bazen bu ikisi arasındaki ayrımı fark etmek o kadar da kolay olmuyordu. Mick Riva'nın gölgesi çocuklarının her birinin üzerine düşüyordu.

"Şu çaylaklara bu işin nasıl yapılacağını göstermeye hazır mısın?" dedi Jay.

Kit hınzır bir tebessümle başını salladı. Jay'in kibri onu hem kızdırıyor hem de eğlendiriyordu. Belirli bir kesim için Jay, anakaradaki gelecek vadeden sörfçüler içinde en heyecan verici isim olabilirdi. Ama Kit için havası giderek bayatlayan abisiydi sadece.

"Evet, hadi gidelim," dedi.

Nazik görünümlü yüzü ve kalçalarına kadar inmiş bir dalgıç kıyafetiyle kısa boylu bir adam, arabadan inen Jay'le Kit'i fark etti. Seth Whittles. Saçları ıslak ve arkaya atılmıştı. Bir havluyla yüzünü kuruluyordu.

"Selam dostum, bu sabah seni burada görebileceğimi tahmin etmiştim," dedi Jeep'inin yanından dolaşan Jay'e. "Şu an tüpler tam bir klasik."

"Elbette, elbette," dedi Jay.

Seth, Jay'den bir yaş küçüktü ve okulda da bir alt dönemiydi. Şimdi, yetişkinliklerinde ikisi de aynı çevrede takılıyor, aynı noktalarda sörf yapıyorlardı. Jay'in içinde Seth'e karşı zafer kazanmış gibi bir his vardı.

"Büyük parti bu gece, ha?" dedi Seth. Sesinde çok hafif bir meydan okuma tınısı vardı ve Kit o an Seth'in davetli olduğundan emin olmaya çalıştığını anladı. Adam konuşmasını sürdürürken onunla göz göze geldi ve kızın varlığını daha yeni fark ediyormuş gibi gülümsedi.

"Hey," dedi.

"Selam."

"Evet, dostum, parti," dedi Jay. "Tıpkı geçen seneki gibi Nina'nın Point Dume'daki evinde."

"Harika, harika," dedi Seth bir gözüyle hâlâ Kit'i izlerken.

Seth ve Jay konuşmaya devam ederken Kit arkadan sörf tahtalarını çıkardı ve ikisini de yere bıraktı. Onları kıyıya doğru sürüklemeye başladı. Jay ona yetişti. Kendi tahtasını kardeşinin ellerinden aldı.

"Anladığım kadarıyla Seth bu akşam geliyor," dedi Jay.

"Fark ettim," dedi Kit, ipini ayak bileğine bağlarken.

"O... seni kesiyordu," dedi Jay. Daha önce kimsenin Kit'e o şekilde baktığını görmemişti. Nina'ya sürekli bakıyorlardı tabii ama Kit'e değil.

Jay küçük kız kardeşine bir kez daha, farklı bir gözle baktı. Ne yani, şimdi birden seksi falan mı olmuştu? Bu soru üzerine düşünmeye bile katlanamadı.

"Her neyse," dedi Kit.

"İyi adamdır ama bu çok tuhaf," dedi Jay. "Birilerinin küçük kız kardeşime gözlerimin önünde öyle bakması."

"Ben yirmi yaşındayım, Jay," dedi Kit.

Jay kaşlarını çattı. "Yine de..."

"Eh, neyse, zaten Seth Whittles'la öpüşeceğime öleyim daha iyi," dedi Kit ayağa kalkıp tahtasını kavrarken. "Bu yüzden uykuların falan kaçmasın yani."

Jay, Seth'in düzgün görünümlü bir adam olduğunu düşündü. Hoştu da. Durmadan birilerine âşık olur, onları yemeğe falan götürürdü. Kit'in Seth Whittles'la olması iyi fikirdi. Jay bazen onu hiç anlamıyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu Kit.

Jay başıyla onayladı. "Hadi gidelim."

Birlikte, daha önce hayatları boyunca sayısız kez yaptıkları gibi dalgaların içine doğru ilerlediler – bedenlerini tahtanın üzerine bıraktılar ve kollarıyla suyu yararak yan yana ilerlediler.

Bir avuç insan çoktan sıraya girmişti. Ama dev dalgaların yanından geçerken, sudaki adamlar Jay'in onlara doğru ilerleyişini izlerken Jay'in nasıl öne çıktığı rahatlıkla görülebilirdi. Sıra gevşedi, yer açtı. Jay ve Kit en tepede tahtalarının üzerinde doğruldu.

Tüm kardeşleri uzunken, en zekileri olan Hud Riva kısaydı, diğerlerinin bedeni esnekken o tıknazdı, diğerleri yaz boyunca bronzlaşırken o güneş yanığı olurdu. Yaptığı şeyin gerçek sonuçlarını anlamak için fazla zekiydi.

PSO'nun on iki kilometre güneyindeydi, Zuma Kumsalı'na kurallara aykırı şekilde park edilmiş bir Airstream'in içinde kardeşinin eski sevgilisi Ashley'ye oral yapıyordu.

Tabii o bunu böyle ifade etmezdi. Ona kalırsa eylemin adı sevişmekti. Kalp denen organ bu olaya fazlasıyla müdahildi, neredeyse her nefesine, öyle ki aşktan daha ucuz bir şey olamazdı.

Hud, Ashley'nin tek gamzesini, yeşil-altın sarısı gözlerini ve altın-altın saçlarını seviyordu. *Antropoloji* diyememesini, ona sürekli Nina ve Kit'in nasıl olduğunu sormasını ve en sevdiği filmin *Er Benjamin* olmasını seviyordu.

Ancak güldüğünde görebileceğiniz o tek kırık dişini seviyordu. Hud'ı ona bakarken yakalarsa utanır, eliyle ağzını kapar ve daha da çok gülerdi. Hud, onun bu hâlini de seviyordu.

O anlarda Ashley sık sık ona vurur ve gözlerinde sabit bir kıvılcımla, "Kes şunu, beni utandırıyorsun," derdi. O böyle yapınca, Ashley'nin de onu sevdiğini anlardı Hud.

Ashley ona sık sık geniş omuzlarını ve uzun kirpiklerini sevdiğini söylerdi. Ailesinden farklı görünmesini hep sevmişti. Yeteneğine hayrandı – dünyaya onun fotoğraf makinesinin objektifinden baktığında, kendi gördüğünden daha güzel bir dünya görürdü. Sörfçülerin daldığı o tehlikeli sulara öylece girebilmesine ama elinde bilmem kaç kiloluk bir fotoğraf makinesiyle yüzmesine ya da bir Jet Ski'de dengede kalıp mükemmel ışığı ve Jay'in sörf tahtasında yaptığı hareketi yakalayabilmesine hayrandı.

Ashley bunun en etkileyici beceri olduğunu düşünüyordu. Ne de olsa bunca yıldır üç kez *Surfer's Monthly*'nin kapağına çıkan sadece Jay değildi. Hud da çıkıyordu. Jay'in tüm meşhur çekimlerini Hud yapmıştı. Köpüklü dalga, suyu delen sörf tahtası, denizin püskürüşü, ufuk...

Jay dalgaların üzerine çıkmayı becerebilirdi ama onu güzel gösteren Hud'dı. Hudson Riva ismi o üç sayının hepsinde yer almıştı. Hud'ın Jay'e ihtiyaç duyduğu kadar Jay'in de Hud'a ihtiyaç duyduğunu düşünüyordu.

Ashley'nin Hud Riva'ya baktığında ilgiye ya da övgüye ihtiyaç duymayan sessiz bir adam görmesi de bu yüzdendi. İşleriyle konuşan bir adam görüyordu. Bir oğlan çocuğu değil, bir erkek görüyordu.

Bu yüzden de Hud'a kendini daha önce hiç olmadığı kadar erkek hissettiriyordu.

Hud daha hızlı hareket ettikçe Ashley'nin solukları sığlaştı. Hud onun bedenini tanıyor, neye ihtiyaç duyduğunu biliyordu. Bunu ilk kez, ikinci kez ya da onuncu kez yapmıyordu.

Bittiğinde Ashley, Hud'ı yanına çekip yatırdı. Hava bunaltıcıydı – görülmek, duyulmak ve hatta *hissedilmek* korkusuyla, öpüşecekleri zaman bile tüm camları ve kapıları kaparlardı. Ashley doğruldu ve esintinin içeri girmesi için yatağın yanındaki pencereyi araladı. Tuzlu hava nemi kesti.

Plajdaki ailelerin ve ergenlerin seslerini, kıyıya vuran dalgaları, en yakın kuledeki cankurtaranın keskin düdüğünü duyabiliyorlardı. Malibu'nun büyük kısmında plajlara erişim kısıtlanmıştı ama Zuma –PSO'ya karşı uzanan o ince kumlu ve açık kumsal– herkese açıktı. Böyle günlerde yaz tatillerine bir güzel anı daha sıkıştırmaya çalışan aileleri Los Angeles'ın her yerinden çekerdi.

"Selam," dedi Ashley usulca, utangaçça ve gülümseyerek.

"Selam," dedi Hud büyülenmiş gibi.

Ashley'nin sol elinin parmaklarını kavradı ve kendi parmaklarını aralarına geçirerek oynadı.

Onunla evlenebilirdi. Bunu biliyordu. Daha önce kimse için böyle bir şey hissetmemişti ama ona karşı hissediyordu. Sanki doğduğu günden beri onu tanıyormuş gibiydi ama bunun mümkün olmadığının da farkındaydı.

Ashley'ye her şeyini, elinde ne var ne yoksa hepsini vermeye hazırdı. Hayalindeki düğünü, kaç çocuk istiyorsa hepsini. Bir kadına kendini adamanın nesi bu kadar zordu ki? Hud'a çok doğal geliyordu.

Hud daha yirmi üç yaşındaydı ama kendini bir koca olmaya, aile kurmaya, Ashley'yle bir hayat kurmaya hazır hissediyordu.

Sadece Jay'e söylemenin bir yolunu bulmalıydı.

"Öyleyse... bu gece," dedi Ashley giyinmek için kalkarken. Sarı bikini altını giydi ve ön tarafında mavi ve altın sarısı harflerle UCLA yazan beyaz bir tişört geçirdi üzerine.

"Bekle," dedi Hud doğrularak. Başı neredeyse tavana çarpacaktı. Üzerinde lacivert kadife bir şort vardı, tişört giymemişti. Ayakları kumluydu. Ayakları hep kumlu olurdu zaten. O ve kardeşleri böyle büyümüşlerdi. Ayaklarında, evlerinin zemininde, arabalarında, çantalarında ve duş giderlerinde hep kum olurdu. "Tişörtünü çıkar lütfen," dedi Hud uzanıp fotoğraf makinelerinden birini alırken.

Ashley gözlerini devirdi ama ikisi de kızın bunu yapacağını biliyordu.

Hud vizörü aşağı indirdi, dosdoğru kıza baktı. "Sen sanatın ta kendisisin."

Ashley tekrar gözlerini devirdi. "Çok ucuz bir laf bu."

Hud gülümsedi. "Biliyorum ama yemin ederim ki bu lafı gezegendeki başka hiçbir kadına söylemedim." Bu doğruydu.

Ashley ellerini kaldırıp göğsünün üzerinde çapraz kavuşturdu. Tişörtünün alt tarafını tuttu ve başının üzerinden çekip çıkardı; uzun, kum sarısı saçları sırtına ve omuzlarına döküldü. O tüm bunları yaparken Hud da deklanşöre basarak onun soyunuşunun her aşamasını yakaladı.

Ashley onun objektifinde güzel görüneceğini biliyordu. Hud

çekmeye devam ederken Ashley de gitgide rahatladı, onun gözüyle görülme fikriyle birlikte güzelleşmişti. Ashley ellerini ağır ağır indirip bikini altına götürdü ve onu tutan ipleri çözdü. Üç hızlı hamleyle çıkardı.

Hud algılanamayacak kadar kısacık bir an durdu; kızın istekliliği, girişkenliği, makinesinin karşısında onun istediğinden daha da çıplak kalışı karşısında afallamıştı. Sonra devam etti. Tekrar tekrar fotoğraflarını çekti. Ashley yatağa oturup bağdaş kurdu. Hud makinesiyle ona giderek daha çok yaklaştı.

"Çekmeye devam et," dedi Ashley. "İşimiz bitene kadar çek." Ardından Hud'ın şortunu indirdi ve aşağı düşmesine izin vererek Hud'ı ağzına aldı. Hud, işleri bitene kadar fotoğraf çekmeye devam etti. Ashley başını kaldırıp ona baktı ve "Bunlar sadece senin için. Onları kendin tab etmelisin, tamam mı? Ama artık sonsuza kadar sende kalacaklar. Çünkü seni seviyorum," dedi.

"Tamam," dedi Hud, onu hâlâ şaşkınlıkla izlerken. Aynı anda bir sürü inanılmaz şeydi bu kız. Bu denli kırılgan olabilecek kadar kendinden emin. Cömert ama kontrollü. Onun yanındayken, Ashley onu heyecanlandırdığında bile hep çok sakin hissediyordu.

Ashley ayağa kalktı ve bikini altını tekrar bağlayıp tişörtünü üzerine geçirdi. "Evet, diyordum ki bu geceki parti..." Ashley tepkisini görmek için Hud'a baktı. "Bence ben gelmesem daha iyi."

"Karar verdiğimizi sanıyordum..." diye başladı Hud ama Ashley onun sözünü kesti.

"Ailenin şu sıralar yeterince sorunu var zaten." Sandaletlerini giymeye başladı. "Sence de öyle değil mi?"

"Nina'yı mı kastediyorsun?" dedi Hud kapıya kadar Ashley'nin peşinden giderken. "Nina toparlayacak. Bunun Nina'nın başına gelen en zor şey olduğunu mu sanıyorsun?"

"Benim demek istediğim de bu işte," dedi Ashley, Airstream'den çıkarken. Ayakları kuma battı, gözüne güneş girdi. Hud bir adım arkasındaydı. "Olay çıksın istemiyorum. Ailen..."

"Çok ilgi çekiyor mu diyeceksin?" dedi Hud.

"Kesinlikle. Ben de Nina için bir sorun daha çıkarayım istemiyorum."

Hud'ın Ashley'de başından beri bu kadar büyüleyici bulduğu şey, daha önce sadece birkaç kez görüşmüş olmalarına rağmen ablası için böyle düşünceli davranmasıydı işte.

"Biliyorum ama... onlara söylememiz gerek," dedi Hud, Ashley'yi kendine doğru çekerek. Kollarını kızın omuzlarına koydu, başını kendi başının altına sıkıştırdı. Saçlarını öptü. Ashley güneş kremi kokuyordu – sahte hindistancevizi ve muz. "Jay'e söylememiz gerek," diye netleştirdi.

"Biliyorum," dedi Ashley. Başını Hud'ın göğsüne yasladı. "Sadece o insan olmak istemiyorum."

"Hangi insan?"

"Kaltak işte, bilirsin. İki kardeşin arasına giren."

"Hey," dedi Hud. "Sana âşık olmam benim hatam. Senin değil. Ayrıca bugüne kadar yaptığım en iyi şeydi."

Kader bazen bize çelme takar. Hud'ın vardığı sonuç buydu. Hayatı boyunca olup biten pek çok şeye ancak böyle anlam verebilmişti. Onu –herkesi– belirli bir geleceğe doğru yönlendiren el her kiminse... hiç hata yapmamasının imkânı yoktu.

Bazen kızla önce yanlış kardeş tanışırdı. Bundan daha karmaşık olmasına gerek yoktu. Hud ve Ashley... onlar sadece kaderi düzeltiyordu.

"Jay'le birlikte olmam çok mânâsızdı zaten," dedi Ashley kendini geri çekerek, sadece elleri birbirine kenetli kaldı.

"Seni ilk gördüğümde ben de öyle düşünmüştüm," dedi Hud. "Dedim ki, *Bu kız Jay'e hiç yakışmıyor.*"

"Sana yakıştığımı mı düşündün?"

Hud başını iki yana salladı. "Hayır, bana göre fazla güzelsin."

"Eh, en azından bunun farkındasın."

Ashley bu kez kendini daha uzağa çekti, topuklarını kuma daldırdı, Hud'ın elinin onu düşmekten koruyan tek şey olmasına izin verdi. Hud onu bir süre o şekilde tuttu, sonra tekrar kendine çekti.

"Bu gece gelmelisin," dedi. "Jay'e söyleriz ve her şey yoluna girer."

"Jay'e söylenecek" şeyin bir yalan olacağına dair dile getirilmemiş bir anlaşma vardı aralarında. Yarı-gerçek.

Jay'e birlikte olduklarını söyleyeceklerdi. Altı ay önce Venice Boardwalk'ta karşılaştıkları bir gece yatmaya başladıklarını söylemeyeceklerdi. O zamanlar Ashley ve Jay hâlâ birlikteydi.

Ashley rüzgârda uçuşan mercan rengi bir elbisenin üzerine kot ceket giymişti. Hud'ın üzerinde beyaz bir şort ve kısa kollu, yakası düğmeli mavi bir gömlek ve ayaklarında da eski bir çift Topsiders vardı.

Üzerinde dandik sloganlar yazan kolsuz tişörtler ve ucuz güneş gözlükleri satan turistik bir dükkânın önünden geçerken karşılaştıklarında ikisi de arkadaşlarıyla içmeye çıkmıştı.

Selamlaşmak için durmuşlar ve arkadaşlarına bir dakika içinde onlara yetişeceklerini söylemişlerdi. Ama o "bir dakika" gittikçe uzamış, uzamış ve sonunda arkadaşlarına yetişemeyeceklerini fark etmişlerdi.

Bulvarda birlikte ağır ağır yürüyüp dükkânlara ve barlara girerken konuşmaya devam etmişlerdi. Hud hasır bir kovboy şapkası denemiş ve Ashley kahkaha atmıştı. Ashley gırgır olsun diye eline bir Wonder Woman kemendi almış ve havada döndürürmüş gibi yapmıştı. Hud, Ashley'nin ona gülümsemesinden o gecenin ikisinin de aklında olmayan büyük bir şeye dönüşeceğini anlamıştı.

Saatler sonra, çok sayıda içkinin ardından, Mad Dogs denen bir bardaki tuvalet bölmelerinden birine atmışlardı kendilerini. Ashley, "Hep seni istedim. Aslında hep seni istedim," diye fısıldamıştı Hud'ın kulağına. *Aslında hep onu istemişti.*

Ashley'nin bunu söylemesinden bir saniye sonra Hud onu öpmüştü ve bacaklarını kavrayıp beline dolayarak sırtını duvara yaslamıştı. Hud'ın adını çıkaramadığı bir çiçek gibi kokuyordu. Saçları, parmaklarının arasında ince ve yumuşaktı. Daha önce hiç kimse o gece Ashley'nin olduğu kadar iyi gelmemişti ona.

İşleri bittiğinde ikisi de coşkulu, tatmin olmuş ve kuş gibi hafif

hissetmişti. Ta ki midelerine taş gibi bir suçluluk hissi çöreklenene kadar.

Hud kendini iyi bir adam olarak görürdü. Ama yine de... kardeşinin kız arkadaşıyla seks yapmak pek de iyi adamların yapacağı türden bir şey değildi.

Hele bunu tekrarlamak, hiç.

Ama sonra o gece yaşandı ve sonra bir diğeri. Derken kıyı boyunda, dört kasaba ötedeki bir restoranda akşam yemeği. Ardından Ashley'nin Jay'den tamamen ayrılması gerektiğine dair birkaç tartışma.

Sonra da gerçekten ayrılması.

Beş ay önce Ashley gecenin on birinde Hud'ın Airstream'ine gelmiş ve "Ondan ayrıldım. Sanırım seni sevdiğimi bilmen gerekiyor," demişti.

Hud onu içeri çekmiş ve yüzünü ellerinin arasına alarak, "Ben de seni seviyorum," demişti. "Seni seviyorum, hem de... nasıl desem... sevmemem gereken zamanlardan beri seviyorum."

Şimdiyse sadece zaman kolluyor, Jay'e yarı-gerçeği söyleyecekleri o mükemmel ânı bulmaya çalışıyorlardı. Yarı-kardeşler arasındaki yarı-gerçek. Gerçi Jay ve Hud kendilerini hiçbir zaman *yarı* kardeş olarak görmemişti.

"Partiye gel," dedi Hud, Ashley'ye. "Herkese söylemeye hazırım."

Ashley beyaz güneş gözlüğünü takıp anahtarlarını alırken, "Bilmiyorum," dedi. "Bakarız."

08:00

Nina sörfe çıkmıştı, aradığı türden uzun, ağır ve sağdan kırılan dalgalar bulmakta zorlanıyordu.

Oraya gösteriş için gitmemişti. Hem o sabah dalgalar buna uygun değildi zaten. Tek istediği uzun sörf tahtasını zarafetle sürmek, dalga onu üzerinden atana kadar çapraz gitmekti.

Plaj sessizdi. Üç taraftan on beş metrelik falezlerle korunan bu küçük, özel koyun görkemi de buydu. Teknik olarak plaj halka açık olsa da oraya nasıl gidileceğini bilenler yalnızca özel basamaklara erişimi olanlar ya da taşlık kıyıda zorlu bir yürüyüşü ve denizin kabarma riskini göze alanlardı.

O sabah Nina plajı koyu parlak mayolarıyla güneşlenen ve Jackie Collins'le Stephen King okuyan iki ergen kızla paylaşıyordu.

Sudaki tek kişi olduğundan Nina zirveyi geçene kadar tahtasıyla telaşsızca takıldı. Orada öylece süzülürken bacakları suyun içinde sallanıyor, rüzgâr ıslak tenini ürpertirken güneş çıplak omuzlarını yakıyordu ve Nina şimdiden buraya gelme sebebi olan huzurun küçük bir parçasını bulmuş gibiydi.

Bir saat önce partiden korkuyordu. Hatta iptal etmeyi bile geçirmişti aklından. Ama Jay, Hud ve Kit'e bunu yapamazdı. Kardeşleri her sene bu partiyi dört gözle bekler, aylar sonra bile ondan bahsederlerdi.

Parti, yıllar önce kasabadaki bir avuç sörfçüyle kaykaycının ağustos ayının son cumartesi günü Rivaların evinde bir araya gel-

diği bir bira âlemi olarak başlamıştı. Ama aradan geçen zamanda Nina'nın şöhreti almış yürümüş ve Brandon'la evlenerek dikkatleri daha da üstüne çekmişti.

Parti her geçen yıl daha çok tanınmış insanın ilgisini çekmeye başlamış gibiydi. Oyuncular, pop yıldızları, modeller, yazarlar, yönetmenler, hatta birkaç Olimposlu. Nasıl olduysa, bir zamanlar küçük bir toplaşmadan ibaret olan olay, kaçırılmayacak partiye dönüşmüştü. Keşke *o zaman* orada olduğunuzu söyleyebilseydiniz.

1979'da Warren Rhodes'la Lisa Crowne çırılçıplak havuza girdiğinde. '81'de ikisi de süpermodel olan Alma Amador'la Georgina Corbyn kocalarının önünde işi pişirdiğinde. Geçen sene Bridger Miller'la Tuesday Hendricks ilk kez karşılaşıp Nina'nın arka bahçesinde esrar tüttürdüklerinde. İki hafta sonra nişanlanmışlardı, sonra da mayısta Tuesday adamı sunakta terk edip gitmişti. *Now This*'in manşeti GELİNLİK TUESDAY'İN ÜZERİNE NEDEN OTURMADI? olmuştu.

İnsanların Riva partisinde olanlarla ilgili anlattıkları hikâyelerin sonu yoktu, ki Nina bazılarının doğruluğundan da şüpheliydi.

Sözümona Louie Davies, Alexandra Covington'ı Nina'nın havuzunda üstsüz yüzerken görüp keşfetmişti. *Let 'Em Down Easy*'de ona fahişe rolünü vermişti ve şimdi, tam iki yıl sonra, kadın Oscar kazanmıştı.

Görünüşe göre 1980'deki partide Sunset Stüdyoları'nın yeni yöneticisi Doug Tucker sarhoş olmuş ve herkese Celia St. James'in eşcinsel olduğuna dair kanıtları olduğunu söylemişti.

Nina'nın komşusu Rob Lowe, geçen sene diğer komşu Emilio Estevez'le onun mutfağında "Jack & Diane"in tamamını söylemiş miydi? İnsanlar öyle olduğunu söylüyordu ama Nina emin değildi.

Kendi evinde olup biten her şeyi her an yakalaması mümkün değildi. Gelen herkesi görmüyordu. Genellikle kardeşlerinin iyi zaman geçirip geçirmediğiyle ilgilenirdi. Kardeşleri de hep iyi zaman geçirirdi.

Geçen yıl Jay ve Hud, Breeze'in tüm üyeleriyle ot tüttürmüştü. Kit de bütün geceyi Nina'nın odasında Violet North'la konuşarak geçirmişti, Violet'in ilk albümünün bir numaraya yükselmesinden bir hafta önceydi. Jay ve Hud o günden beri ne zaman isteseler Breeze'in konserlerine bilet buluyorlardı. Kit de haftalar boyunca Violet'in ne kadar havalı olduğunu anlatıp durmuştu.

Yani Nina partiyi öylece iptal edemeyeceğini biliyordu. Rivalar belki pek çok aileden farklıydı, sadece dört kardeşten oluşuyordu ama kendilerine has gelenekleri vardı. Hem zaten hiçbir zaman davetiyesi olmamış bir partiyi iptal etmenin de makul bir yolu yoktu. Nina onları orada istese de istemese de insanlar geliyordu.

Bir *Sports Illustrated* çekiminde tanıştığı yakın arkadaşı Tarine'den Vaughn Donovan'ın bile gelmeyi planladığını duymuştu. Ve Nina, Vaughn Donovan'ın belki de ekranda görüp görebileceği en seksi adam olduğunu kabul etmeliydi. *Wild Night*'ta alışveriş merkezinin otoparkında gözlüğünü çıkarırkenki gülümsemesi Nina'nın aklını hâlâ başından alıyordu.

Nina hemen batısından şişmenin gelişini izlerken partinin bir lanet değil, aksine bir lütuf olduğuna karar verdi. Tam da ihtiyacı olan şeydi. İyi vakit geçirmeyi hak ediyordu. Kendini biraz bırakmayı hak ediyordu. Tarine'le bir şişe şarap içebilirdi. Flört edebilirdi. Dans edebilirdi.

Nina, ilk dalganın hemen ötesine çarpışını izledi. Ağır ağır, durmadan, güzelce, tam da Nina'nın umduğu gibi sağa doğru dökülmeye başladı. İkinci dalga geldiğinde Nina oraya doğru ilerledi, altında kabaran dalgayı hissetti ve dikildi.

Suyla birlikte hareket etti, yalnızca kendini nasıl dengeleyeceğini, alırken ve verirken mükemmel oranı nasıl ayarlayacağını düşündü. Geleceği ya da geçmişi düşünmedi, sadece şimdi vardı. *Nasıl dururum, nasıl tutunurum, nasıl denge kurarım? Daha iyi. Daha uzun. Daha rahat.*

Dalga hızlandığında Nina daha da büküldü. Dalga yavaşladığında tahtasını kaldırdı. Yönünü belirleyince düşünmeden burna

doğru dans etti, hızla asla uyuşmayan bir yumuşaklıkla hareket etti. Sörf tahtasının tam ucunda, ayakları dengede, sağlam durabilmek için kolları açılmış hâlde bir süre öylece durdu.

Hayatı boyunca zarafeti onu hep korumuştu.

1956

Aile tarihlerimiz aslında sadece birer hikâyedir. Kendimize anlam verebilmek için bizden önce gelen insanlara dair yarattığımız mitler.

June ve Mick Riva'nın hikâyesi en büyük çocukları Nina'ya bir trajedi gibi geliyordu. İlk oğulları Jay için bir yanlışlıklar komedyasıydı. İkinci oğulları Hud içinse bir köken hikâyesiydi. Ailenin bebeği Kit için de bir gizem. Mick'e gelince, onun hatıralarında kısa bir bölümden ibaretti.

Ama June için her zaman bir aşk hikâyesiydi ve hep öyle kalacaktı.

* * *

Mick Riva, June Costas'la ilk kez Malibu kıyılarında, June henüz on yedi yaşında bir genç kızken karşılaştı. Yıllardan 1956'ydı, Beach Boys'un ortaya çıkmasından birkaç yıl, *Gidget*'ın gençleri gruplar hâlinde dalgalara davet etmesinden birkaç ay önceydi.

O zamanlar Malibu yalnızca tek bir trafik ışığı bulunan kırsal bir balıkçı kasabasıydı. Dağlara doğru ilerleyen dar patikalarla iç kesimlere açılan sessiz bir sahil şeridi. Ama kasaba büyüme çağına giriyordu. Sörfçüler kısa şortları ve uzun tahtalarıyla dükkânlarını açıyor, bikiniler moda olmaya başlıyordu.

June, Malibu'nun sürüsüne bereket kanyonlarından birindeki iki yatak odalı çiftlik evinde yaşayan orta sınıf bir çiftin, Theo ile Christina'nın kızıydı. Pasifik Balık adında, kendi yağında kavrulan bir restoranları vardı, Pasifik Sahili Otoyolu'nun hemen kenarında yengeç kekleri ve kızarmış midye satarlardı. El yazısı parlak kırmızı tabelası havada sallanır, otoyolun doğu kısmında insanları gözlerini denizden bir anlığına ayırarak kızarmış bir şeyler ve buz gibi Coca-Cola içmeye davet ederdi.

Theo mutfağı idare eder, Christina kasaya bakardı. Geceleri ve hafta sonları masaları silip zemini paspaslamak June'un vazifesiydi.

Pasifik Balık, June'un hem görevi hem de mirasıydı. June'un annesi tezgâhtaki yeri boşaltınca orayı June'un bedeninin doldurması bekleniyordu. Ama June daha on yedisindeyken bile kaderinde daha büyük şeyler olduğunu hissediyordu.

Restorana bir yıldız adayı ya da yönetmenin geldiği nadir zamanlarda June ışıl ışıl parlardı. Onları kapıdan girdikleri an tanırdı çünkü dedikodu dergilerini İncil gibi hatmeder, her hafta ona *Sub Rosa* ya da *Confidential* alması için babasının yumuşak karnına oynardı. June masadaki kurumuş ketçap kalıntılarını ovalarken, bir filmin ilk gösterimi için Pantages Sineması'nda olduğunu hayal ederdi. Yerlerdeki tuz ve kumları süpürürken Beverly Hilton'da kalmanın ve Robinson's'taki dükkândan alışveriş yapmanın nasıl bir his olacağını merak ederdi. June, yıldızların yaşadığı dünyaya hayret ederdi. Sadece birkaç kilometre ötedeydi ama yine de onun için dokunulması imkânsız bir yerdeydi çünkü o turistlere patates kızartması servis etmek zorundaydı.

June için neşe, vardiyaları arasındaki kaçamaklardı. Geceleri gizlice kaçar, yapabildiğinde geç kalkardı. Ailesinin işte olduğu ama ona ihtiyaç duymadığı zamanlarda Pasifik Sahili Otoyolu'nun karşısına geçer ve aile restoranının karşısında kalan geniş kumlara örtüsünü sererdi. Yanında bir kitap ve en iyi mayosu olurdu. Solgun vücudunu güneşin altında yakar, gözünde güneş gözlüğüyle suyu izlerdi. Her cumartesi ve pazar sabah on buçuğa kadar bunu yapar, sonra da gerçeklik onu tekrar Pasifik Balık'a çekerdi.

'56 yazının bir cumartesi günü June ayak parmakları ıslak kumlara gömülmüş hâlde kıyıda dikiliyor, denize doğru ilerlemeden önce ayağına çarpan suların ısınmasını bekliyordu. Dalgaların içinde sörfçüler, ileride balıkçılar, kumlarda örtülerinin üzerine uzanmış, kollarına losyon süren onun gibi gençler vardı.

June o sabah birden cesaretlenmiş ve mavi çizgili straplez bir bikini giymişti. Annesiyle babasının böyle bir bikininin varlığın-

dan bile haberi yoktu. Kız arkadaşlarıyla Santa Monica'ya gitmiş ve bir butikte bu bikiniyi görmüştü. Bahşişlerden biriktirdiği parayla, eksik kalan üç doları da arkadaşı Marcie'den borç alarak bikiniyi satın almıştı.

Annesinin bikiniyi görse onu iade etmeye zorlayacağını ya da daha kötüsü fırlatıp atacağını biliyordu. Ama June kendini güzel hissetmek istiyordu. Bir sinyal göndermek ve birinin o sinyale cevap verip vermeyeceğini görmek istiyordu.

Küt kesim koyu kahverengi saçları, düğme gibi bir burnu ve şuh, kıvrımlı dudakları vardı. Umuda eşlik eden bir havailiğin yansıdığı kocaman, açık kahverengi gözleri vardı. Bikini ümit vadediyordu.

O sabah kıyıda dikilirken kendini neredeyse çırılçıplak hissetmişti. Bazen kendi bedenini bu kadar çok sevdiği için hafif bir suçluluk duyuyordu. Memelerinin bikininin üstünü doldurması, bedeninin belinde içe doğru çekilip sonra kalçalarında tekrar şişkinleşmesi hoşuna gidiyordu. Orada öylece dikilir, kısmen açıkta dururken kendini canlı hissediyordu. Eğildi ve ellerini ayaklarının üzerine kadar yükselen soğuk suya daldırdı.

Yirmi üç yaşında olan ve henüz tanınmayan Michael Riva sörf yapıyordu. Hollywood kulüplerinde takılırken edindiği üç arkadaşıyla birlikteydi. İki yıldır L.A.'deydi; Bronx'u ardında bırakmış, şöhret arayışıyla batıya yönelmişti.

Bakışları kıyıda tek başına dikilen kıza takıldığında bir dalgadan dengesini koruyarak çıkmaya çalışıyordu. Kızın görünüşü hoşuna gitmişti. Orada öyle utangaç ve bir başına dikilmesi hoşuna gitmişti. Kıza gülümsedi.

Kız da gülümseyerek karşılık verdi. Böylece Mick arkadaşlarını ekip kıza doğru ilerledi. Nihayet yanına vardığında kolundan kızın koluna buz gibi bir su damlası düştü. Mick daha selam bile vermemişken gösterdiği ilgi June'un gururunu okşamıştı.

Okyanusun suyuyla yapışmış saçları, güneşin altında parıldayan geniş, bronzlaşmış omuzları, üzerine tam oturan beyaz ma-

yosuyla inkâr edilemeyecek bir yakışıklılığı vardı Mick'in. June, adamın dudaklarını sevmişti – altdudağı o kadar dolgundu ki şişmiş gibi duruyordu ve daha ince olan üstdudağının tam ortasında küçük, mükemmel bir V vardı.

Adam elini uzattı. "Ben Mick."

"Selam," dedi kız adamın elini tutarak. Güneş tam tepelerindeydi ve June parıltıyı engellemek için sol elini gözlerine siper etti. "Ben June."

"June," dedi Mick, kızın elini biraz daha tutarak. June'un ne kadar da güzel bir isim olduğuna dair bir şeyler söyleyerek gözünü boyamaya kalkmadı. Yüksek sesle dile getirdiği bir sonraki cümlenin sakin neşesiyle o anlamı yeterince açık etmişti. "Bu plajdaki en güzel kızsın."

"Ah, bilmem ki," dedi June gözlerini kaçırarak bir kahkaha atarken. Kızardığını hissetti ve adamın bunu fark etmemesini umdu.

"Üzgünüm ama gerçek bu, June," dedi Mick onunla tekrar göz göze gelerek ve elini bıraktı. Ağır ağır öne doğru eğildi ve kızı yanağından öptü. "Belki bir ara seni dışarı çıkarırım, ha?"

June kalbinden bacaklarına doğru bir heyecan dalgasının yayıldığını hissetti.

"Çok isterim," dedi sesi titremesin diye uğraşarak. June'un erkeklerle ilgili pek deneyimi yoktu –çıktığı bir iki randevu hep okul danslarındaydı– ama hevesini gizleyecek kadar bir şeyler biliyordu.

"Pekâlâ, o hâlde," dedi Mick ona doğru başını sallayarak. "Bir randevu kopardın."

Mick uzaklaşırken June keyiften başının döndüğünü adamın bilmediğinden emin hissediyordu kendini.

Sonraki cumartesi akşamı, saat altıya çeyrek kala June restorandaki son masayı da sildi ve kırmızı önlüğünü sessizce çıkardı. Loş ışıklı köhne banyoda üzerini değiştirdi. Utangaç bir tebessümle ailesine el sallayıp vedalaştı. Onlara bir arkadaşıyla buluşacağını söylemişti.

June, en sevdiği evaze elbisesi ve düğmeli pembe hırkasıyla oto-

parkta beklerken el aynasından bir kez daha yansımasını kontrol ederek saçını düzeltti.

Saat tam altıda gelmişti adam. Gümüş rengi bir Buick Skylark'ın içinde Mick Riva. Üzerine oturan lacivert takımının içine beyaz bir gömlek giyip kalın, siyah bir kravat takmıştı. Sadece birkaç sene sonra tanınmaya başladığında da görüntüsü çok farklı olmayacaktı.

"Selam," dedi adam arabadan inip kıza kapıyı açarken.

"Selam," dedi June da arabaya binerken. "Tam bir centilmensin."

Mick ağzının yalnızca bir kenarını kıvırarak gülümsedi. "Çoğunlukla." June bayılmayı kendine yasaklamıştı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu June, Mick arabayı otoparktan çıkarıp güneye doğru ilerlemeye başlarken.

"Endişelenme," dedi Mick gülümseyerek. "Harika olacak."

June arkasına yaslandı ve çantasını kucağına koydu. Pencereden dışarı bakarak alacakaranlıktaki okyanus manzarasını izledi. Böyle anlarda memleketinin güzelliğine minnet duymak kolaydı.

Mick taşlık bir kıyıya inşa edilmiş, aşırı büyük kılıçbalığı tabelasında DÜNYACA ÜNLÜ olduğunu iddia eden Denizaslanı'nın otoparkına çekti.

June'un kaşları kalktı. Daha önce özel günler için bir iki kez anne babasıyla gelmişti buraya. Ailesinde bu tür yerler için katı kurallar vardı: yalnızca su içilecek, tek bir meze söylenecek, başlangıç yemeği bölüşülecek, tatlı yok.

Mick, June'un kapısını açtı ve elini tuttu. June arabadan indi.

"Muhteşem görünüyorsun," dedi Mick.

June kızarmamaya çalıştı. "Sen de çok yakışıklı görünüyorsun," dedi.

"Yaa, teşekkür ederim," dedi Mick, kravatını düzeltip kapıyı kaparken. Çok geçmeden June adamın elinin sıcaklığını belinde hissetti, adam onu ön kapıya doğru yönlendirdi. June onun dokunuşuna hemen teslim oldu. Onu yönlendirmesi bir rahatlama

gibiydi – sanki geleceğe doğru ona yol gösterecek biri gelmişti nihayet.

İçeri girdiklerinde Pasifik'e bakan bir pencerenin kenarındaki bir masaya yönlendirildiler.

"Bu çok hoş," dedi June. "Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim."

Mick'in yüzünün gevşeyişini ve bir tebessümle aydınlanışını izledi. "Ah, güzel," dedi Mick. "Deniz ürünü istersin diye düşünerek şansımı denedim ama emin değildim. Ne de olsa ailen Pasifik Balık'ın sahibi, öyle değil mi?"

"Evet." June başıyla onayladı. "Annemle babam oranın hem sahibi hem de işletmecisi. Ben de yardım ediyorum."

"O zaman ıstakoz yemekten bıkmışsındır herhalde?" dedi Mick sorar gibi.

June başını iki yana salladı. "Hiç de bile. Daha çok ıstakozlu *sandviçlerden* bıktım. Bir daha hiç ıstakozlu sandviç görmesem aramam. Ama neredeyse hiç tam ıstakoz almıyoruz. Ayrıca biftek falan gibi şeyler de yok kesinlikle. Sadece hamburger, kızartma, midye falan. Her şey kızartma. Babamın kızartamayacağı hiçbir şey yoktur."

Mick güldü. June bunu beklemiyordu. Başını kaldırıp ona baktı ve gülümsedi.

"Onlar emekli olduğunda benim devralmam gerekiyor." Annesiyle babası geçenlerde son derece nahoş bir fikirle çıkmıştı June'un karşısına: Onlarla birlikte restoran işinde olmak isteyecek bir adamla evlenmesi gerektiği fikri.

"Gördüğüm kadarıyla sen bu konuda istekli değilsin," dedi Mick.

June başını iki yana salladı. "Sen olur muydun?" Belki olurdu. Belki de restoranı devralacak bir adamla evlenme fikri o kadar da kötü değildi.

Mick, June'un gözlerinin içine baktı ve bir süre öyle göz göze durdular. "Hayır," dedi Mick. "Pek istekli olmazdım."

June bakışlarını suyuna çevirdi ve bir yudum aldı. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm."

"Benim gözüm daha yükseklerde, o yüzden," dedi Mick.

June başını kaldırıp baktı. "Ya?"

Mick gülümsedi ve elindeki menüyü bıraktı. Oturuşunu düzeltti, öne eğildi ve June'la bir sırrı, bir satış sloganı veya büyülü sözler paylaşırmış gibi, "Ben şarkıcıyım," dedi.

"Şarkıcı mı?" diye sordu June sesini yükselterek. "Ne tür bir şarkıcı?"

"Muazzam bir şarkıcı."

June bir kahkaha attı. "Eh, o zaman bir ara şarkı söyleyişini dinlemek isterim," dedi.

"Hollywood'da biraz yer edinmeye çalışıyorum, birkaç kulüpte sahneye çıkıyorum, doğru insanlarla tanışıyorum. Henüz çok ilerleyemedim. Yani dürüst olmak gerekirse neredeyse hiçbir şey yok elimde. Faturaları ödeyebilmek için gündüzleri ev boyuyorum. Ama bir yerlere varıyorum. Frankie diye bir arkadaşım Runner Records'taki yetenek avcısını tanıyor. Onu etkilersem ilk plak anlaşmamı yapabilirim diye düşünüyorum."

Hollywood, sahne ve *plak anlaşması* ifadeleri June'un nabzını hızlandırdı. Gözlerini Mick'ten ayırmadan gülümsedi.

Garson gelip siparişlerini sordu ama Mick, June'un konuşmasına fırsat vermeden olaya el attı. "İkimiz de et ve deniz ürünü alacağız."

June menüyü kapayıp garsona geri verirken şaşkınlığını bastırdı.

"Peki ne zaman seni tanıdığımı söyleyebileceğim?" diye sordu.

Mick güldü. "Yapabilecek miyim sence?" diye sordu. "Sence bir plak anlaşması kapabilecek miyim? Tüm o yıldızlarla takılmak? Ülke çarpında turne yaparak konser alanlarını doldurmak? Gazetelere çıkmak?"

"Bana mı soruyorsun?" dedi June kucağındaki peçeteyi düzelterek. "Ben işin içinde değilim. Benim ne düşündüğüm kimin umurunda?"

"Benim," dedi Mick. "Ben ne düşündüğünü umursuyorum."

June ona baktı, yüzünü kaplayan içtenliği gördü. "Evet," dedi başıyla onaylayarak. "Evet, yapabileceğini düşünüyorum."

Mick gülümsedi ve bardağının dibindeki buzları içti.

"Kim bilir?" dedi. "Belki bundan bir yıl sonra dünya çapında bir sansasyon yaratırım ve sen de kolumdaki kız olursun."

June bunun bir tavlama hamlesi olduğunu biliyordu. Ama itiraf etmeliydi ki işe yarıyordu.

Daha sonra, pencerenin hemen ardında dalgalar kıyıya vururken Mick, June'a daha önce kimsenin sormadığı bir soru sordu. "Restoranı devralmak istemediğini biliyorum da *ne* istiyorsun?"

"Nasıl yani?" dedi June.

"Yani gözlerini kapadığında..." dedi Mick.

June gözlerini kapadı, ağır ağır ama hemen, ona söyleneni yapmaktan memnun.

"Ve kendini gelecekte, mutlu hayal ettiğinde ne görüyorsun?"

Belki biraz macera, biraz seyahat, diye düşündü June. Birileri mesela kürk mantosuna iltifat ettiğinde, "Ha, bu mu? Monte Carlo'dan almıştım," diyebilecek bir kadın olmak istiyordu. Ama bunların hepsi başıboş şeylerdi. Gündüz düşlerine uygun. Gerçek bir cevabı da vardı. Capcanlı renklerle gördüğü bir şey. Neredeyse dokunabileceği kadar gerçek bir şey.

Gözlerini açtı. "Bir aile," dedi. "İki çocuk. Bir oğlan ve bir kız. Oturma odasında benimle dans etmekten hoşlanan ve yıl dönümümüzü hatırlayan iyi bir koca. Ayrıca hiç kavga etmiyoruz. Güzel bir evimiz var. Tepelerde ya da şehirde değil, suda. Direkt plajda. Banyosu iki lavabolu."

Mick ona gülümsedi.

O bütün dünyayı gezeceği bir kariyer istiyordu – ama bir yandan da eve döndüğünde onu bekleyecek bir ailenin düşünü kurmuştu hep. Bir karısı ve çocukları, sessiz olmadığında bile soluk alınabilecek ve huzur bulunabilecek alanları olan bir evi olsun istiyordu. Böyle bir yaşamı olur mu olmaz mı, emin değildi. Nasıl

bir şeye benzediğini ya da insanın öyle bir şeyi nasıl kuracağını bilmiyordu. Ama istiyordu. Tıpkı June gibi istiyordu. "İki lavabo, ha?" dedi.

June başıyla onayladı. "O fikir hep hoşuma gitmiştir. Arkadaşımın annesiyle babasının Trancas Canyon'daki evlerinde iki lavabo vardı. Orada, pazaryerinin hemen arkasında bir çiftlikleri vardı," dedi. "Eskiden annesiyle babasının odasında süslenmece oynardık. Ebeveyn banyosunda iki lavabo olduğunu fark ettim. İşte o an, *Yetişkin olduğumda ben de bundan istiyorum*, diye düşündüm. *Böylece kocamla aynı anda dişlerimizi fırçalayabiliriz.*"

"Sevdim bunu," dedi Mick başını sallayarak. "Ben de iki lavabolular dünyasından değilim. Benim geldiğim yerde ıstakozlu sandviç bile alamazdık."

"Ah, umurumda bile değil," dedi June. Genel olarak bunun doğru olup olmadığından emin değildi. Ama söylemesi hoşuna gitmişti.

"Sadece diyorum ki... Ben de para içinde büyümedim. Ama doğduğun yerin nereye gideceğin konusunda söz söyleyebileceğini düşünmüyorum."

Mick paylaşımlı bir konutta büyümüş, banyoyu başka ailelerle ortak kullanmıştı. Ama uzun zaman önce, geleceğinde sefalet olmayacağına karar vermişti. *Her şeyi* olacaktı ve hepsini ardında bırakacağını da buradan biliyordu.

"Günün birinde zengin olacağım, merak etme," dedi. "Sadece şimdilik değeri düşük bir hisse senedi olduğumu söylüyorum."

June gülümsedi. "Annemle babamın restoranı iki yılda bir iflasın eşiğine gelir," dedi. "Seni yargılayacak durumda değilim."

"Eğer iki lavabolular dünyasına adım atarsak o iki lavabolu insanlar bize sonradan görme diyecek, biliyorsun."

June bir kahkaha attı. "Bilemiyorum. Senden imzalı fotoğraf almak için birbirlerini ezmekle meşgul olabilirler."

Mick de bir kahkaha attı. "Buna içilir," dedi. June içkisini kaldırdı.

Mick tatlı konusunda kararı June'a bıraktı. June da garsonun bakışları altında menüye gergince göz atarak en mükemmel seçimi yapmaya çalıştı. "İş üstündeyim!" dedi. "Muzlu Foster* ya da Alasa Tatlısı?"

Mick topu ona geri attı. "Seçim senin."

June bir süre daha tereddüt edince Mick eğildi ve sufle verir gibi fısıldadı. "Ama muzlu Foster'ı söyle."

June başını kaldırdı. "Muzlu Foster, lütfen," dedi garsona.

Tatlı geldiğinde ikisinin çatalları aynı tabağın üzerinde birbirine karıştı.

"Dikkatli olun, bayım," dedi June dudaklarında bir gülümsemeyle. "Kremşantiyi bitiriyorsunuz."

"Özürlerimi kabul edin," dedi Mick arkasına yaslanarak. "Tatlıya fena hâlde düşkünümdür."

"Eh, ben de öyle, o zaman sanırım uzlaşmamız gerekecek."

Mick ona gülümsedi ve tabağı masanın üzerinden ona doğru iterek tatlının kalanını June'a bıraktı. June da adı.

"Nihayet centilmence davrandığın için teşekkürler," dedi.

"Ah, anladım," dedi Mick. "Tatlıyı paylaşırım *dememi* ama sonra hepsini sana bırakmamı istedin."

June yemeye devam ederken başıyla onayladı.

"Eh, ben pek o tür adam değilimdir. Söz konusu tatlı oldu mu isterim. Payımı isterim. Ve eğer bu iş uzun sürecekse, buna alışman gerekecek."

Bu iş uzun sürecekse. June kızarmamak için elinden geleni yaptı.

"Pekâlâ," dedi kalan tatlıyı tekrar ona uzatarak, vazgeçmekten memnundu. "Doğruya doğru."

Garson hesabı masaya bırakır bırakmaz Mick uzanıp aldı.

"Çıkmadan önce makyajını tazelemek ister misin?" diye sordu June'a.

---

* 1950'lerde New Orleans'taki Brennan's Restoran'da doğan ve adını restoranın müdavimlerinden Richard Foster'dan alan bir tatlı. Uzunlamasına ikiye kesilmiş muz esmer şeker, rom ve likörle kaynatıldıktan sonra dondurma ve tarçınlı bir sosla servis edilir. –*çn*

"Olur," dedi June masadan kalkarken. "Teşekkür ederim. Birazdan dönerim."

Tuvalete gitti, açık pembe rujunu tazeledi, yüzünü pudraladı ve dişlerini kontrol etti. *Adam onu öpecek miydi?* Tuvaletin kapısını açtığında Mick'in onu beklediğini gördü.

"Dolaşmaya hazır mısın?" dedi Mick, June girebilsin diye kolunu uzatırken.

Arabaya doğru alelacele yürürken June'un içinde Mick'in hesabı ödemeden kaçmış olabileceğine dair bir his vardı. Ama bu düşünceyi ânında zihninden uzaklaştırdı.

O gece, restorandan ayrıldıktan sonra yolun kenarına, plaja park ettiler. Mick, June'un elinden tuttu ve onu serin akşam havasına çıkardı. İkisi yalınayak soğuk kumların üzerinde koştular.

"Senden hoşlandım, June," dedi Mick onu kendine çekip kollarıyla sımsıkı sararken. Mutlu edebileceği bir kadın istiyordu. "Sen milyonda bir bulunacak birisin."

Sanki müziği duyabiliyorlarmış gibi June'la birlikte salınmaya başladı.

June, Mick'in ona bu kadar sıradışı bulduğu şeyin ne olduğundan emin değildi. Başta niyetlendiği gibi havalı kızı oynamamıştı. Ondan ne kadar etkilendiğini açıkça belli etmişti. Bu mesele hakkında –aşk hakkında, seks hakkında– ne kadar naif olduğunu anlamasını sağlamıştı. Ama eğer Mick onun özel olduğuna inanıyorsa belki June da öyle olduğuna inanabilirdi.

"Sana bir şarkı söyleyebilir miyim?" dedi Mick.

June sırıttı ve "Bu muazzam sesi duyacağım ha?" dedi.

Mick bir kahkaha attı. "Orada biraz boşboğazlık ettim. Belki o kadar da muazzam değildir."

"Yine de duymak isterim."

Orada, Pasifik Sahili Otoyolu'nun hemen kenarında, Hollywood'un gece kulüplerinden kilometrelerce uzaklarda, iç kısımlardaki film stüdyolarından izole, Santa Monica'nın tıklım tıklım sahilinin çok yukarısındaydılar. O zamanlar Malibu arazi-

leri kısmen ehlileşmişti, tamamen okyanustan ve çölden oluşuyor, yarım yamalak asfaltlı yollarla gidiliyordu. Her şey hâlâ sessiz ve yabani geliyordu.

June bedenini adamın bedenine doğru çekti ve yanağını göğsüne bastırdı; Mick o güzel sesiyle güzel bir kıza sakin bir plajda sakince şarkı söylemeye başladı.

İster yağmurda gel ister güneş pırıl pırıl parlarken, seni kimsenin sevmediği gibi seveceğim.

Sesi yumuşacık ve nazikti. June adamın zorlandığına dair ufacık bir işaret bile sezmedi. Notalar boğazından sanki ciğerlerinden hava çıkarmış gibi çıkıyordu ve June bunun bu kadar rahat oluşuna, onun yanındayken dünyanın bu kadar rahat gelişine hayret etti.

İşte o zaman, yemekteyken Mick'e başaracağına inandığını söylediğinde haklı olduğunu anladı. Şu an kollarında duran adam bir yıldızdı. June bundan emindi ve bu onu heyecanlandırdı.

İster yağmurda ister güneşte, hep seninleyim.

Şarkı bittiğinde June yanağını çekmedi ya da salınmayı bırakmadı. Sadece, "Bir de Cole Porter söyler misin?" dedi. Bebekliğinden beri Cole Porter'a bayılırdı.

"Cole Porter en sevdiğim," dedi Mick. Bir anlığına kızı kendinden uzaklaştırıp gözlerinin içine baktı. "Benimle muzlu Foster için savaşan, üstelik şahane bir müzik zevki olan güzel bir kadın mı?" dedi. "Sen nereden çıktın böyle, June Costas?"

Mick tüm dünyayı tek başına gezmek istemiyordu. O bir şeylere takılıp kalan o kalplerden birini taşıyordu. June'a da takılıp kalmak istiyordu. Tam takılıp kalınacak birine benziyordu.

"Ben hep buradaydım," dedi June. "Malibu'da. Başından beri."

"Eh, o zaman nihayet Malibu'ya geldiğim için Tanrı'ya şükürler olsun," dedi Mick tekrar şarkı söylemeden önce.

Mick, görünüş bakımından öne çıkan değil, tamamen hassas kalpli bir kadın istiyordu. Hiçbir zaman bağırmayacak, hiç el kaldırmayacak bir kadın. Sıcaklık ve sevgi yayacak. Ona inanacak ve kariyerini destekleyecek.

June'un o kadın olduğunu düşünmeye başlıyordu. Yani bir anlamda Mick'in June'a tam da o an âşık olduğunu söyleyebilirdiniz, tabii aşk bir tercihse. Mick onu seçmişti.

Ama June için hiç de bir seçim meselesi değildi. Onun için tam bir serbest düşüştü.

Mick o gece plajda yüzünü avuçlarına alıp da onu öptüğü anda June Costas hapı yutmuştu.

09:00

Nina'nın saçları dalgalı ve ıslaktı. Ayaklarının kenarına, dizlerinin arkasına ve saç diplerine kumlar yapışmıştı.

Sörf tahtasını kulübeye bırakıp kilidi yerine taktı. Sudan çıkmak istememişti ama yapılacak çok şey vardı.

Evine çıkan uzun, dik yolu tırmanmaya başladığında bacakları titredi, sırtı ve göğsü ne zaman okyanustan çıksa olduğu gibi yorgun ve ağrılıydı. Yine de bahçesine uzanan yokuşu kolaylıkla çıktı.

Doğruca evin dışındaki duşa yöneldi. Tik ağacından paneller ve evin hemen yan tarafındaki bir musluktan oluşuyordu. Koyu yeşil bağlamalı bikinisini çıkarırken kapıyı kapamaya bile gerek görmedi. Okyanus ve begonviller dışında çıplak bedenini görebilecek başka hiçbir şey ya da hiç kimse yoktu.

Suyun buz gibi bedenini ısıtmasına, deniz suyunu yıkayıp götürmesine, ona bir kez daha temiz bir başlangıç imkânı tanımasına izin verdi. Musluğu kapadı, temiz bir havlu aldı ve evine girdi.

O kocaman, sessiz, yankı yapan evine. Boşlukla ve ışıkla dolu evine.

Ev tamamen açık koridor, cam duvarlar, fildişi kanepeler ve ekru halılarla doluydu. Mükemmelliği sanki tamamen çabasızmış gibi görünen, son derece rahat bir evdi. Brandon'ın topladığı tablolar –bir Warhol, bir Haring, bir Lichtenstein– duvarlarda asılıydı, onlar olmasa aşırı solgun görünecek eve bir tutam kırmızı ya da bir parça turuncu katıyorlardı.

Nina merdivenden yatak odasına doğru ilerlerken saçlarını kurutuyordu. Ama mutfağın yanından geçerken telesekreterin kırmızı ışığının yanıp söndüğünü gördü. Jay'in, Hud'ın ya da Kit'in yardıma ihtiyaç duymasından endişelenerek tuşa basıp dinlemeye başladı.

"Selam Nina, ben Chris. Travertine. Bu geceki büyük partiyi iple çekiyorum. Seni görmeden önce birkaç şeyi iletmek istedim: Takvim çekimindeki fazladan fotoğrafları yayınlamaları konusunda yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Hak sahibi onlar. Ayrıca teknik olarak çıplak değilsin, üzerinde bikini var. Her neyse, bak, çok seksi görünüyorsun, tamam mı? Daima ileriye. *Playboy* meselesini de bu gece konuşalım! Tamam, tatlım, hoşça kal. Görüşürüz."

Nina mesajı sildi ve yatak odasına giden basamakları çıktı.

Dolaplarını kaplayan sürgülü aynalarda kendine baktı. Annesine benziyordu. Gözlerinde ve kaşlarında, elmacıkkemiklerinin yüzünden yaptığı çıkıntıda June'u görebiliyordu. Bedeninde annesini görebiliyor, onu kalbinde duyuyor, bazen yaptığı her şeyde onu hissediyordu. Yaş aldıkça daha da belirginleşiyordu bu.

Nina artık yirmi beş olmuştu. Bu bir an ona fazla genç geldi çünkü ruhu yirmi beşten çok daha büyükmüş gibi hissediyordu. Yaşamının gerçekleriyle hakikatini uzlaştırma konusunda hep güçlük çekerdi. Yirmi beş yaşındaydı ama kırkında hissediyordu. Evliydi ama yalnızdı. Çocuğu yoktu ama çocukları o yetiştirmemiş miydi?

Nina üzerine paçaları katlı bir kot ve kollarını kestiği solmuş bir Blondie tişört geçirdi. Saçını nemli bıraktı ve sırtına hafifçe damlamasına izin verdi. Gümüş saatini alıp taktı, birazdan 10:00 olacağını fark etti. Tam on ikide restoranda öğle yemeği için kardeşleriyle buluşacaktı.

Her ne kadar aslında restoran tüm Riva kardeşlere miras kalmış olsa da onun varlığını sürdürmesi konusunda bir sorumluluk hisseden Nina'ydı. Bunu yalnızca Malibu halkı için değil, annesi ve ondan da önce restoranı işleten büyükannesiyle büyükbabası için

yapıyordu. Burayı ayakta tutmak için yaptıkları fedakârlıkların ağırlığı, Nina'yı da aynı şekilde davranmaya zorluyordu.

O yüzden de cumartesi sabahları sık sık bir iki saatliğine uğrar, gerekli kontrolleri yapıp müşterileri karşılardı. Bu sabah pek gidesi yoktu. Son zamanlarda hiç gidesi gelmiyordu. Ama onun sadece varlığı bile müşteri çekiyordu ve hâl böyle olunca da orada olmaya mecbur hissediyordu kendini.

O yüzden en sevdiği deri parmak arası terliklerini ayağına geçirdi, Saab'ının anahtarlarını aldı ve arabaya atladı.

1956

Üç ay boyunca her cumartesi gecesi Mick, June'u yemeğe götürdü.

Hamburger ve patates kızartması, İtalyan yemeği ya da biftek yemeye gittiler. Ve her seferinde tatlıyı paylaştılar, bir turtanın ya da dondurmanın son lokması için savaştılar. Şekere duydukları ortak sevgi aralarında bir şakaya dönüştü.

Bir keresinde Mick, June'u randevularına çıkarırken elini yumruk şeklinde kapamıştı. "Sana bir hediyem var," dedi gülümseyerek.

June, Mick'in parmaklarını zorla açtığında avucunda bir küp şeker buldu.

"Şekerim için şeker, tatlım için tatlı," dedi.

June gülümsedi. "Tam bir dilbaz," dedi küp şekeri adamın elinden alırken. Hemen ağzına attı ve emdi. "Şaka olsun diye getirdiğinin farkındayım ama boşa gitmesine izin veremem."

Mick oracıkta, dudaklarında hâlâ şeker tadı olan June'u öptü. "Aslında bir kutu getirdim," dedi ön koltuğu işaret ederek. Bir kutu Domino küp şeker, bir şişe çavdar viskisiyle beraber koltuğun arkalığına yaslanmıştı.

O akşam yemeğe bile gitmediler. Küp şekerleri yiyip şişeden viski içerek sahil boyunca arabayı sürdüler ve radyonun kontrolü kimde olacak diye birbirlerine takıldılar. Güneş batınca El Matador'a –sanki okyanus kendi Stonehenge'ini oluşturmuş gibi nefes kesici ve devasa görünen kayalıkların altında saklanan el değmemiş ve çarpıcı plaja– park ettiler.

Mick'in arabasının ön camı, kıyıya vuran dalgaları, izlemedikleri güzel bir filmi çevreliyordu. İkisi arka koltukta sarhoş ve şekerle tıka basa doluydu.

"Seni seviyorum," dedi Mick, June'un kulağına.

June, adamın nefesinde viski kokusunu aldı, kendi gözenekle-

rinden yayılışını da duyuyordu. O kadar içmişlerdi demek, öyle mi? Çok fazla, diye düşündü June. Ama su gibi akmıştı. Tadının bu kadar güzel olması June'u korkutuyordu bazen.

Mick'in bedeni onunkine yaslanmıştı ve June bunun mucizevi bir his olduğunu düşündü. Keşke daha da bastırabilse, onu daha sıkı tutsaydı, keşke bir olabilselerdi.

Mick elini ağır ağır June'un eteğine götürdü, sınırlarını test etti. June onu ittirene kadar çorabının üst kısmına kadar ulaştı.

"Sensiz yaşayamayacakmışım gibi hissetmeye başlıyorum," dedi Mick.

June ona baktı. Erkeklerin istediklerini almak için kadınlara bu tür şeyler söylediğini biliyordu. Ama ya o da aynı şeyi istiyorsa? Bu kısma kimsenin bir cevabı yoktu. Tek söyledikleri, evlenene kadar adamın eline vurmaları gerektiğiydi. Adam ellerini bacaklarının daha da yukarısına götürmezse ölecek gibi olduğunda ne yapması gerektiğini söylemiyordu kimse.

"Bensiz yaşayamıyorsan," dedi kontrolünü biraz da olsa geri kazanarak, "ne yapacağını biliyorsun."

Mick başını yenilgiyle kızın boynuna gömdü. Sonra çok hafifçe geri çekilip gülümsedi. "Neden söylüyorsun bunu? Hemen şu an sana evlenme teklif etmeyeceğimi düşündüğün için mi söylüyorsun?"

June'un kalbi sanki uçmaya çalışırmış gibi hızlı ve hafif atmaya başladı. "Ne yapacağına dair hiçbir fikrim yok, Mick. Bana göstermen gerekecek."

Mick başını bir kez daha kızın omuzlarına gömdü ve köprücükkemiğini öptü. Mick'in dudaklarını üzerinde hisseden June keyifle mırıldandı.

"İlkin olmak istiyorum," dedi June. Böyle bir ifadeyle ne yaptığını gayet iyi biliyordu. Mick'e, onun istediği cevabı verme imkânı verecek ve June'un bunun doğru olduğunu düşünmesini sağlayacaktı.

"Olacaksın," dedi Mick ona. Duymak istediği her şeyi söyleyebilirdi. Öyle seviyordu onu.

June, Mick'i öptü. "Seni seviyorum," dedi. "Tüm kalbimle."

"Ben de seni seviyorum," dedi Mick, bir kez daha denerken. June başını iki yana salladı ve Mick de başını öne eğerek kabullenip vazgeçti.

O gece Mick eve bırakırken June'u öptü ve "Yakında," dedi.

* * *

Mick'le June, Santa Monica Pier boyunca yürüdü, hız treni ve atlıkarınca hemen ilerideydi. Yıpranmış tahtalar ayaklarının altında çatırdadı.

June'un üzerinde iri siyah puantiyeli beyaz bir elbise vardı. Mick, pantolon ve kısa kollu gömlek giymişti. Birlikte güzel görünüyorlardı ve bunun farkındalardı. İnsanların onları görünce verdikleri tepkiden anlayabiliyorlardı bunu, kasiyerlerin onlara hizmet ederken canlanmasından, gelip geçenlerin durup ikinci kez bakmasından.

Göğü istila eden dönme dolabı sollarına alarak suya doğru ilerlerken Mick'in elinde tuttuğu pamuk şeker yığınının yapışkan, pembe şeritlerini yoluyorlardı. June'un dudaklarını gül rengine boyamıştı şeker. Mick'in dili de ahududu gibi kıpkırmızı olmuştu.

Pamuk şekerin boş kâğıdını çöpe atan Mick, June'a döndü. "Junie," dedi. "Sana bir fikir danışmak istiyorum."

"Tamam..." dedi June.

"İşte geliyor," dedi Mick ve bir dizinin üzerine çöktü. "June Costas, benimle evlenir misin?"

June öyle sert bir nefes aldı ki hıçkırık tuttu.

"Tatlım, iyi misin?" diye sordu Mick ayağa kalkarak. June başını iki yana salladı. "İyiyim," dedi nefesini tekrar kontrol altına almaya çalışarak. "Ben... sadece... bunu bugün beklemiyordum. Ciddi misin sen? Gerçekten mi?"

Mick küçük bir yüzük çıkardı; ince, altından bir halka, elma çekirdeğinden küçük bir elmas. "Pek büyük değil," dedi.

"Çok kıymetli," dedi June ona.

"Ama günün birinde sana kocaman bir yüzük getireceğim. O kadar büyük olacak ki insanları kör edecek."

"Ya, vay be," dedi June.

"İlerliyorum, bir yerlere geliyorum."

"Biliyorum."

"Sensiz başaramam."

"Ah, Mick..."

"Yani bu evet demek mi?" diye sordu Mick. Sonunda gerildiğini fark edince şaşırdı. "Evet diyorsun, değil mi?"

"Tabii ki evet diyorum," dedi June. "Hatta bence bu dünyaya sana evet demek için gönderilmişim."

Mick onu kollarına aldı ve kendi etrafında döndürdü. June'sa insanın uçmasının o kadar da zor olmadığını hissetti birden.

"Seni mutlu edebileceğimi biliyorum," dedi Mick, onu yere bırakıp yüzüğü parmağına takarken. "Sana söz veriyorum, benim olduktan sonra o restorana bir daha ayak basmak zorunda kalmayacaksın. Ayrıca günün birinde sana hayallerinin evini alacağım. Banyoda iki lavabosu olacak, kaç çocuk istiyorsan hepsi için bir yatak odası, kapının önü plaj."

June'un istediği her şey.

"Elbette karın olurum," diye fısıldadı June yaşlı gözlerle.

"Sen ve ben, bebeğim," dedi Mick onu kendine doğru çekerken. June başını adamın boynuna gömdü, kokusunu içine çekti; briyantin ve tıraş losyonu. İskeleye doğru ilerlerken el ele tutuştular ve Mick, June'u daha önce kimseyi öpmediği bir tutku ve ciddiyetle öptü.

Mick daha on sekizine yeni girmişken annesiyle babası ölmüştü. Ama şimdi kendi ailesini kuruyordu. Kendine ait bir dünya parçası. Ve onlar farklı olacaklardı, o ve June.

Mick'in arabasına döndüklerinde hemen arka koltuğa geçtiler. Bu sefer Mick elini elbisesinin içine daldırdığında June da bunun tadını çıkardı. Mick tarafından, çaresizce arzuladığı şekilde dokunulmak için kendini bıraktı.

İnsanlar evlilik bir tür tutukluluk gibi davranıyor, diye düşündü

June. *Ama aslında özgürlük değil mi?* Nihayet evet diyebildiği, hissetmek istediği her şeyi hissettiği için heyecanlıydı.

Bedenlerini birbirlerine bastırdıkları sırada June, Mick'in onu tutuşundaki güvenli hâlinden, hareketlerindeki ustalıktan bunun adamın ilk seferi olmadığını tahmin etti. Mick'in ona yalan söylediğini anlayınca kalbi azıcık sızladı. Ama bunu o istememiş miydi? Kendini ona çok daha fazla çekilirken buldu, önemi olan tek kişi olma arzusunu dindirdi. Adamın içine girmesine izin verdi, onu kendine iyice çekti ve her şeyi akışına bıraktı.

Adam, hâlâ içindeyken elini onun üzerine koyduğunda June şok oldu, şaşırdı, afalladı. Bu şekilde dokunulmaktan utandı. Ama ona durmasını söylemek istemedi, duracağını düşünmeye bile katlanamadı. Dakikalar sonra da mutluluk bir ok gibi içinden geçti.

Ve her nasılsa, orada, arabanın arkasında öylece yanında uzanırken ve ikisi de nefes nefeseyken, June adamın ona neler yapabildiğini öğrendiği için, bir dakika önceki hâline bir daha asla dönemeyeceğini anladı.

"Seni seviyorum," dedi.

Mick onu öptü, gözlerinin içine baktı ve "Ben de seni seviyorum. Tanrım, Junie. Ben de seni seviyorum," dedi.

* * *

Ertesi gün Mick uğradı ve annesiyle babasının mutfağında dikilirlerken June'un elinden tutup evleneceklerini açıkladı.

"Görünüşe bakılırsa bana sunulan bir seçenek yok," dedi June'un babası kaşlarını çatarak.

"Baba..."

Theo başını yukarı aşağı salladı. "Onu dinleyeceğim, June. Bunu bilecek kadar tanıyorsun beni. Ben birini her zaman dinlerim." Mick'e başıyla bir işaret verdi. "Gel bakalım, evlat, kızıma nasıl bakacağına dair planlarından konuşalım."

Mick, Theo'nun peşinden oturma odasına giderken June'a göz kırptı. June kendini birazcık olsun rahatlamış hissetti.

"Dolaptan tavuğu çıkar, tatlım," dedi annesi. "Yemeğe tavuk ve pilav yapacağız."

June ona söyleneni yaptı, sessizce hareket ederek babasının Mick'e söylediklerini duymaya çalıştı ama tek kelimesini bile duyamadı.

Christina fırını yakarken June'a döndü. "Kesinlikle şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı adam," dedi.

June gülümsedi.

"Tanrım," dedi Christina. "Monty Clift'in gençliğine benziyor."

June havuçları çıkarıp doğrama tahtasının üzerine bıraktı.

"Ama bu da temkinli olman için başka bir sebep," dedi Christina, başını iki yana sallayarak. "İnsanlar Monty Clift'e benzeyen oğlanlarla evlenmez."

June önünde duran havuçlara baktı ve doğramaya başladı. Annesinin asla anlamayacağını biliyordu. Annesi hiçbir zaman yeni kıyafetler almamış, hiç yeni bir tarif denememiş, haberler dışında hiç televizyon izlememişti. June, annesinin o eski, yıpranmış *Büyük Umutlar* nüshasını her yıl tekrar tekrar okuyuşunu izlemişti çünkü "bunu zaten sevmişken neden başka bir kitapla şansını deneyecekti ki?"

June mademki annesinin yaşamını istemiyordu, o hâlde onun tavsiyelerini de dinlememeliydi. Açık ve net.

Yirmi dakika sonra, Christina pilavı karıştırır ve June da gergin bir heyecanla masayı hazırlarken Mick içeri girdi. Theo'nun eli omzundaydı.

Theo, June'a gülümsedi. "İyi bir seçim yapmış olabilirsin, tatlım."

June duygularına yenilerek Mick'le babasına koştu ve ikisini birden kucakladı.

"Benim onayım var," dedi Theo, bakışlarını Mick'e çevirerek. "Konuştuğumuz şartlarla, evlat."

Mick başıyla onayladı.

"Teşekkürler, baba," dedi June.

Theo başını iki yana salladı. "Bana teşekkür etme. Mick'in

önünde bir yerlere gelmek için birkaç yılı var ve ondan sonra doğru olanı yapıp restoranı devralmaya hazır."

Theo, Mick'e elini uzattı ve Mick de uzanan eli gülümseyerek tuttu. "Evet, efendim," dedi.

Theo, Christina'nın yanına gitti ve June, Mick'i bir kenara çekti. "Restoranı mı devralacağız?" diye fısıldadı.

Mick başını iki yana salladı. "Sadece şu an duymaya ihtiyaç duyduğu şeyleri duymak istiyordu. Ben de ona istediğini verdim. Peki ilk kısmı duydun mu? Bir yerlere gelmek için birkaç yılım olduğu kısmı? Birkaç yıla ihtiyacım yok. Endişelenme, Junie."

Yemekte Mick, Christina'nın aşçılığına iltifat etti ve Christina nihayet gülümsedi. Mick, Theo'dan araba sigortası konusunda tavsiye istedi ve Theo da memnuniyetle danışmanlık yaptı.

Tatlıdan sonra –çilekli kurabiye– Theo Mick'ten şarkı söylemesini istedi.

"June, Cole Porter şarkılarını Cole Porter'dan daha iyi söylediğini söylüyor," dedi Theo.

Mick önce tereddüt etti, sonra boyun eğdi. Peçetesini masaya koydu ve ayağa kalktı. "I've Got You Under My Skin"i söylemeye başladı. Daha geçiş kısmına gelmemişken Theo da gülümseyerek başını sallıyordu.

Mick boğazında bir yumru hissetti ve devam etti ama göğsünü iyice zorladı, notaları normalden biraz daha uzattı. Bitirdiğinde, nabzını yavaşlatmaya çalışırken Theo'ya bakamayarak nefesini düzene soktu.

June alkışladı. Theo da ona katıldı. "Bravo," dedi. "Bravo."

Mick ona baktı, nihayet onaylandığını anladı.

Christina kocaman gülümsedi ama June annesinin ne dudaklarının aralandığını ne de gözlerinin kırıştığını fark etti. "Çok hoş," dedi annesi.

Mick yemekten kısa bir süre sonra herkese iyi akşamlar diledi. Araç yolunda June'u yanağından öptü. "Birlikte gerçekten bir şeyler yapacağız. Bunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu ona.

tg:kaktusunx

June ışıldadı. "Elbette biliyorum."

June eve dönmeye çalışırken Mick, kız sanki onu da peşinden sürükleyebilirmiş gibi elini sımsıkı tuttu. Vedasına son vermek istemediğinden ancak son anda bıraktı. June yatak odasının penceresinden ona el sallayana kadar arabasında bekledi. Sonra geri geri çıktı ve yoluna gitti.

Christina dakikalar sonra June'u banyoya yüzünü yıkarken buldu. Çoktan üzerini değiştirmiş, yatmak için saçlarını bigudiye sarmıştı.

"June, emin misin?" diye sordu Christina.

June omuzlarının çökmeye başladığını hissetti. Hemen onları dikleştirdi. "Evet, eminim."

"Yakışıklı olduğunu ve muhteşem bir sesi olduğunu biliyorum ama..."

"Ama ne, anne?" diye sordu June.

Christina başını iki yana salladı. "Sadece restoran işletmeyi bildiğinden emin ol."

"Acaba yol kenarındaki bir restorandan daha büyük bir şeyler için yaratılmış olabileceğim aklına geliyor mu hiç?" dedi June, sesinin yükseldiğini fark ederek.

Christina'nın yüzü sanki kızının sivri dilinden kendini korumaya çalışırmış gibi gerildi, dudakları büzüldü. June bir anlığına annesinin nasıl tepki vereceğinden emin olamayarak kendini hazırladı. Christina tekrar yumuşadı.

"Tüm bu ışıltı hoşuna gidiyor, farkındayım, tatlım," dedi. "Ama iyi bir yaşam, seni önemseyen insanlar tanımaktır, sana güvenen insanlara bakabileceğini, kendi topluluğun için küçücük de olsa bir şeyler yaptığını bilmektir. Baban ve ben bunu insanları besleyerek yapıyoruz. Gerçekten de bundan daha büyük bir şey düşünemiyorum. Ama ben buyum işte."

June özür diledi ve annesine iyi geceler öpücüğü verdi. Sonra *Sub Rosa*'yı eline aldı ve günün birinde o sayfalarda Mick'le ilgili bir şeyler okuyacağını hayal etti.

* * *

Mick, Hollywood ve Beverly Hills'teki restoranlarda, zengin insanlar yemek yerken klasik şarkılar söylediği ödemeli programlara çıkmaya başladı. Sonra bizzat bir araya getirerek Vine adını verdiği bir orkestrayla Hollywood'daki birkaç kulüpte iş bağladı.

Her programla birlikte June gururlandıkça gururlanıyor, ona kulak veren herkese *profesyonel bir müzisyenle* evleneceğini anlatıyordu.

Mick ve Vine, Las Vegas'taki küçük bir kumarhanede, Ensenada'daki bir haftalık bir gemi gezisinde, Sunset Stüdyoları'nın başkanının düğününde sahne aldı.

Ardından Mocambo, Mick'i arayarak orada tek başına iki program yapmayı teklif etti. Mick ona anlattığında June sevinçten havaya zıpladı. Mick onu tutup havada döndürdü.

Kulüpteki ilk geceye June da onunla birlikte geldi ve o şarkı söylerken perdenin arkasında durup, orada yerini almış yıldızları izledi. Desi Arnaz'ı görür gibi oldu. Jayne Mansfield'ın da orada olduğuna yemin edebilirdi.

Mick, Mocambo'daki programını bitirince Batı Hollywood'da yeni açılan Troubadour'da çıkmaya davet edildi. Sonra bir anda oradaydı işte, adı bir afişin üzerindeydi. MICK RIVA: YALNIZCA BİR GECE.

June tüm bunlardan çok hoşnuttu. "Bay Mick Riva'yla evleniyorum," dedi marketi işleten Bayan Hewitt'e; restorana midyeleri getiren Bay Russo'ya; bankadaki Bayan Dunnigham'a. "Daha geçenlerde iki gece Mocambo'da çıktı. Don Adler da oradaydı. Kendi gözlerimle gördüm. Ondan bir önceki gece de Ava Gardner gelmişti. Ava Gardner!"

Çocukluk arkadaşlarına ve zaman zaman restoranda vardiya devralan kızlara küçük yüzüğüyle gösteriş yapıyordu. "Günün birinde büyük bir şarkıcı olacak, hatta şimdiden oldu sayılır," diyordu.

İki ay sonra Mick nihayet Runner Records'ta Frankie

Delmonte'yle bir toplantı yaptı. Bundan bir hafta sonra elinde bir plak anlaşması ve yeni bir yüzükle June'un evine geldi. Bu seferki elma çekirdeğinin iki katı büyüklüğündeydi.

"Bunu yapmak zorunda değildin," dedi June. O kadar muhteşem, o kadar parlaktı ki.

"Yapmak istedim," dedi Mick. "Etrafta küçücük bir şeyle dolaşmanı istemiyorum. Sana daha büyüğü, daha iyisi gerek."

June o küçük yüzüğü seviyordu. Bunu da sevmişti.

"Sadece bekle," dedi Mick. "O kadar çok paramız olacak ki bundan utanacağız."

June güldü ama o gece yatağa geleceklerini hayal ederek girdi. *En büyük boy yatakları olsa? Bir de Cadillac? Üç, hatta dört çocukları olsa? Kumların üzerinde, kocaman bir tentenin altında evlenseler?*

Bu düşüncelerini Mick'e açıp da herhangi birinin mümkün olduğunu düşünüyor mu diye sorduğunda Mick hep aynı şeyi söylerdi. "Sana dünyaları vereceğim."

Bunu, elbisesini çıkarırken June'un kulağına fısıldardı. Bacağını onun bacaklarının arasına yerleştirirken buna dair teminat verirdi. "İstediğin ne varsa. Ne istersen senin olmasını sağlayacağım." Elini June'un sırtında gezdirir, kulaklarının arkasını öper, kalçalarını kavrardı.

Daha evlenmemişlerken Mick'in yanında sık sık çırılçıplak yattığı için June'u kim suçlayabilirdi ki? Hem de Mick ona nasıl dokunacağını böylesine bilirken?

June'un hamile olduğunu anladıklarında ikisi de şaşırmadı.

* * *

"June," dedi Christina başını iki yana sallayarak. Pasifik Balık'ın mutfağındalardı, hayal kırıklığıyla fısıldayarak konuşuyordu. "Seni daha akıllı sanırdım, tatlım."

"Özür dilerim," dedi June dolu gözlerle. "Özür dilerim."

Christina iç çekti. "Eh, düğünü öne çekmeniz gerekecek. Bu

bir. Sonra da sanırım sana her şeyi örten bir elbise ayarlarız. Sonrasına da zamanı gelince bakarız."

June gözlerini sildi.

"Dünyada bir erkeğe kapılan ilk kadın sen değilsin," dedi Christina.

June başıyla onayladı.

"Gel hadi," dedi Christina. "Neşelen, düğünçiçeğim. Güzel bir şey bu." June'u kollarına çekti ve başının tepesini öptü.

Mick ile June yıldızların altındaki bir tentenin altında, Malibu'nun kumları üzerinde "kabul ediyorum" dediler. June'un yanında ailesi vardı. Mick'in yanında birkaç müzik yapımcısı.

O gece Mick ve June, orkestra klasik şarkılar çalarken yanak yanağa dans ettiler. "Her şey yoluna girecek," dedi Mick ona. "Bu bebeği seveceğiz. Sonra başka bebeklerimiz de olacak. Şahane yemekler yiyip mutlu kahvaltılar edeceğiz ve seni asla bırakmayacağım, Junie. Sen de beni hiç bırakmayacaksın. Mutlu bir yuvamız olacak. Söz veriyorum."

June ona bakıp gülümsedi. Yanağını tekrar Mick'in yanağına bastırdı.

Gecenin sonlarına doğru Mick kalabalığın karşısında dikildi. Mikrofonu eline aldı. "Beni bağışlarsanız," dedi hafif bir tebessümle, "bu gece size bir şarkı söylemek istiyorum. Karım için yazdım bu şarkıyı. Adı 'Warm June.'"

Güneş sıcak bir haziran neşesi getirir
Ay gibi parlak uzun günler ve gece yarılarında
Düşünemem başka bir şey sıcak haziran dışında
Düşünemem başka bir şey senin dışında

Mick şarkısını söylerken June tam karşısında durdu. Ağlamamaya çalıştı, başaramayınca güldü. Başlangıçları böyleyse, Tanrım, kim bilir ne kadar da yükseğe uçacaklardı.

---

* (İng.) Sıcak haziran –*çn*

* * *

Nina, Temmuz 1958'de doğru. Herkes prematüre doğmuş gibi davrandı. Mick ikisini hastaneden alıp doğruca yeni bir eve götürdü.

Suyun hemen üzerinde, üç yatak odalı, iki katlı bir kulübe almıştı. Malibu Yolu üzerinde, arka tarafı kısmen denize doğru uzanan beyaz panjurlu, bebek mavisi bir ev. Yan verandanın zemininde doğrudan plaja inen merdivenlere açılan bir kapak vardı.

Sanki yeni bir ev yetmezmiş gibi araç yolunda da yepyeni, camgöbeği bir Cadillac duruyordu.

June eve ilk girdiğinde nefesini tutarken buldu kendini. Denize bakan pencereleriyle bir oturma odası, içinde yemek yenebilecek bir mutfak, parke zemin. Her şeyi aynı anda elde edemezdi herhalde, değil mi? Herhalde tüm hayalleri aynı anda gerçekleşemezdi?

"Bak, Junie, bak," dedi Mick, onu heyecanla yatak odasına götürürken. "Büyük yatak burada olacak."

Küçücük, narin Nina'yı kollarında tutan June kocasının peşinden yatak odasına girdi ve hemen ardından da ebeveyn banyosuna doğru ilerledi. Gösterişine baktı.

Elini lavabonun kenarında gezdirdi; kıvrılan, düzleşen, sonra tekrar kıvrılan porselenin pürüzsüzlüğünü hissetti. Ardından elini soğuk fayansta ve kaba harçta gezdirmeye devam etti, ta ki ikinci lavabonun porseleninin kıvrımına ulaşana kadar.

10:00

Nina restoranın otoparkına çekti ve motoru durdurdu. Arabasından inerken tabelaya bir göz attı ve yenilenmesinin zamanı geldi mi diye düşündü.

Bir zamanlar Pasifik Balık olarak bilinen Riva Deniz Ürünleri, soluk tabelası ve soyulan boyalarıyla hâlâ eski Malibu tarzındaydı. Eskiden aileleriyle gelen çocuklar, şimdi kendi çocuklarıyla geliyorlardı.

Nina güneş gözlüğünü çıkarmadan mutfak girişine doğru ilerledi. Gözlüğü gitgide daha geç çıkarıyordu. Ramon'u görene dek de çıkarmadı.

Ramon otuz beşindeydi ve on yıldan uzun süredir devam eden mutlu evliliğinden beş çocuğu vardı. Kızartma aşçısı olarak başlamış ve yıllar içinde yükselmişti. 1979'dan beri Riva Deniz Ürünleri'ni o işletiyordu.

"Nina, selam. N'aber?" diye sordu Ramon bir yandan aşçılardan birini gözleyip bir yandan da dondurucudan karides çıkarırken.

Nina gülümsedi. "Ah, bildiğin gibi işte, mekânı ateşe vermediğinden emin olmaya geldim."

Ramon kahkaha attı. "Beni de sigorta poliçesine ekle de ondan sonra."

Tezgâhın etrafından dolanıp yanına gelirken Nina da kahkaha attı ve doğrama tahtasından bir dilim domates aldı. Tuzlayıp yedi.

Ardından kendini hazırladı ve birkaç müşteriyle gülümseyerek to-kalaşmak üzere piknik masalarına doğru ilerledi.

Dışarı çıktığında güneş gözlerini kamaştırdı, sahte versiyonu-nun canlanışını hissedebiliyordu. Yüzünde abartılı bir gülümseme belirdi ve ona bakan insanlarla dolu birkaç masaya el salladı.

"Umarım herkes yemeğinden memnundur!" dedi.

"Nina!" diye bağırdı on beşinden büyük olamayacak bir çocuk. Madras şortu ve Izod polo tişörtüyle ona doğru koştu. Nina çocu-ğun sağ elindeki rulo yapılmış posteri ve sol elindeki keçeli kalemi görebiliyordu. "Bunu imzalar mısın?"

Daha Nina cevap veremeden posteri açmaya başladı. Nina, ellerinde bikiniyle sörf yaparken çekilmiş bir posterle restoranda belirip ondan imza isteyen insanların sayısını unutmuştu. Kendini ne kadar tuhaf hissederse hissetsin her seferinde kabul ederdi.

"Elbette," dedi Nina kalemi çocuğun elinden alarak. Posterin sağ üst köşesine adını yazdı, son derece okunaklı bir "Nina R." Ar-dından kalemin kapağını kapayıp çocuğa uzattı. "Al bakalım," dedi.

"Fotoğraf da çekilebilir miyiz?" diye sordu çocuk annesiyle ba-bası ellerinde bir Polaroid'le masadan kalkarken.

"Olur." Nina başını öne doğru salladı. "Tabii ki."

Çocuk hemen yanına geçti, kolunu omuzlarına atmak için uzanarak tam bir deneyim talep etti. Nina çocuktan çok hafifçe uzaklaşırken objektife gülümsedi. Temas etmeden yakın durma sanatında uzmanlaşmıştı.

Baba deklanşöre bastı ve Nina basılan fotoğrafın bildik sesini duydu. "Hepinize şahane bir gün dilerim," dedi, diğer müşterileri de selamlayıp ardından içeri dönmek için ön taraftaki masalara doğru ilerlerken. Ama çocuk ve annesi belirmeye başlayan fotoğ-rafa bakarken oğlanın babası Nina'ya gülümsedi ve ardından uza-nıp elini Nina'nın tişörtünün üzerinde gezdirdiğinde parmakları kaburgalarını ve kalçalarını sıyırdı.

"Pardon," diye fısıldadı kendinden emin bir gülümsemeyle. "Sadece 'o yumuşak dokunuşu kendim görmek' istedim."

SoftSun Tişörtleri için yaptığı reklamın geçen ay yayınlanmasından sonra bu repliği deneyen üçüncü adamdı.

Nina reklam için sene başında poz vermişti. Bu zamana kadarki en yüklü ödemesini almıştı. Reklamda kırmızı bir bikini altı ve beyaz bir tişörtle, saçları ıslak, kalçası sola doğru çıkmış, sağ kolu bir kapı çerçevesine yaslanmış olarak ayakta duruyordu. Tişört eski püsküydü. Meme uçları görünmüyordu ama yeterince bakarsanız kendinizi görebildiğinize ikna edebilirdiniz.

Fotoğraf müstehcendi. Nina da bunun farkındaydı. Onu istemelerinin birincil sebebinin bu olduğunu da biliyordu. Herkes sörfçü kızın kıyafetlerini çıkarmasını istiyordu – kendi içinde bununla uzlaşmıştı.

Ama sonra ona söylemeden o sloganı eklemişlerdi. *Kendiniz görün, yumuşacık bir dokunuş.* Ve hemen memelerinin altına yerleştirmişlerdi.

Bu da Nina'nın pek hoşlanmadığı bir samimiyet seviyesine davetiye çıkarmıştı.

Oğlanın babasına samimiyetsizce gülümsedi ve yanından uzaklaştı. "İzninizle..." dedi diğer müşterilere el sallarken ve mutfağa geri dönerek kapıyı arkasından kapadı.

Nina ne kadar çok poz verirse –özellikle de daha sansasyonel kampanyalar için– restorana o kadar çok insanın geleceğini anlamıştı. Fotoğrafını, imzasını, gülümsemesini, ilgisini, bedenini daha çok isteyeceklerini. İnsanların onun üzerinde sahiplik hissi beslemeleriyle en iyi nasıl baş edeceğini henüz tam olarak çözememişti. Babasının bunu nasıl idare ettiğini merak etti. Ama öte yandan babasına ona dokundukları gibi dokunmadıklarını da biliyordu.

"Oraya çıkıp ellerini sıkmak zorunda değilsin," dedi Ramon, onu görünce.

"Ne bileyim... Keşke öyle olsa," dedi Nina. "Hesaplara göz atmak için zamanın var mı?"

Ramon başıyla onayladı, ellerini bir havluya sildi ve Nina'nın peşinden ofise girdi.

"Restoran gayet iyi iş yapıyor," dedi yürürlerken. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Nina başını iki farklı şekilde salladı, hem evet hem hayır. "Benim endişelendiğim iyi iş yapmaya *devam etmesi*," dedi, ikisi de oturup rakamların üzerinden geçmeye başlarken. Karmaşık bir uğraştı.

Bina eskiydi, mutfağın kısa süre önce mevzuata uygun hâle getirilmesi gerekmişti, iş mevsimlere göre azalıp çoğalıyordu.

Neyse ki iyi bir yaz olmuştu. Ama sezon sonu yaklaşıyordu ve geçen kış epey sert geçmişti. Mekânı ayakta tutmak için ocak ayında kendi hesabından para aktarması gerekmişti, daha önce de birkaç kez yaptığı gibi.

Nina, defteri görmesi için Ramon'a doğru çevirerek, "Yılın başlarında dar boğazdan kurtardık," dedi. "Yani iyi. Sadece turistler çekilince rakamların yine düşeceğinden endişeleniyorum biraz."

Zaman zaman insanların onunla fotoğraf çektirmek için gelip çoğu kez bir gazoz bile almadığı bir restoranı mali olarak desteklemek için modelliği kullandığı aklına geldi.

Ama personelini ve bazı müdavimleri seviyordu. Ramon'u da.

"Neyse, hallederiz. Hep hallettik," dedi.

Üç nesil sonra Riva Deniz Ürünleri'ni batıran o olmayacaktı. Olmayacaktı işte.

"Restorana gitmeden önce eve uğrayabilir miyiz? Duş almak istiyorum da," diye bağırdı Kit, yolun gürültüsünü bastırmaya çalışarak.

"Aynen," dedi Jay, büyüdükleri sokağa dönmek için sinyal verirken.

Hâlâ çocukluklarının geçtiği evde yaşayan iki Riva kalmıştı, onlar da Jay ve Kit'ti. Nina, Point Dume'daki malikânede yaşıyor ve fotoğraf çekimleri için sık sık seyahat ediyordu. Hud da Airstream'inde yaşamaktan hoşlanıyordu. Ama Jay ve Kit, büyüdükleri plaj kulübesinde, babalarının yirmi beş yıl önce annelerine aldığı evde kalmıştı.

Jay büyük yatak odasını almıştı. Ama o da çok sık seyahat ediyordu. Dünyanın her yerinde düzenlenen sörf yarışmalarına sık sık katılır, Hud'ı da yanında götürürdü.

Yakında yine birlikte Oahu'nun Kuzey Kıyıları'na gideceklerdi. Jay programa göre Duke Classic, Dünya Kupası ve Pipe Masters'ta yarışacaktı. Sonra da Avustralya'daki Gold Coast'a ve Güney Afrika'daki Jeffreys Bay'e gideceklerdi. O'Neill faturaların çoğunu karşılar ve her seferinde Jay'in adını her yere yazdırırdı. O süre boyunca Hud da Jay'in fotoğraflarını çekerdi.

İkili yeni bir kapakta yer alacaktı, haklarının poster ve takvimler için satılması planlanıyordu. Ama bunu yapabilmek için bütün dünyayı gezmelilerdi. Profesyonel bir sörfçünün ve çevresinin yaşamı aktif olmayı, bir tür ânında harekete geçebilme sezgisi taşımayı gerektirirdi. Jay ve Hud'ın tutkusu, canlılıkları, yaşamları rüzgârın ve suyun durmadan değişen, tahmin edilemez kombinasyonunu takip etmelerine bağlıydı.

Yani Jay her ne kadar Kaliforniya'yı memleketi olarak görse de

son zamanlarda kendini herhangi bir yerde yaşıyormuş gibi hissetmiyordu.

Bu arada Kit hâlâ çocukluk yatağında yatıyor, Santa Monica Üniversitesi'nde üçüncü sınıfa gidiyor, gecelerini ve hafta sonlarını restorandaki kasanın arkasında geçiriyordu. Hayatında görebildiği tek iyi yan, arkadaşlarıyla aralarda Santa Cruz'a yaptıkları gezilerdi. Oradaki dalgalar kocamandı, bazıları boyunun iki katıydı. Ama Kit'in yaşamı onu şimdilik yalnızca oraya kadar götürüyordu, sahil boyunca birkaç saatlik yola.

Kit hâlâ yengeç keki fırlatırken kardeşleri dünyayı görmek için dışarıdalardı.

O da bu görkemden payını istiyordu. Nina'nın yaşamının ışıltısından, Jay'le Hud'ın maceralarından bir parça. Çocukluğunun büyük bir kısmını hepsinin peşinden suya girerek geçirmişti. Ama onların hiçbiri eline sörf tahtası almamış olsa bile kendisi yine de alırdı diye düşünüyordu.

Tahtanın üzerine harikaydı. Bir efsane olabilirdi.

O da dışarıda olmalı, övgüler almalıydı. Ama abileri kadar ciddiye alınmıyordu ve ablası kadar gözalıcı olmadığının da farkındaydı. O zaman ona ne kalıyordu? Emin değildi. Onun gibi biri için spot ışıklarının düşeceği bir yer var mıydı bilmiyordu. Güzel ve çekici olmayan çıtır bir sörfçü.

Jay garajın önüne çekince Kit aşağı atladı.

"Ben hemen dönerim," dedi Jay.

"Bekle, nereye gidiyorsun?" diye sordu Kit. Elmacıkkemiklerinde ve burnunun üzerinde hafif güneş yanıkları vardı. Bu da onu olduğundan daha küçük gösteriyordu.

"Senin duş alman çok uzun sürer, benim de benzin almam gerek," dedi Jay ona. Sonra acaba doğru mu söylüyor diye benzin göstergesine baktı. İşaret çubuğu yarının biraz altındaydı. "Sadece çeyrek depo kalmış."

Kit ona şüpheci bir bakış attıktan sonra dönüp garajdan eve girdi.

Jay arabayı geri geri yola çıkardı ve ayağını gaz pedalına gerekenden biraz daha fazla bastırdı. Araba üstünkörü asfaltlanmış yolda kükredi. Radyodan saate baktı. Hızlı olursa yetişirdi.

Pasifik Sahili Otoyolu, onun için arazideki en rahat yer ve kasabadaki neredeyse tek yoldu. Otoyol boyunca oraya buraya yayılmış mahallelere ayrılan küçük tali yollar, dallanıp budaklanan kanyonlar, yolun bir tarafında ya da karşı tarafında kalan alışveriş merkezleri. Ama arabanızın tekerlekleri PSO'nun asfaltına değmeden hiçbir yere gidemez, hiçbir şey yapamaz, Malibu'daki kimseyi ziyaret edemezdiniz. Bir restorana gitme, bir dükkândan alışveriş yapma, bir filme zamanında yetişme, kumda kendinize bir yer kapma, dalgaların içinde yerinizi alma beceriniz hep sizinle aynı anda kaç kişinin o yolda olduğuna bağlıydı. Manzaraya karşılık ödediğiniz bedeldi bu.

Jay, trafikte elinden geldiğince ilerledi, değişen ışıklarda hızlandı, sağ şeride geçmesi gereken son saniyeye kadar sol şeritte kaldı ve çok geçmeden Cennet Koyu Yolu'na saptı.

Cennet Koyu, PSO'nun iç tarafında, palmiye ağaçlarının ve Kaliforniya meşelerinin ardında saklanan çarpıcı güzellikteki bir koydu. Jay sağdaki dar bir yola girdi ve yavaşladı. Jeep köşeyi döner dönmez sarı kumlarla dolu bir koy görüş alanına girdi. Muazzam falezlerle ve masmavi gökle çevrelenmişti.

Uçurumun üzerinde, ancak Hollywood seçkinlerinin karşılayabileceği astronomik arazi fiyatlarıyla bir gezici ev topluluğu vardı.

Ama Jay'in orada bulunma sebebi Cennet Koyu'ndaki restorandı. Kumdankale bir plaj kafesiydi, aşırı pahalı bir kokteyl alıp iskeleden manzarayı izlerken içebilirdiniz. Jay arabasını park edip ceplerini yokladı. Bir beşlik, dört tane de birlik. En azından bir şeyler sipariş edecekmiş gibi yapmalıydı.

Jay restorana girdi, güneş gözlüğünü başının üzerine kaldırdı ve bar tezgâhına yaklaştı. Jay'in adını hatırlayamadığı sarı saçlı ve saçlarından bir ton daha koyu bronz teni olan bir adam karşıladı onu.

"Selam Jay," dedi.

"Selam dostum," dedi Jay başını hafifçe yukarı doğru kaldırarak. "Ben de bir sipariş verebilir miyim?"

Adam dönünce Jay yaka kartını okudu. Chad. *Tamam.*

"Tabii ki. Sana ne verebilirim?" Chad bir defter çıkardı.

"Ben... eee..." Jay tahtadaki listeden özel ürünlere baktı ve ilk gördüğü şeyi seçti. "Bir dilim çikolatalı kek. Paket."

Etrafa çok bakmamaya, kendini belli etmemeye çalıştı. Kız dışarı çıkmazsa nerede olduğunu sormamaya kararlıydı. Belki de bugün çalışmıyordu bile. Her neyse. Sorun değildi.

Chad, sanki Jay'in siparişi onu heyecanlandırmış gibi bir tavırla kalemin tepesine bastı. "Bir çikolatalı, hemen geliyor, ahbap."

Jay tam o sırada Chad'in malın teki olduğunu hatırladı.

Chad mutfağa giderken bir tabureye oturdu. Jay ayakkabılarına baktı –alelacele ayağına geçirdiği yıpranmış bir çift ayakkabı– ve yeni bir çift almanın zamanı geldi diye düşündü. Sağ ayağının büyük başparmağı tepedeki delikten çıkmaya başlamıştı. Önümüzdeki hafta kasabaya gidip Vans mağazasını ziyaret eder, aynı ayakkabıdan bir çift daha alırdı. Siyah beyaz ekoseli, kırk beş numara. Mükemmellikle uğraşmanın anlamı yoktu.

O sırada Lara naylon bir poşete yerleştirdiği köpüklü bir kapla dışarı çıktı.

"Çikolatalı pasta mı?" dedi Lara. "Jay Riva ne zamandır çikolatalı pasta yiyor?"

Demek bugün çalışıyordu. Demek ona dikkat ediyordu.

Lara bir seksen boyundaydı. Gerçekten öyleydi. Jay'den sadece birkaç santim kısaydı. Zayıftı, hatları keskindi. Tamamen dürüst olmak gerekirse kızın öyle özel bir güzelliği yoktu. Hatta biraz haşindi, yüzü oval, çenesi çıkıktı. Burnu küçük, dudakları inceydi. Ama yine de insanın gözü yüzüne takıldı mı gözlerini ondan almak zordu.

Jay onu bir türlü aklından çıkaramıyordu. Bir ergen gibi sevdalanmış, abayı yakmış, iyice gerilmişti. Üstelik daha önce hiç ergen

gibi çarpılmamıştı. Yani tüm bunlar onun için yeniydi. Rahatsız edici, mide bulandırıcı ve heyecan verici.

"Ara sıra değişiklik yapmak gerek," dedi.

Lara paketi kasanın yanına koyup onu çağırdı. Jay elindeki nakit parayı uzattı. "Akşam partiye geliyor musun?" diye sordu. Sözcükler ağzından dökülürken performansından memnun kalmıştı. Sıradandı, fazla hevesli değildi.

Lara cevap vermek için ağzını açtı, Jay'in bütün günü ve gecesi onun cevabına bağlıydı.

* * *

O andan üç hafta önce Alice'in Yeri'nin önünde kalan son iki insan Lara ve Jay'di – o zamanlar birbirlerini uzaktan tanıyorlardı. Jay, Malibu iskelesinin ucunda esrar içtikten sonra kıyı boyunca yürüyerek geri dönüyordu. Lara bardan çıkıyordu. O akşam çıktığı ezik oğlan bir saat önce çekip gitmişti ve o da hayal kırıklığını Corona içerek gideriyordu.

Jay onu gördüğünde kız kot şortu ve kolsuz üstüyle bir banka oturmuştu. Beyaz Kedslerini tekrar bağlamak için hamle yapmak üzereydi, iyice uçmuştu.

Jay onu fark edip gülümsemiş, kız da memnuniyetle karşılık vermişti.

"Lara'ydı, değil mi?" demişti Jay, ot kokusunu gizleme çabasıyla bir sigara yakarak.

"Evet, Jay Riva," demişti Lara ayağa kalkarken.

Jay ağırbaşlılıkla gülümsemişti. "Adının Lara olduğunu biliyorum. Sadece sapık gibi görünmemeye çalışıyordum."

"En az üç kez karşılaştık," demişti kız sırıtarak. "Adımı hatırlaman sapıklık olmaz. Kibarlık olur."

"Lara Vorhees. Kumdankale'de çalışıyorsun, çoğunlukla barın arkasındasın, bazen de masalara bakıyorsun."

Lara başını onaylar gibi sallayarak gülümsemişti. "İşte böyle. Gördün mü? Yapabileceğini biliyordum."

"Sence de zaman zaman biraz havalıyı oynamak gerekmez mi?"

"Gerçekten havalı olan insanların havalıyı oynamasına gerek kalmaz, öyle değil mi?"

Jay etrafında takılıp onu bekleyen kadınlara alışkındı. Ulaşılabilir olduklarını açıkça belli eden, komik olmasa bile şakalarına gülen kadınlara. Lara gibilerine alışkın değildi.

"Pekâlâ," demişti. "Ne demek istediğini anladım. Söyle o zaman, havalı biriysem şimdi ne diyeceğim?"

"Sanırım bana şu an bir işim olup olmadığını soracaksın," demişti Lara. "Ben de sana olmadığını söyleyeceğim. Sonra sen de gidip senin şu esrarı bitirmek ister miyim diye soracaksın. İçtiğin çok belli çünkü kafan güzel ve ot kokuyorsun."

Jay kahkahayı bastı, yakalanmıştı. "Şu an bir işin var mı?"

"Hayır."

"Bir yerlere gidip benim esrarı bitirmek ister misin? Kafam güzel ve ot kokuyorum."

Lara gülmüştü. "Benim eve gidelim."

Öyle yapmışlardı. Lara, dağların eteğinde, dört yüz metre kadar içeride kalan bir binada, stüdyo dairenin birinde yaşıyordu. Berrak gecelerde denizi gören bir daireydi. İkisi Lara'nın küçük balkonunda iki saksı bitkisinin arasında durup bira ve esrarı paylaşarak, denize vuran ayı izlemişlerdi.

Lara tamamen öylesine, "Kaç kişiyle yattın?" diye sorunca Jay o kadar hazırlıksız yaklanmıştı ki doğruyu söylemişti. "On yedi."

"Ben sekiz," demişti Lara ileri, ufka bakarak. "Gerçi sanırım bu neyi seks olarak tanımladığımıza göre değişir."

Kız, Jay'i şaşırtmıştı. Utanması neredeydi? Çekingenliği? Jay, bu özelliklerin kadınlarda ille de doğal olarak bulunması gerekmediğini bilecek kadar zekiydi ama aynı zamanda bunların öğrenilen şeyler olduğunu bilecek kadar da akıllıydı. Çoğu kadının bir tür toplumsal sözleşme gereği bu konularda rol yapması gerektiğini biliyordu. Ama Lara bunu yapmayacaktı.

"Orgazm olarak tanımlıyoruz diyelim," demişti Jay.

Lara ona gülmüştü. Resmen yüzüne yüzüne gülmüştü. "Eh, o zaman üç," demişti Lara dumanını üflediği esrarı Jay'e geri uzatırken. "Erkekler kadınlara sandıkları kadar çok orgazm yaşatmıyorlar."

"Ben sana yaşatacağımı garanti ederim," demişti, esrarı dudaklarına götürürken.

Lara bu sefer gülmemişti. Ona değerlendirir gibi bakmıştı. "Sana izin vereceğimden nasıl bu kadar eminsin?"

Jay gülümsemiş, sonra geri çekilip Lara'dan uzaklaşmıştı, ona eksikliğini hissettirmişti. "Bak, eğer ayak parmaklarından başlayıp tüm vücudunu sarsacak bir orgazm yaşamak istemiyorsan umurumda bile olmaz."

"Vay be, bu cidden etkileyici," demişti Lara, bira şişesinin etiketiyle oynayarak. "Benimle yatma meselesini bir iyilik gibi göstermeyi becermen. Bir konuda açık konuşalım, Riva. İlgilenmeseydim burada olmazdın. Ama seninle ilgilendiğim için burada şanslı olan *sensin*. Öbür türlüsü değil. Babanın kim olduğuyla ilgilenmiyorum."

Jay o zaman olduğunu düşünmüştü. Tam o an. Ona âşık olduğu an. Ama o gece başka anlar da olmuştu. Âşık olabileceği anlar.

Oracıkta, balkonda kıyafetlerini çıkardığında mı âşık olmuştu ona? Belki Jay'in yüzüne dokunup doğruca gözlerinin içine baktığında ve üzerine çıktığında.

Belki de bedenleri iç içe geçtiğinde, bacakları birbirine dolanmış, bedenleri aralarında hiç boşluk kalmayana kadar birbirine yapışmışken âşık olmuştu. Sanki ne yaptıklarını gayet iyi biliyorlarmış gibi birlikte hareket etmişlerdi. Beceriksiz hamleler, yanlışlar, tuhaf anlar yoktu. Jay aşkın belki de bu olduğunu düşündü.

Ya da belki daha sonra, dışarısı zifiri karanlıkken ve ikisi de uyuyormuş gibi yaparken ama ikisi de diğerinin aslında uyanık olduğunun farkındayken âşık olmuştu ona. Kız orada çırılçıplak yatıyor, üzerini örtmeye yönelik hiçbir girişimde bulunmuyordu. Karanlıkta Jay'in görebildiği tek şey onun teniydi.

İşte o zaman derin bir nefes almış ve o yeni, büyük sırrını ilk kez başka birine anlatmıştı. Onu içten içe yiyen sırrı.

"Kısa bir süre önce kalple ilgili bir teşhis kondu bana," demişti Lara'ya. "Dilate kardiyomiyopati diye bir şey."

Bir hafta önce doktordan duyduğu bu sözcükleri ilk kez yüksek sesle tekrarlamıştı. Ağzından dökülenler öyle tuhaf gelmişti ki acaba yanlış mı telaffuz ettim diye düşünmüştü. İfadeyi zihninde kulağına iyice saçma gelene kadar art arda tekrarlamıştı. Doğru olamazdı, değil mi? *Kardiyomiyopati mi?* Ama doğruydu. Tıpkı doktor gibi telaffuz etmişti.

Haftalardır göğüs ağrısı çekiyordu. Sörf tahtasının üzerinden düştükten kısa bir süre sonra farkına varmış ve sonra Baja'da ikili dalgaya yakalanıp batmıştı. O kadar çok suyun altında kalmıştı ki ölebileceğini düşünmüştü. Akıntıya karşı mücadele edip durmuş, aşağıyı yukarıdan ayırt etmeye çalışmıştı. Gökyüzüne ulaşma arzusuyla suyun ağırlığına karşı kendini ittirmişti. Ama takla atıp durmaya devam etmiş, girdaba çekilmişti. Sonra birden yüzeye çıkmıştı ve işte oradaydı: Hava.

O zamandan beri bu ağrılar zaman zaman onu gafil avlayan sıkışmalar şeklinde ortaya çıkıyordu; bir anda geliyor ve onu afallatarak susturuyor, sonra da geldikleri gibi hızla gidiyorlardı.

Doktor bu ağrılara neyin neden olduğundan emin değildi, ta ki birden emin olana kadar.

Lara elini Jay'in göğsüne götürmüş, sıcak bedenini onunkine yaklaştırmış ve "Bu ne anlama geliyor?" demişti.

Jay'in sol ventrikülünün zayıfladığı ve her zaman olması gerektiği gibi işlev gösteremeyeceği anlamına geliyordu. Aşırı efor ve adrenaline neden olabilecek şeylerin, özellikle de suyun altında kalmak gibi şeylerin artık onun iyiliğine olmadığı anlamına geliyordu. Neredeyse boğularak kalbine yüklenmesi bunu tetiklemişti ama altta yatan neden kalıtsaldı, ondan önce gelen insanlardan birinden aldığı bu hastalık kanında pusuya yatıp beklemişti.

Jay, Lara'yı ayrıntılara boğmadan en kötü kısmı söylemişti. "Sör-

fü bırakmam gerek. Beni öldürebilir." İhtişamı, parası, kardeşiyle ortaklığı... Bedenindeki küçük bir kusur hepsini elinden alacaktı.

Ama Lara bunu duyunca, "Tamam, sen de yapacak başka bir şey bulursun," demişti. O öyle söyleyince o kadar basit görünmüştü ki.

Evet, diye düşünmüştü Jay, ona âşık olduğu an buydu. Ona ölümcül bir darbe gibi gelen bir şeyi kolaylıkla aşılabilecek bir şey gibi hissettirdiği an. O kasvetli geleceğini aralayıp ona orada parlayan ışığı gösterdiği an.

Jay ertesi sabah kalktığında Lara'dan işe gitmesi gerektiğini söyleyen bir not bulmuştu. Telefon numarası yoktu. O günden beri de onu bulmak için üç kez Kumdankale'ye gitmişti.

* * *

"Olayın işleyişini bildiğimden emin değilim," dedi Lara çikolatalı pastayı ona uzatırken. "Davetiye olayı yani."

Jay başını iki yana salladı. "Davetiye yok. Sistem çok basit: Partiden haberin varsa ve Nina'nın evinin nerede olduğunu biliyorsan davetlisin demektir."

"Eh, aslına bakarsan," dedi Lara, "onun evinin nerede olduğunu bilmiyorum."

"Ha," dedi Jay. "Neyse ki beni tanıyorsun."

Bir peçetenin üzerine ablasının adresini yazıp Lara'ya uzattı. Lara peçeteyi alıp baktı.

"Peki Chad'i de getirsem sorun olur mu?" diye sordu başıyla diğer garsonu işaret ederek.

Chad'den mi hoşlanıyordu? Jay için için yanmaya başladı, küçük düşme ve kalp kırıklığı eşiğindeydi. Bu kadar yüksekten düşünce, düşüş çok uzun ve tehlikeli oluyordu.

"Ha, tabii," dedi. "Tabii, elbette."

"Aklından geçen buysa onunla yatmıyorum," dedi Lara. "Günün dört saatini alüminyum folyodan yaptığı yansıtıcıyla güneşlenerek geçirmeyen erkekleri tercih ediyorum."

Jay'in içini dolduran rahatlama hissi, yanığa konan buz gibiydi.

"Ondan bile daha turuncu olan kız arkadaşı tarafından terk edildiği için depresyonda," diye devam etti Lara. "Sizin partide güzel çocuklardan hoşlanan birileri vardır, değil mi? Ona birini bulabilir miyiz?"

Jay gülümsedi. "Bence Chad'e ayarlayabileceğimiz bir sürü seçeneğimiz olacaktır."

Lara adresin yazılı olduğu peçeteyi katladı ve önlüğünün cebine soktu. "Sanırım bu akşam bir partiye gidiyorum."

Jay durumdan memnun gülümsedi. İşte olmuştu. Buraya gelme sebebi. Çıkarken pastayı almayı unuttu.

1959

June'un Jay'i 17 Ağustos 1959'da doğurması bekleniyordu. Mick'in ilk albümü *Mick Riva: Main Man*'in turnesinin tam ortasında.

June ve Mick, hamileliğin ilk üç ayı boyunca turne tarihleri konusunda kavga etmişlerdi. June, Mick'in turnenin ikinci kısmının tarihini yeniden planlaması konusunda ısrarcıydı. Mick de karısının resmen imkânsızı istediği konusunda ısrar ediyordu.

"Bu benim *şansım*," dedi Mick bir öğleden sonra verandada durmuş, denizin çekilmesini izlerlerken. Nina uyuduğundan seslerini kısık tutmaya çalışıyorlardı. "İnsan şansını yeniden programlayamaz."

"Bu senin *çocuğun*," dedi June. "Asıl çocuğunun doğumunu yeniden programlayamazsın."

"Çocuğumun doğumunu programlamak istediğim falan yok, Junie, Tanrı aşkına! Senden sadece mevzubahis olanın ne olduğunu iyice anlamanı istiyorum. Çocuklarımız için ne yaptığımı. Bu aile için ne yaptığımı. Bunu tek başıma yapamam. Yardımına ihtiyacım var. Eğer oraya gidip muhteşem olacaksam senin de burada olup her şeyi yoluna koymana, güçlü olmana ihtiyacım var. İstediğimiz bu yaşam..." Mick iç geçirerek sakinleşti. "Senin de bir şeyler yapmanı gerektiriyor."

June kabullenerek oturdu. Bu muhakeme, ne kadar nefret etse de ona mantıklı gelmişti. Derken zamanın bir noktasında, Jay'in misket limonu boyutundan greyfurt boyutuna ulaştığı zamanlarda bir uzlaşmaya vardılar.

Mick nerede, ne zaman isterse sahneye çıkacaktı ama June onu eve çağırdığında dönmek zorundaydı.

Bir gece yatağa giderken el sıkıştılar ve ardından Mick, June'un

kolunu kendine doğru çekip onu üzerine aldı. Mick boynunu öperken June güldü.

June'un doğum yapacağı tarihten dört gün önce Vegas programları için yola çıkan Mick, June doğumun başladığını söylemek için aradığı an eve döneceğine söz verdi. "Olabildiğince çabuk dönmeye çalışacağım," dedi Nina'yı alnından, June'u yanağından öperken. Bir elini June'un karnına götürdü, ardından kapıdan çıktı.

Ama zaman geldiğinde –June'un annesi onu cumartesi gecesi programı başlamadan bir saat on dakika önce aramıştı– Mick söz verdiği gibi havaalanına koşmadı. Telefonu kapadı ve orada, kuliste takım elbisesi ve kravatıyla dikilip aynanın etrafındaki ampullere baktı.

Turneye göre Vegas'taki son durağıydı burası. Sands'teki herifleri etkilemek de çok önemliydi. Tek seferde aylar sürecek bir program kapabilirdi ki bu da finansal anlamda bir rahatlama sağlardı. İki hafta boyunca tek programı buydu. İki hafta! Tıpkı Junie'nin istediği gibi.

Evde olacağı onca zamanı düşündü. Tamamen Junie ve çocukların olacaktı. Tüm ihtiyaçlarına dikkat kesilecekti.

Böylece aynaya arkasını döndü, kravatını düzeltti ve ses kontrolünü tamamladı.

June'un ikinci doğumu şimşek hızında gerçekleşti, bedeni bir yıldan kısa bir süre önce yaptıklarını tastamam hatırlayarak çalışmaya başladı.

Mick siyah takımı içinde kusursuzdu; ilk oğlu neredeyse beş yüz kilometre ötede çığlıklar atarak dünyaya geldiği sırada o eğilmiş, en ön sıradaki genç bir kadına göz kırpıyordu.

Mick, L.A.'ye Jeremy Michael Riva doğduktan yedi saat sonra geldi. Hastane yatağında yatan June'a şöyle bir baktığında bile öfkeli olduğunu görebiliyordu.

"Açıklaman gereken çok şey var," dedi kayınvalidesi, Mick kapıdan girer girmez. Eşyalarını toplamaya başladı. Ona bakarak ba-

şını iki yana salladı. Nina'yı alıp odadan çıkarken, "Bırakayım da açıkla," dedi.

Mick, June'a baktı. Gözleri, karısının kollarında sıkıca kundaklanmış bebeğe kaydı. Oğlunun o ufacık başının tepesini görebiliyordu yalnızca ve kapkara saç girdabına hayret etti.

"Daha önce gelmen gerekiyordu," dedi June. "Yarım gün sonra değil. Derdin ne senin?"

"Biliyorum, tatlım, biliyorum," dedi Mick. "Ama onu kucağıma alabilir miyim? Şimdi?"

June başıyla onayladı ve Mick oğlunu almak için hamle yaptı. Oğlan kollarında çok hafifti ve Jay'in körpecik yüzünün görüntüsü Mick'i öyle afallattı ki bir an sessiz kaldı. "Oğlum, oğlum, oğlum," dedi sonra nihayet, sesinde hafif bir gurur tınısı ve June'un yorgun kalbini eriten bir sıcaklıkla. "Oğlum için sana teşekkür ederim, Junie. Burada olamadığım için özür dilerim. Ama yaptığın şeye bir baksana," dedi. "Bizim güzel ailemiz... Hepsini sana borçluyum."

June gülümsedi ve hepsini kabul etti. Göz kamaştıran kocasına baktı ve koridordaki sevgili kızını düşündü. Sonra uzanıp güzeller güzeli yeni bebeğine dokundu. İstediği şeylerin çoğuna sahip olduğunu düşündü.

Ve diğerlerini, sahip olmadıklarını bıraktı.

Jay'i eve getirmelerinden birkaç hafta sonra, June dişlerini fırçalarken Mick onu yanağından öptü ve bir sürprizi olduğunu söyledi. Onun için yazdığı şarkıyı kaydetmişti. "Warm June" ikinci albümünün ilk teklisi olacaktı.

June diş macununu tükürdü ve gülümsedi. "Gerçekten mi?" dedi. "'Warm June' mu?"

Mick başıyla onayladı. "Ülkedeki herkes adını öğrenecek," dedi.

Bu düşünce June'un hoşuna gitti. Ayrıca herkesin, Mick'in onu sevdiğini öğreneceği fikrinden de hoşlanmıştı. Mick'in bununla anılacağı fikrinden.

Çünkü June, Mick'in yoldan çıktığından şüphelenmeye başlamıştı.

11:00

Kit araç yolunda oturmuş Jay'i bekliyordu. Tekrar saatine baktı. Abisi gideli neredeyse bir saat olmuştu. Kimin benzin alması bir saat sürerdi ki?

Islak ve taranmış saçları çıplak omuzlarına dökülüyordu. Nina'nın eski bir elbisesini giymişti; gofre kumaş ve straplez.

Kit aslında elbiseye pek bayılmamıştı ama dolapta öyle asılı durduğunu görünce denemeye karar vermişti. Rahat ve havalıydı; galiba üzerindeki duruşu da hoşuna gitmişti. Emin değildi.

Jay hız yapmayı yirmi saniye önce bırakmış bir adam gibi kulübenin önüne çekti.

"Bu kadar uzun süren ne?" diye sordu Kit.

"Sen ne zamandan beri elbise giyiyorsun?" diye sordu Jay onu görür görmez.

"Öff," dedi Kit kaşlarını çatarak. İnsan, sanki o olacağına dair feshedilemez bir sözleşme imzaladığı kişiyi ailesi ona durmadan hatırlatıp dururken nasıl değişebilirdi ki? İster büyük ister küçük değişimler olsun... Kit arkasını döndü ve garaja doğru ilerlemeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi Jay.

"Kıyafetlerimi değiştirmeye, götlek herif."

İçeri girdiğinde elbiseyi çıkarıp ahşap zeminde öylece bıraktı. Üzerine bir kot geçirdi, kollarını bir tişörte daldırdı.

"Benzin alıyormuşsun gibi yapmak iyi numaraymış," dedi Kit arabaya binerken. Şüphelerini doğrulamak için ortadaki konsola doğru eğildi. Depo hâlâ yarımdı.

"Of, kapa çeneni," dedi Jay.

"Gel de kendin kapa."

Jay hızlandı ve tekrar Pasifik Sahili Otoyolu'na çıktı. Radyoda Clash çalmaya başladı. Birbirlerine kızgın olsalar da ne Jay ne de Kit şarkıya eşlik etmekten geri durdu. Anlaşmazlıklarının çoğunda olduğu gibi o öfkeye tutunmayı unuttukları an, öfkenin dağılıp gittiğini görmüşlerdi.

Araba Zuma Plajı'na yaklaşırken şort, tişört ve Topsiders'ıyla Hud'ın onları yolun doğu tarafında beklediğini gördüler. Jay kenara çekti ve arka koltuğa geçmesi için Hud'a bir saniye verdi.

"Geciktiniz," dedi Hud. "Nina muhtemelen bizi bekliyordur."

"Jay'in gizli bir operasyon yürütmesi gerekti," dedi Kit.

"Kit'in kıyafetlerini dört kez değiştirmesi gerekti," dedi Jay.

"Bir kez. Kıyafetimi bir kez değiştirdim."

"Gizli operasyon neymiş?" diye sordu Hud, Jay akıp giden trafiği gözleyerek sağ şeride geçerken.

"Bir şey değil ya," dedi Jay. "Boş verin." Herkesin meselenin bir kadın olduğunu anladığı an buydu.

Hud omuzlarının gevşediğini hissetti. Jay yeni biriyle ilgileniyorsa daha yumuşak bir darbe olacak demekti. "O zaman resmen boş verdim kabul et," dedi iki elini de teslim olur gibi kaldırarak.

"Aynen," dedi Kit. "Sanki kimsenin umurundaymış gibi."

Hud başını çevirdi ve onlar hızla geçip giderken dünyanın sabit kalışını izledi. Kum, şemsiyeler, hamburger tezgâhları, palmiye ağaçları, spor arabalar. Voleybol sahalarındaki adamlar, parlak bikiniler içindeki çakma sarışınlar. Ama baktığı manzaraya pek dikkat etmiyordu. Yaptıklarını erkek kardeşine itiraf edecek olmanın suçluluğuyla midesi bulanıyordu.

Hud hayatı boyunca Jay'i yalnızca kardeşi değil, aynı zamanda en yakın arkadaşı olarak görmüştü.

İkisi sonsuza dek birbirlerine bağlıydı; hem uyum içinde hem de tam zıt yönde kıvrılıp duruyorlardı. Çifte sarmal. Birinin hayatta kalması için diğerine ihtiyaç vardı.

1959

Aralık 1959'un sonlarıydı, Noel'in üzerinden birkaç gün geçmişti. Mick, Hollywood'daki stüdyodaydı. June, Nina ve Jay'le birlikte evde tavuk pişiriyordu. Evi limon ve adaçayı kokusu sarmıştı. Kırmızı çizgili bir ev kıyafeti giymiş ve mükemmel küt kesim saçlarının ucunu her gün yaptığı gibi kıvırmıştı. Kocasının eve döndüğünde saçları darmadağın bir kadınla karşılaşmasına kesinlikle izin veremezdi.

Öğleden sonra saat dört gibi kapı zili çaldı.

Mutfaktan girişe geçtiği o on saniyede naifliğinin son anlarını yaşadığını bilmiyordu.

Bir kolunda dört aylık Jay ve bacağına yapışmış olan on yedi aylık Nina'yla birlikte kapıyı açtığında, karşısında genç yıldız olarak tanıdığı Carol Hudson adlı kadını gördü.

Carol küçük –gerçekten minicik– bir kadındı. Kocaman gözleri, açık bir ten rengi, narin kemikleri vardı. Devetüyü rengi bir palto vardı üzerinde, ince dudaklarına büyük bir ustalıkla pembe bir ruj sürmüştü. June ona baktı ve sanki pencere eşiğinde bir sinekkuşu belirivermiş gibi hissetti.

Carol kucağında Jay'den en fazla bir ay kadar küçük bir erkek bebekle June'un kapısında dikiliyordu. "Ona bakamam," dedi Carol, çok ama çok hafif bir pişmanlık tınısıyla.

Carol bebeği June'a uzattı, onun zaten dolu kollarına zorla bıraktı. June donup kalmıştı, idrak etmeye çalışıyordu. "Özür dilerim. Ama bunu yapamam," diye devam etti Carol. "Belki... Keşke kız olsaydı... ama... bir erkek babasıyla kalmadı. O Mick'in yanında olmalı."

June göğsündeki havanın çekildiğini hissetti. Biraz hava için çırpındı, belli belirsiz bir ciyaklama sesi kaçtı ağzından.

"Doğum belgesi," dedi kadın, June'un tepkisine aldırmadan ve siyah el çantasından kâğıdı çıkardı. "İşte. Adı Hudson Riva." Çocuğa kendi adını vermişti ama öylece bırakıyordu.

"Hudson, özür dilerim," dedi Carol. Ardından da döndü ve uzaklaştı.

June kadının sırtını izledi, siyah ayakkabılarının kaldırımda çıkardığı zayıf sesi dinledi.

Kadının evinin basamaklarından inişini izlerken June'un kalbi hiddetle dolmaya başladı. Henüz Mick'e öfkeli değildi ama o da gelecekti. Durum da değildi onu öfkelendiren ama hayal kırıklığı neredeyse ânında yerleşmişti. Zamanın içindeki o anda, kapısını çalıp da, "Ben senin kocanla yattım," deme cesaretini bile göstermeksizin kollarına bir çocuk bırakıp kaçan Carol Hudson'a karşı büyük ve görünüşe göre sonu gelmez bir öfkeye kapıldı.

Carol, June'un evliliğine edilen ihanete ikincil bir konu, yapbozun en önemsiz parçası muamelesi yapmıştı. June'un kucağına yalnızca bir çocuk bırakmakla kalmayıp aynı zamanda onun kalbini de kırdığını umursamıyor gibiydi. June gözlerini kısarak kadındaki eşsiz arsızlık ve omurgasızlık kombinasyonunu düşündü. Carol Hudson gerçekten cüretkâr biriydi.

İki erkek bebek kollarında, sanki birlikte hareket etmeyi reddedermişçesine farklı zamanlarda ağlamaya başlarken Carol'ın gidişini izlemeye devam etti June.

Carol araç yolundan geri geri çıktı. Yepyeni olduğu anlaşılan Ford Fairlane'i tavana kadar bavullar ve çantalarla doluydu. June'un bir şüphesi varsa da tıklım tıklım dolu arabanın görüntüsü bunun bir oyun olmadığını açıkça ortaya koyuyordu. Oğlunu June'un kollarına bırakan, onu yetiştirmesi için June'a bırakan bu kadın Los Angeles'tan ayrılıyordu. Sırtını kelimenin tam anlamıyla kendi etine ve kanına dönmüştü.

June, araba dağların ardında gözden kaybolana dek Carol'ın uzaklaşmasını izledi. Sonra kadının fikrini değiştirerek geri dön-

mesini dileyerek bir süre daha izlemeye devam etti. Araba geri dönmeyince June'un kalbi sızladı.

Kapıyı ayağıyla kapadı ve Nina'yı televizyona götürdü. Nina'nın sessizce oturup izleyeceğini umarak *My Friend Flicka*'nın tekrar gösterimini açtı. Nina tam da ona söyleneni yaptı. Daha iki yaşında bile değilken bir odanın havasını okumayı bilirdi.

June, Jay'i beşiğine yatırdı ve o ağlarken Hudson'ın kundağını açtı.

Hudson küçük ve cılızdı, uzun bacaklarını henüz kontrol edemiyordu. Kıpkırmızıydı ve çoktan öfkelenmiş gibi çığlıklar atıyordu. Terk edildiğinin farkındaydı, June bundan emindi. O kadar uzun süre –çok ama çok uzun bir süre– o kadar çok ve öyle yüksek sesle ağladı ki June aklını kaçıracağını düşündü. Hiç kesilmeyen bir alarm gibi tekrarlayıp duruyordu sanki. Yenidoğan yüzünden yaşlar dökülmeye başladı. Annesiz bir oğlan.

"Durman gerek," diye fısıldadı June ona çaresizce ve acı içinde. "Tatlı çocuk, durman gerek. Durman gerek. Durman gerek. Lütfen, küçük bebek, lütfen, lütfen, lütfen. Benim için."

Bu tuhaf ve pek hoş olmayan yolculuğa başladıklarından beri ilk kez Hudson Riva, June'un gözlerinin içine baktı; sanki bir anda yalnız olmadığını fark etmiş gibi.

İşte o zaman, June bu yabancı çocuğu ellerinde tutarken –ona bakıp ikisi için de neler olduğunu anlamaya çalışırken– aslında her şeyin onun yapmaya çalıştığından çok basit olduğunu idrak etti.

Bu çocuğun onu sevecek birine ihtiyacı vardı. June da bunu yapabilirdi. Onun için çok kolay bir şeydi bu.

Çocuğu kendine olabildiğince yaklaştırdı, kendi bebeklerini doğduğunda ne kadar yakınında tuttuysa o kadar. Onu sımsıkı sardı ve yanağını başına yasladı. Çocuğun sakinleşmeye başladığını hissedebiliyordu. Sonra, çocuk daha susmamışken, June kararını vermişti bile.

"Seni seveceğim," dedi June ona. Ve sevdi.

* * *

Akşam gelip çattı ve June tavukla haşlanmış brokoliyi ocaktan alıp Nina'ya yemek yedirdi. Çocukları salladı, Nina'yı yıkadı ve üçünü de yatırdı – tam iki buçuk saatini alan bir süreç.

Bu görevleri tek tek yerine getirirken bir yandan da kafasında planını oluşturuyordu. *Onu öldüreceğim,* diye düşündü Nina'nın saçını yıkarken. *Onu öldüreceğim,* diye düşündü Jay'in bezini değiştirirken. *Onu öldüreceğim,* diye düşündü Hudson'a biberon verirken. *Ama önce onu bu lanet evden atacağım.*

Çocuklar uyuyunca –Nina kendi yatağında ve iki oğlan da aynı beşiğin içinde– June kendine bir kadeh votka doldurup içti. Ardından bir kadeh daha doldurdu. Sonunda rehberden yirmi dört saat açık bir çilingirin numarasını bulup aradı.

Mick'in evlerine bir kez daha adım atmasını, o çift kişilik yataklarında bir kez daha yatmasını ya da ebeveyn banyosundaki lavabolardan birinde bir kez daha dişlerini fırçalamasını istemiyordu.

Çilingir –siyah tişört ve işçi tulumu giymiş, akları sararmaya başlamış mavi gözleri ve içinde bozuklukların bile kaybolabileceği kadar derin kırışıklıkları olan altmış yaşındaki Bay Dunbar– geldiğinde June ilk engele tosladı.

"Evin beyinin de onayı olmadan kilit değiştiremem," dedi Bay Dunbar. Bunu zaten bilmesi gerekirmiş gibi kaşlarını çatarak June'a baktı.

"Lütfen," dedi June. "Ailem için."

"Üzgünüm, hanımefendi, ev sizin değilse kilidi değiştiremem."

"Ev benim," dedi June.

"Ama *sadece* sizin değil," dedi adam ve June, adamın karısının da bir iki kez onu dışarıda bırakmış olabileceğini tahmin etti.

June boş yere yalvarıp yakarmaya devam etti ama aslında o kadar da şaşırmamıştı. Ne de olsa bir kadındı o. Erkekler tarafından yaratılmış bir dünyada yaşıyordu. Üstelik uzun zamandır o pislik-

lerin kendi türlerini koruduklarının farkındaydı. Başka kimseye sadık değillerdi ama şaşırtıcı bir biçimde birbirlerini koruyorlardı.

"Size iyi şanslar, Bayan Riva. Eminim her şey yoluna girecektir," dedi giderken. Yatağından çıkarıldığı için ücret almaktan başka hiçbir şey yapmamıştı.

Bunun üzerine June elindeki tek aracı kullandı: Yemek odasındaki sandalye. Sandalyeyi dış kapının kulpunun altına dayadı ve üzerine oturdu. Hayatında ilk kez keşke daha ağır olsaydım diye düşündü. Keşke iriyarı, uzun ve yapılı olsaydı. Ağır ve güçlü kuvvetli. Bunca zamandır böyle zayıf ve minyon kalmak için çabalayıp durarak aptallık etmişti.

Mick kaydın ardından gece birde –yakası dağılmış, gözleri hafiften kızarmış hâlde– eve döndüğünde kapının hafifçe aralandığını ama daha ileri gitmediğini gördü.

"June?" dedi kapıyla çerçeve arasındaki dar boşluktan.

"Beni en çok üzen şu ki," dedi June düz bir sesle, "galiba zaten biliyordum. İhanet ettiğini. Ama bunu zihnimden çıkarıp attım çünkü söylediklerine kendimden çok güvendim."

"Tatlım, neden bahsediyorsun sen?"

"Üçüncü bir çocuğun var," dedi June. "Kız arkadaşın onu yanımıza getirdi. Görünüşe bakılırsa anne olmaya hazır değilmiş."

Mick sessiz kaldı ve June bir an çaresizce onun bir şeyler söylemesini isterken buldu kendini.

"Ah, Junie," dedi adam nihayet. June, adamın sesinin ağlayacakmış gibi titrediğini duyabiliyordu.

Mick yere çöktü, başını iki yana salladı, ardından yüzünü ellerine gömdü. *Tanrım*, diye düşündü. *İşler nasıl bu noktaya geldi?*

* * *

Carol'dan önce her şey çok basit geliyordu ona.

Güzel bir evi, güzel bir karısı ve güzel çocukları olabilirdi. Onları tüm kalbiyle sevebilirdi. İyi bir adam olabilirdi. İyi bir adam olmayı *istemişti*.

Ama kadınlar etrafına üşüşüyordu! Tanrım, görmeden inanmazdınız. Programlarının kulisi, özellikle de Freddie Harp ve Wilks Topper gibi heriflerle aynı afişte yer aldığında Sodom ve Gomora gibiydi.

June bunu hiç anlamamıştı. Genç kızların sahnenin aşağısından o kocaman, parıltılı gözleri ve bilgiç tebessümleriyle bakmasını. Elbiselerinin fazladan birkaç düğmesi açık genç kadınların soyunma odasına gizlice girmesini.

Hayır demişti. *O kadar çok kez* hayır demişti ki. Ona yaklaşmalarına ve dokunmalarına izin vermişti. Hatta bir iki kez dudaklarından sert içkiler de tatmıştı. Ama sonra hep olmaz demişti.

Kadınların ellerini ittirmiş, başını çevirmişti. "Gitmen gerek. Evde beni bekleyen bir karım var," demişti.

Ama her olmaz deyişinde, olur diyeceği o güne iyice yaklaştığından endişeleniyordu. Bunun ne zaman gerçekleştiğinden tam olarak emin değildi ama Nina'nın hâlâ küçücük olduğu sıralarda, o kadınları bir porsiyon tatlıyı geri çevirir gibi reddettiğini fark etmişti. Hani bir kez daha ikram edilirse kabul edeceğinizi bile bile reddedersiniz ya...

O evet, ilk albümünün kaydı sırasında stüdyonun otoparkında gelmişti. Kadının adı Diana'ydı. Yirmili yaşlarda, kızıl kafalı bir vokalistti; kaşının hemen üzerinde bir güzellik beni ve insanı kıyafetlerinin ardından çıplak gördüğünü düşündürten bir gülümsemesi vardı.

Mick bir akşam eve dönerken arabasının yanında onunla karşılaşmış ve kadın onun bakışlarına yalnızca bir saniye daha uzun karşılık vermişti. Mick kendine hâkim olamadan binanın yan tarafına dayadığı kadını öpmeye, onu sıvaya doğru ittirmeye, sanki ikisinin de kurtuluşu buymuş gibi kendi bedenini kadınınkine bastırmaya başlamıştı.

Yedi dakika sonra işi bitmişti. Üzerinden çekilmiş, saçlarını düzeltmiş ve "Teşekkürler," demişti. Kadın gülümseyerek, "Ne za-

man istersen," dediğinde Mick bunu tekrar yapacağını ta içinde hissetmişti.

Diana'yla muhabbeti iki hafta sürdükten sonra Mick sıkılmıştı. Ama Diana'yla ilişkisi bitince, hissettiği suçluluk June'u daha da çok istemesine neden olmuştu. İlk tanıştıklarında onun sevgisine nasıl muhtaçsa, şimdi de öyleydi. Ondan onay görmek için kıvranıyor, o koca, kahverengi gözlerine doyamıyordu.

Bir süre sonra yapımcısının ofisinin karşısındaki barda garsonluk yapan Betsy'yle çizgiyi geçmesi çok daha kolay olmuştu.

Sonra Reno'daki sigara satıcısı Daniella gelmişti. Tek seferlik bir şeydi. Hiçbir anlamı yoktu.

Hem ne fark ederdi ki?

June'a hâlâ iyi bir koca olabilirdi. Her kayıt oturumuna tam zamanında gidebilirdi. Kalabalıkları çekebilirdi. Gençleri ve yaşlıları cezbedebilir, modern ve genç bir adamı dinleyerek güzel zaman geçirmek için kocalarıyla birlikte gelen yaşlı kadınlara göz kırpabilirdi. June'a kendileri için hayal ettikleri her şeyi veriyordu. İki lavaboları vardı ve harika bir aile kurmuşlardı. June'un aklına gelebilecek her şeyi verecekti ona.

Kendisi için yaptığı tek şeydi bu.

Ama sonra Carol'la tanışmıştı. Her şeyi mahveden Carollardı zaten. O da bunu biliyordu. Can sıkıcı olan da buydu zaten. Babasından göre göre çoktan öğrenmişti bunu.

Carol'la Hollywood Bowl'daki bir programda tanışmıştı. Stüdyo yöneticisiyle birlikte gelmişti kadın. Küçücüktü ama tavırları odayı dolduruyordu. Orada olmak istemiyordu, Mick'in kim olduğunu bile bilmiyordu – Mick'in gitgide daha nadiren karşılaştığı bir istisnaydı bu. Kadın Mick'in elini kibarca sıkmıştı, Mick de en güzel tebessümüyle ona gülümsemiş ve kadının ince, pembe dudaklarının çok hafifçe kıvrılışını izlemişti. Hani sanki ondan hoşlanmamak için elinden geleni yapıyormuş da bir türlü beceremiyormuş gibi.

Kırk dakika sonra, o geceki program mekânının hemen arka-

sında buldukları kilitlenmemiş bir limuzinin içinde yan yanalardı. İkisi de gelmeden önce kadın onun adını haykırmıştı.

İşleri bitince kadın kalkmış ve yarım yamalak bir "görüşürüz"le çıkıp gitmişti. On dakika sonra, birlikte geldiği yöneticinin kolundaydı, dönüp Mick'e bakmamıştı bile.

Mick iyice batmıştı. Onu tekrar görmesi lazımdı. Sonra tekrar. Temsilcisinin ofisini aradı. Evine gitti. Ondan bıkmıyordu, o pasif cazibesinden, hemen hemen her şeye karşı –hatta ona karşı bile– kayıtsızlığından büyülenmekten kendini alamıyordu. Herhangi biriyle herhangi bir şey hakkında konuşabilmesine ama tek bir kişinin –onun bile– sözüne bağlı kalmamasına bayılıyordu.

Ah, Tanrım, diye düşünmüştü ilk birkaç haftadan sonra. *Düşüyorum.*

Carol, Mick'e hamile olduğunu söylediğinde üç aydır gecenin geç saatlerinde ve uzun öğle tatillerinde görüşüyorlardı.

Ciro'da rastlaşmışlardı. Mick, yapımcısıyla yemek yiyordu. Carol da başka bir adamla birlikte gelmişti.

Mick onu erkekler tuvaletine çekmişti ve hemen oracıkta, bir bölmede onunla birlikte olmuştu. Böylece onu başka biriyle görmenin kıskançlığının üstesinden gelebilmişti.

Sonrasında saçlarını düzeltip tuvaletten ayrılmaya hazırlanırken Carol eteğini indirerek kendine çekidüzen vermişti. Ardından, "Hamileyim. Senden," demişti.

Mick şaka yaptığını umarak kadına bakmıştı. Şaka yapmadığı açıktı. Mick'in bir şey demesine fırsat vermeden onu orada bir başına bırakarak çekip gitmişti.

Mick gözlerini kapamış ve tekrar açtığında aynadan ona bakan ağzı açık suratını görmüştü. *Siktiğimin geri zekâlısı.* Bir anda kendi yansımasına bir yumruk indirmiş, cam çatırdamış ve eli kesilmişti.

O geceden sonra Carol'ı tekrar görmemişti. Ona para göndermiş ama arayıp sormayı bırakmıştı, kendini onu düşünmemeye zorlamış ve o zamandan beri de başka bir kadınla yatmamıştı.

Şimdi, neredeyse bir yıl sonra kendi evinin kapısında engele

takılmıştı. Ama aynada kendini yumrukladığı andan beri bunun geleceğini biliyordu. Belki ondan çok daha önce de biliyordu. Hatta belki başından beri kendinden kaçamayacağının farkındaydı.

* * *

"Junie, çok üzgünüm," dedi Mick ve ağlamaya başladı. Bir insanın kendinden o an Mick'in kendinden nefret ettiği kadar nefret etmesi o kadar dayanılmazdı ki... "Doğru olanı yapmayı denedim, yemin ederim."

June, adamın sesindeki o zayıflıktan etkilenmeyi reddetti.

Öfkesini sürdürmek onun için o kadar da zor değildi; ne zaman tökezleyeceğinden korksa kendi hamile hâlini düşünecek ve bu anıyı geçmişe dönük olarak değiştirip bu civarda kocasının çocuğunu taşıyan başka bir kadın daha olduğu bilgisini ekleyecekti. Tabii bildiği kadarıyla bir kadın. Tam da o an kocasının çocuğunu taşıyan tek kadın olamamak ne kadar da üzücüydü. June'a, bir adamdan hiç değilse bu ayrıcalık istenebilirmiş gibi geliyordu.

"Zayıf davrandım," dedi Mick ona yalvarır gibi. "Bir zayıflık ânıydı. Kendime hâkim olamadım işte. Ama artık daha güçlüyüm."

"Seni burada istemiyorum," dedi June kararlılıkla. "Seni bu çocukların etrafında istemiyorum. Bu oğlanların senin gibi birine dönüşmesini istemiyorum."

"Oğlanlar" demişti. *Oğlan* değil. *Oğlanlar.*

"Tatlım," dedi Mick. Şimdi görmüştü. Onu herkes için her şeyi yoluna koymasına izin vermeye ikna edecek yolu bulmuştu. "Ben Hudson'ın babasıyım. Onu istiyorsan, beni de alman gerekecek."

June ve Mick bundan sonra bir süre sessiz kaldılar, June ne yapacağından emin değildi. Mick kesik soluklar alarak bekledi. June'un bir bebeğin Mick'e verilmesine izin vermesinin imkânı yoktu. Nasıl bez değiştirileceğini bile bilmezdi ki o. O bebeğin June'a ihtiyacı vardı. O oğlanın bir anneye ihtiyacı vardı. İkisi de bunu biliyordu.

June kapıyı açtı. Mick evin içine düştü.

"Teşekkürler," dedi, sanki June ona merhamet göstermiş gibi.

"Bunu telafi edeceğim. Bugünden sonra her an seninle birlikte doğru olanı yapacağım."

Tam o anda Mick başını kaldırdı, Nina'nın uyandığını ve onları o şekilde gördüğünü fark etti.

"Selam tatlım," dedi ona.

Yatak odasında Jay ve Hud aynı anda ağlamaya başladılar. June, Nina'yı kucakladığı gibi bebekleriyle ilgilenmeye gitti. Mick onun omzunun üzerinden, ilk kez karşılaştığı yeni doğmuş oğluna baktı.

June buna, Mick'in bu çocukla bağına tanıklık etmeye dayanamadı. Ona vurarak ittirdi ve Mick geri çekildi.

Çocuklarla işi bitip de yatak odasına gittiğinde Mick'in sanki sol taraf hâlâ onunmuş gibi yatağın uzak ucuna uzandığını gördü.

"Junie, seni seviyorum," dedi Mick.

June karşılık vermedi.

Ama kocasına bakarken birden tükendiğini hissetti. Mick onun işini kolaylaştırmayacaktı. Kendi isteğiyle çekip gitmeyecekti. June'u haykırmaya, bağırmaya ve onu zorla yollamaya zorlayacaktı. June'un ona öfkelenmesi gerekecekti ve yine de kazanamayabilirdi.

Öfkenin faturası ağırdı ve June bir anda çok yorulmuştu. İç geçirdi, nefesiyle birlikte vücudunu da bıraktı. Şu an onunla mücadele edemezdi çünkü şu an mücadele ederse kazanamazdı.

O yüzden Mick'in yanına uzandı, öfkesini sabaha, daha düzgün düşünebileceği zamana sakladı. Sabah, mücadele etmesi gereken ne varsa yine karşısında olacaktı nasılsa.

Ama sabah olduğunda öfkesi etkisini yitirmişti. Üzüntüye dönüşmüştü. Şimdi kederin o uyuşturan ağrısı ele geçirmişti onu; bütün vücuduna yayılmış bir yara gibi kocaman ve hassas bir keder. Ona bahşedildiğine inandığı yaşamı kaybetmişti. Yastaydı.

Belki de bu yüzden Mick dönüp de kolunu ona sardığında kendinde o kolu itecek gücü bulamadı.

"Söz veriyorum hepsi bitti," diye fısıldadı Mick, gözlerinde yaşlar birikirken. "Bir daha asla canını yakacak bir şey yapmayacağım. Seni seviyorum, Junie. Tüm kalbimle. Çok üzgünüm."

Karısı kolunu itmediği için Mick onu boynundan öpecek cesareti buldu. June küçük bir talebi savuşturmadığı için daha büyüğünü nasıl savuşturacağını bilmiyordu. Bu böyle devam etti. Küçük sınırlar aşıldı, ince dallar gibi kırıldı; o kadar çoktu ki June, Mick'in koca bir ağacı devirmek üzere olduğunu fark etmedi bile.

Mick'in yaptığı her hamlede, onu tuttuğunda, öptüğünde, June konuşacağı o ânın görüntüsünü gözden yitirdi ve en sonunda hiç konuşmamış olmanın acısına teslim oldu.

Çok geçmeden ufukta bir karar belirdi – June'un bile, yalan olduğunu bilse de normale dönme ihtiyacıyla hoş karşılamaya başladığı bir karar.

Sonraki gece, saat gece yarısını vurduğunda Mick, June'un kulağına tatlı sözler fısıldadı. June, kendine rağmen Mick'in nefesini boynunda hissetmekten hoşlandı. Ve ikisi, sırlara özgü o aceleci ve kısık sesle konuşup durdular.

Mick sonsuza dek sadık kalacaktı ve Hud'ı kendi çocukları gibi büyüteceklerdi. Jay ve Hud'ın ikiz olduğunu söyleyebilirlerdi. Kimse bunu sorgulamaya cesaret edemezdi. Ne de olsa Mick'in ikinci albümüyle birlikte başka bir sosyal sınıfa geçiş yapmak üzereydiler. Yeni arkadaşları, yeni ahbapları olacaktı. Onlar artık beş kişilik bir aileydi.

June, sanki Mick'le kendi kırık kemiklerini iyileştiriyorlarmış gibi hissetmişti o gece. Alçıyı, günün birinde kırıldığını bile hatırlamayacağını umarak titizlikle yerleştirirlermiş gibi.

* * *

Çılgınca olan, bunun işe yaramasıydı.

June çocuklarını seviyordu, büyük kızını ve ikiz oğullarını seviyordu. Suyun üzerindeki evini ve çocuklarının kıyıda oynayışını izlemeyi seviyordu. Markette, alışveriş arabasında iki bebek ve bir küçük çocukla gezerken insanların onu durdurup, "Sen Mick Riva'nın karısı değil misin?" demesini seviyordu.

Parayı, Cadillac'ı ve vizonları da seviyordu. Çocuklarını annesine bırakıp üzerine en şık kokteyl elbisesini geçirerek Mick'in bazı programlarında kuliste dikilmeyi de seviyordu.

Radyoda "Warm June"u duymayı ve evde olduğunda Mick'in gösterdiği ilgiyi seviyordu. Öyle olmadığını bilse –hatta artık emin olsa– bile ona kendini dünyadaki tek kadınmış gibi hissettiriyordu.

Yani, her ne kadar ülseri çıkmaya başlamış olsa da midesinin tüm bunları sandığından çok daha kolay kaldırdığını itiraf etmeliydi. Votkanın da yardımı oluyordu tabii.

Ne yazık ki Mick kendini tutamadı.

Sunset film stüdyosunda birlikte çalıştığı Ruby oldu önce. Sonra Ruby'nin bir arkadaşı Joy. Onun için bir anlam ifade etmediklerinden Mick onları tam anlamıyla bir ihanet gibi görmedi.

Ama sonra, Veronica. *Ah, Tanrım,* Veronica.

Siyah saçlar, buğday ten, yeşil gözler, kum saati standartlarında bir beden. Kalbini bu işin dışında tutmak için ne kadar uğraşsa da yine vurulmuştu. Kadının kızıl gülüşüne ve açık havada sevişmekten hoşlanmasına vuruldu. O daracık kıyafetlerine ve keskin zekâsına, onun karşısında sinmeyi reddedişine, onunla dalga geçişine vuruldu. Yerli bir macera olan *The Porch Swing*'in başrolünde oynarken şöhret basamaklarını tırmanışına, belki onun şöhretinin bile ötesine geçişine vuruldu. Adı kocaman, kalın harflerle en üstteydi ama yine de gecenin sessizliğinde haykırdığı Mick'in ismiydi.

Veronica Lowe'a doyamıyordu.

June da neler olup bittiğini gayet iyi biliyordu.

Mick sabahın dördüne kadar eve dönmediğinde, Mick'in kulağının arkasında küçücük bir ruj izi kaldığında, Mick sabahları onu öpmeyi bıraktığında...

Mick, Veronica'yla halka açık mekânlarda yemeğe çıkmaya başlamıştı. Bazen eve bile doğru düzgün uğramıyordu.

June saçlarını yaptırdı. Zayıfladı. Kız arkadaşlarından seksle ilgili ipuçları alacak kadar gururunu yendi. Mick'in en sevdiği ros-

toyu yaptı. Mick'in dikkatini çekebildiği kısacık anlarda alttan alta ona çocuklarına karşı görevlerini hatırlatmaya çalıştı.

Yine de Mick'i koparmak mümkün olmadı.

Mick kendi kendine babası gibi olmadığını söyleyip duruyordu. Eve üstünde başka kadınların parfüm kokusuyla gelen babasına, bazen haftalarca ortadan kaybolan babasına, çok soru sorduğu için annesine vuran babasına.

June'la evlenerek doğru olanı yaptığını söyledi kendine. Mick'in annesine hiç benzemeyen, babasına aynı şekilde karşılık verecek bir kadın. Ama Veronica'nın saçlarında kendini kaybediyordu, vanilya gibi kokuyorlardı. Kahkahasında kayboluyordu. Bacaklarında kayboluyordu. Kaybolmuştu.

Derken bir gece, oğlanlardan biri on diğeri on bir aylıkken Mick eve sabahın dördünde geldi.

Sarhoştu ama aklı başındaydı. Pasaportunu alırken şifoniyerine çarptı. Lamba yere düştü.

June uyanıp onu orada, saçları yüzüne düşmüş, gözleri kan çanağına dönmüş, kolundan ceketi sarkarken gördü. Elinde bir bavul vardı.

"Neler oluyor?" dedi. Ama çoktan anlamıştı. İnsanlar nasıl ki soyulmak üzere olduklarını tam o son saniyede anlarsa, öyle anlamıştı.

"Veronica'yı Paris'e götürüyorum," dedi Mick dönüp kapıya doğru ilerlemeden önce.

June, üzerinde yalnızca geceliğiyle onun peşinden garaj yoluna çıktı. "Bunu yapamazsın!" diye bağırdı. "Bunu yapmayacağını söylemiştin!" Uğruna yalvarmayı hiç istemediği bir şey için yalvararak kendini küçük düşürdü.

"Ben o insan olamıyorum!" diye bağırdı Mick ona. "Aile babası ya da işte sen beni her ne halt sanıyorsan. O değilim! Denedim, tamam mı? Ama yapamadım!"

"Mick, hayır," dedi June, adam arabasının kapısını kaparken. "Bizi bırakma."

Ama adamın yaptığı tam da buydu. June onun arabayı geri geri çıkarışını izledi. Ardından garaj yoluna yığıldı, hiçbir şeye bağlı olmayan bir çıpa gibi ağırdı.

Mick uzaklaştı, Veronica'nın tepedeki evine, kendi kendine nihayet işleri yoluna sokacağını söylediği yere doğru ilerledi. Veronica'yla daha iyi olacaktı.

İyi bir adam değildi. Dürüst bir adam değildi. Öyle doğmuş, öyle yetiştirilmişti. Ama iyi bir kadın onu kurtarabilirdi. O kadının June olduğunu sanmıştı ama şimdi Veronica olduğunu anlıyordu. Cevap *oydu*. Veronica'ya duyduğu aşk Mick'i iyileştirecek kadar güçlüydü. Hele bir yerleşsin, çocuklarını da çağıracaktı. Yıllar sonra, yeterince büyüdüklerinde anlayacaklardı onu.

June garaj yolunda ona bir ömür gibi gelen bir süre boyunca ağladı. Kendisi için ve çocukları için ağladı, onu elinde tutmak için kendinden verdiği tavizlere ağladı, ağladı çünkü hiçbiri Mick'in kalmasına yetmemişti.

Ağladı çünkü aslında şaşırdığı şey gitmesi değil, o an, o dakika gitmesiydi. Yarın ya da bir ay sonra ya da on yıl sonra değil.

Annesi haklıydı. Mick fazla cüretkâr bir seçimdi, fazla yakışıklı bir adamdı.

Yaparken gözünden kaçan bütün o hatalar şimdi neden gözlerinin önüne apaçık seriliyordu?

Sonra, kısacık bir an için keskin bir soluk aldı ve Mick gerçekten gittiyse bir daha hiçbir erkeğin ona Mick'in dokunduğu gibi dokunamayacağını düşünerek çöküp kaldı. Giderken o kadar çok şeyi götürmüştü ki.

Güneş doğmaya başladı ve June nefesini toparladı. Kararlılıkla eve döndü. Bu onu parçalamayacaktı. Çocukların gözü önünde olmazdı.

Mutfağa yürüdü ve gözkapaklarının üzerine iki soğuk kaşık koyarak şişliğini indirmeye çalıştı. Ama ekmek kızartma makinesinin yan tarafındaki yansıması gözüne çarptığında tıpkı korktuğu gibi berbat görünüyordu.

June kendine bir bardak portakal suyu doldurdu, ardından büfede sakladığı votkanın kapağını açıp ondan da koydu. Saçlarını düzeltti, onurunu toparlamaya çalıştı.

"Babacık nereye gitti?" diye sordu kapı eşiğinde dikilen Nina.

"Baban bir erkeğin nasıl hareket etmesi gerektiğini bilmiyor," dedi June onun yanından geçerek. Mick'in albümlerini plakçalardan çıkarıp çöpe attı, o kendinden emin suratı çöpten June'a bakıyordu.

Portakal suyu kutusunda kalanları hepsinin üzerine boşalttı. "Ellerini yıka ve kahvaltı için hazırlan."

June'la üç çocuğu yumurta ve kızarmış ekmek yediler. June hepsini kumlara götürdü. Günlerini suda geçirdiler. Nina, June'a bütün alfabeyi sayabildiğini gösterdi. Jay de Hudson da yavaş yavaş dikilmeye başlamıştı. Öğlen yemeği zamanı tonbalığı parçalarıyla birlikte Christina geldi ve June onu kenara çekti.

"O gitti, anne," dedi. "Gitti."

Christina gözlerini kapayıp başını iki yana salladı. "Dönecektir, tatlım," dedi sonunda. "O döndüğünde, ne yapacağına karar vermen gerekecek."

June rahatlayarak başını salladı. "Peki ya dönmezse?" diye sordu. Sesi kısıktı, güçlükle katlanıyordu söylediklerine.

"O zaman dönmez," dedi Christina. "Senin yanında ben varım, baban var."

June nefesini toparladı. Çocuklarına baktı. Nina kumdan kale yapıyordu. Jay bir avuç kumu ağzına atmak üzereydi. Hudson bir şemsiyenin altında uyuyordu.

Ben bundan daha fazlası olacağım, diye düşündü June kendi kendine. *Ben onun bırakıp gittiği bir kadından daha fazlasıyım.*

Ama o gece ışıklar söndüğünde ve herkes ayrı yataklara yatarak tavanı izlemeye başladığında June biliyordu ki o da Nina, Jay ve Hudson da bir şeyler kaybetmişti. Bu dört kalbin her birinde artık farklı boyutlarda bir delik olacak, o delikle yaşayacaklardı.

12:00

Üç aşçı büyük boy ızgarayı ve iki tavayı idare ederken Nina sıkış tepiş mutfakta dikiliyordu. Sessiz sedasız, Riva'daki muhtemelen en önemli görevini yerine getirmeye başladı. Birkaç avuç kızarmış midye, bir kâse soğuk karides, bir şişe tartar sosu, üç dilim peynir ve dört sandviç ekmeği aldı. Sonra kardeşlerinden her biri için "Has Sandviç" dedikleri sandviçten yapmaya başladı.

Ekmek arası ezilmiş karışık soğuk deniz ürünlerinden ibaretti. Her biri için bir tane; onunkinde peynir yok, Jay'inki ekstra soslu, Hud'ınki midyesiz, Kit'inki limon dilimli.

Nina olmasa, Has Sandviç de olmazdı. Nina hastayken bile gelip o sandviçi yapardı. Bir çekim için şehirdışındaysa kimse Has Sandviç yemezdi. Jay, Hud ya da Kit'in aklına sandviçi kendilerinin de yapabileceği, Nina için de yapabilecekleri gelmemişti hiç.

Nina takmıyordu bunu. Kardeşlerine göz kulak oluyordu ve onlar da Nina'ya bunun için teşekkür ediyor, bunun için onu seviyor ve hepsi o noktada bırakıyordu.

Has Sandviçler tamamlandığında Nina dört kırmızı sepet ve dört parça pişirme kâğıdı aldı. Bütün sandviçleri tek tek sepetlere yerleştirdi ve kalan boşlukları da patates kızartmasıyla doldurdu. Dilimlenip tuzlanmış domates dilimleri koyduğu kendi sepeti dışında.

Saatine baktı. Kardeşleri gecikmişti.

"Parti bu geceydi, değil mi?"

Nina başını kaldırınca Wendy'nin mutfağa girdiğini gördü. Wendy, seçmeler için Hollywood'a gidip gelişleri arasında Riva Deniz Ürünleri'nde vardiyalı çalışan bir oyuncu adayıydı. Şimdiye kadar bir pembe dizide sürekli bir rol kapmış ve bir müzik klibinde oynamıştı.

"Aynen," dedi Nina. Wendy'yi severdi. Tüm vardiyalarına gelirdi, müşterilere karşı nazikti ve içeçek makinesini temizlemeyi hiç unutmazdı. "Geliyor musun?"

Wendy bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten kaçıracağımı mı düşündün? Riva partisi yılın, sonunda ne hâlde olacağını gerçekten asla bilemeyeceğin tek günü."

Nina gözlerini devirdi. "Ah, Tanrım," dedi. "Şimdi sen böyle deyince de kulağa biraz..."

"Müthiş mi geldi?" diye tamamladı Wendy.

Nina yine güldü. "Aynen, müthiş."

"Zevkle orada olacağım."

Ramon ocağın başından, "Ben de geliyorum bu arada!" diye seslendi.

Nina sandviçlerin içine kızarmış midyeleri koyarken güldü. "Görmeden inanmam," dedi Ramon'a.

"Üfff," dedi Ramon fritözden iki sepet karidesi çıkarırken onu geçiştirerek. "Bir hayatım var, biliyorsun. Öyle Richie Rich partilerine gidip ünlü pisliklerle dirsek tokuşturarak zaman geçiremem. Alınmaca yok."

"Davetimi reddetmen için daha azını beklemezdim senden," dedi Nina. Ramon'un, yıllık Riva partisine davet edilmeyi işin bir avantajı olarak görmeyen tek insan olduğundan son derece emindi.

Bu arada ızgaralardan birini idare eden Kyle Manheim denen çocuğun, liseden yeni mezun olmuş bu yerli sörfçünün bu yaz *sırf* davet almak için bu işi kabul ettiğinden de kuşkusu yoktu. Önümüzdeki hafta istifasının geleceğini hissedebiliyordu.

"İşe yaramaz kardeşlerin nerede?" diye sordu Ramon. O sorar sormaz da Kyle ızgara peynirlerden birinin alev almasına neden

oldu. Mutfakta kontrollü bir kaos patladı ve Nina sandviç sepetlerini bir tepsiye koyup dışarı çıktı. Arka taraftaki mola odasına doğru ilerledi.

Nina oturdu ve arkasındaki masadan bir dergi aldı. *Newslife.* Sayfaları karıştırdı. Reagan ve Rus muhalifleri ve çocukları mahveden MTV ve *acaba video disk göstericisi almalı mı?*

Chevy Malibu, Malibu hindistancevizi romu ve Malibu Musk vücut spreyi reklamları vardı. Nina milyonuncu kez buranın kasabadan olmayan herkeste neden egzotik ve yapay bir havalılık hissi uyandırdığını merak etti. Sanki burası güneşin ağarttığı bir ütopyaymış gibi.

Elbette komşunuz birkaç filmde rol almış olabilirdi ama Malibu da herhangi bir yer kadar yaşanacak bir yerdi. Dişlerinizi fırçaladığınız, yemeği yaktığınız ve işleri hallettiğiniz bir yer işte, sadece biraz Pasifik manzaralı. *Birileri şunların hepsine cennet diye bir yer olmadığını söylemeli,* diye düşündü Nina.

Sonra sayfayı çevirdi ve bir kez daha kocasıyla yüz yüze geldi. "BranRan ve Carrie Soto: Aşk-Aşk*." *Iyk, tenisli söz oyunları.*

Nina mide bulantısıyla dergiyi bıraktı. Sonra tekrar eline alıp yazıyı iki kere okudu. Bütün sayfalarda Brandon ve Carrie'nin fotoğrafları vardı. İkisi Rodeo'da gümüş rengi bir Porsche'ye binerken, ikisi Bel Air'deki bir kır kulübünde yürüyüş yaparken.

Fotoğraflar zihnine çakılıp kaldı. Brandon, Carrie'yle mutlu göründüğünden değildi. Gerçi öyle görünüyordu. Carrie'yle *farklı* göründüğünden de değildi – gerçi bu da doğruydu. Brandon, tişörtlerini polo gömleklerle, tekne ayakkabılarını mokasenlerle değiştirmişti.

Ama hayır. Nina'nın zihnine kazınan, tüm bunların çok tanıdık gelmesiydi sadece. Uzun zaman önce annesinin, babasıyla yeni karısının fotoğraflarıyla dolu dergileri tarayışını izlemişti.

"Biz geldik!" diye seslendi Hud, daha kapıdan girmeden.

---

* Aşk ifadesinin İngilizcedeki karşılığı Love, teniste sıfır puan anlamında kullanılır. –ç.n

Nina ayağa kalktı ve kardeşleri yanına geldikçe hepsini tek tek kucakladı.

"Kusura bakma, geciktik," dedi Kit.

"Sorun değil," dedi Nina.

"Jay'in suçuydu," diye devam etti Kit.

"Zaten o kadar da geç kalmadık," dedi Jay, arka duvardaki saate bakarak. 12:23 olmuştu.

Dördü masaya oturdular ve Kit hemen patateslerini yemeye başladı. Nina patateslerin şimdiye kadar soğumuş olması gerektiğinin farkındaydı ama kardeşlerinden hiçbirinin laf etmemesini takdirle karşıladı.

"Ee, parti ne durumda?" dedi Kit, ağzına bir patates atarken. "Bizim yapmamız gereken bir şey var mı?"

Nina bir dilim domates aldı. *Of, o da patates istiyordu.* "Hayır," dedi başını iki yana sallayarak. "Her şey halledildi. Birkaç saate evde temizlik ekibiyle buluşacağım. Yemek firması beşte gelecek. Barmenler ise... altıda? Sanırım? Parti yedide ama insanlar yedi buçuk gibi gelmeye başlar diye düşünüyorum. Her şey kontrol altında."

Jay başını iki yana salladı. "Eski günlerdekinden çok farklı."

Hud yemeğini çiğnerken güldü. Ağzını silip yutkundu. "Evi Nina'nın temizlediği ve Kit'in de kraker kâselerini çıkardığı zamanları diyorsun..."

"Senle ikimiz de içki dükkânındaki Hank Wegman'ı bize üç fıçı satsın diye ikna ederdik," dedi Jay. "Aynen, tam da bundan bahsediyorum."

"Bu arada bu sene bira ve şaraba daha çok odaklandım," dedi Nina. "Yani tabii barda kokteyller için birkaç şişe likör olacak ama fazla dağıtmak istemedim. Birileri yine üst balkondan havuza atlamanın süper fikir olduğunu düşünmesin, hiç gerek yok."

"Ah, Tanrım," dedi Kit gülerek. "Jordan Walker'ın burnu hâlâ korkunç görünüyor! *Pledge for Eternity*'yi izlediğimiz zamanı hatırlıyor musunuz? Ekranda her belirdiğinde yüzünde oyun hamuru varmış gibi görünüyordu."

Hud güldü.

"Ama o viskiden değildi," dedi Jay. "O herif mantar etkisindeydi."

"Neyse," dedi Nina. "Yemek firması birayla şarabın daha iyi olduğunu söyledi zaten."

"Tamam, tabii," dedi Jay. Sonra kısacık bir an Hud'a baktı ve o bir saniyeden de kısa sürede ikisi de arabalarını içki dükkânına sürüp barı diledikleri gibi dolduracaklarını anladılar.

"Çocuklar, ya bu sene Goldie gelirse?" diye sordu Hud.

Jay başını iki yana salladı. Nina gülümsedi.

"Keser misin?" dedi Kit gülerek. "Ona Goldie diyemezsin – tanımıyorsun bile."

"Tanıyorum."

"Markette birinin arkasında dikilmek onu tanımak mânâsına gelmez. Sen de hepimiz gibi Goldie Hawn desene ona," dedi Kit.

"Ona sepetimi ödünç verdim!" dedi Hud. "Çünkü çocukları ellerinden tutuyordu ve bana 'Selam, ben Goldie!' dedi."

Nina, Jay ve Kit birbirlerine bakarak ona hak verip vermedikleri konusunda fikir birliği kurmaya çalıştılar.

"Goldie Hawn'ın geleceğine dair bir şey duymadım," diye diplomatik bir cevap verdi Nina. "Ama bence Ted Travis yine gelecek."

Kit gülümsedi ve heyecanlanarak ellerini ovuşturdu. "Evet!"

Ted Travis dört sokak ötede, ortasında bir tiki bar ve mağara olan, çörek şeklinde inşa edilmiş bir evde yaşıyordu. Kit ve en yakın arkadaşı Vanessa adamın dizisi *Cool Nights*'ın bir bölümünü bile kaçırmazdı. Dizi, Orange County'de herkesin karısıyla yatan ve spor bir ceket ve mayoyla cinayetleri çözen bir polisi anlatıyordu. "Geçen hafta su kayağıyla iki hız teknesine atladı. Van'la ikimiz ona bunu sormak istiyoruz."

"Vanessa bu gece geliyor mu?" diye sordu Nina. "Ailesiyle birlikte San Diego'ya gidebileceğinden bahsetmiştin."

"Yok, geliyor," dedi Kit. Vanessa, on üç yaşından beri Hud'a âşıktı. Kit, bu yüzden arkadaşının abisinin yakınında olma fır-

satını kaçırmayacağını biliyordu. Kit bu etkilenmenin geçeceğini ummuştu ama hiç geçmemişti. Hud da ona karşı fazlasıyla iyi davranarak pek yardımcı olmuyordu.

"Peki Ted'in gelişine şaşıran var mı?" dedi Jay. "Nina'ya asılmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyor."

Nina gözlerini devirdi. "Ted neredeyse babamız olacak yaşta," dedi masadan kalkıp tezgâhtan bir peçete alarak. "Hem zaten birilerinin bana asıldığını düşünmek bile istemiyorum. Son zamanlarda kendimi iyi hissettiğimden emin değilim."

"Ah, yapma," dedi Jay.

"Bırak gitsin," dedi Hud.

"Tenisçi bir götün sana kendini kötü hissettirmesine izin mi vereceksin?" dedi Jay, Nina'nın gözlerinin içine bakarak. "O herif şerefsizin teki ve üzgünüm ama ters vuruşu berbat. Hep böyle düşünmüşümdür. Onu sevdiğim dönemlerde bile."

"Yani," dedi Kit. "Jay haklı sayılır. Ayrıca artık onun kelleşmeye başladığını söylememize izin var mı?"

Son kısım Nina'yı güldürdü. Hud onunla göz göze geldi ve o da gülmeye başladı.

"Gerçekten de kelleşiyordu," dedi Nina. "Kendi de fark etse iyi olurdu tabii. Ama hiçbir fikri yok! Böyle tam başının tepesinde, sürekli o siperlikleri takıyor..."

"Bu da onu daha da kel gösteriyor," dedi Jay açıkça. "Neden o siperlikleri takmasına izin veriyordun ki?"

"Ona kelleştiğini nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum!"

Kit başını iki yana salladı. "Bu çok merhametsizce. Evden öylece çıkıp gitmesine ve kel kafasıyla ulusal televizyonlara çıkmasına izin verdin."

Hepsi gülmeye başladı. Dördü birden Brandon Randall'ın kelleştiğinden habersiz, ESPN'e çıktığını düşünerek kahkahalara boğuldular.

Bu işte iyilerdi, tecrübeleri vardı. Onlara sırtlarını dönen insanları unutmaya böyle başlamışlardı.

"En azından artık bu, Carrie Soto'nun problemi," dedi Nina. "Bırakalım da Brandon'a nasıl söyleyeceğini o düşünsün."

Lavuğun biri tarafından terk edilmenin iyi yanı, o lavukla artık uğraşmak zorunda kalmamaktır. En azından böyle olması gerekir.

1961

Mick ve June'un boşanmalarından sonraki gün Mick, Veronica'yla evlendi. Birkaç hafta sonra da Mick ve Veronica, Manhattan'ın Yukarı Doğu tarafında çatı katı bir daire aldılar ve ülkenin diğer ucuna taşındılar.

Mick, birlikte çalıştığı ses mühendisinin Sandra adındaki kızıl saçlı ve mavi gözlü karısıyla yatmaya başladığında dört aydır evlilerdi.

Veronica bunu öğrendiğinde –Mick'in takım elbisesinin ceketinde kestane rengi bir tel toka bulmuştu– Mick'e yemek tabağı fırlattı. Sonra iki tabak daha.

"Siktir, Ronnie!" diye çığlık attı Mick. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"Senden nefret ediyorum!" diye haykırdı kadın bir tabak daha fırlatırken. "Umarım ölürsün! Gerçekten." Korkunç bir nişancıydı; tabakların hiçbiri Mick'in yakınından bile geçmedi. Ama Mick durumun şiddeti karşısında irkilmişti. Kadının yanaklarındaki kızarıklık, gözlerindeki delilik, kırılan tabakların ve çığlık atan bir kadının kakofonisi.

Mick, ertesi sabah avukatına boşanma kâğıtlarını hazırlattı.

Nakliyeciler Mick'in eşyalarını toplarken Veronica sabahlığıyla dikilerek ona bağırıyordu, rimeli bütün yüzüne bulaşmıştı. "Korkunç bir adamsın sen," diye haykırdı. "Aşağılık bir herif olarak doğdun ve bu gezegendeki bütün diğer pislikler gibi aşağılık bir herif olarak öleceksin!"

Mick nakliyecilere gece lambasını da almalarını söylediğinde Veronica adamın sırtına vurup omzunu çizdi.

"Veronica, kes şunu," dedi Mick olabildiğince sakin bir sesle. "Lütfen."

Veronica lambayı nakliyecilerin elinden alıp duvara çaldı. Kadının çözülmesini izlerken Mick'in nabzı hızlandı. Midesi bulandı, beti benzi attı. Kadın ona doğru atıldı, Mick son anda eğilerek elinden kurtulunca kadın ağlayarak yere düştü. Mick nakliyecilerin başındaki adamın eline birkaç yüz dolar tutuşturdu ve evden kaçar gibi çıktı.

Sokağın köşesinde sigara yakarak oteline gitmek üzere bir taksi çevirirken sevgiyle June'u düşündü.

* * *

June boşanma haberini *Sub Rosa* dergisinin sayfalarından öğrendi. Başlığı okurken içinde gurura benzer bir şeyler duydu. Boğanın üzerinde Veronica'dan daha uzun süre kalmıştı.

Belki, diye düşündü June, *aklını başına toplar artık. Belki hiç değilse çocuklarını arar.* Ama telefon hiç çalmadı. Noel'de bile. Herhangi birinin doğum gününde bile. Hiç.

* * *

Yine de arka planda nadiren görülen sakin anlarda...

Parti sonrası partilerde ilk içkisini almadan önceki o sağır edici sağırlık anlarında...

İlk viskisini içmeden önceki kör edici parlak sabahlarda...

Mick çocuklarını düşünürdü. Nina, Jay ve Hud'ı.

İyilerdir, diye düşünürdü. Onlara iyi bir anne seçmişti. Bunu doğru yapmıştı. Hem hepsinin faturalarını ödüyordu. Başlarının üstünde bir çatı vardı, çocuklara eşek yüküyle nafaka ödüyordu. İyi olacaklardı. Ne de olsa kendisi onlar kadar bile iyi olmamıştı hiç. Çocuklarını, tıpkı bir başkasının onu kırdığı gibi kırabileceği hiç aklına gelmiyordu.

* * *

Carlo ve Anna Riva uzun boylu, iriyarı, heybetli insanlardı. Tek çocukları vardı, Michael Dominic Riva. Tekrar çocuk yapmayı de-

nemişlerdi ama elleri boş kalmıştı. Diğer ailelerde bu, Mick'in yıldız olacağı anlamına gelebilirdi ama Rivalar için Mick'in başarısız bir projenin başlangıcı olduğu anlamına geliyordu. Zaman zaman bırakıp gitmeye heveslendikleri bir proje.

Carlo sıradan bir berberdi. Anna da vasat bir aşçı. Sık sık kirayı ödeyemedikleri ya da masaya güzel bir şey koyamadıkları olurdu. Ama âşıklardı, hem de insanın canını yakan türden. Bazen aşkları öyle bir kabarırdı ki ikisi de karşısında duramazdı. Dibe çöktüğündeyse öyle bir çökerdi ki altından sağ salim kalkacaklarından emin olamazlardı. Birbirlerinin yüzüne vururlardı. Bir tür kaçınılmazlık ve cinnet hissiyle sevişirlerdi. Birbirlerini eve almazlardı. Birbirlerini polisi çağırmakla tehdit ederlerdi. Carlo hiçbir zaman sadık biri olmamıştı. Anna hiçbir zaman nazik biri değildi. Ve ikisi de ortada bir çocuk olduğunu pek hatırlar gibi değildi çoğu zaman.

Bir keresinde, Mick henüz dört yaşındayken, Carlo geç saatlerde parfüm kokusuyla eve döndüğünde Anna yemek yapıyordu.

"Sana tam neredeydin söyleyebilirim!" diye bağırmıştı Anna öfkeyle. "Köşedeki şu fahişenin yanına." Küçük Mick annesinin yükselen sesini duyunca hemen eğilmişti. Ne zaman saklanması gerektiğini bu yaşta öğrenmişti.

"Anna, sen kendi işine bak," diye çıkışmıştı Carlo.

Anna önündeki kaynar su tenceresini iki eliyle tutup kocasına fırlatmıştı.

Sıcak su mutfağın zeminine dökülmüş ve birazı da Carlo'nun boynuna gelmişti. Mick oturma odasının zemininden babasının derisinin köprücükkemiğinin üzerinde kabarmaya başlamasını izlemişti.

"Manyak karı!" diye haykırmıştı Carlo.

Ama yanık kabarmaya başladığı sırada Carlo ve Anna yıpranmış sofada birbirlerine sokulmuş gülüşüyor ve sanki yalnızlarmış gibi cilveleşiyorlardı.

Mick kocaman açılmış gözlerini dikerek onları izlemişti, onu

tg:kaktusunx

öyle bakarken yakalayacaklarından endişelenmiyordu. Böyle olduklarında dönüp ona bakmazlardı.

Sonraki ay Carlo yine gitmişti. Metroda sarışın bir dikişçiyle tanışmıştı. Dokuz hafta boyunca eve hiç gelmemişti.

Böyle zamanlarda, babası gittiğinde, annesi çoğunlukla yatakta tek başına ağlarken bulunabilirdi. Anna'nın güneş en tepeye çıkıp yolculuğunu tersine çevirene kadar yataktan çıkmadığı sabahlar, ara sıra denemeyecek kadar sık olurdu.

Böyle sabahlarda Mick uyanır ve annesinin ona gelmesini beklerdi. On ya da on bire, hatta bazen bire kadar beklerdi. Sonra öyle günlerden biri olduğunu anlayınca kendi başının çaresine bakardı.

Anna daha sonra yatak odasının kapısını açar ve canlıların dünyasına katılır, çoğunlukla çocuğunu yerde bağdaş kurmuş, kuru spagetti yerken bulurdu. Ona doğru koşar ve yavrusunu kollarına alır, "Oğlum, çok özür dilerim. Hadi sana yiyecek bir şeyler bulalım," derdi.

Onu alıp fırına götürür, istediği bütün hamur işlerini, bütün çörekleri alırdı. Onu şekere ve kahkahalara boğardı. Neşeyle kollarına alır, sallar, sokaklarda onunla birlikte koşarken, "Benim Michael'ım, benim Michael'ım, motosiklet kadar hızlı!" diye seslenirdi. İnsanlar dönüp bakardı ve bu da her şeyi daha eğlenceli hâle getirirdi.

"Nasıl güzel zaman geçirileceğini bilmiyorlar," derdi Anna oğluna. "Onlar bizim gibi özel değil. Biz kalbimizde sihirle doğmuşuz."

Eve döndüklerinde Michael'ın karnı ağrırdı ve şekerden çarpılarak annesinin sevgi dolu kollarında uyuyakalırdı. Ta ki annesinin içine o soğukluk tekrar yerleşene kadar.

Çok geçmeden Mick'in babası eve dönerdi ve kavgalar da tekrar başlardı. Sonra birbirlerini odadan atarlardı.

Ama sonunda, ister haftalar geçsin, ister aylar, isterse koca bir yıl, babası yine giderdi. Ve annesi yataktan çıkmazdı.

Mick de kendi başının çaresine bakmak zorunda kalırdı.

* * *

Mick, Veronica'dan boşandıktan kısa bir süre sonra tekrar evlendi. Hollywood'un en büyük yıldızıyla. Ertesi gün evliliği iptal etmeleri üzerine büyük bir skandal kopmuş, herkesin diline düşmüşlerdi.

Nina manşetleri markette, June süt ve ekmek alırken görmüştü. Derginin kapağında yazanları okuyamamıştı ve June, kızının kanından geldiği adamın yüzünü tanıyıp tanımadığından bile emin değildi. Ne de olsa June evlerini o adamın müziğinden ve fotoğraflarından arındırmıştı. Yüzü televizyon ekranında belirdiğinde birkaç kez kanalı değiştirmişti. Ama Nina yine de derginin ön tarafındaki fotoğrafa, sanki önemini sezebiliyormuş gibi bakakalmıştı.

June dergi yığınını tutup ters çevirdi.

"Bu saçmalıklar yüzünden endişelenme," dedi sakin bir sesle. "O insanların hiçbir anlamı yok."

June aldıklarının parasını ödedi ve kendi kendine adamın ne yaptığıyla ilgilenmediğini söyledi. Sonra çocukları eve götürdü ve kendine bir Sea Breeze doldurdu.

* * *

Derken 1962'nin baharı geldi.

Mick bekârdı ve üçüncü dünya turunun son durağında Greek'te sahne almak için Los Angeles'taydı.

Programdan sonra kuliste kravatını gevşetti ve gecenin beşinci Manhattan'ını içti.

"Çıkıp oynamaya hazır mısın?" dedi makyözlüğünü yapan kız gözleri parlayarak.

Mick kızdan sıkılmıştı ve daha ona dokunmamıştı bile. Gözlerini çevirip içkisini aldı. Sürekli etrafında olan tüm o insanlardan çok sıkılmıştı. Ama yine de kendi başına kaldığında ruhunun söyleyeceklerini duymak istemiyordu. O yüzden çıktı ve VIP'leri ve kulise yolu düşen güzelleri büyüledi.

Çok fazla kız vardı. Çok fazla kadın. Son zamanlarda nedense hepsi fazla kolay gelmeye başlamıştı. Mick'in koluna girmek için şanslarını denerken kopardıkları yaygara, hepsinin birbirine benzeyen makyajları, aynı tarzda spreylenmiş saçlar. Güzellikleri bile anlamsız görünüyordu – zaten yüzlercesiyle yatmışken güzel bir kadın neydi ki? Dünyanın en ünlü kadınıyla aynı yatağı paylaşmışken köşedeki güzel genç kızın gözlerini sana dikmesinin ne önemi vardı?

Mick geceleri limuzinlerinin arkasına tek başına, sarhoş ve yarı uyuklar hâlde binmeye başlamıştı. Greek'ten sonraki gece de farklı değildi. Sadece o, şoförü ve bir şişe Seagram.

Mick başını pencereye yasladı, şoförü son sürat Beverly Wilshire'a doğru ilerlerken akıp giden Los Angeles'ı izledi. Viskiyi artık direkt şişeden içiyordu. Belki de eski şehrindeki manzaralar yüzündendi, belki havadaki kokudandı, belki de ruhunda belirmeye başlayan hesaplaşma yüzündendi. Ama gözlerini kapadığında zihninde June'un yüzü belirdi. Yuvarlak, iri gözlü, kibar. Ona yemek yapıyor, içkisini koyuyor, çocukları kucaklıyordu. Güzel, sabırlı, nazik.

O zamanlar her şey daha kolaydı. Birlikte sürdürdükleri hayatlarında onunla rahatken. Ne kadar küçük ve basit olursa olsun. June iyi bir kadındı. Onunlayken iyi bir adam olmaya olabildiğince yaklaşmıştı.

"10'a girelim," dedi şoföre ne yaptığını bile fark etmeden. "10'dan PSO'ya lütfen. Malibu'ya."

Kırk sekiz dakika sonra, sahibi olduğu ilk evin ve gerçekten sevdiği tek kadının evinin kapısındaydı.

* * *

June kıyıya vuran dalgaların sesine ve birinin kapıyı çalışına uyandı. Sabahlığını üzerine geçirdi.

Daha kapının kolunu çevirmeden önce her nasılsa gelenin kim olduğunu anlamıştı ama görene dek inanamadı. Ve derken kapı

eşiğinde o duruyordu; şık siyah takımı, beyaz gömleği, çözülmüş siyah kravatı ve darmadağınık saçlarıyla. "Junie," dedi. "Seni seviyorum."

June afallamış hâlde ona bakakaldı.

"Seni seviyorum!" diye bağırdı Mick, June'u irkiltecek kadar yüksek sesle. June, sırf susturmak için bile olsa onu içeri aldı.

"Otur," dedi yemek odasını, yaklaşık iki yıl önce onları terk edene dek oturduğu aynı vinil sandalyeleri işaret ederek.

"Nasıl oldu da daha da güzelleştin?" diye sordu Mick, ona itaat ederken.

June onu savuşturdu ve kahve yaptı.

"Sen her şeyimsin," dedi Mick.

"Evet, aynen," dedi June duygusuzca. "Sen de koskoca bir hiçsin."

Mick bunu bekliyordu. June öfkesinde haklıydı. "Hayatıma ne yaptım ben, June?" dedi başını ellerinin arasına alarak. "Sen benimdin ve ben bunu mahvettim. Mahvettim çünkü ucuz kadınlar aklımı başımdan aldı, senin eline su dökemeyecek kadınlar." Başını kaldırıp June'a baktı, gözleri nemlenmişti. "Sen benimdin. Her şeyim vardı. Ama istediğim gibi bir adam olmayı beceremediğimden hepsini kaybettim."

June duymak için ölüp bittiği bu sözlere nasıl karşılık vereceğinde emin değildi.

"Sensiz yaşayamam," dedi Mick, buraya kaybettiklerini geri almaya geldiğini fark ederek. "Sizsiz, ailemsiz yaşayamam. Ne kadar da aptallık etmişim. Ama sana ihtiyacım var. Sana ve çocuklarımıza. Bu aileye ihtiyacım var, Junie." Dizlerinin üzerine çöktü. "Seni terk ederken üzgündüm. O zamandan beri üzgünüm. Çok üzgünüm."

June çaresizce boğazındaki yumruyu geçirmeye, gözlerine dolan yaşları engellemeye çalıştı. Mick'in, ardında bıraktığı kadının ne kadar çökmüş olduğunu, şu an ne kadar çaresiz hissettiğini bilmesini istemiyordu.

"Her şeyi yoluna koymam için bir şans ver bana," dedi Mick.

"Yalvarıyorum sana." Alçakgönüllülük ve saygıyla, sanki onu ancak June iyileştirebilirmiş gibi kadının elini öptü. "Beni tekrar kabul et, Junie."

O anda June'un gözüne öyle küçük geldi ki...

"Çocuklara verebileceğimiz hayatı düşün. Beşimiz, Hawaii'de tatiller ve Dört Temmuzlarda barbekü. Onlara senin de benim de düşünü kurduğumuz her şeyle dolu bir çocukluk verebiliriz. Aklımıza gelecek her şeyi verebiliriz bu çocuklara."

June kalbinde bir sızı hissetti. Mick de öyle.

"Lütfen," dedi Mick. "Çocuklarımızı seviyorum. Çocuklarımıza ihtiyacım var."

Kapının önündeki bir hırsız gibi kilidin kalbini kurcalıyordu. *Neredeyse, neredeyse, neredeyse* ve sonra, "İhtiyaç duydukları baba olmaya hazırım," dedi. *Klik.* Kapı aralandı.

June onun elini tuttu ve gözlerini kapadı. Mick onu yanağından öptü. "Mick..." dedi June iç geçirerek.

O hâlâ pijamaları içinde, Mick hâlâ takım elbisesiyleydi. Dudaklarını ona doğru uzattı ve Mick'in onu öpmesine izin verdi. Mick'in dudakları dolgundu, sıcaktı ve tadı yuva gibiydi.

Mick geri çekilip ona bakınca June bakışlarını kaçırdı ama adamın elini tuttu. Mick'i yatak odasına götürdü. June onu kendine çekerken birlikte yatağa düştüler. Birbirlerine sarılırken telaşlıydılar, hareket ettikçe kalpleri kabarıyordu, dudaklarını birbirlerine bastırmışlardı, nefes nefeselerdi. İkisi de aynı büyünün etkisindeydi, karşı karşıya gelmiş en önemli iki insan olduklarına dair o hoş yanılsamanın etkisinde.

Mick gittiğinden beri June'u yakıp kavuran özlem buydu işte. Mick'in ona odaklandığını hissetmek, bedeninin onunkiyle uyumlu hareketi. Mick, June'un tam da çaresizce yanıp tutuştuğu gibi dokundu ona.

Birkaç dakika sonra Mick tatmin olmuş bir hâlde gürültüyle uyuyakaldı. June gece boyunca uyanık kalıp Mick'in soluk aldıkça hareket eden göğsünü, titreşip duran gözkapaklarını izledi.

Sabah olduğunda sanki hayatında yeni, ailesinin sonsuza dek mutlu yaşadığı bir bölüm başlıyormuş gibi hissediyordu. June kahvaltıyı hazırlamaya başlamışken Nina uyanıp mutfağa daldı.

Karşısındaki manzaraya anlam veremedi. Annesi masada oturan yabancı adam için yumurta pişirip ekmek kızartıyordu. Adamın altında pantolon, üzerinde atlet vardı, kahve içiyordu. Tuhaf bir biçimde tanıdık geliyordu ama Nina tam çıkaramadı.

Bilmediğini sorardı. "Merhaba," dedi. "Sen kimsin?"

Mick ona kararlılıkla gülümsedi ve "Merhaba tatlım, ben babanım. Kısa bir süreliğine uzaklardayım ama artık döndüm. Sonsuza dek."

13:00

Jay çöpünü katlayıp çöp kutusuna götürdü. "Bir fikrim var," dedi duraksayarak.

"Söyle o zaman," dedi Kit.

"En son ne zaman hep birlikte sörf yaptık? Yani cidden hepimiz birlikte?"

Artık dördünün birden orada, suyun içinde olmasının önüne geçen çok fazla şey vardı. Jay'le Hud dünyayı geziyordu ve Nina da sürekli bir çekimde oluyordu. Ama şimdi hepsi buradalardı. Bütün öğleden sonraları boştu.

"Ben varım," dedi Kit.

Hud başıyla onayladı. "Ben de," dedi. "Aile birliği."

Nina saatine baktı. "Hadi yapalım şunu. Benim orada dalgalar muhteşem. Oraya gidebiliriz. Özellikle de uzun süre dışarıda kalamayacağım için; temizlikçiler geliyor. Onları içeri alıp hiçbir eksikleri olmadığından emin olmak için evde olmalıyım."

"Kapıyı kilitlemeyip not bıraksan olmaz mı?" diye sordu Jay.

"Hayır, yani, bilirsiniz, onları karşılamalıyım. Rahat ettirmeliyim."

"Rahat mı ettirmelisin? Senin evini temizleyecekler," dedi Jay. "Onlar *seni* rahat ettirsin diye para veriyorsun."

"Jay..." diye başladı Nina. Ama o kadardı. "Sörfe mi vuracağız, ne yapacağız?"

"Aynen, sörfe vuracağız," dedi Kit, Hud'a beşlik çakmak için uzanarak.

Yemekten kalanları toparladılar, personelle vedalaştılar ve arabalarına doğru ilerlediler.

Hep birlikte son sörfleri olacaktı. Jay o akşam neler olacağını bilmese bile –hepsini bekleyen şeylerden habersiz olsa da– bunu biliyordu.

1962

Mick'in hayatı 1962 yazı boyunca düzene girdi. Turnelerine ara vermişti. Yeni plağı çoktan hazırdı ve tekrar ailesinin yanına taşınmıştı.

Her gün, olması gereken adam olmanın tatminiyle kalkıyordu. Faturaları ödüyor ve June'la çocuklara ne isterlerse alıyordu. June'u romantik yemeklere götürdü, oğullarına kahramanların ve askerlerin hikâyelerini okudu.

Yine de kızı kendini ondan bir parça geride tutuyordu.

Nina, Mick karşısında June kadar büyülenmemişti ve varlığının özlemini oğlanlar kadar çekmemişti. Ama Mick onu da kazanmaya kararlıydı. Oturma odasına onu gıdıklıyor, geceleri yatarken şarkı söylemeyi öneriyordu. Izgarada ona çizburgerler pişiriyor, plajda kumdan kaleler yapıyordu. Zamanla onun da yumuşayacağını biliyordu.

Nina'nın onun bir daha asla gitmeyeceğini bir gün mutlaka anlayacağına inanıyordu.

Bir gece evin geri kalanı uyurken sessizce seviştikten sonra karanlıkta, "Evlen benimle, Junie. Bir kez daha, bu kez sonsuza kadar," dedi Mick.

"Geçen seferkinin sonsuza kadar süreceğini düşünmüştüm," dedi June. Kısmen ciddiydi ve hâlâ kızgındı ama bu teklifin gelmesinden kesinlikle mutluydu.

"Seninle ilk evlendiğimde yetişkin bir erkekmiş gibi davranan bir oğlan çocuğuydum. Ama şimdi adam oldum. Her şey farklı," dedi Mick, June'u kendine çekerek. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi June. "Biliyorum." Mick'in onu kendine takın tutuşundan, geceleri hiç geç kalmayışından, sabahları çocuklarla baş

edebilmek için yarım demlik kahve içmesinden ve geceleri neredeyse hiç içki içmemesinden biliyordu bunu.

"Bu yeni adamın seninle evlenmesine izin verecek misin?" diye sordu Mick, June'un yüzüne düşen saçları çekerek.

June kendine engel olamayarak gülümsedi ve ikisinin de aslında hiç şüphe etmediği cevabı verdi. "Evet," dedi. "Vereceğim."

* * *

O eylül, June ve Mick çocukları da yanlarına alarak Beverly Hills'deki mahkemede tekrar evlendi. June açık mavi dar bir elbise giyip beyaz eldivenler taktı, boynunda da üç kısa sıra inci vardı. Mick her zamanki siyahlarını çekti. Yargıç onları tekrar karı koca ilan edince Mick June'u tutup eğdi, dudaklarına bir öpücük kondurdu. Theo, Christina ve çocuklar, June'un tüm bedeniyle gülüşünü, ruhunun ona geri verilmesinden duyduğu keyfi izledi.

Christina törenden sonra, "Bize olduğunu anlatmaya çalıştığın adam ol," dedi Mick'e.

"Artık o adamım," dedi Mick. "Söz veriyorum. Onu bir daha asla böyle yaralamayacağıma söz veriyorum."

"Onları," dedi Christina. "*Onları* bir daha asla yaralama."

Mick başıyla onayladı. "İnan bana," dedi. "Söz veriyorum."

Aile mahkemeden çıkarken Mick, Nina'ya göz kırptı ve elini tuttu. Nina lavanta rengi elbisesinin içinde çok azıcık gülümsedi, Mick de onu kollarına aldı ve otopark boyunca onunla birlikte koştu.

"Nina, Nina'm! Daha tatlıdır balerinden!" diye şarkı söyledi ona. Tekrar yere bıraktığında Nina kahkaha atıyordu.

Sonrasında Mick ve June balayına gitmek yerine sahildeki evlerine döndüler. Theo ve Christina'ya iyi geceler dilediler. June akşam yemeği için önceden kalan güveci ısıttı. Mick çocukları yatırdı.

June elbisesini çıkarıp plastik bir kıyafet torbası içinde dolaba astı, günün birinde kızına vermeyi hayal etti o elbiseyi. İkinci şansların fiziksel bir kanıtı olabilirdi.

Sene bitmeden June hamile kaldı. Katherine Elizabeth Riva doğduğunda, Mick o kadar uzun zaman kalmış, o kadar üstlerine titremişti ki küçük şüpheci Nina'yı bile kazanmıştı.

"Artık olmadığın zamanları hatırlamıyorum," demişti Nina ona bir akşam, Mick Palm Spring'deki birkaç başlangıç konseri için gitmeden önce onu yatırırken. Yeni albümü çıkmak üzereydi, yeniden spot ışıklarının altındaydı. Tanıtım ekibi onun günahlarından arınma hikâyesini köpürtüyordu. "Kadınların Gözdesi Aile Babası Oldu." Siyah takımını giymişti. Saçları arkaya doğru taranmış, alnındaki V biçimli saç çizgisini ortaya çıkarmıştı. Briyantin kokuyordu.

"Ben de hatırlamıyorum, tatlım," dedi Mick kızını alnından öperek. "Hem bir daha öyle şeyler hakkında endişelenmemize gerek olmayacak."

"Seni bu kadaaar seviyorum," dedi Nina iki kolunu da ardına kadar açarak.

Mick kızının battaniyesini sımsıkı sardı. "Ben seni onun iki katı kadar seviyorum."

Nina artık tüm kalbiyle teslim olmuştu; ancak yaralanmış ve yeniden güvenmeyi öğrenmiş olanların gerçekten yapabileceği şekilde. Sanki kalbiniz kırıldığında onun en derinlerinde gizli olan yedek kuvvetleri öğrenmişsiniz gibi. Bu sefer o yedek kuvvetlerini de vermişti.

Babası buradaydı, kalıyordu ve onu seviyordu. Nina onun kızıydı, "Nina-bebek"iydi. Hatta ara sıra, Mick duygusallaştığında onu alıp sıkıca sarılır ve ona gerçeği itiraf ederdi: *Nina onun gözdesiydi.*

Nina bu sevginin rahatlığıyla tomurcuklandı. Evde onunla birlikte Mick'in şarkılarını söylemeye başladı. "Güneş sıcak bir haziran neşesi getirir..." diye söylüyorlardı birlikte. "Ay gibi parlak uzun günler ve gece yarılarında..."

Babasının sesi Nina'yı mest etmiş, kravatları büyülemiş, ayakkabılarının parlaklığı ilgisini çekmiş, okulda arkadaşlarına baba-

sının kim olduğunu söylemeye bayılmıştı. Babasının o uzun ve hacimli kirpiklerini aldığı için gurur duyuyordu. Bazen gözlerini gazetesini okuyan babasına diker, hiç kırpmadan onu izlerdi.

"Bana bakmayı kes, tatlım," derdi Mick, gözlerini sayfadan ayırmadan.

Nina, "Tamam," der ve başka bir şeye geçerdi.

Muhabbetleri o kadar sıradan, yan yana duran bedenleri ve ruhları o kadar rahatlatıcıydı ki reddetmek, huzursuzluk duymak diye bir şey olamazdı.

Ara sıra, sabahın erken saatlerinde, daha kimse uyanmamışken Mick, Nina'yı uyandırırdı ve güneş doğarken uçurtma uçururlardı. Bazen daha yeni duş alıp tıraş olmuş, tertemiz ve dinç olurdu. Bazen de bir konserden eve yeni dönmüş olurdu, çakırkeyif ve hafiften ekşi kokulu. Ama iki türlü de Nina'nın yatağına usulca oturur ve "Kalk bakalım, Nina-bebek. Bugün rüzgârlı bir gün," derdi.

Nina yataktan çıkar ve geceliğinin üzerine bir hırka giyerdi, sonra ikisi birlikte aşağı, evin altına, plaja inerlerdi.

Çok erken olduğundan orada kimse olmazdı. Şafağın söküşünü yalnızca ikisi görürdü.

Ortasında gökkuşağı bulunan kırmızı bir uçurtmaydı ve o kadar parlaktı ki sisin içinde bile görülebilirdi. Mick onu gökyüzüne salar ve sonra sımsıkı tutardı. Zorlanıyormuş gibi yapardı. "Nina-bebek! Yardımına ihtiyacım var. Lütfen! Uçurtmayı kurtarmalısın!" derdi.

Nina babasının rol yaptığını bilirdi ama yine de keyiflenirdi ve uzanıp tüm gücüyle ipi tutardı. O uçurtmayı tutarken, onu yere bağlı tutarken kendini güçlü hissederdi; babasından bile güçlü, dünyadaki herkesten daha güçlü.

Uçurtmanın ona ihtiyacı vardı, babasının ona ihtiyacı vardı. Ah, biri için tıpkı babası için önemli olduğunu hissettiği gibi önemli olmak ne kadar da güzeldi.

"Başardın!" derdi babası, uçurtma Nina'nın ellerinde sendelerken. "Günü kurtardın!" Kızını kollarına alırdı ve Nina babasının

onları bir daha hiç terk etmeyeceğini ta kalbinin derinliklerinde hissederdi.

* * *

Bir yıl sonra Mick Riva Atlantic City'de konser verirken karşısına Cherry adında bir vokalist çıktı.

Mick eve hiç dönmedi.

14:00

Dört Riva okyanusun içinde sörf tahtalarına oturmuş, zirvede yüzüyorlardı, bir tele dizilmiş kuşlar gibi sıralanmışlardı. Derken, dalgalar kıvrılırken teker teker kalktılar.

Jay, Hud, Kit, Nina. Sürünün kendi kendini atayan lideri Jay ve dönen bir takım. Birbirlerini hızla geçtiler, birlikte geriye doğru kulaç attılar ve bir dalga içlerinden birini kıyıya biraz fazla götürdüğünde dörtlü sırayı tekrar kurmak için diğerleri de geri gittiler.

Enfes bir setin ilk dalgası geldi ve Jay onun için hazırdı. Pozisyonunu alıp tahtasının üzerine sıçradı ama sonra birdenbire Kit fırlayarak önünü kesti ve Jay'in dalgasını çaldı.

Bu esnada gülümsedi ve ortaparmağını kardeşçe kaldırdı. Hud ağzı açık bakakaldı.

Kit, ancak seni eşek sudan gelinceye kadar dövmeyeceğine güvendiğin birinden dalga çalabileceğini biliyordu. Çünkü böylesine güzel dalgalar nadirdir. Suyun olayı da budur zaten, kontrol edemezsiniz. Doğanın insafına kalmışsınızdır. Sörfü spordan fazlası hâline getiren de budur: Kaderin de yanınızda olması, okyanusun size kıyak geçmesi gerekir.

O yüzden Jay'in kendisine ait olduğunu sandığı gibi –göğüs hizasında, çukur yüzlü, hızla ve tertemiz dökülen– bir dalga yakaladığınızda sadece on ikiden vurmuş değil büyük ikramiye kazanmışsınız demektir.

"Siktir be!" dedi Jay, çarpışmamak için hızla geri çekildikten sonra. Yavaşlamak için tahtasının tutacaklarına tutundu. Orada, suyun içinde asılı kalarak küçük kardeşinin dalga onu dönme dolaptaki kabinini indirir gibi yavaş yavaş bırakana kadar dalganın yüzeyinde yükselişini izledi.

Kit göğsünü tahtaya yatırarak Jay'e doğru ilerlemeye başladı.

Kit şişmelerin altında bata çıka kulaç atarken Jay, "Artık cidden böyle boktan oyunlar yapamazsın," diye seslendi ona.

"Tüh," dedi Kit gülümseyerek.

"Cidden. Kes şunu. Birileri yaralanacak," diye devam etti Jay. "Bana doğru gelip gelmediğini her zaman anlayamam."

"Kontrol tamamen bende," dedi Kit. "Bana yer açmana ihtiyacım yok. Ben hallederim." Gerçekten de anlamıyordu, değil mi? Ne kadar *iyi* olduğunu.

Ama Hud gördü. Kit'in kendine güvenini, kontrolünü, omzundaki sorumluluğu.

"Kit, sana cidden kızgınım," dedi Jay. "Özür falan dile bari."

Hud bir dalga seçti, ardından dalga dağılmaya başlarken hemen kendini kurtardı. Suyun yüzeyine geri çıktığında Jay'le Kit'in tahtalarının üzerinde atıştığını gördü. Nina'nın okyanustan çıktığını fark etti. Tahtasını kulübesine bırakmaya gidişini izledi. Daha sonra Nina evine çıkan dik merdivenlere yöneldi.

Hud onun temizlik ekibini karşılamaya gittiğini biliyordu. Hepsine birer bardak su ya da soğuk çay ikram edecekti. İçlerinden biri bir tabak ya da vazo kırsa, bir odayı unutsalar, yatakları Nina'nın sevdiği şekilde yapmasalar bile yine de hepsine bol bol teşekkür edecekti. Fazlasıyla bahşiş verecekti. Sonra da her şeyi kendi düzeltecekti.

Hud'ı hüzünlendirdi bu. Nina'nın hep başkalarını ön plana koyup kendini unutması. Elbette Hud da diğer insanları ön plana koymaya çalışıyordu. Ama bazen bencildi. Şüphesiz.

Ama Nina asla hayır demez, kesinlikle kimsenin yoluna çıkmaz, asla hiçbir şey almazdı. Siz ona beş dolar uzatsanız o size on

verirdi. Hud, ablasının bu yönünü sevmesi gerektiğini biliyordu ama sevmiyordu. Bu yönünü hiç sevmiyordu.

Hud yumuşak bir dalganın üzerine çıktı, hem onu hem de tahtasını şamandıra gibi yükseltmesine izin verdi ve Jay'in olduğu yere doğru kulaç attı. "Nina eve gitti," dedi Hud. "Temizlikçiler için."

Jay gözlerini devirdi. "Tanrı aşkına. Biraz yaşasa ölür mü sanki?"

1969

Altmışların sonuydu, karşıkültür Malibu'nun güzelliğini keşfetmiş ve dağların arasına yerleşmişti. Plajlar yepyeni kısa –abilerinin uzun sörf tahtalarından çok daha havalı ve aerodinamik– tahtaları üzerindeki sörfçülerle dolup taşmıştı. Genç erkeklerden ve gönüllü genç kızlardan oluşan takımlar suyu ele geçirdi, sürüler hâlinde geliyor, koylarda hak iddia ediyor, numaracıları kasabadan kışkışlıyorlardı.

Havada Mary Jane ve bronzlaşma yağı kokusu vardı. Ama yine de bir dakikanızı ayırırsanız denizden gelen esintinin kokusunu duyabilirdiniz.

Mick Riva'nın kariyeri –sert gazete başlıkları, yeni bir hit albüm, kapalı gişe dünya turu– roket gibi yükselişe geçmiş, genç kadınlar kitleler hâlinde onun adını haykırmaya, milyonlarca arabanın radyosu otoyolda hızla ilerlerken onun şarkılarını çalmaya başlamıştı.

Çocukları içinse hem kaçınılmazdı hem de hiç orada değildi.

Nina, Jay, Hud ve küçük Kit, babalarını sesini ara sıra marketin hoparlörlerinden duydukları, yüzünü arkadaşlarının ebeveynlerinin plak arşivlerinde gördükleri bir hayalet olarak tanıyorlardı. Bir seyahatte Huntington Plajı'ndaki reklam panosuydu. Annesinin hiç girmek istemediği plak dükkânındaki bir posterdi. Mick oyunculukta şansını denemeye karar verdiğinde, çocuklarının hiç izlemediği bir filmde oynadı. Ama çocuklar onu hiçbir zaman kendilerinin olarak görmüyorlardı – o herkesindi.

Bu nedenle nefesindeki viski kokusunu ya da bir zamanlar onları da gülümseten gülümsemesini ya da annelerinin onun öpücükleriyle nasıl kızardığını hiç düşünmüyorlardı.

Annelerinin kızardığını hatırlamaları bile güçtü. Onlara göre June stres ve kemikten oluşuyordu.

İkinci boşanmalarında Mick evin borcunu tamamen ödemiş ve June'a vermişti. İlk boşanmalarındaki nafakaya ve çocuk desteğine de dönmesi gerekiyordu. Ama boşanmaları nihayete erdikten aylar sonra June her gün çek gelip gelmediğini görmek için posta kutusuna gitmeye ve eli boş dönmeye devam etti. Hiç çek gelmedi. June bunun bir hata olduğundan şüphelendi. Telefonu kaldırıp onu arasa –ona borcunu hatırlatsa– bir asistanına ya da muhasebecisine ödemeleri düzenli olarak yapmalarını söylerdi.

Ama ağzını açıp tek kelime etmeyi kendine yediremedi. Mick'in onun kıvranışını, muhtaç olduğunu görmesine izin vermeyi reddetti.

Mick sonunda tekrar ona döndüğünde June'a saygı duyacaktı. Ne kadar güçlü olduğuna hayret ederek ayaklarına kapanacak ve sürünecekti.

O yüzden de çocuklarının ihtiyaçları için Mick'ten para istemek yerine ailesine döndü. Restoranda çalışmaya başladı.

June, tam da Mick Riva'nın onu kurtaracağını umduğu yere dönmüştü.

* * *

1969 yazında, June'un babasının ölümünün üzerinden iki yıl geçmişti. Artık Pasifik Balık'ı sadece annesiyle ikisi işletiyordu. Nina neredeyse on bir olmuştu. Jay ve Hud dokuz yaşındaydı. Kit de altı. Yaz boyunca her gün June'la birlikte restorana geliyorlardı.

Bir temmuz sabahı hava neredeyse 38 dereceydi. İnsanlar güneşten kaçmak için gruplar hâlinde geliyorlardı. Soğuk biralar, büyük boy gazozlar ve karidesli sandviçler istiyorlardı. Mutfak çalışanları aşırı yoğundu ve June bir kriz yönetimi hamlesiyle komileri alıp mutfaktakilere yardım etmeleri için getirdi ve Nina'ya bir bez uzatarak masaları temizlemesini söyledi.

Hud ve Kit restoranın yanında, otoparkın oradaki bir bankta bir kart oyunu oynuyordu. Jay on iki yaşındaki bir kızla flört etmeye çalışıyordu, bir selam ve bir gülümseme kapmak için babasının adını anmaktan çekinmiyordu. Nina'ysa içeride müşterileri izliyor ve daha onlar masadan kalkmaya davrandıkları anda gidip masayı topluyordu.

Nina hızla ve görev bilinciyle çalışıyor, bir işi tamamlamaktan gurur duyuyordu. Mükemmel olmaktan ziyade verimliydi, tıpkı annesinin öğrettiği gibi. Nina kimse ondan bunu istemediği hâlde bir çöp kutusu ve boş bir sepet alıp boş plastik tabaklarla bardakları toplayıp hepsini bulaşık makinesinin oraya taşıdı. Doğaldı. Hizmet etmek için doğmuş gibiydi.

June ikinci kasada Christina'nın yanından siparişler için zil çalıyor, müşteri deryasının arasında bezi sıkan ve yeni boşalmış bir masada işe koyulan kızını görmek için bakınıyordu. Nina'nın uzun, kahverengi saçlarında güneşten altın rengi çizgiler vardı. Çocukken June'un saçları da böyleydi. Nina'nın gözleri iri, kahverengi ve kocaman açılmıştı. Tıpkı June'un gözlerinin her zaman olduğu gibi. Orada durup bir masayı silen kızını izlerken June kendini, yirmi yıl önceki hâlini gördü ve birden ödü patlayacak gibi oldu.

"Nina!" diye seslendi kızına. "Kardeşlerini plaja götür."

"Ama..." diye itiraza yeltendi Nina. Masaları temizlemek istiyordu çünkü o olmasa kim temizleyecekti ki?

"Git!" dedi June sabırsız bir sesle.

Nina başının belada olduğunu düşündü. June'sa onu özgür bıraktığına inanıyordu.

* * *

Nina kardeşlerini toparladı, artık on yılı devirmiş olan Cadillac'ın arkasından mayolarını çıkardı. Dördü de restoranın arkasındaki tuvaletlerde üstlerini değiştirdiler. Nina sonra Kit'in elini tuttu ve dördü birlikte Pasifik Sahili Otoyolu'nun kenarında dikilerek karşıya, plaja geçmek için fırsat kollamaya başladılar.

Nina lacivert, tek parça bir mayo giymişti. O yaz iyice serpilmişti, artık uzun ve zayıftı. İnsanların ona bakışlarını, gözlerinin üzerinde eskisinden bir iki saniye daha uzun oyalandığını fark etmeye başlamıştı. Mayosu da biraz küçülmüştü, askıları omuzlarının kahverengimsi yanıklarında izler bırakıyordu.

Bütün yaz içeri gitmeyi reddeden Jay baştan ayağa bronzlaşmıştı ki sarı mayosu da bunu iyice ortaya çıkarıyordu. Bütün yaz sadakatle Jay'in yanında duran Hud da her zamanki gibi güneş yanığı olmuş ve burnuyla yanaklarında yeni çiller belirmişti. Omuzları da soyulmaya başlamıştı.

Kit tüm altı yaşındakiler gibi mayosunun üzerine tişört giymekte ısrar etmeye başlamıştı çünkü oğlanların onu yarı çıplak görmesinden hoşlanmıyordu. Üzerinde pembe çiçekli mayosunu örten sarı Snoopy tişörtü ve ayaklarında mor terlikleriyle yolun kenarında dikiliyordu.

Her birinin omzunda bir havlu vardı.

Nina bir kolunu uzatarak kardeşlerini yoldan uzaklaştırdı, Jay ve Hud'ı o işaret verene kadar yolun karşısına geçmemeleri konusunda zorladı. Nihayet başıyla işaret verdiğinde dördü birden el ele karşıya koştular. Ayakları sıcak kumlara değdiğinde terliklerini çıkarıp havlularını bıraktılar. Tüm hızlarıyla suya koştular. Sonra, ayaklarının ucu dalganın köpüğüne değdiği an hepsi birden aniden durdu. Soğuk ve ıslak kumlara batan sekiz küçük ayak.

"Kit, yanımdan ayrılmayacaksın," dedi Nina.

Kit suratını astı ama Nina kardeşinin söz dinleyeceğini biliyordu.

"Evet," dedi Jay. "Hazır mısınız? Dikkat. Başla!"

Dördü birden cepheye koşan askerler gibi okyanusa atıldı. Yüzdüler, kıyıya hafifçe vuran küçük dalgaları geçtiler, kuma doğru vücut sörfü yapmaya hazırlandılar. Okyanus, bütün hayatlarını geçirdikleri yerdi. Anneleri banyoları temizlerken evlerinin hemen önündeki suda yüzer, anneleri yemeği hazırlarken yüksek dalgalarda takla atar, June kendine bir Cape Codder daha doldururken

balık bulmaya çalışırlardı. Riva çocukları suyla tıkanmış kulakları ve tuzla kabuklanmış yüzlerle yaşardı.

Gelen ilk iyi dalgayı Jay kaptı. "Hud," dedi. "Hadi gidelim."

"Hemen arkandayım," diye seslendi Hud.

Havalandılar. Jay'in uzun, zayıf kolları olabildiğince hızlı kulaç atıyor, Hud'ın kalın bacakları tüm güçleriyle suyu tekmeliyordu. Suyun içinde yan yana, her biri birkaç santim öne geçip sonra geride kala kala ilerlediler.

Bu ikisinin herhangi bir şeyi tek başına yapmak gibi bir anlayışları yoktu. O kadar küçük yaşta bir araya gelmişlerdi ki yan yana yaşadıkları dünyanın dışında bir dünyanın varlığından haberdar değillerdi.

Ama ikiz değillerdi. Her ne kadar anneleri yabancıların yanında ikizlermiş gibi davransa da iki kardeş öyle olduklarını düşünmüyordu. Çocukların hepsi Hud'ın aileye nasıl katıldığını biliyordu. June çocuklara hikâyeyi biraz merak ve kader ekleyerek anlatmıştı. Kimi zaman zorlu şartların kaderi belirlediğini söylemişti onlara.

Jay ve Hud. Elma ve portakal. Benzer yetenekleri yoktu ya da aynı değerleri taşımıyorlardı. Yine de yan yana ve birbirlerine aitlerdi.

Jay, bedeni kuma değene kadar ilerledi. Hud son saniyede çırpındı ve dalga, Hud sonunda kendini toparlayıp ayağa kalkana kadar onu döndürüp durdu. Hud, Jay'i bulmak için etrafına bakındı.

Sanki Jay hep kuma kadar gidenmiş ve Hud da dalganın fırlattığı kişiymiş gibi geliyordu. Ama Hud daha on yaşına bile gelmeden bununla baş etmeyi öğrendi, ilgisini başka şeylere yönlendirdi.

"Çok iyi!" dedi Hud, başparmaklarını Jay'e doğru kaldırarak. Hud'ın gurur duyduğu bir şeydi bu; egosuzluğu, kendi başaramadığında bile diğerlerinin başarısını takdir edebilmesi. Annesi buna "iyi karakter" diyordu.

Jay ileriyi işaret etti. İkinci bir dalganın üzerine Nina ve Kit geliyordu. Nina yavaş, küçük bir dalga seçmişti. Altı yaşındaki Kit'in baş edebileceği bir dalga. Nina kıyıya ya da Jay'le Hud'a bakmı-

yordu. Kız kardeşini izliyor, Kit suyun altında kalsa bile nerede olduğunu bileceğinden emin olmaya çalışıyordu. Kit o zaman bile onun bakışından rahatsızdı.

Sakin dalganın üzerinde yaklaştılar ve ancak ivmelerini kaybedince atlayarak kıç üstü ıslak kumlara düştüler.

Dört çocuk sığ suyun içinde öylece duruyor, yeniden atılmaya hazırlanıyordu ki Jay sol taraflarında kalan otlu kum tepeciklerine dayanmış tek başına bir sörf tahtası gördü. Kiraz kırmızısı uzun kirişi olan açık sarı bir tahtaydı, üst tarafı yıpranmıştı. Orada sanki birini beklermiş gibi öylece duruyordu.

"Sörf mü yapsak?" diye sordu Jay.

Bu çocuklar kendilerini bildikleri andan beri sörf tahtalarının üzerindeki insanları izliyorlardı. Tam da o an su hattı boyunca bir sürü sörfçü kıyı boyunca, koydan koya dalgaların keyfini çıkarıyordu.

"*Zaten* sörf yapıyoruz," dedi Nina ona.

"Hayır, *sörf tahtasıyla* diyorum," dedi Jay, sanki Nina aptalın tekiymiş gibi.

Sörf tahtası alacak paraları yoktu. Ancak faturaları ödeyecek ve günde üç öğün yemek yiyebilecek paraları vardı. Yeni oyuncaklar, yeni kıyafetler için para yoktu. Nina bunun farkındaydı. Bazı aylarda ihtiyaçların bile garantide olmadığının farkındaydı. Parayla büyüyen çocuklar onun varlığının bile farkında değildir. Ama parasız büyüyenler, her şeyde paranın sözünün geçtiğini anlar.

"Hiçbir zaman sörf tahtamız olmayacak," dedi Nina.

"Peki ya *şu* sörf tahtasını kullansak?" dedi Jay, orada öyle sahipsiz duran tahtayı işaret ederek.

"O bizim değil," dedi Nina.

"Peki ama," dedi Jay tahtaya doğru ilerleyerek, "ya birkaç dakikalığına kullansak?" Kroşe bikiniler giymiş iki kız çocuğu örtülerini sererek güneşlenmeye hazırlanıyordu. Jay'in de Hud'ın da bir anlığına dikkati dağıldı.

"Sahibi ona bakmaya geldiğine ne yapacağız?" diye sordu Hud kendini geri çekerek.

Jay omuz silkti. "Bilmem."

"Planın bu mu?" dedi Kit. "'Bilmem' mi?"

"Eğer gelir ve tahtasını isterse özür dileriz," dedi Jay. Nina'nın ona hayır demesine fırsat kalmadan tahtaya koştu ve kollarını etrafına doladı.

"Jay..." diye başladı Nina.

Ama Jay çoktan tahtayı kıyıya sürüklüyordu. Tahtayı suyun üzerine koydu, kendi de üzerine çıktı ve kulaç atmaya başladı.

"Jay, yapma," diye seslendi Nina. "Bunu yapmamalısın! Hem zaten öğle yemeği vakti, geri dönmeliyiz!"

"Kesinlikle olmaz! Annem burada kalmamızı söyledi!" diye bağırdı Jay.

Nina dönüp Hud'a baktı, Hud da omuz silkti. Nina, Kit'in elini kavradı.

Kit, elini gönülsüzce tuttuğu ablasına baktı ve Nina'nın yüzünün asılışını izledi. "Ben de gidebilir miyim? Denemek istiyorum," dedi.

"Olmaz," dedi Nina başını iki yana sallayarak. "Güvenli değil."

"Ama Jay gayet iyi," dedi Kit.

Jay büyük dalgaların oradaydı ve tahtanın bütün ağırlığını kontrol etmekte sıkıntı yaşıyordu. Dönmesi, kontrol etmesi zordu. Ayrıca bacaklarını da etrafına tam olarak saramıyordu. Üst kısım onun bacaklarının açılabileceğinden daha genişti.

Nina'nın kaygısı her saniye artıyordu. Jay düşebilir, tahtayı kaybedebilir, bacağını ya da elini kırabilir yahut suyun altında kalabilirdi. Nina sessizce onu nasıl kurtaracağını ya da tahtanın sahibi gelirse ne diyeceğini, işler kötü giderse durumu nasıl idare edebileceğini hesapladı.

"Ben de oraya gidiyorum," dedi Kit, elini Nina'nınkinden kurtararak ve suya koştu. Nina iki koluyla Kit'i yakalayıp geri çekti.

"Beni hep yakalıyorsun," dedi Kit üzüntüyle.

"Sen de hep kaçıyorsun," dedi Nina gülümseyerek.

"Bak, başardı," dedi Hud, Jay'i işaret ederek.

Jay tahtanın üzerinde ayakta duruyordu ama sonra hızla arkaya doğru kayıp suyun içine düştü. Tahta, sanki bir dalga yakalamak için Jay'e ihtiyacı yokmuş gibi akıntıyla birlikte onlara doğru süzüldü. Nina, Jay'in kafasını suyun üzerine çıkarmasını bekledi. Ancak o kafayı görünce tekrar nefes alabildi.

Jay onların yanına dönmeye başladığında Hud tahtayı yakalayıp kurtarmıştı.

"Nina," dedi Hud, tahtayı ona doğru iterek. "Al şunu."

"Yerine geri koyun," diye yanıtladı Nina.

"Al şunu!" dedi Kit.

Jay geri döndü, sanki kendisine aitmiş gibi tahtaya ellerini uzattı.

"Hayır," dedi Hud. "Nina alacak."

"Hayır, almayacağım."

"Evet, almayacak," dedi Jay tahtayı tekrar alarak. "Ben alacağım."

"Sen de almayacaksın," dedi Nina.

"Hayır, alacağım."

İşte o an –zamanın içinde kısacık bir an– Nina, o ister gevşesin ister gevşemesin, ne olacaksa olacağını idrak etti. İster kendi kullansın ister Jay'in kullanışını izlesin, o tahta ait olduğu yere dönmeyecekti. O yüzden ellerini uzatıp tahtayı tuttu. "Peki, tamam. Alıyorum."

Jay şaşkınlıkla ona baktı. Ellerini tahtanın üzerinden çekti. "Ağır," dedi.

"Sorun değil," dedi Nina.

"Denge kurmak da zor," dedi.

"Sorun değil."

"Sen düştüğünde sıra yine bana geçer," dedi Jay.

"Bırak artık, Jay," diye araya girdi Hud.

Jay de söyleneni yaptı.

Nina tahtanın üzerine uzandı ve kollarını açabildiğince açıp kulaç atmaya başladı. Tahtanın üzerindeyken dalgaları aşmak daha zordu. Arkadan ittirmeye devam etti, yeni baştan başladı. Ama sonra, bir sonraki dalga ona doğru gelirken göğsünü tahtanın üzerinden kaldırdı, dalganın ucu yüzüne değil, göğsüne vurdu ve Nina nihayet harekete geçti.

Kendini çevirdi, kollarını yukarı ittirdi, tahtanın üzerine oturdu. Tahtanın altında sallandığını hissedebiliyordu ve kendini dikleştirdi.

Bir dalga yaklaşırken Nina seçeneklerini değerlendirdi. Tahtanın üzerinde ayağa kalkmayı deneyebilir ya da eğilip dalgayı o şekilde aşabilirdi. Jay'in ayağa kalkmaya çalışırken düşüşünü izlediğinden eğilmeye karar verdi. Dalga hemen altında şişmeye başlamadan önce Nina elinden geldiğince hızla kulaç atmaya başladı. Suyun onu kaldırdığını hissettiğinde de bırakmadı. Artık yüzemeyecek hâle gelene kadar yüzmeye devam etti. Yüzemiyordu çünkü havadaydı.

Tahtanın üzerinde yatarken kendini hafif ve özgür hissetti, rüzgâr üzerinden esip geçiyordu. Okyanusun onunla birlikte hareket ettiğini hissetmek, suya hükmedebilmek nasıl da görkemliydi. Dalga onu usulca kuma taşıdı.

Nina şimdi dibe değen ellerine baktı. Başarmıştı. Onca yolu sörf tahtasının üzerinde gelmişti.

Ayağa kalktığında kardeşlerinin kıyıda ona tezahürat yaptığını gördü.

"Onu yakalayana kadar olabildiğince sert kulaç atmalısınız," dedi Nina, onların yanına gidince. "Tüm bedeninizle yapmaktan daha çok çaba gerektiriyor. Ama dalgayı yakaladıktan sonra daha hızlı hareket ediyorsunuz."

"Ama ayağa kalkmadın," dedi Jay.

"Biliyorum ama çalışarak onu da halledebiliriz bence."

Tam da öyle yaptılar.

Nina, Jay ve Hud sırayla sörf tahtasını değişen başarı oranlarıyla kıyıya kadar getirdiler, bazen Kit'in de peşlerine takılmasına izin verdiler.

Bütün öğleden sonra sörf tahtasını kullandılar, bazen düştüler bazen süzüldüler. Düştüklerinde su yuttular, ayak parmaklarını taşlara çarptılar, tahtanın üzerindeki bedenlerinin ağırlığından kaburgalarını morarttılar. Okyanusun tuzundan ve güneşin parıltısından gözleri yandı.

En sonunda, saatler süren maceralarının ardından Jay diğer üçü ıslak kumlardan onu izlerken sörf tahtasını ellerine aldı. "Ayağa kalkacağım," dedi. "İzleyin beni."

Jay artık kuralları çözdüğüne inanacak kadar çok düşmüştü tahtanın üzerinden. Kulaç atarak ilerledi, kıyıya döndü ve tahtanın üzerine uzanıp beklemeye başladı. Yavaş, küçük bir dalga bekledi. Onu taşıyacak kadar büyük olması yeterliydi.

İstediğini görünce dalga altında şişene kadar durdu ve ardından kulaç atmaya başladı. Kollarını daha önce hiç olmadığı kadar sert kullanıyordu. Tahtanın dalgayı yakaladığını, kendini sabitlediğini hissedebiliyordu. Sonra ağır ağır dizlerinin üzerine, ardından da ayağa kalktı ve hafifçe eğildi. Yapıyordu. *Sörf yapıyordu.*

Nina, Hud ve Kit'in uzaktan onları izlediğini görebiliyor, beklentilerini hissediyordu. Kendini en iyi anladığı anlar işte böyle anlardı, tüm gözlerin üzerinde olduğu anlar.

Dalga onu indirmeye başlayana kadar sevinçten ışıldayarak çömeldi. Sonra, tahtanın ona ihanet etmeye başladığını hissedip atlayarak kısmen incelikle suya indi. Tam bir şampiyon.

Nina ve Hud ona doğru koşmaya başladı, Kit de önlerindeydi. Jay öyle bir gülmeye başladı ki gözleri yaşlarla doldu. "Gördünüz mü?" diye haykırdı onlara. Saf, taptaze bir coşkuya kapılmıştı. Hani ayakları yere değdikten sonra bile insana kendini ağırlıksızmış gibi hissettiren türden bir coşku.

"Çok havalı," dedi Hud, Jay'e bir beşlik çakarak. Kit kollarını boynuna sararak Jay'in üzerine atladı. Nina gülümsedi. Jay haklıy-

dı. Bütün öğleden sonra müthiş keyifli geçmişti. Denemiş ve başarısız olmuş, denemiş ve başarmış, daha çok deneyip daha iyisini yapmışlardı.

* * *

Uzayan öğle yemeği telaşı çok geçmeden sona erdi ve gerçek akşam yemeği telaşı henüz başlamadığından June restorandan çıkabildi. Lacivert yüksek bel şortu ve kolsuz beyaz gömleği içinde otoyolu koşarak geçip sahile gitti. Dört çocuğunu da sırayla onlara ait olmadığını bildiği bir sörf tahtasını kullanırken gördü.

Ellerini beline koydu ve "Nereden çıktı şimdi bu?" diye sordu.

"Anne, üzgünüm, biz..." diye açıklamaya başladı Nina ama June bir elini kaldırdı.

"Sorun yok, tatlım," dedi June. "Takılıyorum. Zaten sahibi varmış gibi de görünmüyor."

"Sörf tahtası bizde kalabilir mi?" diye sordu Kit. "O zaman her gün birlikte bunu yapabiliriz."

Çocukların dördü birden bir cevap beklentisiyle June'a döndü.

"Hayır. Üzgünüm, tatlım, sanmıyorum," dedi June. "Ya biri gelip ararsa?" June dört çocuğunun yüzlerinin düşmesini izledi. "Ama bakın ne diyeceğim, yarın da burada duruyor olursa eve götürebiliriz."

O gece çocuklar restoranın arkasındaki dinlenme odasında yemeklerini yerken ve June da Cape Codder'ını yudumlarken sadece sudan bahsettiler. June, kadehi elinde sabırla çocuklarının dalgaları tarif edişini dinledi. Onları konuşturmaya devam etti, günün en önemsiz şeyleri hakkında bile sorular sorup durdu. Çocukların hiçbiri acaba anneleri tüm bunları gerçekten büyüleyici mi buluyor yoksa çok mu iyi rol yapıyor diye merak etmedi. Ama gerçek şu ki June çocuklarına resmen hayrandı. Onların düşüncelerini ve fikirlerini seviyor, kişisel keşiflerini dinlemeye bayılıyor, onların tam teşekküllü birer insana dönüşmeye başlayışlarını izlemek hoşuna gidiyordu.

Çocukları, bilim müzelerindeki hediyelik eşya dükkânlarında satılan sihirli büyüme kapsülleriymiş gibi geliyordu ona. O küçücük şeyleri suya atar, sonra da başından beri dönüşmeye yazgılı oldukları şeyin ağır ağır ortaya çıkışını izlersiniz ya hani, öyle. Bu *Stegosaurus*, bu *T. rex*. Ama o, çocuklarının güvenilir, yetenekli, nazik ya da cesur insanlara dönüşmesini izliyordu.

June, çocuklarının o gün daha önce keşfedilmemiş bir yanlarını bulduklarının farkındaydı. Çocukluğun muhteşem ve sıradan günlerden oluştuğunu biliyordu ve o gün hepsi için muhteşem bir gündü.

O gece eve gidip birlikte *Adam-12* izlediler ve sonra dağıldılar. Kit yatmaya gitti. Jay ve Hud çizgi roman okumak için odalarına çekildi. Nina yatak örtülerinin altına girerek yaz okuma listesinden bir kitap okuyormuş gibi yaptı.

Ama hepsi bedenlerinin hâlâ sanki sörf yaparmış gibi yükseldiğini hissedebiliyordu.

Jay için bu his neredeyse bir takıntıydı. Beyni o kadar güçlü bir dalgaya hükmetmenin nasıl bir his olduğuna odaklanmaktan vazgeçemiyordu. O kadar pürüzsüzce kaymanın. Hükmetmenin, süzülmenin, uçmanın. Hud'ın yatağından bir şeyler söylediğini duyduğunda bu düşüncelerde kaybolmuştu.

"Ya tahta yarın orada olmazsa?" dedi Hud. "Ne yapacağız?"

Jay doğruldu. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Sence gizlice çıkmalı mıyız? Gidip getiririz, böylece kimse almaz."

"Hayır," dedi Hud. "Yapamayız."

"Peki," dedi Jay. "Evet, haklısın."

Jay tekrar uzandı ve tavanı izledi. Bir süre sessiz kaldılar ve Jay, Hud'ın hâlâ düşündüğünü biliyordu. Hud bir şey demeyince Jay konunun kapandığını anladı.

"Müthişti ama," dedi Jay.

"Bahse girerim acayip havalı görünüyorduk," diye ekledi Hud başını yastığından kaldırmadan.

"Aynen," dedi Jay gülümseyerek. "Kesinlikle öyleydik."

İkisi hem umut edip hem de planlar yaparken mışıl mışıl uyudular.

Bu arada Kit başını yastığa koyar koymaz uyumuş, bütün gece rüyasında dört kardeşin de kendi sörf tahtalarıyla sörf yaptığını görmüştü.

Ama asıl yanıp tutuşan, bedeninde o tecrübeyi hissetmiş olan Nina'ydı. Göğsünde tahtanın değdiği yeri hissedebiliyordu. Suyun direncinden kolları ağrıyordu. Bacakları kendini ileri itmek için harcadığı çaba yüzünden kauçukmuş gibi geliyordu. Teninde hem okyanusu hem de onun yokluğunu hissedebiliyordu.

Geri dönmek istiyordu. O âna ve o yere. Tekrar denemek. Tıpkı Jay gibi tahtanın üzerinde ayağa kalkmak istiyordu. Artık kararlıydı. Birkaç ay önce bir dergide gördüğü resmi, Avrupa'nın bilmem neresinden bir adamın sörf tahtası üstündeki fotoğrafını hatırladı. *Portekiz miydi?* Büyüdüğünde kendisi de öyle biri olabilir mi diye düşündü. Gerçek bir sörfçü. Sırf dalgalar için başka başka yerlere giden biri.

Uyumaya çalıştı. Ama saat onu çoktan geçmişken bile uyanıktı. Mutfağa indi ve annesinin oturma odasında oturduğunu, pijamalarıyla Cumartesi Gecesi Sineması'nı izlerken şişeden votka içtiğini gördü.

June büyük kızını görünce votkayı yere bırakıp çıplak ayağıyla kanepenin yanına doğru itti.

Elini uzatıp kızını yanına, kanepeye davet ederken, "Uyuyamadın mı, tatlım?" dedi.

Nina başıyla onayladı ve annesinin yanına kıvrıldı. Çoğu zaman orası sanki yalnızca ama yalnızca ona aitmiş gibi geliyordu ona. Annesi Shalimar ve deniz tuzu kokuyordu.

"Restoranda işe girebilir miyim?" diye sordu Nina.

June ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani belki para kazanırım," dedi Nina. "Sonra da hepimize sörf tahtası alırım."

"Ah, tatlım," dedi June, kızını kendine çekip kolunu okşarken. "Ben hepinize sörf tahtası alacağım, tamam mı? Söz veriyorum."

"Almak zorunda değilsin, öyle demek istemedim."

"İzin ver size sörf tahtalarınızı ben alayım. Bırak bu benim işim olsun."

Nina ona gülümsedi ve başını tekrar June'un omzuna dayadı.

Ebeveyn olmak kolay değildi. Dört çocuğu tek başına büyütmek kolay değildi. Ama June'u kocasıyla –iki kez eski kocasıyla– ilgili en çok hayal kırıklığına uğratan, çocuklarına birlikte hayranlık duyacağı kimsenin olmamasıydı.

Annesi dinlerdi tabii ki. Christina onları seviyordu. Ama June geceleri kanepede onun yanında oturacak, çocukları düşününce onunla birlikte gülümseyecek birini istiyordu. Kit'in tavırlarına gülecek ve onunla birlikte Jay'in inatçılığına katlanacak, Hud'a kendini biraz daha korumayı, Nina'ya rahatlamayı öğretecek birini. Özellikle de böyle bir günde, çocuklarının onun karmaşasının ortasında bir hayret ve neşe buldukları bir günde onunla birlikte neşelenecek birini istiyordu.

Ah, Mick her neredeyse neleri kaçırıyordu.

On bir yaşındaki kızının başını omzuna yaslamaktan fazlasını istememesinin insana kendini nasıl iyi hissettirdiğini bilmiyordu mesela. Böyle sevmenin ne kadar iyi hissettirdiğini bilmiyordu.

June, mesele ikisi olduğunda –o burada, çocuklarla birlikte ve Mick kim bilir nerede kiminle birlikte– iyi tarafın onda kaldığını biliyordu. Burada bu dört çocukla birlikte olmayı dünyadaki her şeye tercih ederdi.

Ama bu mutlu, huzurlu anda bile hâlâ Mick'i düşünmekten nefret ediyordu.

Nina annesinin kollarında uyuyakaldı ve o uyuyunca June votka şişesini geri aldı. Uyuyabilmek için o şişeye ihtiyacı vardı ama kafasında o gecelik nerede duracağını belirleyen o görünmez çizgiyi nadiren aşardı.

Ertesi gün sörf tahtası gitmişti. Çocuklar da üzüntülerini gizlemeye çalışarak tekrar vücut sörfüne döndü.

* * *

Birkaç ay sonra, bir Noel sabahı Nina, Jay, Hud ve Kit süsledikleri ağacın uyandıklarında yok olduğunu gördüler.

"Noel ağacı nerede?" diye sordu June sahte bir şaşkınlıkla. "Kendi kendine yürüyüp gitmedi ya?"

Çocuklar birbirlerine baktılar, tahmin bile edemeyecekleri bir şey için temkinli bir heyecan içindeydiler.

"Belki de suyun kenarında bakmalıyız," dedi June.

Çocuklar kapıyı koparırcasına açtı ve sahile giden basamakları koşarak indi. Onu görünce çığlıklar attılar.

Noel ağaçları orada, kumun içinde yan yatmıştı.

Hemen yanındaysa yan yana dizilmiş dört sörf tahtası vardı. Sarı, kırmızı, turuncu ve mavi.

15:00

Arabasını Pepperdine Üniversitesi'ndeki sanat atölyesinin önüne park ettiğinde Hud'ın saçı daha kurumamıştı. Ön koltuktan fotoğraf makinesini alıp resmî olarak orada bulunmaması gerektiği hâlde yürüdü. Öğrenci değildi.

Ama Hud bütün hayatını küçük bir kasabada geçirmenin iyi yanlarından birinin de insanları tanımak olduğunu öğrenmişti. Marketteki kasiyer, biletlerini yırtan adam, Pepperdine'deki fotoğrafçılık bölümünün asistanı; Hud hepsiyle konuşmayı seviyordu. Onlara kendileriyle ilgili sorular sormayı ve neler yaptıklarını dinlemeyi seviyordu. Yumuşak dondurma standının kasasında duran adamla fazladan kremşantili çikolatalı dondurmanın "düşük kalorili" olduğuna dair şakalar yapmayı seviyordu.

Havadan sudan sohbet etmeyi severdi. Çok talep görmeyen bir nitelik olduğunu biliyordu. Kesinlikle diğer kardeşleriyle ya da annesiyle ortak yönlerinden biri değildi. Onlar, özellikle de Jay ve Kit onu durmadan bir şeyden diğerine sürüklerlerdi. Bazen Hud acaba bu yanını Mick'ten mi aldı diye düşünürdü ama o da pek muhtemel değildi. Bu da Hud'ı bu özelliğini biyolojik annesi Carol'dan alıp almadığını düşünmeye itiyordu.

Carol, Hud için bir gizemdi. Biyolojik annesi hakkında bildiği tek şey ona verdiği isim ve onu nereye bıraktığıydı. Tek yapabildiği nasıl biri olduğunu hayal etmek, onda kendine dair tanıyacağı şey-

ler ya da kendini tanımasına vesile olacak şeyler olup olmadığını merak etmekti.

Birkaç yıl önce Hud bir dergide Mick'in bir fotoğrafını görmüştü. Mick doğruca objektife bakarak gülümsüyordu. Başlık ESAS ADAM GERİ DÖNDÜ diyordu ve yazı da Mick'in bunca yıl sonra yine listeleri altüst etmesiyle ilgiliydi. Ama Hud bunların hiçbirini doğru düzgün fark etmedi. O Mick'in sağ kaşına, o kaşın tıpkı gülümsediğinde onda da olduğu gibi hafifçe kalkmış olmasına bakıyordu.

Hud sanki dünya başına yıkılıyormuş gibi hissetmişti. Mick'in kaşlarını aldıysa başka nelerini almıştı? O da Mick'in yapabildiklerini yapabilir miydi? Mick'in vurdumduymazlığı içinde bir yerlerde uykuya yatmış, Hud'ın da kendinden başka kimseyi umursamayacağı o ânı ortaya çıkarmak için uygun zamanı mı bekliyordu? Hud da sevdiği insanları yarı yolda bırakabilir miydi?

Yanımızda olsunlar ya da olmasınlar, anne babalarımız içimizde yaşar, diye düşündü Hud. Bir kalemi tutuşumuzda ya da omuzlarımızı silkişimizde, hatta kaşımızı kaldırışımızda bizim üzerimizden kendilerini ifade ederler. Mirasımız kanımızda gezinir. Bunun düşüncesi bile Hud'ın ödünü koparıyordu.

Carol'ın da onun içinde yaşaması gerektiğini biliyordu. Muhtemelen göremediği bir biçimde. O yüzden de Hud, o şeyin böyle, insanlarla konuşmayı sevmesi gibi bir şey olması için dua ediyordu. Duyarlılığı. Carol'dan bunu almış olsun ya da gülüşünü ya da yürüyüşünü. Korkaklığı dışında herhangi bir şeyi.

Güneş gözlüğünü çıkarıp yakasına asarken girişteki bankonun arkasında duran adama, "Selam," dedi.

"Selam dostum," dedi Ricky Esposito. Ricky her gün karanlık odanın açılmasından ve kapanmasından sorumluydu ve müsait olduğunda Hud'ın ekipmanı kullanmasına izin verirdi.

Ricky okuldayken Hud ve Jay'den iki sınıf alttaydı ve onları acayip havalı bulurdu. Yakışıklı kardeşler, sörfçüler, ünlü bir şarkıcının çocukları. Fazlasıyla cılız, yüzünde sivilce izleri olan Ricky

Esposito için Hud ve Jay'in hayatta herhangi bir sorunları olacağına inanmak güçtü.

"Sorun olur mu?.." Hud fotoğraf makinesini çok hafifçe kaldırarak niyetini belli etti.

Ricky başıyla karanlık odayı işaret etti. "Senindir, dostum," dedi. "Parti bu gece mi?"

Hud gülümsedi. Ricky'nin partiden haberi olduğunu bilmiyordu. Jay'e kalsa Ricky Esposito'nun katılacak kadar havalı olmadığını söylerdi. Aslında birçok insan böyle diyebilirdi. Ama Hud, partiden haberdar olacak kadar havalıysanız, partiye gelecek kadar da havalı olduğunuzu düşünürdü. Kurallar böyleydi ve Ricky partiyi biliyordu.

"Evet, kesinlikle," dedi Hud. "Geliyor musun?"

Ricky sakince başını sallayarak onayladı ama Hud, Ricky'nin ellerinin hafiften titrediğini gördü. "Aynen öyle. Bir şey getireyim mi?"

Hud başını iki yana salladı. "Sen gel yeter."

"Tamamdır," dedi Ricky. "Anlaştık."

Hud kapıdan geçip karanlık odaya girdi. Bütün sabah fotoğrafları düşünüp durmuştu. *Ashley.*

Mecbur kalırsa, onun için Jay'le bütün ilişkisinin içine eder miydi? Bunu yapabilir miydi? İki ihtimal de onu korkuttu.

Kapıyı sıkıca kapadı ve çalışmaya koyuldu.

1971

June sabahları normal insanların portakal suyu içmesi gibi votka-portakal içiyordu. Öğlenleri mola odasında Cape Codderi içiyordu.

Akşam yemeğinde Sea Breezes olurdu, çocuklarıyla birlikte masaya oturur, köfte ya da kızarmış tavuk yerdi. Masadaki bardaklar hep aynıydı. Kit için süt, Jay ve Hud için gazoz, Nina için su ve anneleri için de bir kokteyl bardağında buzun üzerine boşaltılmış kırmızı greyfurt suyu ve yabanmersini kokteylinin yakasını çalan mercan rengine karıştırılmış votka.

Nina, bir sene önce evi tahliye etmek zorunda kalmalarından sonra alkolü fark etmeye başlamıştı. Kanyonlarda yangınlar çıkıyor, insanların evleri yanıyordu ve havada duman kokusunu duyabiliyordunuz.

June onları sabah erkenden kaldırmış, sakince ama kati bir şekilde hepsine onsuz kesinlikle yaşayamayacakları eşyalarını almalarını söylemişti.

Çocukların hepsi sörf tahtalarını arabanın tepesine sarmışlardı. Kit peluş hayvanlarını getirmişti. Jay ve Hud da çizgi romanlarını ve beyzbolcu kartlarını. Nina en sevdiği kotunun yanı sıra birkaç plak almıştı. June aile albümlerini toplamıştı. Ama sonra, hepsi arabaya binmişken, Nina annesinin votkayı da aldığını görmüştü.

Günler sonra, çatılarını kaplayan is dışında hiçbir hasar almamış evlerine döndüklerinde Nina annesinin çantasında yeni, daha dolu bir votka şişesi olduğunu fark etmişti. Nina, June'un şişeyi buzdolabına koyuşunu izlemişti, yerleştirdiği ilk şeydi.

Son zamanlarda June üzerinde geceliği, saçlarında bigudileriyle kanepede uyuyakalmaya başlamıştı. Gecelerini o şişeyle birlikte

televizyonun karşısında geçirdikten sonra yatak odasına kadar gidemiyordu.

Ama cazibesi ve akıl sağlığı hâlâ yerindeydi. Çocukları okula zamanında bırakıyor, gösterilerinin ve maçlarının hepsine tek tek katılıyordu. Cadılar Bayramı için kostümlerini kendi elleriyle yapıyordu. Restoranı dikkatle ve faziletle işletiyor, mutfak çalışanlarına ve garsonlara iyi bir maaş veriyordu.

Çocuklarının ezber edecekleri bir dersin ilk cümlesiydi bu: Alkoliklik pek çok yüzü olan bir hastalıktır ve bu yüzlerden bazıları güzel görünür.

* * *

Christina 1971 sonbaharında, altmış bir yaşındayken felç geçirerek öldü.

June, hemşirelerin annesinin bedenini götürüşünü izledi. Orada, hastanede dikilirken bir anafora kapılmış gibi hissetti kendini. *Kendini nasıl burada bulmuştu?* Tek başına bir kadın, dört çocuk ve hiçbir zaman istemediği bir restoran.

Cenazeden sonraki gün June çocukları okula götürdü. Kit'i ilkokul binasına bıraktıktan sonra Nina, Jay ve Hud'la ortaokul binasına devam etti.

İndirme alanına çektiklerinde Jay ve Hud arabadan indi. Ama Nina arkasını döndü, elini kapı koluna götürdü ve annesine baktı.

"İyi olduğundan emin misin?" diye sordu Nina. "Evde kalabilirim. Restoranda sana yardım edebilirim."

"Hayır, tatlım," dedi June kızının elini tutarak. "Okula gitmek istiyorsan, olman gereken yer burası."

"Tamam," dedi Nina. "Ama bana ihtiyacın olursa gelip beni al."

"Tam tersini düşünelim, ne dersin?" dedi June gülümseyerek. "Eğer senin *bana* ihtiyacın olursa, idareye söyle beni arasınlar."

Nina gülümsedi. "Tamam."

June ağlayacak gibi oldu, o yüzden de güneş gözlüğünü taktı ve park yerinden çıktı. Pencereleri açarak Pasifik Balık'a sürdü. Ara-

bayı yanaştırdı ve el frenini çekti. Derin bir nefes aldı. Arabadan indi ve orada öylece dikilip ona miras kalan her şeyi hissederek restorana baktı. Burası artık onundu, bu her ne demekse.

Bir sigara yaktı.

O lanet restoran doğduğu günden beri onu çağırıyordu ve June artık onu asla aşamayacağını anladı.

Tabeladaki ışıkların bazıları bozulmuştu. Binanın dışının tamamen tazyikli suyla yıkanması gerekiyordu. Bunlar tamamen ona kalmıştı artık. Bu restorandan geriye bir tek o kalmıştı. Belki de ondan kalan da sadece restorandı.

June arabasının kaportasına yaslandı, kollarını kavuşturdu ve hayatının yeni aldığı biçimi değerlendirerek sigarasını içmeye devam etti.

Çok çalışmıştı, çok yorgundu ve yalnızdı. Onu hiçbir zaman tam olarak anlamamış anne babasını, onu hiçbir zaman gerçekten sevmemiş adamı, kendisi için inşa ettiğini düşündüğü geleceği, eskiden olduğu o genç kızı özledi.

Ama sonra çocuklarını düşündü. İnsanı yoran, ışıl ışıl çocuklarını. Hayat o dördünü ona getirdiyse, doğru bir şeyler yapmış olmalıydı. O kadarı çok netti.

Belki de hayatta bir şey yapmıştı. Belki elinde kalanla da bir şey yapabilirdi.

June sigarasını yere attı, topuksuz siyah ayakkabısının ucuyla ezdi. Ardından Pasifik Balık tabelasına bakarken aklına birden müthiş bir fikir geldi. Kalp kırıklıkları ve bedellerle adını hak etmişti – onunla istediğini yapmak hakkı değil miydi?

İki hafta sonra üç adam gelip yeni tabelayı taktı. Parlak kırmızı el yazısıyla: RIVA DENİZ ÜRÜNLERİ.

İşi bitince June ön kapıda durup tabelaya baktı. Gazoz bardağından votka içiyordu. Memnuniyetle gülümsedi.

Çok daha fazla müşteri çekecekti. Hatta belki basında bile yer almasını sağlayabilirdi. Ama en önemlisi, Mick nihayet geri döndüğünde hoşuna gidecekti. June bundan emindi.

* * *

Çok geçmeden Jay ve Hud da annelerinin bir alkolik olduğunu anlamaya başladılar – bu konuda tek bir kelime bilmemelerine, hatta bunun kelimelerle ifade edilecek bir şey olduğunu bile bilmemelerine rağmen.

Anneleri sabahları yorgun ve miskin olsa da aklı başında olur, mantıklı davranırdı. Gün ilerledikçe bu gitgide azalıyordu. Jay bir keresinde June'un ona, "Banyoya gidip duş al," demesinin ardından Hud'a, "Annem akşam yemeklerinden sonra deli gibi davranmaya başlıyor," diye fısıldamıştı.

Öyle ki 18:00'dan sonra çocukların hepsi onu görmezden gelmeyi öğrendi. Bir yandan da insan içinde onları utandırmasın diye annelerini evde tutmaya çalıştılar.

Hatta Nina daha on dört yaşındayken araba kullanma fikrini seviyormuş gibi davranmaya başladı. Annesine hepsini arabayla dükkâna götürüp götüremeyeceğini, June yerine oğlanları sinemaya kadar arabayla bırakıp bırakamayacağını, Kit ve Vanessa'ya dondurma dükkânına kadar şoförlük yapıp yapamayacağını soruyordu, böylece June evde kalabilirdi.

Nina aslında araba kullanmaktan korkuyordu. Onca araba hızla geçerken PSO'ya çıkmaya çalışmak fazlasıyla bunaltıcı geliyor ve sinirlerini yıpratıyordu. Bütün yol boyunca parmak eklemleri bembeyaz kesene kadar direksiyonu sıkıyor, kalbi hızla çarpıyor, sinyallerini yakmaya çalışırken kafası karışıyordu. Nihayet hepsini belirlenen yere götürüp de arabadan çıktığında onca gerilimi kürekkemiklerinde ve dizlerinin arkasında hissediyordu.

Ama Nina araba kullanmaktan ne kadar korkarsa korksun, öğle yemeğinden sonra annesinin direksiyonda olmasından daha çok korkuyordu. Bazı geceler June'un sayısı gitgide artan çarpma tehlikelerini, ağır kalan tepkilerini, kaçırdığı dönüşleri saymaktan uyuyamıyordu.

Ne kadar korkutucu gelirse gelsin, herkesi arabayla Nina'nın bırakması daha kolay geliyordu. Hatta çok geçmeden kaçınılmaz gibi görünen bir felaketi önlemek sadece daha kolay değil, aynı zamanda *çok önemli* gelmeye başladı.

June bir akşam sütlerinin kalmadığını fark edince anahtarları Nina'ya uzatırken, "Araba kullanmayı sahiden seviyorsun," dedi. "Hiç anlamıyorum. Ben hiç sevemedim."

"Evet, ileride limuzin şoförü olmak istiyorum," dedi Nina, bu acınası yalandan ânında pişman olsa da. Bundan daha iyisini bulabileceği kesindi.

Bunu duyan Hud, Nina'yla göz göze geldi. "Ben de seninle geleyim," dedi. "Süt almaya."

"Ben de," diye ekledi Jay.

Üçü giderken June da bir sigara yaktı ve kanepede gözlerini kapadı. Kit, televizyonun karşısında Legolarıyla oynuyordu. June'un kolu ileri doğru uzanırken gevşedi, yanık sigarasının ucu Kit'in saçlarını sıyırdı. Nina soluğunu tuttu. Jay'in gözleri kocaman açıldı.

"Kit, sen de bizimle geliyorsun," dedi Hud. "Biraz daha diş macununa ihtiyacın var. Şey için... dişlerin için."

Kit merakla onlara baktı ama sonra omuz silkti ve tüylü halının üzerinden kalktı.

"Neler oluyor?" diye sordu Kit arabanın yanına vardıklarında.

Hud onun kapısını açarken, "Endişelenme," dedi.

"Her şey yolunda," dedi Nina ön koltuğa geçerken.

"Bana hiçbir şey anlatmıyorsunuz," dedi Kit. "Ama bir şeyler olduğunu biliyorum."

Jay yolcu koltuğuna geçti. "O zaman sana söylememize gerek yok. Eee, kim en ucuz sütten alıp paranın kalanıyla bir paket Rolos almak ister?"

"Paketin en az dörtte birini istiyorum!" dedi Kit. "Sen hep payından fazlasını alıyorsun."

"Benim payımı da alabilirsin, Kit," dedi Nina arabayı geri vitese takarken.

"Şimdi herkes sessiz olsun. Nina'nın konsantre olması gerek," diye seslendi Hud.

Nina arabayı ağır ağır garaj yolundan çıkartırken ve üç hamlede yola çıkarken Kit pencereden dışarı baktı ve abileriyle ablasının ona söylemediği şeyin, onun zaten bildiği şeyin ne olduğunu düşündü.

Nihayetinde ona sözcükleri veren televizyon oldu.

* * *

Bir yıl kadar sonra, Kit on yaşındayken kanepede June'la birlikte oturmuş bir televizyon programı izliyordu. Sahnede iki kardeş bir cinayet konusunda birbirleriyle yüzleşiyorlardı. Kit, kardeşlerden birinin diğerinin elinden viski şişesini aldığını ve ona "sarhoş" dediğini duydu. "Sarhoşsun sen," dedi adam. "Bu zımbırtıyla kendini öldürüyorsun."

Kit'in kafasında bir şeyler yerine oturdu. Dönüp annesine baktı. June onun bakışını yakaladı ve kızına gülümsedi.

Kit'in bedeni birden öfkeyle yanmaya başladı. İzin alıp banyoya gitti, kapıyı arkasından kapadı. Kapıda asılı havlulara baktı ve onları yumruklamak istedi, kapıyı yumruklamak istedi.

Artık elinde bir isim vardı. Onu bunca zamandır çekiştiren, korkutan, rahatsız eden şeyin ne olduğunu anlamıştı.

Annesi bir sarhoştu. *Ya o zımbırtıyla kendini öldürürse?*

* * *

Sonraki hafta June yemeği yaktı.

Evin içinde duman, fırında alevler vardı, yanık peynirin kokusu masa örtüsüne ve kıyafetlerine sinmişti.

Nina dumanı fark eder etmez, "Anne!" diye haykırarak bütün evi dolaştı. Çocukları mutfağa dolarken June birden dikkat kesildi.

"Pardon! Pardon!" dedi başını uyuyakaldığı masadan kaldırarak. Hareketleri gergin, algısı yavaştı.

Kit tezgâhın üzerindeki Smirnoff şişesini fark etti. Bunun dün

neredeyse tamamen dolu olan şişe olup olmadığından emin değildi ama şimdi içinde neredeyse hiç kalmamıştı.

Nina fırına koştu, eline eldiven geçirdi ve güveç tenceresini çıkardı. Jay koşarak tezgâhın üzerine çıktı ve duman dedektörünü hemen devre dışı bıraktı. Hud bütün pencereleri açtı.

Peynirli makarna neredeyse tamamen yanmış, kenarları ve üstü kömür olmuştu. Olması gereken soluk turuncu renge ulaşmak için bıçakla iyice kesmek gerekiyordu. June yine de makarnayı tabaklara servis etti.

"Pekâlâ, çocuklar, yiyin bakalım. O kadar da kötü değil."

Nina, Jay ve Hud söz dinleyerek oturdular, her şey yolundaymış gibi davranmaya hazırlandılar. Sanki sıradan bir yemekmiş gibi tabakları birbirlerine uzattılar, peçetelerini kucaklarına serdiler.

Kit inanamayarak öylece dikildi.

"Yemeğinin yanına süt ister misin, Kit?" dedi Nina, kardeşine süt koymak için kalkarken.

"Benimle dalga mı geçiyorsunuz?" dedi Kit.

Nina ona baktı.

"Ben bunu yemem," dedi Kit.

Hud, "Gayet güzel, Kit, gerçekten," dedi. Kit, Hud'a baktı ve yüzünün gerilişini, gözlerinin onunkilere odaklanışını izledi. Ona artık durmasını söylemeye çalışıyordu ama Kit bunu yapamazdı.

"Yemek istemiyorsa yemek zorunda değil," dedi Jay.

"Ben hepimize başka bir şey yapayım," dedi Nina.

"Hayır, Nina, gerek yok. Katherine Elizabeth, otur ve yemeğini ye," dedi June.

Kit annesine baktı, bir utanma ya da kafa karışıklığı emaresi aradı. Ama June'un yüzünde sıradışı hiçbir şey yoktu.

Kit sonunda patladı. "Sarhoş değilmişsin gibi davranıyor olabiliriz ama az önce yemeği yakmamışsın gibi davranmayacağız!"

Bütün ev sessizliğe gömüldü. Jay'in ağzı açık kaldı. Hud'ın gözleri şaşkınlıkla irileşti. Nina kucağındaki ellerine baktı. June, Kit'e sanki çocuk az önce suratına bir tokat atmış gibi baktı.

"Kit, odana git," dedi June gözleri dolarken.

Kit orada sessizce, kıpırdamadan durdu. İçinde suçluluk ve öfke, öfke ve suçluluk birbirini takip eden bir döngü hâlindeydi. Feci bir hata mı yapmıştı yoksa çok haklı mıydı? Anlayamıyordu.

"Hadi, Kit," dedi Nina ayağa kalkıp peçetesini masaya bırakırken. Kardeşinin elini usulca tuttu ve onu uzaklaştırdı. "Sorun yok," diye fısıldadı yürürlerken.

Kit sessizdi, söylediklerinden pişman olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Nihayetinde pişmanlık, bir seçim yapmış gibi hissettiği anlamına gelirdi ama durum öyle değildi. İçini bu kadar acıtan şeyi yüksek sesle dile getirmekten başka bir seçeneği yokmuş gibi hissediyordu.

Nina ve Kit koridorda gözden kaybolunca Jay ve Hud dönüp annelerine baktı.

"Masayı biz toplarız, anne," dedi Hud. "Sen biraz uzan."

Hud, Jay'le göz göze geldi. "Evet," dedi Jay, yanık peyniri temizleme işinin ona kalacağına dair bir korkunun içinde gitgide büyümesine rağmen. "Hud ve ben burayı hallederiz."

June on dört yaşına gelmiş iki oğluna baktı. Neredeyse birer yetişkin olmuşlardı. Nasıl fark etmemişti bunu?

"Tamam," dedi bitkince. "Sanırım uyumaya gideceğim." Sonra, çok uzun bir zamandır ilk kez yatak odasına gitti, pijamalarını giydi ve yatağında uyudu.

Oğlanlar mutfağı temizledi. Jay, borcamı yanıkları temizlemek için ovabildiğince ovdu. Hud dolu bardakları boşaltıp dumanın indiği tezgâhtaki külleri sildi.

Jay bir anlığına ovalamayı bırakıp Hud'la göz göze geldi ve "Kit haklı," diye fısıldadı.

Hud ona baktı. "Biliyorum."

"Bu konuyu hiç açmıyoruz," dedi Jay, fısıltısı giderek yükseliyordu.

Hud tezgâhı silmeyi bıraktı. Derin bir nefes aldı ve aldığı nefesi verirken konuştu. "Biliyorum."

"Neredeyse mutfağı yakıyordu," dedi Jay.

"Evet."

"Sence..." Jay cümlesini tamamlamakta zorlandı. *Sence babayı aramalı mıyız?* Jay böyle bir şeyin nasıl yapılacağından bile emin değildi. Babalarının nerede olduğunu ya da onunla nasıl iletişime geçeceklerini bile bilmiyorlardı. Bilseler, onu görme fırsatı bulmak Jay'in hoşuna giderdi. Ama yıllar önce bir keresinde Hud okuldaki park demirlerinden düşüp de burnunu kırdığında ve ameliyat olması gerektiğinde Jay, annesiyle büyükannesinin konuşmalarına kulak misafiri olmuştu. "Mick'i arayıp ondan bir şey istemektense otoyola çıkıp hünerlerimi gösteririm," demişti June. Yani bunu yüksek sesle dile getirmek, hatta aklından geçirmek bile annesine saygısızlık gibi geldi Jay'e. Böyle bir şey yapmayacaktı. Yapamazdı. "Yani diyorum ki, ne yapmamız gerek?"

Hud bir yanıt arayarak kaşlarını çattı ve iç geçirdi. Sonunda boyun eğerek masaya oturdu. "Hiçbir fikrim yok."

"Yani annemin tüm bu olayı... Ne bileyim, kötü bir dönemden falan geçiyordur, değil mi?" diye sordu Jay. "Sonsuza dek sürecek bir şey değildir?"

"Hayır, tabii ki sürmez," dedi Hud. "Böyle bir dönem falandır."

"Evet," dedi Jay tatmin olmuş gibi. Ovalama telini tekrar aldı, peynirleri kazımaya başladı. "Evet, kesinlikle."

İki kardeş birbirine baktı ve kısacık bir an, insanın inanmaya ihtiyaç duyduğu şeyle aslında inandığı şey arasında büyük bir fark olduğunu ikisi de çok net bir biçimde idrak etti.

İşleri bitince, yarılanmış cips paketi ve bir kutu Ritz krakerle birlikte Kit'in odasına gittiler. Nina ve Kit yere oturmuş sohbet ediyorlardı.

Dördü orada öylece oturdu, sekiz yağlı el, sekiz pantolon bacağına silindi.

"Peçete getirsek iyi olacak," dedi Nina.

"Ah, hayır, yerde kırıntı mı var?" diye takıldı Jay ona. "Çabuk polisi ara!"

Kit gülmeye başladı. Hud bir telefonu çeviriyormuş gibi yaptı. "Alo? Kırıntı polisi mi?" dedi. Jay öyle bir isteriye kapıldı ki Ritz boğazına kaçınca neredeyse boğulacaktı.

"Evet, şey, ben Komiser Kraker," dedi Kit, sanki portatif bir telsize konuşurmuş gibi. "Katur kutur yeme ihbarları alıyoruz."

Nina'nın içinde de bir şeyler koptu, ağzından kontrolsüz, yüksek sesli bir kahkaha kaçtı. Bu tuhaf ses hepsini daha da güldürdü.

"Tamam, tamam," dedi Nina sakinleşerek. "Artık yatmalıyız."

Kalkıp yiyecekleri kaldırdılar. Pijamalarını giydiler. Dişlerini fırçaladılar.

O gece kardeşlerine tek tek iyi geceler dilerken hepsine, "Her şey yoluna girecek," dedi Nina. "Size söz veriyorum."

Bunu duyunca Jay'in omuzları biraz olsun rahatladı, Hud derin bir nefes verdi, Kit çenesini gevşetti.

Bazı insanların sözlerini tutmadığını uzun zaman önce öğrenmiş olmalarına rağmen üç genç Riva da ona inanabileceklerini biliyorlardı.

16:00

Nina malikânenin en üstündeki yatak odasında dikildi. Pırıl pırıl temizlenmişti. Güneydoğudaki okyanusa bakan zeminden tavana camlar o kadar temizdi ki çerçeveleri olmasa açık havaya baktığınızı düşünürdünüz. Bunun gibi durgun ve müthiş net anlarda, Nina uçurumların ötesini, dalgalı denizin ilerisini, ta Catalina Adası'nı görebiliyorken, bu evde sevdiği şeyler de olduğunu kabul etmek zorunda kalıyordu.

Yatağı askeri bir titizlikle yapılmıştı. Üzerine serilen beyaz yatak örtüsü şiltenin altına iyice sıkıştırılmış, huş ağacından, yüksek bir yataktı. Yatağın ucunda düzgünce katlanmış bir battaniye duruyordu. Hayal edebileceğiniz her türden yastık ve kırlent yatak başına dayanmıştı.

Bu kadar çok pahalı şeyi nasıl elde etmişti?

Temizlikçiler alt kata inmişti. Taş zeminleri yıkıyor, duvarları siliyorlardı. Yüksek tavanların köşelerindeki örümcek ağlarını ve koridorların uzak uçlarında, kitaplıklarda ve dolaplarda birikmiş toz topaklarını temizliyorlardı.

Nina temizlikçilerin parça halılarını elektrik süpürgesiyle temizlediklerini duyabiliyor ve bunun cidden bir anlamı olup olmadığını merak ediyordu. Saat daha on olmadan kum içinde kalacak, iyice kirleneceklerdi. Gece yarısı olduğunda alt kat tamamen darmadağın olacaktı.

Ebeveyn banyosuna girdiğinde banyo dolabını tertemiz, zemi-

ni kusursuz buldu; boz renkli el havluları düzgün üçgenler hâlinde katlanmıştı.

Nina gömme dolabın çift kanatlı kapağını açtı ve elini sol taraftaki duvarda gezdirerek elbiselerinin, pantolonlarının, eteklerinin dokusunu hissetti. Pamuk, ipek ve saten. Kadife ve deri. Naylon ve sentetik kauçuk.

O kadar çok kıyafeti vardı ki – hiç istemediği, ihtiyaç duymadığı, giymediği bir sürü kıyafet. Çok fazla *eşyası* vardı. Son zamanlarda, sanki tüm bunların diğer tarafında sizi büyülü bir yaşam bekliyormuş gibi, her şeyin tek anlamı bu –ne kadar çok şey satın alabildiğin– olmalıymış gibi geliyordu. Ama ona hiçbir şey hissettirmiyordu.

En sona ulaşınca diğer tarafa geçti, elini bu kez Brandon'ın kıyafetlerinden kalanların üzerinde gezdirdi. Gömlekleri arasındaki boşlukları hissedebiliyor, ardında kalan boş askıları görebiliyordu. Brandon tüm bu *eşyaların* görkemine inanırdı. Şimdiyse Nina, artık dolabın Brandon'a ait tarafında nelerin *olmadığının* net olarak farkındaydı. Katı poloları, yumuşak Levi's' kotları ve ayağının şeklini almış Adidasları. Lacosteları ve Sperryleri. Sevdiği, ihtiyaç duyduğunu hissettiği şeyler. Hiçbiri yoktu.

Canını yaktı bu. Öylesine yaktı ki bir yanı bir şişe Smirnoff çıkarıp kendine bir Sea Breeze yapmak istedi içten içe.

1975'in sonlarıydı. Çocukların hepsi aynı hafta sonu için yatılı misafirlikler ayarlamıştı. İlk kez böyle bir şey oluyordu.

Nina on yedi yaşındaydı ve bir arkadaşının evindeki partiye katılıp geceyi orada geçirmek gibi planları vardı. Jay ve Hud sutopu takımıyla konaklayacaktı. Kit de arkadaşı Vanessa'da kalacaktı.

Nina o gün öğleden sonra evden çıkmadan önce acaba hepsinin aynı anda gitmesi kötü bir fikir mi diye düşündü. "Burada tek başına kalmanı istemiyorum," dedi Nina, June'a. Mutfaktaydı, oturma odasındaki kanepede oturan annesine bakıyordu.

"Tatlım, arkadaşlarınla çık lütfen."

"Peki ama sen bu gece ne yapacaksın?"

"Keyfime bakacağım," dedi June gülümseyerek. "Siz dördünüz insanı ne kadar yoruyorsunuz, biliyor musun sen? Ben de kendimle biraz baş başa kalmaya hevesli olamaz mıyım? Küveti hazırlayacağım ve içinde dilediğim kadar oturacağım. Sonra da verandada uzanıp dalgaların kıyıya vuruşunu izleyeceğim."

Nina ikna olmamış gibiydi.

"Hey," dedi June. "Hangimiz anneyiz? Sen mi ben mi?"

"Sensin," dedi Nina keyifle. Artık bildik bir nakarata dönmüştü bu. Hatta daha sorulmadan sıradaki soruyu da cevapladı. "Ben de çocuğum."

"Sen de çocuksun. En azından kısa bir süreliğine daha."

"Peki," dedi Nina. "Madem eminsin."

June kanepeden kalkıp kızının kollarından tuttu ve gözlerinin içine baktı. "Git, tatlım. Eğlen. Bunu hak ediyorsun."

Böylece Nina çıkıp gitti.

June tekrar kanepeye oturup televizyonu açtı. *TV Rehberi*'ni aldı. Ne izleyeceğini planladı. Sonra birden gece haberlerinde o çıktı.

"Şimdi de eğlence dünyası," dedi muhabir. "Mick Riva kırk iki yaşında beşinci kez evlendi. Utangaç eşi Margaux Caron, Fransa'dan genç bir model ve yirmi dört yaşında."

June bir sigara yaktı ve votkasını yudumladı.

Sonra başını ellerinin arasına aldı ve iki gözü iki çeşme ağladı. Çığlığı midesinden geliyor, içinde köpürüyor, sonra da boğazından kesik soluklar ve tiz bağırtılar hâlinde çıkıyordu.

Sigarasını söndürdü ve kendini kanepeye attı. Hıçkırıkların bütün bedenini sarmasına izin verdi. Mick bir daha asla dönmeyecekti. Yıllar önce annesini dinlemeliydi. Ama o adamı gördüğü günden beri aptala dönmüştü. Hayatı boyunca aptalın teki olmuştu.

Tanrım, diye düşündü June. *Hayatımı yoluna koymam lazım. Çocuklarım için.*

Nina'nın parlak gülüşünü, Jay'in kendinden emin kararlılığını, Hud'ın kibarlığını ve onu sımsıkı kucaklayışını düşündü. Sonra Kit'i, o çabuk parlayan, günün birinde hepsine hükmedebilecek olan kızı düşündü.

Çocuklarının onun kontrolü kaybettiğinin farkında olduğunu biliyordu. Onun üzerine titremelerinden, artık okul için ihtiyaç duydukları şeyleri hatırlayacağına güvenmemelerinden, onun karşısında birbirleriyle fısıldaşarak konuşmalarından anlaşılıyordu.

Ama o şerefsiz herifin her şeyi düzeltmesini beklemekten vazgeçerek bile değişebilirdi. Her şeyi kendi başına düzeltmek zorunda olduğu gerçeğiyle yüzleşebilirse tabii.

Derin bir nefes aldı. Sonra kendine bir kadeh daha doldurdu.

Eski bir Mick Riva plağını, ikinci albümünü koydu. "Warm June"u tekrar tekrar dinledi ve şarkının pikapta her dönüşünde kendine bir kadeh daha doldurdu. Mick için bir anlamı olmuştu. O adam bunu June'un elinden asla alamazdı.

June votka şişesini tekrar eline aldığında boşalmış olduğunu gördü. Biraz daha votka almak için mutfağa gittiğinde eski, tozlu bir tekila şişesi buldu.

Tekilayı açtı. Sonra küveti hazırladı.

Küvetin sıcaklığından banyonun buharla kaplanışını izledi ve buğunun içinde nefes aldı. Rahatlatıcı ve güvenli geldi. Sabahlığının kuşağını çözdü, kıyafetlerini çıkardı ve suya girdi.

Kollarını küvetin kenarına uzattı, başını arkaya attı ve sıcak havayı soludu. Gözlerini kapadı. Sonsuza dek o küvette kalabilirmiş gibi hissetti. Ve her şeyin yoluna gireceğini.

Son bilinçli düşüncesi buydu. Kırk beş dakika sonra boğulmuştu.

Bir zamanların şefkatli hayalperesti June Riva ölmüştü.

* * *

Nina ertesi sabah eve döndüğünde annesini küvetin içinde gevşemiş ve cansız buldu.

Telaşla annesinin bedenini sudan çıkarmaya, onu uyandırmaya çalıştı. Annesinin solgunluğunu ya da hareketsizliğini algılayamıyordu. Göğsü dehşetle sıkışmıştı.

Işık hızında kimleri arayabileceğini düşündü ama kimseyi bulamadı. Büyükanne ve büyükbaba (ölü), baba (iskele babası). Bu işi toparlayacak biri olmalıydı. Herhangi biri.

Nina banyonun zeminine diz çökmüşken kendini durmaksızın düşüyormuş gibi hissetti. Acının bir limiti, korkunun bir sınırı yoktu. Onu yakalayabilecek bir ağ, üzerinden sekebileceği herhangi bir şey, acısını ve kederini sona erdirecek bir zemin yoktu.

Nina annesinin öldüğünü tam olarak idrak ettiği an, dünyada bel bağlayabileceği, sırtını yaslayabileceği, güveneceği, inanacağı kimsesinin kalmadığını da idrak etti.

911'i ararken annesinin solgun elini tuttu. Sağlık personeli içeri dalarken daha da sıkı tuttu.

Nina paramediklerin eve dalışını, ona, annesinin yanına doğru koşuşlarını izledi. Gelenler ona zaten bildiği şeyi söylerken kapının yanında soluksuz dikildi. Annesi ölmüştü.

Nina, annesinin bedeninin götürülüşünü izledi. Bunun imkânsız olduğunu bilse de kesinkes döneceğini düşündü.

Vanessa'nın evini aradı ve Vanessa'nın annesi cevap verince Nina ondan Kit'i hemen yollamasını istemek için tüm gücünü topladı. Sonra, Jay ve Hud'a nasıl ulaşacağını bilemediğinden volta atmaya başladı.

İki oğlan kısa bir süre sonra eve geldiler ve geldiklerinde Nina onlara içeri girmeyi yasakladı.

"Ne oldu?" dedi Jay panikle. "Siktir, Nina! Neler oluyor?"

Hud şoktaydı, sessiz kaldı. İçinde bir yerlerde anlamıştı zaten. Kit de geldikten dakikalar sonra Nina hepsini kıyıya, evin hemen altına götürdü.

Söylenmesi gerekeni söylemek ona düşerdi, biliyordu. Yapılması gerekeni yapmak. İnsan tek başına olduğunda yapmak istediği işleri seçemez, herhangi bir şeyi beceremeyeceğine karar veremez. Zayıflığa ya da sevmemeye yer yoktur. Her şeyi yapmanız gerekir. Tüm çirkinlikler, üzücü şeyler, çoğu insanın düşünmeye bile katlanamayacağı şeyler içinizde yaşar. Her şeyi becermek zorundasınızdır.

"Annemiz öldü," dedi Nina, sonra üç kardeşinin de yıkılışını izledi.

Sonra bir anda onları yakalayabilmesi gerektiğini anladı. Onlar çığlıklar atarken, su gelip çoraplarını ıslatır ve ayakkabılarına sızarken her birini tek tek kaldırabilmeliydi.

Öyle de yaptı.

Çaresizce kollarınızın arasına yığılan bir bedenin ağırlığını bilir misiniz? Onu üçle çarpın. Nina hepsini taşıdı. Bütün ağırlığı kollarında, sırtında taşıdı.

tg:kaktusunx

17:00

Kit parti için giyinmeye çalışıyordu.

Güneş henüz batmaya başlamıştı. Mavi-turuncu gökyüzü hafiften pembeye dönüyordu. Sular alçaktı, kıyıda martılar çığlıklar atıyordu. Kit açık pencereden dalgaların usulca kıyıya vuruşunu duyabiliyordu.

Yatak odasındaki aynanın karşısında dikilmişti, üzerinde bir sutyen ve açık renk kot vardı. Giymek istediği gömleğe karar veremediği gibi pantolonu da tekrar gözden geçirmeye meylediyordu. Ama bu gece önemliydi.

Bir oğlanı öpecekti. Seth orada olacaktı. Belki onu öpecek kadar ilgisini çekebilirdi. Ya da belki bir başkasını. Başkası olmasını tercih ederdi. Eh, koca partide bir şeyler hissedebileceği en azından bir adam olurdu herhalde. Olmazsa da o yara bandını söküp çıkarmak ve bu işi halletmek zorundaydı. Ama iyi görünmeliydi, değil mi?

Nasıl güzel görünülür bilmiyordu, ona neyin yakışacağından da emin değildi. Daha önce hiç güzel görünmeye çalışmamıştı. O annesinin olayı olmuştu hep; ablasının da işi.

Aynada kendine bakarken ablasının uzun bacaklarını, Nina'nın nasıl hep etek ve şort giydiğini düşündü. Annelerinin bazen, iyi günündeyse giyinmek için sağlam bir saat harcadığını düşündü – saçlarını kıvırır, büyük bir titizlikle rujunu sürer, doğru üstü seçerdi.

O ikisi her zaman çok güzel görünürdü.

Kit dolaptan en sevdiği tişörtünü çıkarıp giydi. Üzerinde soluk sarı harflerle CALI yazan beyaz, bisiklet yaka bir erkek tişörtüydü. O tişörtü seviyordu çünkü yumuşacıktı ve yakası da esniyordu. Kendine bakarken belki de bunların ulaşmaya çalıştığı şey için en iyi parametreler olmadığını düşündü.

Bu işin onu aştığını fark edince de ayakkabı için iki alternatif seçti ve ailenin reisine, mayo modeli ablasına gitti.

1975

June'un naaşı Santa Monica'daki Woodlawn Mezarlığı'na gömüldü.

Onu toprağa indirirlerken etrafı çocuklarıyla, Riva Deniz Ürünleri'nin aşçıları, kasiyerleri ve garsonlarıyla, birkaç çocukluk arkadaşıyla ve kasabadan o içten gülümsemesini her zaman takdir etmiş birkaç tanıdıkla –postacı, komşular, çocukların arkadaşlarının aileleriyle– çevriliydi.

Hepsi siyahlar içindeki Riva çocukları tabutun yanına sıralanmıştı. On altı yaşındaki Jay ve Hud, üstlerinde emanet gibi duran takımlar giymişlerdi; on ikisindeki Kit, üzerindeki kolsuz, ikinci el elbisenin omuzlarını çekiştiriyor, düz tabanlı siyah ayakkabıları içinde kıpırdanıyordu ve on yedi yaşındaki Nina, annesinin uzun kollu, dar elbiselerinden birini giymişti, iki katı yaşında görünüyordu.

Dördü yan yana dikilirken yüzleri ifadesiz ve ilgisizdi. Oradalardı ama sanki orada değilmiş gibilerdi. Sanki bütün bunlar oluyormuş ama aslında olmuyormuş gibi.

Anneleri tamamen mezarına indirildi. Jay ağlamaya başlarken Kit de ona katıldı. Nina kardeşlerine uzandı ve onları sımsıkı kendine çekti. Hud onun elini sıktı.

Daha sonra herkes evde toplandı. Riva'nın personeli yiyecek olayını halletti. Daha bir ay önce June tarafından yeni ızgara aşçısı olarak işe alınan Ramon geç saatlere kadar kalıp onlara ortalığı toparlamaları için yardım etti. Nina'dan on yaş büyüktü ve o zaman bile bir karısı ve iki çocuğu vardı. Nina adamın eve, onlara dönmesi gerektiğini biliyordu.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi soğuk karidesleri saklama kaplarına koyarken.

Ramon başını iki yana salladı. "Annen iyi bir kadındı. Siz hepi-

niz iyi insanlarsınız. Yani evet, bunu yapmak zorundayım. Sen de bana izin vermek zorundasın."

Nina masaya baktı. Toplanacak çok fazla şey, yapılacak çok iş vardı. Peki hepsi bitince ne olacaktı? Hayal bile edemiyordu.

O gece her şey toparlanıp da Ramon gittikten sonra Riva kardeşler oturma odasında birlikte oturdular. Bütün gün kimsenin söyleyemediğini Hud nihayet dile getirdi: "Babamın gelmemesine inanamıyorum."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedi Jay.

"Belki de mesajı almamıştır," dedi Nina. Ama kendi bile ikna olmamış gibi çıkıyordu sesi. Menajerinin ofisini aramıştı. Gazeteye vefat ilanı vermişti. Annesinin mülkü için vasiyeti uygulayacak kişi olarak babaları atanmıştı, dolayısıyla mahkeme çoktan onunla iletişime geçmiş olmalıydı. Biliyordu. Ama gelmemişti.

"Ona ihtiyacımız var mı ki?" diye sordu Kit. "Yani daha öne ona hiç ihtiyaç duymadık."

Nina küçük kardeşine ümitsizce gülümsedi, kolunu omzuna atıp onu kendine çekti. Kit başını ablasının omzuna yasladı. "Hayır," dedi Nina derin bir nefes alarak. "Ona ihtiyacımız yok."

Hud ifadesini okumaya çalışarak ona baktı. Tabii ki Nina buna inanmıyordu. Ama yine de ihtiyaç duydukları her şeyin orada, o odada olduğunu düşünmek Hud'ın kendisini daha iyi hissetmesini sağladı.

Jay ayaklarına bakmaya, diğerlerinin önünde ağlamamak için elinden geleni yapmaya devam ediyordu.

"Gayet iyi olacağız," dedi Nina onlara güvence vererek. Yakında on sekizine girecekti. "Öyle olmasını sağlayacağım."

Nina o gece uyumadı. Annesinin yatağında dönüp durdu, çarşafları kokladı, kokusuna tutunmaya çalıştı, o koku giderse annesinin de gideceğinden korktu. Güneş doğunca da uyumaya çalışma baskısından kurtularak rahatladı. Artık normal olmaya çalışmaktan vazgeçebilirdi.

Verandada durup birkaç fokun geçişini izledi, dörtlü bir grup

hâlindelerdi, başlarını dalgaların arasından çıkarıyorlardı. Onlara katılabilmeyi diledi. Çünkü muhtemelen onlar hayatlarının en kötü günlerini yaşamıyor, kardeşlerinin koruyucu ailelere verilmemesi için ne yapılması gerektiğini düşünmüyorlardı.

Nina tuzlu havayı soludu ve ardından olabildiğinde sertçe nefesini bırakarak ciğerlerini boşalttı. Yüzmeye gitmeyi düşündü ama sanki biraz eğlenmek isteyerek annesine ihanet ediyormuş gibi suçlu hissetti. Kardeşlerinin de aynı hisleri paylaşacağını biliyordu. Çaresizliklerini kucaklayıp neşelerini uzaklaştıracaklarını. İşte o zaman, daha önce hiç olmadığı kadar anladı ki debelenebileceği bir alan yoktu. Kardeşlerine kendileri için yapmak istedikleri şeyleri yapmaları konusunda örnek olmalıydı. O iyi olmazsa kardeşleri de iyi olmazdı. O yüzden bir yolunu bulmalıydı.

Güneş tamamen doğunca Nina kardeşlerinin odalarına gidip usulca camları açtı. Kardeşleri gözlerini ovuştururken ellerine birer dalgıç kıyafeti tutuşturdu.

"Aile zamanı," dedi. "Hadi, gidelim."

Hepsi sersemlemiş, kalpleri buruk, içleri yaralı, zihinleri bulutlu hâlde dalgıç kıyafetlerini giydiler, sörf tahtalarını aldılar ve dışarıda, kıyıda Nina'yla buluştular.

"Böyle hayatta kalacağız," dedi Nina ve onları suya yönlendirdi.

* * *

Nina, Nina'nın olması gereken kişiye dönüştü.

Markete gitti. Yemekleri yaptı. Bir yandan kendi kimya sınavına çalışırken bir yandan da Kit'le matematik ödevini yaptı. Emlak vergilerini ödedi. Kardeşlerinden biri gözyaşlarına boğulduğunda Nina onun yanında oldu.

Çatı akıtmaya başladığında altına bir kap koydu ve çatı ustasını aradı. Usta ona işlemin düzgün olması için evin bütün arka kısmının tamirattan geçmesi gerektiğini söyledi. Bunun üzerine Nina elinden her iş gelen başka bir ustayı aradı ve o da gelip yüz dolar karşılığında çatı padavralarındaki çatlakları katranla doldu-

rarak sızıntıyı durdurdu. Kusurlu, gelişigüzel ama işlevsel. Yeni Riva tarzı.

Bir sistem oturtmuşlardı, her birinden bir gecede özel ve etkili biçimlerde büyümeleri istenmişti.

Hud banyoların ve mutfağın temizliğinden sorumluydu. Her pazar ve çarşamba oraları tertemiz eder, sonra Jay lavaboyu kum yaptığında kızardı.

"Sadece lavabo, dostum," derdi Jay bıkkınlıkla. "Temizlemesi kolay."

"O zaman sen temizle! Burayı temizleyip durmaktan ve senin gelip tekrar içine etmenden bıktım," derdi Hud. "Ben senin hizmetçin değilim."

"Öylesin ama," derdi Jay. "Ben de kabartıp katlıyorum işte."

Jay çamaşırlardan sorumluydu. Kız kardeşlerinin iç çamaşırlarını ve mayolarını çubuklarla taşır, ister temiz ister kirli olsunlar onlara dokunmak istemezdi. Ama leke çıkarma konusunda hızla uzmanlaşmıştı, her biri çözülecek bir bulmaca gibiydi. Kit'in futbol şortundaki lekeleri çıkaracak doğru sıvı kombinasyonunu bulmak için kendini araştırmaya adamıştı. Çamaşırhane koridorunda yaşlı bir kadına çimen lekeleri için ne kullandığını sorunca altın anahtarı buldu. Fels-Naptha gerektiğini öğrendi. Sihir gibi çalıştı.

Bir gün garajdan evin içine doğru, "Şuna bakın lan!" diye bağırdı. "Yeni gibi!"

Kit başını uzatıp baktığında beyaz şortunun güneş gibi parladığını, lekesiz olduğunu gördü.

"Vay canına," dedi. "Belki Riva Çamaşırhanesi falan açarsın."

Jay güldü. Hepsi Jay'in kendisi için tek bir gelecek hayal ettiğini biliyordu ve o gelecek de sörf tahtasının üzerindeydi. Profesyonel olacaktı.

Okulda değilse ya da çamaşır yıkamıyorsa suda olurdu. Hud da genellikle onunla birlikte gider, dalgaların arasında kontrol edebileceği her hareketin mükemmel olması için ona yardım ederdi.

Kit de sık sık onlara katılmaya çalışırdı ama Jay her seferinde

aynı şeyi söylerdi. "Ben oraya oynamaya gitmiyorum, Kit. Bu ciddi bir mesele."

Reddedildikten sonra genellikle Jay ve Hud'ı iskeledeki yerinden elinde bir dürbünle izlerdi. Jay'in yaptığını o da yapabilirdi. Günün birinde bunu Jay de anlayacaktı.

Nina evi süpürürken, yemek yaparken ya da edebiyat dersi için bir kitabı hızlı hızlı okumaya çalışırken, "Hadi, sen de git," diye onu cesaretlendirirdi. Nina'nın A ve B olan notları hızla C ve D'ye dönerdi ama o bu gerçeği kendine sakladı. "Okyanusun sahibi Jay değil ya."

Kit başını iki yana sallardı. Madem onu orada istemiyorlardı, o da orada olmak istemiyordu. İstese bile. Onun yerine izlerdi ve belki bir şeyler öğrenirdi.

İzlemesi bittiğinde lenslerin kapaklarını her zaman yerine takar, dürbünü kılıfına koyar ve kılıfı da oturma odasındaki rafa bırakırdı. Çünkü evin derli toplu olmasından Kit sorumluydu ve bu işi çok ciddiye alıyordu.

Her gece yatağa gitmeden önce kitapları ve dergileri toparlayıp bir yığın hâline getirirdi. Tüm bardakları toplayıp lavaboya koyardı. Bir şeyin yakın zamanda kullanılmayacağını düşünüyorsa çöpe atma konusunda hiç acımazdı.

Hud bir sabah kahvaltıya indiğinde, "Benim izin kâğıdım nerede?" diye sordu. Annelerini kaybettikleri an beslenme konusundaki endişelere bir son verilmişti. Mutfağı market çörekleri, şekerli tahıllar ve çikolatalı sütler kaplamıştı. Henüz on üçünde bile olmayan Kit, yarım yarım ve dört şekerle kahve içmeye başlamıştı. Nina hepsinin en azından protein alması için elinden geleni deniyordu.

"Hangi izin kâğıdı?" diye sordu Kit.

"Getty'ye yapılacak geziyle ilgili olan. Resim dersi için. Babamın imzalamış gibi görünmesi için Nina'ya ihtiyacım vardı. Sehpaya bırakmıştım."

"Sarı bir şey mi?" diye sordu Kit. "Ben onu attım."

"Kit!" dedi Hud öfkelenerek.

"Hepinize söyledim: Odanıza götürün yoksa atarım."

Hud kâğıdı bulmak için çöpü karıştırdı. Kâğıt buruşmuş ve yağla lekelenmişti. "Nina nerede?" diye sordu.

Jay içeri girip Hud'ı izin kâğıdıyla gördü. "Herhangi birimiz babamın adını taklit edebiliriz, biliyorsun."

"Nina daha iyi yapıyor."

Jay, Kit'e döndü. "Sence babamın hani insanlarda olan şu fotoğrafından birkaç tane satın almalı mıyız? Sonra imzalar ve satarız, ha?"

Hud kaşlarını çatarak Jay'e baktı. "Kafasına böyle şeyler sokma."

"O kadar da korkunç bir fikir değil," dedi Jay. "Sonuçta o *bizim* babamız."

Hud ona aldırmadı ve Nina'ya bakmaya gitti. Banyoda saçlarını tararken buldu onu. "Şunu imzalayabilir misin?"

Nina kalemi kardeşinin elinden aldı ve kâğıdın üzerine "M. Riva" diye karaladı.

"Teşekkürler," dedi Hud ama hemen gitmedi. "İnsanlar öğrenecek. Onun burada olmadığını. Hiç... hiç gelmediğini."

"Herkes onun burada olmadığını biliyor," dedi Nina. "Bütün okul yönetimi onun burada olmadığını biliyor."

Müdür Declan, iki ay önce Nina'yı bir kenara çekmiş ve içinde bulundukları çıkmazı anladığını söylemişti. Evde biri varmış gibi *göründüğü* sürece yetkilileri aramayacağını. "Neredeyse on sekiz oldun. Sizi ayırıp farklı farklı evlere göndermelerini ya da başka ne yapılıyorsa işte onu yapmalarını istemiyorum. Yeterince şey yaşadınız. O yüzden... iyi görünsün, gerisini hallederiz, tamam mı?"

Nina ona mümkün olduğunca rahat görünmeye çalışarak teşekkür etmiş, sonra da kızlar tuvaletinde hüngür hüngür ağlamıştı.

"Ama ben diyorum ki... bu numarayı daha ne kadar sürdürebiliriz ki?" diye sordu Hud. "Bir noktada mutlaka yardım almadan çözemeyeceğimiz bir sorunla karşılaşacağız."

"Bu iş bende, Hud," dedi Nina. "Bana güven. Sorun her neyse, her ne olursa olsun, her neyle karşılaşırsak karşılaşalım ya da her neye ihtiyaç duyarsak duyalım... ben halledeceğim."

Nina'nın, annesinin ölümünden kısa bir süre sonra terfi ettirdiği Patricia adındaki bir vardiya müdürü tarafından işletilen restoranın kârıyla geçiniyorlardı. Nina o kadar tecrübesizdi ki tamamen içgüdüleriyle hareket ediyordu.

Hem başka seçeneği var mıydı ki? June öleli dört ay olmuştu. Mick hâlâ bir baş sağlığı kartı bile göndermemişti. Telefonun çalmadığı o günlerin, haftaların, ayların bir noktasında Nina babasının insanlığından vazgeçmişti.

Sarı sayfalarda bulduğu bir avukata danışmıştı, adam da ona Mick'i babaları olarak yasal görevlerini yerine getirmeye zorlamak için yetkilileri ayaklandırması gerektiğini, onların da büyük ihtimalle babalarına çocuklarını terk etme suçlamasıyla dava açacağını söylemişti. Nina bu olayın gazetelere çıkacağını düşününce tüyleri diken diken olmuştu.

"Ya da," demişti avukat ona nazikçe, "o zamana kadar gözlerden uzak kalırsan on sekizine girdiğinde kardeşlerinin yasal vasiliği için başvuruda bulunabilirsin."

İşte bu yüzden de Nina izin kâğıtlarını imzalıyor, kardeşlerini okula götürüyor ve bazen de telefonlara hiç olmayan teyzeleriymiş gibi yanıt veriyordu.

Kit öğretmenlerinden birine "hadi oradan" dediği için "davranış problemi" nedeniyle ilkokul müdürünün odasına çağırıldığında, okuldan sonra her şeyi yoluna koyan, babalarının "şu anda New York'ta sahnesi olduğunu" ama Kit'in bir daha böyle şeyler yapmayacağını bizzat garanti edeceğini söyleyen Nina olmuştu.

Nina bazen öğle yemekleri sırasında postaneye ve bankaya gitmek için lise sınırlarından kaçardı. Bazı zamanlar, çalışanlardan hastalananlar olduğunda restoranda çalışmak için okulu tamamen asardı.

Her hafta Patty tarafından gelişigüzel tutulan muhasebe defterlerini anlamaya çalışırdı. Nina, yapması gereken ödemelere yetecek kadar nakit alırdı.

Faturalar paradan daha hızlı geliyordu. Gecikmiş ödeme bildi-

rimleri gelmeye başladı, gaz kesildi. Nina tekrar açılması için gaz şirketiyle pazarlık yaparken iki koca gün kaybetti. Bağlı kalamayacağını bildiği bir ödeme planını onaylamak zorunda kaldı.

Fransızcadan çakıyordu ve edebiyattan da üç eksiği vardı.

Kaygıdan hasta düşmüştü – her ödenmemiş faturada ve başarısız notta yeni semptomlar beliriyordu. Bu gencecik yaşında sırt ağrılarıyla, göz seğirmeleriyle ve ülserle uğraşıyordu. Stresi bedenine hapsediyor, göğsünde bastırıyor, kürekkemiklerine sıkıştırıyor, midesinde köpürmesine müsaade ediyordu.

Patty alelacele tekrar Michigan'a taşınınca Nina'nın kalbi tüm olan bitenin katıksız ağırlığından göğsünün derinliklerine gömülür gibi oldu. Bir taraftan maaş ödenecek daha az insan vardı ama öbür taraftan Patty'nin işini Nina yapmak zorunda kalacaktı.

Geceleri bazen annesinin yatağında kendi kendine, kimseyi uyandırmamaya çalışarak sessizce, "Bunu yapamam," diye ağlardı. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

O anlarda annesinin sesini duymayı, sanki böyle şeyler varmış gibi bir tür yol gösterici bulmayı umardı. Ama kendi çaresizliğinin şok edici sessizliği dışında hiçbir şey duymadı.

Üçüncü senenin nisan ayında Nina'nın geç girdiği dersler ve devamsızlıkları çoktan o seneyi tekrar etmesini gerektirecek sayıya ulaşmıştı. Bu durumdayken eğitim alacak vaktinin olmadığını anladı. Çok uzun zamandır ona bir yük gibi gelen edebiyat dersi bir anda karşılayamayacağı bir lükse dönüşmüştü. Okulu bıraktı.

Sonra resmî olarak Riva Deniz Ürünleri'ni işletmeye başladı.

Her sabah kalkıp kardeşlerini uyandırıyor, öğle yemeklerini hazırlıyor ve onları okula bırakıyordu.

Kit arka koltuktan inerken, "Ödevini yaptın mı?" diye soruyordu ona.

"Ödevini yaptın mı?" diye soruyordu Hud'a.

"Ödevini yaptın mı?" diye soruyordu Jay'e.

Hepsi, "Evet," diyorlardı. Hud bazen pencereden eğilip ona sarılıyordu. Sonra üçü birlikte okula doğru yürüyorlardı. Nina da

sahil şeridi boyunca arabayı sürüyor ve Riva Deniz Ürünleri'nin otoparkına park ediyordu.

Anahtarla kapıyı açıyor, ışıkları yakıyor, envanteri kontrol ediyor, dağıtımcıları karşılıyor, yerleri süpürüyor, birer birer gelen çalışanları selamlıyordu.

Sonra da tıpkı ondan önce annesinin ve büyükannesinin de yaptığı gibi, kasanın arkasındaki yerini alıyordu.

* * *

Nina'nın on sekizinci yaş gününün sabahında Jay ona sürpriz yapmak için bagel almaya çıktı ve garaj yoluna geri geri girmeye çalışırken posta kutusuna çarptı.

Çarpma sesini duyan Kit dışarı fırladı ve posta kutusunu yerde görünce soluğunu tuttu. Arabanın kaportasının tam ortasında V şeklinde küçük bir ezik oluşmuştu. "Nina seni öldürecek," dedi.

"Teşekkürler, Kit, çok yardımcı oldun!" diye bağırdı Jay. Göğsü yanıyordu, yanakları kızarmaya başlamıştı.

"Neden girerken o kadar döndün ki?" dedi Kit. "Dönüşü fazla geniş aldın."

"Şimdi olmaz, Kit!" dedi Jay, posta kutusunu düzeltmeye çalışırken.

Hud dışarı çıktı ve hemen kaportayı kontrol etti. Biraz çirkin görünse de araba hâlâ kullanılabilir durumdaydı.

Hemen arkasından Nina çıktı ve duruma şöyle bir göz attı: Jay utanç içindeydi, Hud onu teselli ediyordu, Kit kollarını kavuşturmuş değerlendirme yapıyordu. Nina başını ellerinin arasına gömmek ve güne en baştan başlamak istedi. "Sorun yok," dedi. "Araba hâlâ çalışıyor, değil mi?"

"Evet," dedi Hud. "Kesinlikle."

"Peki, herkes atlasın," dedi Nina anahtarları Jay'den alırken. "Avukata geç kalacağız."

Dördü birden arabaya doluştular ve Nina garaj yolunda geri geri gitmeye başladı.

Jay içtenlikle, "Özür dilerim," dedi.

Nina dikiz aynasından ona baktı, göz göze geldiler. "Ölmedik ya," dedi.

Arabayı vitese taktı ve Nina hepsinin velayetini alabilmek için mahkemeye başvuru dilekçesi yazsın diye evrak işlerini tamamlamak üzere yola çıktılar.

Yeminli bir taahhütnameyle babasının nerede olduğuna dair bilgisi olmadığını ve ülke sınırları içinde kardeşlerine bakabilecek tek akraba olduğunu beyan etti. Bakıma muhtaç üç kişinin sorumluluğunu üstlenmeyi talep etti.

Babasının bilgilendirileceğini biliyordu. Haklarını talep etmesi için bir fırsat verilecekti ona. Nina, babasından ne beklemesi gerektiğinden emin değildi.

Ama birkaç hafta sonra postadan evrak işlerinin onaylandığına dair bir mektup aldı.

Demek ki, diye düşündü, ya kâğıtları imzaladı ya da hiç cevap bile vermedi. Her iki durumda da Nina artık babasının olmayı reddettiği şeydi: Bir ebeveyn.

Durum resmen onaylandıktan sonra dördü birlikte kutlama yapmak üzere Riva Deniz Ürünleri'ne gittiler. Mola odasında takılırlarken Nina ilk kez Has Sandviç'i yaptı.

"Bu ne?" diye sordu Kit, oturup sandviçi inceleyerek.

"Mutfaktaki malzemelerden sandviç yaptım," dedi Nina.

"Lezzetli görünüyor," dedi Jay bir ısırık alarak.

Hud sandviçini aldı ve ısırmadan önce, Hud'ın içinde hemen her gün baş gösteren gerilimi artık yasal vasileri olarak yatıştıran ablasına baktı. Gündelik yaşamları bir anda değişmeyecekti. Aynı kayıplarla, aynı zorluklarla dolu olacaktı yine. Ama artık yetkililerin gelip Kit'i almasından korkmayacaktı.

"Teşekkürler," dedi Hud.

Nina ona baktı. Minnetinin ağırlığını hissedebiliyordu. Ağlamamak için kendini tutmak zorunda kaldı. Dünya dün olduğun-

dan daha kontrol edilebilir görünmüyordu. Sadece eskisine göre tahmin edilemezliği birazcık azalmıştı.

"Evet," dedi Jay başıyla onaylayarak. Kit de araya girdi. "Gerçekten."

Nina'nın yüzünde küçük, hafif bir gülümseme belirdi. "Rica ederim," demedi. Konuşabileceğini sanmıyordu. Onun yerine başıyla sandviçleri işaret etti ve "Hadi bakalım, yiyin şunları," dedi.

18:00

Kit kapıyı çalmadan açtı. Nina'nın pahalı evi insanlarla dolmaya başlamıştı bile.

Siyah pantolonlar ve beyaz gömlekler giyip siyah kravatlar takmış garsonlar vardı. Siyah yelekli barmenler şişeleri art arda diziyor, onlar hareket ettikçe cama çarpan camın sesi havayı dolduruyordu.

Kızıl saçlı ve yeşil gözlü bir kokteyl garsonu yanından geçerken Kit onu durdurdu. "Nina yukarıda mı?"

"Ah," dedi garson kendini toparlayarak. "Nina Riva mı? Evet, sanırım giyinmeye gitti."

Kit garsonu inceledi ve bu kadar sadeyken böyle güzel olmayı nasıl başarabildiğini merak etti. Kit'in görebileceği kadar yoğun bir makyajı yoktu ve dolgun saçları arkada atkuyruğu olacak şekilde toplanmıştı. Ama yine de cazibesi inkâr edilemezdi.

"Teşekkürler," dedi Kit. "Bu arada ben Kit."

Garson gülümsedi. "Caroline," dedi. "Tanıştığıma memnun oldum."

Kit elinde ayakkabılarıyla üst kata, Nina'nın yatak odasına koştu. Nefesinin düzene girmesini bekledikten sonra kapıyı tıklattı.

"Ah, selam," dedi Nina onu görünce.

"Selam," dedi Kit. Kapı eşiğinden odanın sıcaklığına doğru ilerledi.

Nina siyah, süet bir mini etek ve omuzlarından zahmetsizce

dökülen ve çıplak sırtını gösteren gümüş pullu kolsuz bir bluz giymişti.

Kit'in güzel ablası. Takvimi herkesin duvarını süsleyen. Onun yanında durunca Kit kendini çocuk gibi hissediyordu. Nina bazı bakımlardan Kit'e sevildiğini, önemsendiğini ve güvende olduğunu hissettiriyordu. Ama başka bir açıdan da Nina'ya bakmak bile Kit'e kendini fazlasıyla yalnız hissettiriyordu, sanki dünyada kendine has problemleri olan tek kişiymiş gibi.

"Ne oldu?" diye sordu Nina.

Kit'in omuzları düştü. "Bok gibi görünüyorum."

Nina kaşlarını çattı. "Ne saçmalıyorsun sen? Harika görünüyorsun," dedi mücevher kutusunu karıştırarak kendine küpe ararken.

"Hayır, görünmüyorum."

Nina dönüp kardeşini inceledi. "Tabii ki harika görünüyorsun. Böyle şeyler söylemeyi bırak."

"Sen de öyle görünmediğim hâlde harika göründüğümü söylemeyi bırak," dedi Kit sabrını yitirerek. "Bana yalan söylemenin ne faydası var ki?"

Nina başını diğer tarafa eğdi, ellerini arkasına götürdü, tuvalet masasının kenarına yaslandı. İfadesiz bir yüzle, doksan milyon dakika gibi gelen bir süre boyunca gözlerini Kit'e dikti. Dört saniyeydi. "Seksi giyinmemişsin, demek istediğin bu mu?" dedi nihayet.

Kit kendini kötü hissetmeye başladı, dürtülmüş bir kirpi gibi kendi içine doğru kıvrıldı. İnsanın en kırılgan yanına dikkat çekilmesi ve ona bir isim verilmesi korkunç bir hisli, gerçekten korkunç.

"Evet," dedi kaygıyla. "Bunu kastediyorum." Sonra ekledi. "Ama istiyorum ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum. Ben... Yardımına ihtiyacım var."

"Tamam," dedi Nina.

"Ayrıca dar bir elbise giymek istemiyorum," dedi Kit. "Ya da topuklular falan... Onlar benlik değil."

Nina küçük kardeşini süzdü. İnsanın ne olmadığını, kim olmak istemediğini bu kadar berrak bir biçimde bilmesi büyük bir

armağandı. Nina kendine bu soruyu sorup sormadığından bile emin değildi.

"Peki, tamam. Ne giymek *istiyorsun* peki? İstediğin belli bir tarz var mı?"

Kit buna kafa yordu. Lisede ilgisini çeken kızları düşündü. Futbol takımının kaptanı Julianna Thompson İspanyol paça pantolonlar ve ekoseli gömlekler giyerdi. Ya da mezuniyet konuşmasını yapan Katie Callahan hep saç bandı ve kurdeleler takardı. Sonra Viv Lambros, Irene Bromberg ve Cherly Nilsson vardı. Ama hiçbir zaman o kızlar gibi olmak istememişti. Kendini onların elbiseleri, etekleri falan içinde hayal edemiyordu. Sadece hoşuna gidiyorlardı, onlara hayranlık duyuyordu. Onlarda kendini görmüyordu. Belki de sorunun bir parçası da buydu. Kendinin bu yanını bir başkasında hiç görmemişti.

"Bilmiyorum," dedi Kit. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Pekâlâ, hiç korkma, canım," dedi Nina. "Ne yapacağımızı biliyorum ben." Tuvalet masasının üst çekmecesini açtı ve bir makas çıkardı.

"Kotunu ver bana," dedi Nina.

"Pardon?" dedi Kit.

"Kotun," dedi Nina elini uzatarak. "Ver. Güven bana."

Kit pantolonunun düğmelerini çözdü ve çıkardı. Çıkardığı pantolonu ablasına uzattı ve iç çamaşırıyla orada dikildi.

"Şu an resmen çıplağım," dedi Kit huzursuzca.

Nina işe koyulurken, "Orada iç çamaşırınla durman ve mayonla durman arasında hiçbir fark yok ki her gün mayoyla duruyorsun zaten," dedi. "Rahatla. Bu işi ben halledeceğim."

İki hızlı makas darbesiyle birlikte Kit'in en sevdiği kotu artık en sevdiği şortu olmuştu. Nina kenarlarına bir açı vermişti, arka taraf daha kısa, ön taraf biraz daha uzun. Cepler pantolonun kenarından dışarı sarkıyordu. Nina yeni kesilmiş kenarları çekip saçaklandırdı.

"Al bakalım," dedi şortu Kit'e geri uzatırken.

Kit şortu giyip ilikledi. Aynada kendine baktı. Uzun, yanık, kaslı bacakları güzel görünüyordu.

"Tişörtünü de ver," dedi Nina.

"Tişörtümü mü keseceksin?" diye sordu Kit.

"İstemezsen kesmem."

"Tamam," dedi Kit meraklanarak. "Devam et."

Kit tişörtünü çıkarıp uzattı. Üzerinde sadece sutyeni ve şortu kaldı. Kit göğsünü ablasından saklamaya çalışırken büzüldüğünü, sırtının kıvrıldığını hissedebiliyordu. Nina ona baktı.

"Öyle durma. Böyle dur." Nina, Kit'in arkasına geçip omuzlarını tuttu ve açtı. Kit'in göğsü öne çıktı.

"Şahane memelerin var," dedi Nina. Kit güldü çünkü daha önce ablasının böyle konuştuğunu hiç duymamıştı.

"Doğru diyorum," dedi Nina. "Biz Riva kadınlarının şahane memeleri vardır. Annemin de öyleydi. Benim de öyle. Senin de. Doğuştan gelen mirasına sahip çık."

Kit kızarmaya başladı ve Nina hem neşeli hem de üzgün hissetti kendini. Kit hiçbir zaman Nina'yı bu şekilde hayatına karıştırmamıştı. Nina ne zaman Kit'le oğlanlar, cinsellik ve bedeni üzerine konuşmak istese bir duvara toslamıştı. Ama biraz daha erken davranmalıydı. Bu konuşmayı daha önce yapmalılardı. Kit'e benliğinin her yanıyla nasıl kendisi olacağını öğretmek Nina'nın göreviydi.

Nina, Kit'in güvende olması ve korunması için, kendini kimsesiz hissetmemesi için o kadar endişeleniyordu ki ona bebek muamelesi yapıyordu. Farkındaydı. Vazgeçmeye çalışıyordu. Sadece... pek kolay değildi. Bırakmak.

Ama Kit artık bir yetişkindi. Nina'nın yapacağı çok bir şey kalmamıştı. Aslında belki de artık yapması gereken tek doğru ebeveynlik, Kit'in bir şeyi öğrenmesini sağlamaktı: Olmak istediği türde bir kadın olmak.

Nina tişörte baktı ve yakasını kesmeyi, omuzlardan birini açık-

ta bırakmayı düşündü. Ama olmazdı. "Karnını göstermeye tamam mısın?" diye sordu.

Kit başını eğip bir değerlendirme yaptı.

"Bence orayı açık bırakırsan çok güzel görünürsün," diye açıkladı Nina.

"Olabilir," dedi Kit ona uyarak. "Tamam."

Nina makasını tişörtün alt kısmına götürdü ve dümdüz kesti. Sonra artık bol ve göbeği açık bir tişörte dönüştürdüğü şeyi Kit'e geri uzattı.

Kit tişörtü giydi. Karın kaslarına değen havayı hissedebiliyordu. Bazı açılardan bakınca bebek mavisi sutyeninin alt kısımları görünüyordu.

"Vay canına," dedi Kit kendine bakarak. Hem farklı hem de aynı görünmesi hoşuna gitmişti. Yine kendisiydi ama üzerinde daha havalı kıyafetler vardı.

"Pekâlâ," dedi Nina, dişlerinin arasında bir tokayla. "Bir adım daha." Kit'in uzun, dağınık saçlarını ellerine aldı ve başının tepesinde toplayarak atkuyruğu yaptı. Ardından Kit'in kirpiklerine rimel, yanaklarına allık sürdü ve ona şeffaf bir dudak parlatıcısı uzattı.

"Ayakkabılara gelince, bence topuksuz sandaletlerin şahane olur," dedi Nina. Kit, tam da olduğu gibi kaldığı bir görünüme kavuştuğu için küçücük bir sevinç kıpırtısı hissetti. Dönüp aynada kendine baktı.

Havalı göründüğünü düşündü. *Yani cidden havalı.* Oluşumunun başladığını hissedebiliyordu.

Nina arkasına geldi, onu kollarıyla sardı ve "Mükemmel görünüyorsun, bebek," dedi.

Bu kıyafetler, Kit'e sanki benliğinin üç farklı parçası ilk kez bir araya geliyormuş gibi hissettirdi. Yüzündeki tebessümü gizleyemiyordu. O da kollarını ablasının kollarına sarıp, "Teşekkürler," dedi.

Nina hep yapılması gerekeni bilirdi, değil mi? Kit de biri için, Nina için o kişi olmak isterdi; tam da yapılması gerekeni bilen insan.

"Sen iyi misin?" dedi Kit. "Bu geceki parti falan? Yani, bilirsin, insanların Brandon'ı soracak olması?"

Nina elini sallayarak onu geçiştirdi. "Sorun değil," dedi. "İyi olacağım."

Kit, onu ne kadar önemsediğini nasıl tam olarak ifade edeceğinden tam mânâsıyla emin olamayarak, "Biliyorsun..." diye başladı. "İyi olmaman normal. Bu konuda konuşmak ya da ne bileyim ağlamak falan istersen... Cidden, herhangi bir şey. Ben buradayım."

Nina gülümseyerek Kit'e döndü. "Teşekkürler," dedi. "Bir tanesin. Ama iyiyim. Gerçekten. İyi olacağım."

Kit kaşlarını çattı. "Peki, tamam... Ama fikrini değiştirirsen..." Nina'nın fikrini değiştirmeyeceğini ikisi de biliyordu.

İnsanın kendine her konuda yetmesi de onu seven insanlara yapılan bir tür kabalık, diye düşündü Kit. Bir şeyler vermenin hissettirdiği o şahane hissi, onların verdikleri değeri gösterme şanslarını çalıyordu onlardan.

Ama bütün bunları zihninden çıkarıp attı. Çünkü bu gece nihayet zincirlerini kırmaya kararlıydı.

1978

Nina restoranın geliriyle aileyi hafta hafta ayakta tuttu, tam bir felaketten zamansız bir kriz uzaklıkta. Bu şekilde üç yıl yaşadılar.

Hediye almak için bir yol bulmayı denediği üç Noel. Üç yıl boyunca, kendi favori pastalarıyla, June hiçbir yere yazmadığı için hatırlandığı kadarıyla yapılan tariflerle kutlanan doğum günleri. Nina dışında bütün kardeşler için üç kez okulun ilk günü, üç kez de son günü.

Bir gün restorandan hamburger alan tatlı bir adam Nina'ya çıkma teklif edince Nina sanki beyni kısa devre yapmış gibi donakaldı. "Eee..." dedi, karşısındaki adamın onun normal olduğunu, normal olabileceğini düşünmesi karşısında şaşkına dönerek.

Genç adam, "Yani demek istediğim..." diye geri adım attı. Uzun boylu ve sarışındı, alçakgönüllü bir tebessümü vardı. "Hayatımda gördüğüm en güzel kız olabilirsin ve ben de düşündüm ki bekârsan ve özgürsen, belki... ne bileyim, bir film falan izleriz."

Annesi ölmeden önce iki erkek arkadaşı olmuştu. O zamandan sonra, kendini bilhassa yalnız hissettiğinde bir iki adamı aradığı da olmuştu. Ama bir randevu? Bu adam onu... eğlenceli bir şeyler yapmak için dışarı çıkarmak mı istiyordu?

"Hayır, teşekkürler," dedi Nina. Helyum çekermiş gibi bir iç çekişle söyledi bunu. "Yapamam," diye ekledi ama daha fazla açıklama yapacak sözcük bulamadı. O da bir sonraki müşteriye geçerek her gün yaptığı gibi bir gün öncekinden daha fazla patates kızartması ve gazoz satmaya çalıştı.

Günün sonunda her şey oraya bağlanıyordu: Para. Annesinin Alman çikolatalı pastasının tarifine yaklaşmıştı. Hud'a, kötü bir gün geçirirken annesinin ona söylediği şeyleri söyleyebilirdi. Kit'in

bilim fuarı projesini düzeltmek için sadece üç saatlik uykuyla durabilirdi. Ama para öylece ortaya çıkarabileceği bir şey değildi.

Arabayı o kadar sık depo neredeyse boşken kullanmak zorunda kalmıştı ki iki kez yolda kalmıştı. Çekleri ileri tarihlere ertelemeye, ödemesini yapamadığı kredi kartları kullanmaya ve evde kimse yokken elektrik tasarrufu yapmak için tüm ışıkları söndürmeye başladı.

Jay'in yirmilik dişinin çekilmesi gerektiğinde Nina restoran üzerinden diş sigortası alabilmek için üç hafta boyunca sigorta şirketleriyle pazarlık yaptı. Hud arabanın üzerinden kayıp bileğini kırdığında karşılayamayacaklarını bildiği için hastaneye gitmeyi reddetti. Nina'ysa maliyetinin onu yıkabileceğini bildiği hâlde hastaneye gitmeye ikna etti onu. Ödeyemeyeceği miktardaki faturayı kabul etti ve sonrasında haftalarca her gece yatağında çenesini sıkıp gecikme cezaları da eklenince neler olacağını düşündü.

June'u özlediklerinde kardeşlerine limonlu fırın tavuk yaptı. Ertesi sabah erkenden kalması gerekse de Kit'le geç saatlere kadar televizyon izledi. Banyoların temizlenmemesini ya da çamaşırları kendi halletmeyi göze alarak Jay ve Hud'ı dalgaları yakalayıp antrenman yapmaya teşvik etti.

Hud ya da Jay ne zaman okulu bırakıp restoranda çalışmaktan ve faturalara yardım etmekten bahsetse, Nina onlara bunu yasakladı. "Kesinlikle olmaz," dedi, kardeşlerini sürekli silahsız bırakan bir ciddiyetle. "Okulu bırakırsanız sizi evden atarım."

Bunu asla yapmayacağını hepsi biliyordu. Ama böyle sert bir blöf yapacak kadar ciddiyse onu dinlemekten başka çareleri olmadığını hissediyorlardı.

1978'in ilkbaharında Hud ve Jay sahneye çıkıp diplomalarını alırken Nina ve Kit tribünlerde yan yana oturuyordu.

Kit ıslık çalıp haykırdı. Nina o kadar çok alkışladı ki elleri acıdı.

Jay ve Hud keplerinin püskülünü bir taraftan diğer tarafa atarken Nina savaşın henüz bitmediğinin farkındaydı. Ama kısacık bir an da olsa tadını çıkarmaya karar verdi. Bir cephe kazanılmıştı.

* * *

Mezuniyetten sonra Jay, Riva Deniz Ürünleri'nde ve kasabadaki bir sörf dükkânında çalıştı. Hud, Loyola Marymount yakınlarındaki üniversiteye gitmesini mümkün kılacak bir finansal yardım paketi buldu. Tabii ek işler yapıp Nina'dan da biraz yardım kabul etmesi gerekecekti.

Jay ve Hud hafta sonları vakit buldukça sahile gidip şişmelerin peşinden koştu. Hud o sırada ikinci el bir fotoğraf makinesi almıştı bile. Hud'ın Jay'in fotoğraflarını çekmesinin ikisinin portfolyosuna da faydası olacağına karar verdiler.

Böylece evde genellikle yalnızca Nina ve Kit oluyordu. On altısına yaklaşan Kit ablasının etkisinde kalmak istemiyordu. Birilerinin ona ne yapacağını ya da ne zaman kendini çekeceğini söylemesini istemiyordu. Artık kimse ona dikkatli olmasını hatırlatmasın istiyordu.

O yüzden de evde takılmak yerine Vanessalara gitti. Partilere gitti. Sabahın erken saatlerinde, okul başlamadan sörf yapmayı seven bir kızlar kulübüne katıldı. Ventura'daki bina boyacısına yardım etme işini kabul etti ve çalışma arkadaşlarına onu çalıştıkları yere götürüp getirmeleri için rica etti.

Tüm bunlar, 1978'in sonlarına gelindiğinde –nihayet– Nina'nın on iki saat çalıştıktan sonra eve döndüğünde kimsenin bakımıyla ilgilenmesinin gerekmediği anları olduğu anlamına geliyordu.

Evdeki bu sessiz, yalnızca aşağıda kıyıya vuran dalgaların ve pencerelerden esen rüzgârın sesini duyabildiği akşamlar onu tedirgin ediyordu. Oturup çek defteriyle hesap yapıyor, gergince bütün tutarları toplayıp çıkarıyor, sürekli hâlâ içeride olduklarını görüyordu. Kit'in notlarını inceliyor, her şeye rağmen bir özel hoca ayarlamayı nasıl karşılarız diye bir yol bulmaya çalışıyordu.

Yapacak hiçbir şeyinin olmadığı nadir anlarda Jay ve Hud'ın eski çizgi romanlarını okuyarak annesini düşünmemeye çalışıyordu.

Sonra bir gün, Şubat 1979'da, June'un ölümünden üç buçuk yıl sonra Nina evlerinin aşağısındaki kıyıda taşların üzerine tek başına oturdu ve nefesini tuttu.

Şafak sökmeden hemen önceydi. Hava serindi, rüzgâr kıyıya doğru esiyordu. Dalgalar hızlı ve buz gibiydi, köpükler kuru kumlarda gitgide daha çok ilerliyordu.

Nina mayoluydu, uzun saçları rüzgârda savruluyordu. Güneş ufukta yükselmeye, göz ucuyla dünyaya bakmaya başlamıştı. Gün başlamadan önce sörf yapmak için inmişti kıyıya.

Ama orada durmuş suya bakarken bir yunus ailesi gördü. İlk başta sadece tek bir yunus sıçrıyor gibiydi. Sonra biri daha çıktı. Sonra iki tane daha. Derken bir tane daha. Çok geçmeden beşi bir grup oluşturmuştu.

Nina oturdu ve ağlamaya başladı. Her ne kadar hepsini iliklerinde hissetse de stresten, hayal kırıklığından ya da korkudan değildi ağlaması. Ağlıyordu çünkü annesini özlemişti. Onun kokusunu, köftelerini, imkânsızı gerçekleştirmesini özlemişti. Kanepede annesinin kollarında yatıp geç saatlere kadar televizyon izlemeyi, annesinin ona hep her şeyin yoluna gireceğini söylemesini, her şeyi yoluna koymasını özlemişti.

Hiç gerçekleşmeyecek şeylerin yasını tuttu. Annesinin hiç katılamayacağı düğünler, yapamayacağı yemekler, izleyemeyeceği günbatımları.

Sonra bir an için belki de artık annesine kızabileceğini düşündü. Yanık yemekler ve yanık sigaralar için, Sea Breezeler ve Cape Codderlar için kızabilirdi ona. Her şeyden önce o küvete girdiği için kızabilirdi.

Ama beceremedi.

Sabahın o erken saatlerinde sahilde kumu kazan küçük yengeçleri izledi, mor denizkestanelerinin ve inci rengi denizyıldızlarının gelgit havuzlarındaki yerlerini korumalarını izledi ve kendini serbest bırakıp ağladı. Bütün küçük şeylerin yasını tutma izni verdi kendine – tüm bigudiler, sabahlıklar, tebessümler ve sözlerin.

Kendini bir kalp yarasından kurtarmak istedi; hem mümkün hem de imkânsız bir iş. Sonra kendi acısının derinliklerine dalıp da bir kuyunun dibine ulaşmaya çalışır gibi kürekle kazarken fark etti ki dipsiz gibi görünen bu acının aslında bir sonu varmış.

Nina bazen ruhunun bedeninden on kat fazla yaşlandığını hissederdi. Daha Kit mezun olacaktı. Nina'nın altından hiç kalkamayabileceği faturalar vardı hâlâ. Hâlâ bir lise diploması yoktu. Ama o an her nasılsa yenilenmiş hissediyordu kendini. Gözlerini sildi ve sahile gelme sebebini gerçekleştirdi.

Sörf tahtasını aldı, kıyıya vuran dalgaların arasından kulaç atarak geçti ve pozisyonunu aldı.

* * *

O yılın nisan ayında First Point'te sörf yaparken Nina tatildeki bir dergi editörünün dikkatini çekti. Hava Nina'nın beklediğinden sıcaktı, o yüzden dalgıç kıyafetinin fermuarını boyundan bağlamalı sarı bikini üstünün görüneceği şekilde çekmişti. Dalgalar normalden yüksekti ve Nina her şeyin yolunda gittiği, insanın tamamen etrafıyla bağ kurduğu o günlerden birini yaşıyordu. Dalgaları art arda yakalıyor, iyice çömelerek hızlarıyla başa çıkıyor, neredeyse iskeleye kadar ulaşan uzun mesafeler alıyordu.

Daha yoğun kısımda kırlaşan saçları ve düğmeleri göğsüne kadar açılmış, her nasılsa şık duran kısa kollu patiska gömleğiyle dergi editörü, Nina'yı izlediği iskeleden sahile doğru yürüdü.

"Hanımefendi," dedi ona doğru hevesle ilerlerken. Nina adamın ellilerinde falan göründüğünü düşündü ve ona çıkma teklif etmesinden korktu.

"Bakılmaya değer bir mucizesin," dedi adam ona ama Nina adamın sesinde bir parça bile şehvetli bir tını olmadığını fark etti. Sadece ona göre yalın bir gerçeği dile getiriyordu. "Seni bir arkadaşımla tanıştırmak istiyorum. Sörfle ilgili bir dosya hazırlamak isteyen bir fotoğrafçı."

Nina havlusuyla saçlarını kurutuyordu ve gözlerini hafifçe kıstı.

"*Vivant* dergisi için," dedi adam karvizitini uzatarak. Kart, Nina'nın eline değdiği an sırılsıklam oldu. "Ona seni benim gönderdiğimi söyle."

"Seni tanımıyorum bile," dedi Nina.

Adam onu süzdü. "Sörf tahtasına müthiş hâkimiyeti olan güzel bir kadınsın," dedi. "Bundan para kazanmalısın."

Biraz sonra adam gitti ve Nina onun uzaklaşmasını izlerken, dikkatini çekmesinin ne kadar kolay olduğunu fark etti.

Eve döndüğünde telefonun başına oturdu, kartviziti işaretparmağı ve başparmağı arasında çevirdi. *Para*, diye düşünüyordu. *Ne kadar para?*

Nina, fotoğraf için poz verme fikrinden hoşlanmamıştı ama başka ne seçeneği vardı ki? Restoran ağır geçen kış nedeniyle zordaydı. Bir sağlık taramasından geçemeyeceğinin de farkındaydı. Hud'ın eğitim ücreti bir dahaki yıl artacaktı. Kit'in dişlerine dolgu gerekiyordu. Çatı da tekrar akıtmaya başlamıştı.

Karttaki numarayı aradı.

Fotoğrafçı ve asistanı Zuma'daki çekim sırasında şu küçük bikinilerden giymesi için ısrar etmişlerdi. Çekim saatlerce sürdü, Nina suya girip çıktı, kumların üzerinde yuvarlandı. Objektifin ardındaki adamların pis bakışlarını rahatsız edici bulmuştu.

Ama sonra fotoğrafları gördü. Fotoğrafçının büyüteciyle negatiflere baktı ve içinde bir şeyler ateşlendi.

Güzeldi.

Belirgin bir güzelliği olduğunu bütün hayatı boyunca biliyordu. İnsanların bazen onu görünce parlayan gözlerinden, ona yıllar önce annesine baktıkları gibi bakmalarından anlayabiliyordu.

Ama suyun içindeyken diğer insanlara gerçekten böyle mi görünüyordu? Bu kadar muhteşem? Kaygısız? Havalı?

Kendini bu şekilde görmek sarsıcı ama çok güzeldi.

Vivant'ın Haziran 1979 sayısına çıktı. Güneşten yanmış teni,

sudan ıslanmış saçlarıyla yüzünün fotoğrafı, HAVALI KALİFORNİYA: YENİ PLAJ SPORCULARI başlığıyla yayımlanmıştı.

Herkes parçaları birleştirip de onun Mick Riva'nın kızı olduğunu öğrenince telefon durmaksızın çalmaya başladı. *Bu ünlü çocuğu nerede saklanıyordu?* Nina'nın şöhreti yıldırım hızıyla yayıldı.

Bir sörf dergisi, iki erkek dergisi, iki farklı mayo firması ve bir dalgıç kıyafeti dükkânının reklamları, ardından bir sörf dükkânının reklamı derken Nina Riva sörfçü kadınların yüzü oluverdi.

Sörf yarışmalarına katılmak ve derece alıp alamayacağını, bir su sporcusu olarak isim yapıp yapamayacağını görmek istedi. Ama yeni menajerleri bunu onaylamadı.

"Yarışmaları kazanıp kazanmayacağın kimsenin umurunda değil," dedi modellik menajeri Chris Travertine. "Aslında hiç bilmemek daha iyi. Şu an herkes için bir numarasın. Sınamaya gerek yok. Bir numaralığı değiştirmeyelim."

"Ama ben gerçekten sörf yapmak istiyorum," dedi Nina. "Sadece fotoğraf için poz vermek değil."

"*Zaten* sörf yapıyorsun. Sen sörfçüsün. Bunu kanıtlayacak fotoğrafların var," dedi adam bıkkınlıkla. "Nina, sen dünyadaki en popüler kadın sörfçüsün. Bunun ötesi yok."

Yıl bitmeden bir takvim için teklif aldı. On iki poz, tamamı onun fotoğraflarından.

Ekibiyle birlikte SoCal'daki en iyi sörf dalgalarının orada seti kurarken Jay, Hud ve Kit'i de yanında götürdü. Rincon dalgalarının vahşi kabarışında, Surfrider'ın kalabalık kusursuzluğunda, Torrey Pines'in ıssız ve düzensiz kayalıklarında, Black's Beach'in büyük dalgalarında, Sunset Cliffs'in uzak kayalık dalgalarında ve arada kalan her yerde sörf yaptı.

Kit'e kadın sörfçüler için de bir gelecek olduğunu gösteren, Nina'nın sörf yapışını izlemekti.

Hud'ın sörf fotoğrafçılığı konusunda ciddileşmesi de çekim aralarında Nina'nın fotoğrafçılarıyla konuşmaları sayesinde oldu.

Jay'in profesyonel olma konusunda çok daha ciddi davranması

gerektiğini fark etmesini sağlayan da Nina'nın ondan önce sörf yaparak para kazanmasının canını acıtması oldu.

"SoCal Bebeği: Nina Riva Islanıyor", Nina'yı renkleri değişen bikiniler içinde, Ventura'dan San Diego'ya dek dalgaları yakalarken gösteriyordu.

Takvim tamamlanınca Nina nihai onay için göz attı. Trestles'da kırmızı, askısız bikinisiyle tek paletli Lance Collins'in üzerinde Nina, Surfrider'da arkasında yedi erkek sörfçü dalgayı yakalamaya çalışırken sörf tahtasının üzerinde duran Nina.

Ama en çarpıcı fotoğraf yazın tam ortasına, temmuz ayına konmuştu. Nina, Rincon'da bir dalganın üzerindeydi. Okyanus capcanlı, su çivit mavisiydi.

Beyaz bir ipli bikini giymişti, pespembe bir sörf tahtasının üzerindeydi. Makinenin açısı yüzünün bir yanını gösteriyordu, suyun üstesinden gelirken gülümsüyordu – ayrıca mayonun güçlükle örttüğü poposunun bir yanı ve bikini üstünden taşan memesinin bir yanı da görünüyordu.

Fotoğrafa bakarken bikinisinin ona söylendiği kadar mat olmadığını fark etti. Islak kumaş hayal gücüne çok az yer bırakıyordu. Meme ucu ve popo çizgisi alttan hafifçe görünüyordu.

Nina ne zaman fotoğrafa baksa huzursuz hissediyordu kendini. İyi bir dalga değildi, duruşu harika değildi ve saniyeler sonra tahtanın üzerinden düştüğünü biliyordu. O fotoğrafın gösterdiğinden çok daha iyi bir sörfçüydü. Çok daha fazlasını yapabilirdi.

Ama sansasyon yaratan doğal olarak o fotoğraf oldu. İstemsizce sergilenen bedeninin görülebildiği fotoğraf.

O fotoğraf Nina'ya bir kariyer kazandırdı. İlerleyen yıllarda ergen oğlanların yatak odalarını, gardıroplarını ve okul dolaplarını süsleyen posterlere basıldı. Fotoğraf, içindeki kadın hariç herkes için olağanüstüydü.

Nina daha beter sorunlar olduğunu bilecek kadar çok travma atlatmıştı. O yüzden buna sinirlenmek yerine her gece kazandığı para için şükrederek yatağa gitmeyi tercih etti.

Para para para.

Ramon'ı terfi ettirerek Riva Deniz Ürünleri'ni işletmeyi ona bırakabilmesini sağlayan paraydı. Evin çatısını nihayet yeniden yaptırabilmesini, Hud'ın eğitim masraflarını karşılayabilmesini, Kit'in dişçi masraflarını ödeyebilmesini, hepsinin tıbbi faturalarını kapatabilmesini, Jay'in ilk yarışmasına giriş ücretini yatırabilmesini sağlayan paraydı. Restoranın mutfağını mevzuata uydurmasını sağlayan da.

Nina'nın poposunun o fotoğrafı, Rivaların hepsine hayatlarında ilk kez güvence kazandırmıştı.

Tüm faturalar ödendikten sonra Nina verandada oturdu ve çek defterine bakarak hesaba hayret etti. Çok bir şey kalmamıştı ama hiç yoktan iyiydi.

Böylece ağustos sonlarında Jay, Hud ve Kit hep birlikte evdeyken hamburger yapmak için ızgaranın başında toplandıklarında Nina kardeşlerinin duymayı hiç beklemediği bir şey söyledi.

Patates kızartması ve salsa sosunu dışarı çıkarırken ani bir içgüdüyle, "Hey, millet?" dedi kardeşlerine. "Bir parti vermeye ne dersiniz?"

Jay ve Hud on iki şişe Seagram, on şişe Southern Comfort ve dokuz şişe Captain Morgan'ı Hud'ın kamyonetinin arkasına yüklemiş geri dönüyorlardı. Kamyonetin arkasında ayrıca içki dükkânındaki kasiyer de vardı.

Çocuk partinin adresini öğrenmek için yalvarmıştı. Sonra da onu götürmeleri için yalvarmıştı. Jay olmaz dedi. Hud olur dedi. Sonuç olarak Tommy Wegman kamyonetin arkasındaydı. Bir sigara yakmıştı, rüzgârı yüzünde hissediyordu, Riva partisine gitmenin keyfini çıkarıyor, Demi Moore ya da Tuesday Hendricks'le karşılaşabileceğini hayal ediyordu.

"Amma ahmaksın," dedi Jay. Dikiz aynasından arkaya, Tommy'ye bakıyordu. "Acayip ahmak."

"Ahmak olmaktan daha kötü şeyler var," dedi Hud. "Mesela pisliğin teki de olabilirdim."

Jay, Hud'a dönüp gülümsedi. "Doğru dedin."

Kamyonetin içi, motorun uğultusu ve tekerleklerin yolda çıkardığı ses dışında sessizdi. Bu da Hud'a yaptığı şeyi itiraf etmek için doğru zamanmış gibi geldi.

Birden alnında ve dudağının üstünde ter damlacıkları belirdi. Hud'ın bedeni bazen böyle şeyler yapardı. Genellikle sirke gibi biraz alerjisi olan şeyleri fazla kaçırdığında olurdu. Ama aynı zamanda şimdiki gibi anlarda da olurdu, çok gerildiğinde birden yapış yapış olmaya başlardı.

"Hey, aslına bakarsan seninle konuşmak istediğim bir şey var," dedi Hud.

"Peki..."

Hud derin bir nefes alarak kendini kızın adını söylemeye hazırladı. "Ashley," dedi sonunda.

Jay eski kız arkadaşının adının anılmasına hazırlıksız yakalanmıştı. Onu düşünmek Jay'i hâlâ huzursuz ediyordu.

"Ne olmuş ona?" diye sordu. Her istediği kızı elde etmiş değildi, kimse edemezdi. Ama nadiren de olsa yaşanan reddedilişleri hep önceden görürdü. Ashley'se onu birdenbire terk etmişti.

Hud kardeşinin sesindeki rahatsızlığı fark etti ve endişelenmeye başladı. Ya Jay onlara onay vermezse? Hud ne yapacaktı o zaman?

İşleyen bir planı, Jay'in ne diyeceğine bağlı olarak nasıl karşılık vereceğine dair zihninde bir akış çizelgesi vardı. Ama o an hepsi bir anda uçup gitti. Tek bildiği, kardeşine onun eski kız arkadaşıyla yattığını söyleyeceğiydi. Sonra anlık bir panikle yalan söyledi. "Ona çıkma teklif etmeyi düşünüyorum. Bunun senin için sorun olup olmadığını öğrenmek istedim."

Sözcükler ağzından dökülür dökülmez Hud sakinleşti. *Bu işe yarayabilirdi.*

Jay aniden başını çevirerek kardeşine baktı. "Sen harbiden ciddi misin?" dedi.

Hud az önce sorduğu şeyin yalan olduğunu çoktan unutmuştu bile. "Evet, o kadar büyük bir mesele mi ki? Umursamayacağını düşünmüştüm."

"Umursuyorum, kesinlikle umursuyorum."

Aslında mesele Ashley değildi. Hatta Jay, Ashley'yi özel bir önemi olan bir kız olarak görmüyordu, hiç görmemişti. Onunla ilgili bir şey değildi bu. Lara'yla tanışana kadar hiçbir kız onun için özel bir önem taşımamıştı. Jay bunu şimdi şimdi, gerçeğiyle karşılaştıktan sonra anlıyordu ki ondan önceki kızlar... gerçek değil *değil* de, önemsizdi. Ashley önemsizdi.

Ama Jay zihninde Ashley'nin Hud'la çıktığını canlandırmaya devam etti. Kardeşinin yakınlaşma çabalarına karşılık verdiğini... İşte kayış da orada koptu.

"Üzgünüm, kardeşim ama bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Hayır, olmaz."

Hud donup kaldı. "Tamam," dedi, Jay arabayı Nina'nın garajına doğru döndürürken.

"Peki," dedi Jay, anahtarlarını kontaktan çıkarırken.

Jay kamyonetten indi ama Hud kısacık bir an daha oturarak en hafif tabirle fena hâlde sıçtığı gerçeğini sindirmeye çalıştı.

Kapı zili çaldı.

Nina banyoda saçını açıyordu. Saate baktı: 18:51. *Fazla hevesli,* diye düşündü. Ama dünya her türden insanla doluydu ve bazıları daha parti başlamadan gelen tiplerdi.

Nina yatak odasının kapısını açtı ve Kit'in koridordaki aynada kendini incelediğini, Jay'in de basamakları çıktığını gördü.

Jay kız kardeşini bu kadar kısa bir tişörtle görünce şaşırmıştı ama sabahki elbise olayından sonra bir şey söylememesinin daha iyi olacağını biliyordu.

"Kapıyı açabilir misin?" dedi Nina ortaya.

"Olur tabii," dedi Jay arkasını dönerek.

Hud fazladan alkolleri kilere koyuyordu. Jay'in en alt basamağa ulaştığı anda o da kapıyı açmak için antreye gelmişti. Böylece sinir bozucu bir şekilde kapıyı birlikte açtılar.

Karşılarında bir çift Dockers ayakkabı ve polo yaka bir tişörtün üzerine giyilmiş Breton marka çizgili bir süveterle dağınık saçlı Brandon Randall duruyordu.

Jay bir elini kapının kenarına koyarak kapıyı adamın suratına kapama dürtüsüne karşı koydu. Hud'ın eliyse kapının iç taraftaki kulpundaydı ve Brandon'ın ne istediğini öğrenmek için kapıyı biraz daha açmaya meyilliydi. İki kardeşten birinin ittirmesi ve diğerinin çekiştirmesiyle kapı olduğu yerde kaldı.

"Selam," dedi Brandon.

"Brandon?" diye bir ses geldi arkalarından. Nina basamakları inmiş ve karşılaştığı manzara karşısında afallamıştı.

"Selam Neen," dedi Brandon içeri doğru bir adım atarak.

"Ne işin var burada?" Nina onun birkaç kıyafet ya da kasadan bir şeyler almak için gelmek zorunda kaldığını düşünmüştü ama

Brandon'ın yüzündeki ifadeyi görünce –yumuşak, umutlu– midesinde bir boşluk hissetti, birden şey diyeceğinden korktu...

"Konuşabilir miyiz?"

Nina farkına bile varmadan derin bir nefes aldı. "Iıı..." dedi. "Tabii. Yukarı gel istersen."

Jay ve Hud, Brandon'ın Nina'nın peşinden ikinci kata çıkışını izledi. Aşağı inen Kit onları görünce donakaldı. Nina ve Brandon yanından geçerken merdiven sahanlığında, yüzünde inanmaz bir ifadeyle öylece dikildi. Diğerleri görüş açısından çıkınca Kit, Jay ve Hud'a döndü ve olabildiğince yalın bir şekilde, "Hasiktir," dedi.

* * *

Nina ana yatak odasına girdi –onun odası? İkisinin odası?– ve Brandon'a da peşinden gelmesini işaret etti. Bir an ona ne söyleyeceğine, hatta onun burada oluşuyla ilgili ne düşüneceğine karar veremediğini fark etti.

"Ne oluyor?" diye sordu.

"Seni seviyorum, Nina," dedi Brandon. "Eve dönmek istiyorum."

1981

Şubat '81'di. Brandon *Sports Pages* dergisinin nisan sayısının kapağı için bir dizi fotoğraf çekimi yapıyordu. Brandon'ın o seneki en favori turnuvalarından biri olan Fransa Açık'tan hemen önce yayınlanacak şekilde ayarlanmıştı. Plan, onu egzotik ve beklenmedik mekânlarda tenis oynarken fotoğraflamaktı. Neyse ki Güney Kaliforniya'da hem plajlar hem çöller hem de tepesi karla kaplı dağlar vardı.

Brandon ve *Sports Pages* ekibi Big Bear'da ve Joshua Tree'de birer gün çekim yaptıktan sonra suyun üzerinde bulunan bir Santa Monica sahil kulübü olan Jonathan Club'ın önünde çekim için hazırlanmaya başlamıştı.

Tam o sırada Nina ve Kit de kumsaldaki restoranın masalarından birinde oturuyorlardı. Yemeğe çıkmaya karar vermişlerdi – Nina'nın yeni nakit akışı, sahilin daha önce ulaşamadıkları belli kısımlarına ulaşabilmelerini sağlamıştı. Tıpkı bu beyaz kumaştan peçeteleri ve masanın üzerinde dört farklı kadehi olan sahil kulübü gibi. Onlar için hâlâ alışılmadıktı bu, tamamen doğal değildi. Nina, garsonun ona karşı bu kadar itaatkâr olmasından hoşlanmıyordu. Kit, diğer patronların hepsinin pislik olduğunu düşünüyordu.

Brandon üzerinde beyaz tenis kıyafetleriyle az ileride, kumların üzerindeydi, elinde siyah bir raket vardı, okyanusu arkasına almış, kamera açısında duruyordu. Uzun boylu ve yapılıydı, kum sarısı saçları ve yumuşak hatları vardı – ortalama büyüklükte mavi gözler, çıkık elmacıkkemikleri, kalın kaşlar. Yüzü çekici ama sıradandı, sanki kader hiçbir riske girmeden vücuda getirmişti o yüzü.

"Şu kim?" diye sordu Kit onu izleyerek. İki çekim arası mola verilmişti ve Brandon elinde bir Perrier şişesiyle bir süt kasasının üzerinde oturuyordu. "Bir yerden tanıyorum ama çıkaramadım."

"Tenisçi galiba," dedi Nina salatasını isteksizce yerken. Menajeri Chris'in talimatı uyarınca o sıralar bir süredir peynir, tereyağı ve tatlı yemeyi kesmişti. Dört kilo vermişti. "Zayıf kal, zengin ol," demişti Chris ona. Nina bunu duyunca tüyleri diken diken olsa da itaat etmişti. Şimdilerdeyse ne zaman acıksa çok çabuk sinirlendiğini fark ediyordu. Bedeni, yegâne gelir kaynaklarıydı.

Brandon Perrier'inden bir yudum aldı, ardından kapağını geri kapadı. İşe dönmeye hazırlanarak ayağa kalktı. Kalkarken de bakışları karşısındaki verandaya kaydı ve sonra Nina'ya odaklandı.

"Eh," dedi Kit sanki kötü bir haber verirmiş gibi. "Sana bakıyor."

* * *

Brandon sonradan insanlara hikâyeyi anlatırken, Nina'yı gördüğü an *anladığını* söyleyecekti. Onu görene kadar ne aradığını hiç bilmiyordu: muhteşem, uzun saçlar, esnek bir beden, ışıltılı bir gülümseme. Uysal olmasa da tatlı görünüyordu.

"Şey..." dedi kişisel asistanı. "Bay Randall?" Brandon cevap vermedi. Asistanı sesini yükseltti ve bir şeyler söylemeye devam etti.

"Pardon," dedi Brandon. "Ne dedin?"

"Rötuşlar. Çenenizde."

"Ha, tamam," dedi Brandon, bakışlarını nihayet Nina'dan ayırmayı başararak. Ama makyajı yenilenirken ve yeniden objektifin karşısına geçerken arada kaçamak bakışlar atmaya devam etti. Fotoğrafçı çekmeye başladı ama Brandon hâlâ o tarafa bakıyordu. *Onu bir yerden tanıyor muydu?*

Onun bakışlarını fark eden fotoğrafçı, "Posterdeki kız," dedi. "Nina Riva."

Brandon emin değildi.

"Mick Riva'nın kızı," diye ekledi fotoğrafçı.

"O kız Mick Riva'nın kızı mı?" diye sordu Brandon.

"Evet, sörfçüdür."

Brandon ona tekrar baktı, bu kez Nina'nın dikkatini çekecek kadar uzun sürmüştü. Nina da dönüp ona baktı. Brandon şansı-

nın yaver gittiğini düşündü. Ne de olsa kayda geçmiş sekiz Slam şampiyonluğu vardı ve dokuzuncusunu kazanması bekleniyordu.

"Adı Nina mı demiştin?" diye sordu Brandon fotoğrafçıya. Fotoğrafçı daha soruya cevap vermeden ve çekimi de bitirmeden Brandon kıza seslendi.

Nina ona doğru döndü. Kit de izlemek için döndü. İşte o sırada, fotoğraf makinelerinin flaşları ışığında Brandon raketini indirip, "Numaranı alabilir miyim?" diye bağırdı.

Nina güldü. İçten bir gülüş gibiydi, başı çok hafifçe geriye kaymıştı. Brandon, bu tebessüm bu kadar zahmetsiz görünüyorsa kolaylıkla neşelenen biri olmalı diye düşündü.

"Ciddiyim!" diye seslendi tekrar. Nina sanki, "Delirmişsin sen!" der gibi başını iki yana salladı.

Brandon biraz delirmiş gibi hissediyordu. Gizli bir hazine bulmuş gibiydi ve o hazineyi kazanmalıydı. Onu ellerinde tutmalıydı.

"Bana izin verir misin?" dedi fotoğrafçıya. "Kısa bir süreliğine?" Sonra adamın cevabını beklemeden Nina'nın masasına koştu.

Brandon onu yakından görünce daha da mest oldu. Nina'nın rahat bir tavrı vardı, tişörtünün altındaki bikini üstünün boynunun etrafında bağlanışı, parmak arası terliklerinin yıpranmışlığı... Ama bir zarafeti de vardı: ayaklarının seçkin biçimi, teninin pürüzsüzlüğü, kahverengi gözlerinin sıcaklığı.

Brandon orada, verandayla kumsalı ayıran tırabzanda takılı kaldı.

"Ben Brandon Randall," dedi elini uzatarak.

"Nina Riva." Adamın uzattığı eli tuttu ve sonra kardeşini işaret etti. "Bu da Kit."

"Kit," dedi Brandon başını çok hafifçe eğerek. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Mecnun olmuş olmayasın," diye eğlendi Kit.

Brandon, Kit'in onunla dalga geçtiğinin gayet farkındaydı, gülümsedi. Nina'ya döndü. "Evlen benimle," dedi gülümseyerek.

Nina gülümsedi. "Ne desem bilemedim..."

Brandon, Kit'e doğru eğildi. "Sen ne dersin, Kit? Sence bir şa sım var mı?"

Kit, Nina'nın gözlerine bakarak ablasının ondan ne demes ni istediğini anlamaya çalıştı. "Bilmiyorum ki..." dedi Kit sana Brandon'ı hayal kırıklığına uğrattığı için üzülüyormuş gibi az hâlâ çok eğleniyordu. "Durum pek de iyi görünmüyor gibi."

"Ah, olamaz!" dedi Brandon. Kırılmış kalbini korumaya çalışı mış gibi elini kalbine götürdü.

"Yani, her gün kaç erkek gelip de aynen senin yaptıklarını yap yor, biliyor musun sen?" dedi Kit.

Brandon sanki doğru mu söylüyor diye sorar gibi kaşları kaldırarak Nina'ya baktı. Hafiften utanan Nina omuzlarını silk Poster plakçılarda ve eczanelerde satılmaya başlandığından be Nina ne zaman evden çıksa birilerinin ilgi odağı oluyordu. Bu Nina'nın pek önemsemediği yeni bir durumdu.

"Haftada nereden baksan dört yabancıdan evlilik teklifi alıyor dedi Kit.

"Çokmuş," diye kabullendi Brandon. "Belki de boyumu aşmı

"Olabilir," dedi Kit. "Ama sen en azından daha az sinir bozucu olanlardansın."

"Ya, güzelmiş," dedi Brandon. "Ne hoş bir ayrım."

Nina güldü. "Kit öyle kolay etkilenen biri değildir," dedi.

Brandon ona baktı. "Anlamaya başlıyorum."

"Aslında gayet öyleyimdir," dedi Kit. "Sadece diyorum ki belk de ablamı yemeğe davet etmeli ve hayatının geri kalanını seninl geçirmesini istemeden önce seni tanımasına izin vermelisin."

Brandon, Nina'ya baktı ve gülümsedi. "Fazla hızlı gittiysem özür dilerim." Nina onun bakışına karşılık verirken elinde olma dan gülümsedi. "Gerçekten çok iyi bir yemek arkadaşı olabilir Bana bu onuru bahşetmeyi düşünür müsün?" dedi Brandon.

Kit başını onaylar gibi salladı. "İşte böyle."

Nina güldü. Üç dakika önce Brandon'ı reddetmeye hazır Ama şimdi fikri değişiyordu. "Peki," dedi. "Neden olmasın."

Brandon eline tenis raketini ilk aldığında altı yaşındaydı ve yedinci yaş gününde mükemmel servis atıyordu. Babası Dick de okulda olmadığı ya da uyumadığı her an onu korta sokuyordu.

Babası ona iki şey öğretmişti: Daima kazanacaksın ve daima bir centilmen gibi hareket edeceksin. Brandon on iki yaşındayken, tanınmış tenis koçu Thomas O'Connell'la çalışmaya başladı.

Tommy'nin yorucu bir mükemmeliyetçiliği vardı. Neredeyse'ler, İyi Denemeydi'ler yoktu. Yalnızca mükemmellik ya da başarısızlık vardı. Brandon bu zorluğun üstesinden geldi, önermeyi sorgusuz sualsiz kabullendi: Ya kazanırsın ya da kaybeden olursun. Brandon hedefinin peşinde dur durak bilmeyen birine dönüştü.

Zafer kazanırdı, daima. Ve bir centilmen gibi davranırdı, hiç sekmezdi.

Brandon on dokuz yaşındayken, imzası hâline gelen ve ESPN'in "Sapan!" diye adlandırdığı slingshot servisiyle Avustralya Açık finallerine kalınca uluslararası arenada görünürlük kazandı.

Devam etti ve şampiyonluğu kazandı. Son sayıyı kazandığı an Brandon dizlerinin üzerine çöküp de raketini havaya kaldırmadı. Yumruklarını havaya savurarak zafer kutlamadı. Hiçbir biçimde sevinmedi. Tebessümünü bastırdı, ağa doğru yürüdü ve rakibi Henri Mullin'le tokalaştı. Yakın çekim yapan kameradan dudaklarından, "Güzel oynadın," sözlerinin döküldüğü görülebiliyordu.

Böylece medya ona "Cici Çocuk" demeye başladı.

Brandon yirmi beşine geldiğinde Amerika Açık, Wimbledon ve Avustralya Açık'ta –bazılarında birkaç kez– şampiyon olmuştu. Spor yayıncıları ona artık "Cici Çocuk" demiyordu. "BranRan" adını bulmuşlardı ve büyük yeteneğinden bahsediyorlardı.

Ama kameralar hep ona dönüktü. İnsanlar onun rakiplerini alabildiğine alçakgönüllü ve nezaketle ezişini izlemek için kanalı açıyorlardı ki spor televizyonculuğu tarihinde hiçbir sporcuda böylesi görülmemişti.

Nina onun bu yönünü seviyordu. Ona dair sevdiği çok şey vardı.

Brandon ilk randevularında, Santa Monicadaki küçük bir Meksika restoranında, "Babam hep der ki..." diye başlamıştı. "Kazanırken nazik olmak kolaydır. Yani nazik olmamak için hiçbir bahanen yok."

Babası bir yıl önce vefat etmişti ve Nina, Brandon'ın ondan böyle güçlü bir şekilde bahsedebilmesine hayranlık duymuştu. O, sesi titremeden annesiyle ilgili herhangi bir şey anlatmakta zorlanıyordu.

"Peki ya kaybedersen?" diye sordu Nina.

Brandon başını iki yana salladı. "Bir sonrakini kazanacağından emin olmak için daha sıkı çalışırsın. Böylece hiçbir şey kaybetmiş olmazsın."

"Peki o zaman da nazik kalabilir misin?" diye sordu Nina.

Brandon güldü. "Kaybettiğimde kameralar ânında beni zumluyor," dedi. "Hata yapmamı bekliyorlar. O yüzden evet, o zamanlarda da nazik kalıyorum. Ama daha zor oluyor, sana bu kadarını söylevebilirim. Benden çok bahsettik. Peki, senin ilk sörf tahtasına çıkışın. Her şeyi anlat bana."

Nina gülümsedi ve Brandon'a '69 senesinde kardeşleriyle plajda geçirdiği o öğleden sonrayı anlattı. Kit'in tek başına gitmesine izin vermediğini ve onun Nina'nın omuzlarındaki tahtaya asılmasını anlattığında Brandon kahkaha attı. "Onu pek tanımadığımın farkındayım," dedi Brandon. "Ama bundan nefret ettiğini tahmin ediyorum."

Nina güldü. "Ah, kesinlikle nefret etti," dedi. Ardından şarabından bir yudum aldı ve Brandon'ın gözlerinin içine baktı. *Böyle gülmek*, diye düşündü. *ne kadar da güzel.*

O gece Brandon onu eve bırakırken garaj yoluna park ettiklerinde Nina'yı yanağından öptü.

"Senden hoşlandım, Nina," dedi. "Şu sıralar sana her yönden akın akın gelen erkekler olduğunun farkındayım ama sahici olan ben olmak istiyorum. Seni tekrar görebilir miyim?"

Nina gülümsedi ve başıyla onayladı.

"Tamam," dedi Brandon. "Yarın seni ararım ve güzel bir şeyler planlarız."

"Tamam," dedi Nina. "Öyle yaparız."

Brandon şöhretine ve servetine rağmen Nina'ya pahalı yemeklerle kur yapmadı. Tanınmış babası hakkında sorular sorup durmadı. Yabancı diyarlardaki çatı katlarına götürmedi.

Brentwood'daki evinde ona yemek yaptı. Elinde çiçeklerle evine geldi. Onunla birlikte plaja gidip Nina'nın sörf yapışını izledi.

Nina bir mercana değerek kolunu kestiğinde Brandon Mercedes'inin arkasından ilkyardım kitini çıkararak onun kolunu sardı. Nina teşekkür edince onu şakağından öptü ve "Seninle ilgilenmek hoşuma gidiyor," dedi.

O yılın nisan ayında *Sports Pages*'ın kapağında Big Bear'daki ya da Joshua Tree'deki BranRan yoktu. Sırtını okyanusa vermiş, raketi aşağıda, kadrajın dışında kalan birine seslenen BranRan vardı.

Manşetse şöyleydi: BRANRAN: TENİSİN TATLI ADAMI AŞK ARIYOR. O yıl *Sports Pages*'ın tükenen tek sayısı o oldu. Kit bunun biraz banal olduğunu düşündü ama yine de Nina için üç nüsha aldı.

O sıralarda Nina ve Brandon birbirlerini epey sık görmeye başlamışlardı. Brandon neredeyse her seferinde Kit'i de davet ediyordu ve çok geçmeden Jay ve Hud da onlarla çıkmaya başladı.

Beşi birlikte *Kutsal Hazine Avcıları*'nı izlemeye gittiler. Birlikte doğa yürüyüşüne çıktılar. Dalgaların peşinde uzun yolculuklara çıktılar. Brandon arabayı kullanıyor ve kumda onları bekliyordu.

Bir gün County Line'da hep birlikte ona sörf yapmayı öğretmeye kalktılar ama tahtanın üzerinden düşüp durdu. Tenis antrenmanlarının kazandırdığı güç henüz dalgaların üzerinde dengede kalmasına yardımcı olmuyor gibiydi.

"Dokuz kez düş, on kez kalk, öyle değil mi?" demişti Brandon ilk düşüşünde.

Nina güldü ve onun tekrar tahtaya çıkmasına yardımcı oldu. Brandon eğilip onu öptü ve "Sanırım bu işte sen benden daha iyisin," dedi.

Nina güldü. "Daha uzun süredir yapıyorum."

"Olsun," dedi Brandon. "Çok seksi."

Kit onları duydu ve kendi kendine gülümsedi.

Brandon dördüncü kez düştükten sonra, "Pekâlâ," dedi. Hayal kırıklığı sesine yansımıştı. "Ben öğle yemeğini halledeyim, bir saate sizinle burada buluşuruz."

Jay ve Hud güldüler. Kit onu hepsine biftekli sandviç ısmarlamaya ikna etmişti. O gün sudan çıktıklarında Brandon bir havlunun üzerine konmuş beş biftekli sandviçle onları bekliyordu. Nina'nınkinde peynir yoktu, yanına dilimlenmiş bir domates konmuştu. Nina, Brandon'ı yanağından öperken gözlerinin dolmasını engelleyemedi.

O akşam, Nina ve Brandon, Brandon'ın evine gittiler ve onun yatak odasına sakin ve nazikçe seviştiler. Sonrasında karanlıkta birlikte uzanırken içlerinde sakladıkları sırları paylaştılar. Brandon Nina'ya abisini, onun kardeşlerini sevdiği gibi sevebilmeyi istediğini söyledi. "Bilmeni isterim ki eğer birlikte bir geleceğimiz olursa... eğer... birlikte yaşayacağımız bir ev alırsak, her ihtimale karşı hepsi için fazladan yatak odasına ihtiyacımız olacağını biliyorum. Onların da anlaşmanın bir parçası olduğunu biliyorum ve sende tam da bunu seviyorum."

Nina gülümsedi, döndü ve onu öptü. "Seni seviyorum," dedi ve bunu kalpten söyledi.

Dürüst olması gerekirse Brandon'ın sıradan bir yakışıklılığı olduğunu düşünüyordu. Onun yaşlı adam tarzını biraz utanç verici buluyordu. Brandon onu gözünden yaşlar gelene kadar güldürmüyor ya da yatakta aklını başından akmıyordu. Beceremediği şeyleri yapmayı ânında öylece reddedişinden hoşlanmıyordu. Ayrıca Brandon'ın ünlü, yetenekli ve zengin olmayı önemsediğini bilse de bu tür şeylerin hiçbiri Nina'nın ilgisini çekmiyordu.

Ama Brandon'la birlikte bir yaşam düşündüğünde kasları gevşiyor ve daha rahat nefes alıyordu. Sıcak, yumuşak bir yatağa düşmek gibi hissettiriyordu Brandon. Ve Nina çok yorgundu.

* * *

O sonbaharda nişanlandılar. 1982 ilkbaharındaysa evlendiler. Nina'nın başında çiçekten bir taç vardı, çıplak ayakları akşamın serinliğinde kumlara gömülüyordu. Brandon, Hud'ın seçtiği beyaz, keten bir takım giymişti.

Nina, annesinin olması gereken yerde bir boşluk hissetti. Damada doğru yürürken üç kardeşi de yanındaydı.

* * *

Brandon mükemmel olanı bulmadan önce altı hafta boyunca emlakçıyla birlikte her gün ev baktı. 28150 Cliffside Yolu, tıpkı istediği gibi geniş ve havadardı, okyanusa bakan bir tenis kortu vardı. Üst katında yeterince oda bulunuyordu ve çocuklarına yüzme öğreteceğini hayal ettiği bir havuzu da vardı.

"Tam aradığımız gibi bir yer buldum," dedi o akşam şehirde yemek yerken Nina'ya. Onu Los Angeles'ın hiç keşfedemeyeceğini düşündüğü pek çok bölgesindeki restoranlara götürüyordu. Bu kez Batı Hollywood'dalardı, Dan Tana'da yiyorlardı. Duvarda babasının bir fotoğrafı vardı ve Nina onu görmezden gelmeyi tercih etmişti.

"Her şeyi anlat," dedi Nina. "Suyun üzerinde mi?"

"Daha iyisi," dedi Brandon. Nina suyun hemen üzerinden daha iyi bir şey düşünemiyordu ama yine de dinledi. "Point Dume'un ucunda. Her gün Küçük Dume'da sörf yapabileceksin. Arka bahçeden oraya inebilirsin. Westward Plajı hemen dibimizde. Kelimenin tam anlamıyla uçurumun kenarında. Dünyanın kenarında, tatlım."

"Ah, peki," dedi Nina sossuz salatasını yerken. "Güzel görünüyor. Göz atmak için sabırsızlanıyorum. Kaçar diyorsan yarın görebilirim."

"Gerek yok," dedi Brandon. "Teklif verdim bile. Bizimdir. Her şey halledildi."

"Ya," dedi Nina derin bir nefes alarak ve kırmızı şarabını yudumlayarak rahatsızlığını gizlemeye çalıştı. Halihazırda oturduğu

yenilenmiş evi tercih ederdi. Ya da onun yakınlarında bir yer almayı. Brandon'ın bunu bildiğini sanıyordu. Belki de kendini pek iyi ifade edememişti. "Harika. Eminim harikadır. Eminim mükemmeldir."

Ertesi sabah Brandon onu yeni eve götürüp etrafı gezdirdi. "Kanepe şurada olacak. Warhol'umu şuraya koymayı düşünüyorum."

Durmadan bir şeyler anlattı da anlattı ama Nina dinlemiyordu. Bu ev muhteşemdi ama çok fazlaydı. Fazla büyüktü, fazla yavandı ve fazla endüstriyeldi ve... ruhsuz bir evdi.

"Ne düşünüyorsun?" dedi Brandon. "Mükemmel değil mi?"

Bu konuda ne yapabilirdi ki? Olup bitmişti. "Mükemmel," dedi. "Teşekkürler."

Brandon onu kendine çekti, kollarını ona doladı. Çenesini Nina'nın boynuna götürüp yüzünü kulağının yanına gömdü. Bedeni her zaman fazlasıyla sertti. Brandon ona ne zaman böyle sarılsa Nina kendini çok daha az yalnız hissediyordu.

"Tam bir parti evi, değil mi?" diye sordu Brandon, Nina'ya. "Önümüzde uzanan on yıllar boyunca şu sizin yaz sonu partilerini her yıl burada verebilirsiniz bence."

Nina gülümsedi ve ondan hafifçe uzaklaştı. "Onu da mı düşündün?" diye sordu

"Düşünmek mi? Emlakçıya da söyledim, 'Büyük dalgalara yürüme mesafesinde olmalı, büyük partiler vermeye uygun olmalı ve en az beş yatak odası olmalı. Koşullarım bunlar.' Her gün sörf yapma imkânın olmasını, Jay, Hud ve Kit için yerin olmasını ve her yıl Riva partisini verebilmeni istedim."

Nina güldü. Eve tekrar baktı. "Burası parti için harika."

"Sen bana takıl, bebek," dedi Brandon gülümseyerek. "Her zaman istediğin her şeyin gerçekleşmesini sağlayacağım."

Nina'nın istediği çok bir şey yoktu. Ama bu yine de onu etkiledi. "Seni seviyorum," dedi Brandon'a, elinden tutup onu üst kata doğru çekiştirerek.

"Ben de seni seviyorum," dedi Brandon kendini bırakarak. "Tüm kalbimle, sonsuza kadar."

Evin aslında henüz onlara ait olmayan boş yatak odasına girdiklerinde Nina, Brandon'ı lüks halının üzerine çekti ve onunla sevişti. Nazik ve yavaşça, hiç acele etmeden, kontrolü hiç bırakmadan ama şefkatle ve samimiyetle.

Bir yıl sonra Brandon çıkıp gidince Nina'nın dizlerinin üzerine çökeceği yer de işte tam o noktaydı.

* * *

Brandon, Wimbledon'dan galibiyetle dönmüştü. Sonraki hafta Bora-Bora'da Jay, Hud ve Kit'le önceden planlanmış bir tatilleri vardı. Nina gezi rehberini okuyordu.

Brandon'ın ön kapıdan girdiğini ve üst kata çıktığını duydu. Ama Brandon odalarına girdiğinde gülümsemiyordu.

"Üzgünüm, Nina," dedi. "Ama ben gidiyorum."

"Neden bahsediyorsun sen?" dedi Nina gülerek. Kitabı bırakıp ayağa kalktı, üzerinde bir tişört ve eski bir baksır vardı. "Nereye gidiyorsun? Daha yeni geldin."

"Başka biriyle tanıştım," dedi dolaba doğru ilerleyip birkaç tişörtünü kamp çantasına tıkıştırırken.

Nina ağzı beş karış açık ona baktı. Brandon odadan çıktı, alelacele merdiveni indi. Nina da peşinden gitti.

"Anlamıyorum," dedi sessizce. "Ne demek başkasıyla tanıştım?"

Brandon ona cevap vermek için dönmedi, yürümeye devam etti.

"Brandon!" dedi nihayet garaj yoluna vardıklarında. "Bana bak, lütfen."

"Bu konuyu başka bir zaman detaylı konuşuruz," dedi Brandon arabasına binerken. Sonra da çekip gitti.

Nina, Brandon'ın arabasının yola çıkışını izleyerek öylece dikildi. Kesik kesik solumaya başladı; az önce olanlar, az önce kendi gözleriyle gördükleri onu afallatmıştı. Panik dolu soluklarının arasında ikide bir, "Ne?" deyip duruyordu. "Ne?"

Toparlanmak için evin önündeki çıkıntıya oturdu. Kocasının

onu başka bir kadın için terk ettiğini ancak o zaman tam mânâsıyla idrak edebildi.

Farkına bile varmadan ağlamaya başladı, yanaklarını sildi ama gözyaşlarını durduramadı. Gözleri kıpkırmızı oldu ve şişti. Hiçliğe atılmış bir çıpa gibi olduğu yerde kalakaldı, oturduğu yerden kıpırdayamadı.

Güneş batmaya başlayana, kuşlar ağaçlarına dönene kadar ağladı. Kardeşlerine onun gittiğini söylemek zorunda kalacaktı. Hepsini Bora-Bora'ya götürme konusunda ne kadar heyecanlı olduğunu hatırlayınca utandı. Dışarıda Brandon'ın iç çamaşırıyla otururken üşüdü.

Ayağa kalktı ve gözlerini kuruladı. June'u düşündü sonra. Tüm bunları önceden de yaşamıştı tabii. Annesinin bunları yaşayışını izlemişti.

Aile tarihi tekerrür ediyor, diye düşündü Nina. Bir an için bundan kaçmaya çalışmanın bir anlamı olup olmadığını merak etti.

Belki de anne babalarımızın yaşamları içimize işlemiştir, belki de kader denen şey, onların hatalarını tekrarlama isteğidir. Belki de ne kadar denersek deneyelim damarlarımızda akan kandan kurtulamıyoruzdur.

Ya da.

Ya da belki doğduğumuz andan itibaren özgürüzdür. Belki de her şeyi kendimiz yapıyoruzdur.

Nina emin değildi.

Tek bildiği, hayatında olup biten onca şeyden sonra kendini ön verandada bir başına, güvenme cesareti gösterdiği bir adam tarafından terk edilmiş hâlde bulduğuydu.

İkinci Kısım

19:00-07:00

19:00

Saat yediyi vurdu ve Kit'in en iyi arkadaşı Vanessa de la Cruz ilk katılımcı olarak arabasını Nina'nın evinin önüne çekti. Vale ekibinden biri ânında yanına geldi ve kız araçtan indi.

Belden kemerli gök mavisi bir tişört, beyaz bir şort ve beyaz ayakkabılar giymişti. Saçlarını tepeye doğru taramış ve siyah göz kalemi çekmişti. Giyim kuşam fikrini tamamen geçen ayın *Los Angeles* dergisinin kapağında aynı şeyleri giymiş olan Heather Locklear'dan almıştı.

Tam da kapıda durduğu o âna, Heather Locklear'ın da partiye gelebileceğini idrak edene kadar çok iyi bir fikir gibiydi. Peki gelirse Vanessa ne yapacaktı?

Vale, Vanessa'nın anahtarları için elini uzattı.

"Aslında... kendim de park edebilirim," dedi. "Daha kolay olacaksa?"

"Benim işim bu," dedi adam anahtarları nazikçe ondan alırken.

Vanessa AMC Eagle'ının ondan uzaklaşmasını izledi. Rivaların artık zengin çocuklar olması ona hâlâ tuhaf geliyordu. Kit'le Rivaların evinde takılırken tasarruf yapmak için bütün ışıkları söndürdüklerini hatırlıyordu. Şimdiye Vanessa ayakkabılarının yeterince iyi olup olmadığından bile emin değildi. Gerçi hiçbiri, hele de Kit, fark etmez ya da umursamazdı.

Vanessa ön kapıya ilerledi ve elini tokmağa götürdü. Kaygısı iyice bastırıyordu. Her yıl bu partide Kit'le bir köşede takılıp şaka-

lar yapardı. Ama bu yıl Hud'ın dikkatini çekmek istiyordu. Belki de bu gece, Hud'ın onu nihayet *o şekilde* göreceği gece olurdu.

Parmaklarını kapıda gezdirdi ve zili çaldı.

Kapı açıldı ve işte Hud karşısındaydı. Vanessa, onun gün geçtikte daha da iyi göründüğünden kesinlikle emindi ve bu da onu daha da fena yapıyordu.

"Ah, hey, Vanessa," dedi Hud yüzünde bir tebessümle kapıyı biraz daha aralayarak. "Kit!" diye seslendi içeri doğru. "Vanessa geldi!"

Kit köşeden çıktı. "Hey!"

Kit'in kıyafetini görünce Vanessa'nın gözleri irileşti. Arkadaşının plaj dışında tenini bu kadar gösterdiğini hiç görmemişti. "Vay canına," dedi Vanessa. "Harika görünüyorsun."

Hud, Kit'in sırtına hafifçe vurdu, ardından mutfağa doğru ilerledi. Vanessa onun gidişini izledi, Hud her adımda ondan uzaklaşırken Vanessa'nın nabzı da yavaşladı.

"Cidden mi?" dedi Kit eğilip karnına bakarak. "Emin misin?"

Vanessa bakışlarını tekrar Kit'e çevirdi ve güldü. "Evet, seksi görünüyorsun."

"Peki, güzel," dedi Kit. "Sen de öyle."

Vanessa, Hud geri gelir mi diye etrafa bakınarak saçlarını kabartırken, "Teşekkürler," dedi.

Gece daha yeni başlıyordu.

Kapı zili yirmi saniyede bir çalmaya başladı. Nina, Kit'in aşağıda insanları karşıladığını duyabiliyordu.

Pencerelerden gökyüzünün kararmaya, alacakaranlıkta yıldızların parlamaya başladığını görebiliyordu.

"Lütfen, Nina," dedi Brandon. "Bir şeylere kapıldım. Kendi... ihtiyacım olan... Bilmiyorum. Zor zamanlar yaşıyordum ve bunu olabilecek en kötü şekilde karşıladım. Ama... Tanrım, son birkaç aydır yaptıklarım beni öyle dehşete düşürüyor ki. Aynaya bakınca kendimi tanıyamıyorum, gerçekten. Daha önce hiç bu kadar feci çuvallamamıştım. Ama düzeltmek için her şeyi yapacağım. Her şeyi. Seni seviyorum. Lütfen, Nina," dedi yatak odalarında dikilirken. "Bana bir şans daha ver. Benim kötü bir adam olmadığımı biliyorsun. Biliyorsun bunu. Beni tanıyorsun. Bu kadar aptalca bir şey yaptıysam cidden kafayı yemiş olmam gerektiğini, kendimde olmadığımı biliyorsun."

Brandon dizlerinin üzerine çöktü ve Nina'nın parmaklarını öpmeye başladı. Nina'nın elleri buz gibiydi, Brandon'inkilerse sıcak. "Yüzünü özledim," dedi ona bakarak. Gözleri donuklaştı, sesi çatladı. "Saçının kokusunu da. Her sabah ve her akşam yanı başında dişlerimi fırçalamayı özledim. Lavaboda, en doğal hâlinle pijamalarının içinde yanımda duruşunu özledim. Bazen bütün yüzünle gülüşünü," dedi. "Ben sensiz yaşayamam."

"Ne söylememi istiyorsun, bilmiyorum," dedi Nina.

"Bana bir şans daha vereceğini söyle."

Nina yere baktı, tavana baktı, yatak örtüsüne ve dolap kapaklarına baktı. Onun yüzü dışında her yere, onun gözleri dışında her şeye baktı.

"Benimle gel," dedi Brandon, onun elini tutarak. "Ciddi oldu-

ğumu anlamayı hak ediyorsun." Onu yatak odasından dışarı, koridora doğru çekiştirmeye başladı.

"Brandon, ne yapıyorsun?" diye sordu Nina, sürüklenmemek için onunla birlikte koşar adım ilerlerken.

Brandon onu insanların holde ve oturma odasında toplanmaya başladığı alt kata götürdü. Nina, kapıdan giren Tuesday Hendricks'le göz göze geldi.

"Brandon," diye fısıldadı. "Beni utandırıyorsun."

"Millet!" diye seslendi Brandon. Sesi yeni çalınmaya başlayan müziği bastırdı. "Size bir duyurum var."

Hud da dahil herkesin başı o tarafa döndü. Olimpik bir voleybolcuya en yakın banyonun yerini gösteriyordu o sırada. Nina, Jay'i ya da Kit'i göremedi ama herkesin gözlerini üzerinde hissedebiliyordu.

"Aranızda gazeteleri okumuş olan varsa son zamanlarda sıçıp batırdığımı biliyorsunuzdur. Ne kadar şanslı olduğumu unuttuğumu. O kadar da iyi bir adam gibi davranmadığımı."

"Moronluk ettin, dostum!" diye seslendi kalabalıktan biri. Herkes güldü ve Nina buharlaşıp yok olmak istedi.

Brandon ona döndü. "Buraya sana herkesin önünde şunu söylemeye geldim, Nina: Seni seviyorum. Ve sana ihtiyacım var. Sen gezegendeki en güzel, en nazik, en muhteşem kadınsın. Buraya, herkesin önünde sensiz bir hiç olduğumu açıklamaya geldim."

Nina istemsizce gülümser gibi oldu. Nereye bakacağını ya da ne diyeceğini bilemiyordu.

Brandon bir dizinin üzerine çöktü. "Nina Riva, beni tekrar kabul eder misin?"

Birileri ıslık çaldı. Nina kim olduğunu görememişti ama komşusu Carlos Estevez olabileceğini tahmin etti. Kalabalık alkışlamaya başladı. Birileri tezahürata girişti. "Kabul et!"

Nina odanın üzerine üzerine geldiğini, giderek küçüldüğünü hissediyordu.

"Kabul et! Kabul et! Kabul et!"

tg:kaktusunx

Sesi bir anda o kadar kısık çıktı ki Nina kendi sesi olduğundan bile emin olamadı. Herkesin ona bakmayı kesmesini umarak, "Tamam," dedi hafif bir baş eğişle. "Tamam."

Brandon onu kollarına alıp öptü. Herkes sevinçle tezahürat yaptı.

Kit mutfaktaki kargaşanın arasında kendine bir yol açtı ve Brandon'ın orada, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Nina'yı kollarında tuttuğunu gördü. Büyük bir zafer kazanmış gibi görünüyordu.

Kit dönüp müzik setinin yanına gelmiş olan Jay'e, sonra da hâlâ kapının orada duran Hud'a baktı. Neler olduğunu anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. Kit'in yüzü ekşidi.

Nina tam o sırada Kit'e baktı ve onun gözünden her şeyin nasıl göründüğünü fark etti. Bakışlarını kaçırdı.

20:00

Tuesday Hendricks'in üzerinde siyah, bol bir keten pantolon, siyah askılar, beyaz bir tişört vardı ve uzun kahverengi saçlarına gri bir melon şapka takmıştı. Zinde ama hafiften solgun görünüyordu. Makyaj namına bir tek hafif bir rimel çekmişti.

Elleri aşırı geniş ceplerinde arka bahçeye yürüdü. O ceplerin içinde dört ot, iki esrarlı puro ve bir cigaralık vardı.

Açık havaya çıkar çıkmaz cigaralığı çıkarıp yaktı. Bir nefes çekti, dumanı ciğerlerinde bir süre tuttu ve sonra bıraktı.

Ona bakan insanlara gülümsedi ve hepsinin sohbetlerine geri dönmesini umarak başıyla selam verdi.

"Tues, selam." Tuesday döndüğünde son rol arkadaşı Rafael Lopez'in yanına gelerek ona bir bira uzattığını gördü. Buraya Rafael'le gelmemişti, onu aradığı da yoktu. Ama varlığını dert de etmiyordu. Adam, devam eden film çekimlerindeki sevişme sahnelerinde şimdiye kadar dilini ağzının içinde tutmuş ve sete çağırıldıklarında onu hiç bekletmemişti. Ayrıca o yanında dururken belki insanlar pek araya girmemeye çalışırdı.

Buraya sosyalleşmek için gelmemişti. Sadece yüzünü göstermek için buradaydı. Herkes o büyük skandaldan sonra kaçmadığını, yaptığı şeyden utanmadığını görsün diye. Utanmıyordu. Utanması gereken Bridger'dı. Ama adamda utanma diye bir şey yoktu ki.

"Gelmezsin sanıyordum," dedi Rafael.

"Göz önünden kaybolan kadın olmak istemedim."

Rafel elini uzatarak cigaralığı istedi. Tuesday elindekini uzattı. En iyi otlar hep onda olurdu. Ama sadece Hollywood'da bilinirdi bu. Halkın karşısında bütünüyle masum, sevimli ve *tyk*, enerjik olması gerekiyordu.

Eh, Bridger'la tanışana kadar insanlar da onu böyle görüyordu zaten. Şimdiyse damadı sunakta terk eden kız olmuştu.

"İkiniz tam bir yıl önce tanışmıştınız, değil mi?" diye sordu Rafael.

Tuesday başıyla onayladı. "Bu partide. Tam da bu gece. Bir yıl önce."

Rafael bir fırt çekti. Tuesday bir pop yıldızıyla MTV VJ'inin barbekünün başında takılmalarını ve ilerleyen saatlerde birbirlerini becermeyecekmiş gibi davranmalarını izledi. Ama onların yattığını herkes biliyordu zaten. Tuesday bunu düşününce güldü. Bütün bu kasaba, yatıyormuş gibi davranıp aslında yatmayan ve yatmıyormuş gibi davranıp aslında yatan insanlarla doluydu.

"Kendi cehennemimin yıl dönümü denebilir," diye ekledi.

Rafael ona kaşlarını çatarak baktı. "Bütün dünya o herifin bir aziz olduğunu sanıyor."

"Bütün dünya benim talihsiz bir astronot olan babasının aya gitmeden önceki hâlini ziyaret edebilmek için bir zaman makinesi icat eden bir kız olduğumu sanıyor."

Rafael güldü. "Bu senin suçun. Bir dahaki sefere bu kadar ikna edici olup on altı yaşında Oscar kazanma."

"On yedi," dedi Tuesday.

Rafael bir kaşını kaldırarak ona baktı. Tuesday partinin kalabalıklaşmasını izledi. İnsanlara gülümsedi. Cigaralığını tüttürdü. Saatine baktı. Kendi kendine bir saat kadar kalacağını söylemişti. Böylece herkes onun Bridger'la karşılaşmaktan korkmadığını anlayacaktı.

Yirmi dakika daha. Sonra gidebilirdi.

Ama o sırada arkada bir şamata koptuğunu duydu. Ardından

Bridger'ın gürleyen aksiyon filmi sesini duydu. O ses sahteydi. Gerçek sesi daha tizdi ve genizden geliyordu. Tuesday bunu biliyordu çünkü adam uykusunda konuştuğunda gerçek sesi çıkıyordu. Ama Bridger onunlayken bile, ikisi kanepede dışarıdan söyledikleri yemekleri baş başa yerken bile hep o sahte sesiyle konuşurdu.

"Hey, dostum, nasıl gidiyor?" dedi Bridger kapıdaki birine.

Tuesday onun artık hemen hemen bir metre ilerisinde olduğunu hissedebiliyordu. Arkasına bakmak istemediğinden Rafael'e döndü. "Arkamdan geliyor, değil mi?" Nabzı hızlanmaya başladı. Sorun da buydu: İnsanların düşünmesini istediği şey aslında doğru değildi. Onun yüzünü görmeye *korkuyordu*.

Adamın Tuesday onu yaralamış gibi davranmasını izlemeye katlanabileceğini sanmıyordu. O ışıltılı zavallı ben rutinine bir dakika daha katlanamayacaktı. Kurban rolünü oynarken öyle iyi bir performans sergiliyordu ki Tuesday'in sinirini bozuyordu.

Evet, düğün günlerinde adamı terk etmişti. Ve evet, bu işi daha iyi bir biçimde halledebilirdi. Ve evet, ona içten bir özür borçluydu.

Ki dilemişti de. Damadın odasında, gelinlikler içindeyken, birlikte dışarı çıkmaları gereken andan on dakika önce.

"Bence bunu yanlış sebeplerle yapıyoruz," demişti.

Adamsa, "Deliler gibi âşık olmamız falan gerekmiyor," demişti. "Biz birbirimizi tamamlıyoruz. Herkes bize bayılıyor. Hem ben de seni seviyorum. Bence sen neslimizin en müthiş kadın oyuncususun."

"Bridge," demişti Tuesday. "Ben hayatımın aşkıyla evlenmek istiyorum. Ruh eşim olduğunu hissedeceğim kişiyi beklemek istiyorum."

"Hadi ama. Gerçek hayatla filmler arasındaki farkı en iyi sen bilirsin," demişti Bridger.

Tuesday onun ellerini bırakmış, gelinliğini çıkarmaya başlamıştı. "Bunu yapamam. Üzgünüm. Seninle evlenemem. Yapabilirim sandım. Galiba dergi kapaklarında olmak istedim ama... bunu yapamam."

"Tuesday gelinliğini geri giy, gösteri on dakikaya başlıyor."

Tuesday başını iki yana sallamıştı. "Hayır. Üzgünüm."

En ön sırada onu bekleyen annesiyle babasına işaret etmeleri için asistanını göndermişti. Üçü birlikte onu arabaya götürmüş ve basıp gitmişlerdi.

Bridger'sa şapele çıkmış ve Tuesday'in her an gelmesini bekliyormuş gibi yapmıştı. Sunakta ağlamaya başlamış, sonra da hikâyeyi *Now This*'e satmıştı.

Tüm bunlar dört ay önce yaşanmıştı. Tuesday o günden beri Bridger'ı görmemişti.

Şimdi yaklaştığını duyunca, bu gece de görmek istemediğine karar verdi.

"Raf, Tanrım bana yardım et, bunu yapamam," dedi ve tekrar koşmaya başladı. Bu kez tenis kortlarına doğru koşuyordu. Ama kapıya vardığında yalnız olmadığını fark etti. Rafael de onunla birlikte koşmuştu.

"Çabuk!" dedi Rafael, kapıyı iterek açarken. "O şerefsiz bizi görmeden!"

Tuesday içeri daldı ve Rafael de peşinden girdi, ardından kapıyı kilitledi. İkisi birden gülüyorlardı.

Birdenbire Malibu sahilinde, Brandon Randall'ın tenis kortunda, gökteki binlerce yıldızın altında baş başa kalmışlardı.

Tuesday ceplerini boşaltarak Rafael'e getirdiği otları gösterdi. Rafael de başını hafifçe sallayarak kendi ceplerini boşalttı. Metakalon ve LSD.

Tuesday pis bir sırıtışla, "Sanırım yapmamız gereken 'Sadece Hayır De'mek," dedi.

"Ne istersen de," dedi Rafael. "Ama sonra dağıtalım."

Tuesday'in gecesi birden o kadar da kötü değilmiş gibi görünmeye başladı.

Parti hareketliydi.

Kimsenin saydığı yoktu ama resmî oturma odasında Hud dahil yirmi yedi kişi vardı. Mutfağın oralarda takılanların sayısı Kit dahil yirmiydi ve arka bahçede de Jay dahil otuz iki kişi vardı. Salon, yemek odası ve çalışma odası tarafında dolaşıp duran çiftler ve küçük gruplar da vardı.

Evdeki beş banyoda toplam yedi kişi vardı. İkisi işiyor, üçü kokain çekiyor, ikisi de sevişiyordu.

Jay havuzun başında Ventura County'den birkaç sörf arkadaşıyla sohbet ederken iyi vakit geçiriyormuş gibi yapıyordu. Sonra oturma odasında iki dizi oyuncusuyla sohbet ederken güzel zaman geçiriyormuş gibi yaptı, sonra da partinin hemen her yerinde kimi bulursa onunla konuşurken güzel zaman geçiriyormuş gibi davrandı. Ama aslında sadece iki şey yapıyordu: kapıyı gözlemek ve saatine bakıp durmak.

Lara ne zaman gelecekti?

Jay, Lara'nın dahil olmadığı başka bir grubun daha eve girişini izledi. Hayal kırıklığına uğradı ve üst kata çıkıp işemeye karar verdi.

O yüzden de Ashley'nin ön kapıdan girişini görmedi. Eski kız arkadaşının belli ki Hud'ı bulma niyetiyle etrafa bakınışını görmedi. Hud'ı evin en arka kısmında Wyatt Stone ve Breeze'in diğer grup üyeleriyle konuşurken bulduğunu görmedi.

Böylece Ashley partiye onun için geldiği adam dışında kimse tarafından fark edilmeden insanların arasına karıştı.

Hud bakışlarını sohbet ettiği adamlardan ayırdı ve durumun karmaşasına rağmen Ashley'yi görür görmez keyifle gülümsedi. "Gelmişsin," dedi, Ashley ona doğru gelirken.

Kızın üzerinde fuşya rengi dar bir elbise ve kolları kıvrılmış büyük beden bir spor ceket vardı. Sarı saçlarını yana doğru atmış, bir tarafını taraklı tokayla tutturmuştu. Uzun küpeleri ışık değdikçe parıldıyordu.

"Geldim," dedi, sonra Hud'ı hafifçe kucakladı.

"Fikrini değiştiren ne oldu?" diye sordu Hud.

"Kendimi aptal gibi hissettim," dedi Ashley, hafif bir tebessümle. "Güzel bir şeyi sakladığım için."

Hud göğsünün sıkıştığını hissetti. Her şeyi batırdığını söylemeliydi ona. Birazdan söyleyecekti.

Sadece o an değil.

* * *

Nina oturma odasında Bridger Miller'la konuşan Brandon'ın yanında duruyordu.

"Yani her ne kadar çıplak elle on metrelik bir binaya tırmanıyormuşum gibi *görünse de*," dedi Bridger, "aslında iki metreye falan tırmanıyordum." İkisini birden işaret etti. "Ama iyiydi, değil mi?"

"Kesinlikle muhteşemdi," dedi Brandon.

Nina her ne kadar Bridger'a karşı özel bir hayranlık beslemese de *Race Against Time*'ı izlemişti ve bahsettiği sahne gerçekten de muhteşemdi.

Bridger, Brandon'a sonraki yılın Olimpiyatlarıyla ilgili bir şeyler sorarken Nina dikkatini kapıya çevirdi. Eve giren insanlar vardı; kapı birilerinin yakınlarda bulduğu bir taşla açık tutuluyordu.

İnsanların kocaman gülümsemeler ve uzanan kollarla selamlaşmasını izledi. "Hey, buradasın!" "Gelmişsin!" ve "Nasıl gidiyor?"lar havada uçuşuyordu.

Nina, mor jarse elbiseli genç bir kızın içeri girdiğini gördü. Dalgın görünüyordu. Nina kızın kimi tanıdığını, partiyi nereden duyduğunu merak etti. Kız tuhaf adımlarla oturma odasına doğru ilerlerken adamın biri Brandon'la Nina'nın yanına gelerek, "Ben siz boşandınız sanıyordum," dedi.

Nina bazı insanların sorununun ne olduğunu merak etti. Nasıl olurdu da her düşüncelerini yüksek sesle dile getirmenin uygun olduğunu düşünebilirlerdi?

Brandon adama, "Her duyduğuna inanma," dedi ve sonra göz kırptı.

Nina'nın menajeri Chris Travertine kapıdan girdi ve onu Brandon'ın yanında gördü. Kruvaze ceketli mavi bir takımın içine tişört giymiş, ceketinin kollarını altın Rolex'ini gösterecek kadar sıyırmıştı. Nina'ya gülümseyerek yanına geldi, yanağına bir öpücük kondurdu.

"Barıştınız mı?" diye fısıldadı Nina'nın kulağına. "Fena bir hamle değil."

Nina elinden geldiğince sırıttı. "Gelebilmene sevindim."

Chris elini Nina'nın beline koydu. Bir kez daha kulağına eğildi ve "Senin için her zaman gelirim, bebeğim. Her zaman. Mesajımı aldın mı?"

Nina üfleyerek nefes verdi. "*Playboy*'la ilgili olan mı?"

Chris bir kaşını kaldırdı. "Bence iyi iş."

Nina kibarca gülümsedi.

"Düşünmeye devam et," dedi Chris. "İçimden bir ses parayı görünce fikrin değişecek diyor." İçten bir göz kırpışla ve parmaklarıyla onu işaret ederek dönüp bira almaya gitti.

Bir tepsi beyaz şarap kadehiyle kokteyl garsonlarından biri geldi. Brandon bir kadeh alıp havaya kaldırdı. "Hey, millet, inanılmaz karım Nina için kadeh kaldırmak istiyorum. Bir parti nasıl yapılır çok iyi biliyor, öyle değil mi?"

İlk gelenler kalabalığı kadehlerini kaldırdı ve sevinçle haykırdı.

"Son olarak diyorum ki eğlenin, dağıtın ve eşyalarımı kırmayın!"

21:00

Ricky Esposito –Pepperdine'daki fotoğraf stüdyosuna bakan çocuk– mutfakta peynir ve kraker yiyordu. Kit'in dört kez oradan geçtiğini görmüş ve her seferinde de kendini onun karın kaslarına bakmaktan alamamıştı.

Ricky şimdiye kadar Kit'le hiç konuşmadığı ve Kit'in onun varlığından bile haberi olmadığına neredeyse emin olduğu hâlde hemen hemen üç yıldır ondan hoşlanıyordu. Ama bütün hayatınızı aynı kasabada geçirdiyseniz, insanları fark edersiniz. Rivalarınsa herkes farkındaydı, hep.

Ricky bazen Riva Deniz Ürünleri'ne gider ve istiridye kızartması, büyük boy kola ve patates kızartması siparişi verirdi. Otoparkın yanındaki ahşap bankalardan birine otururdu. Kit Riva'yı görmeyi umardı.

Ricky'nin hayatında gördüğü en çekici insandı o.

Güzel olmak için hiçbir şey yapmak zorunda olmamasını seviyordu. Bedeninin öyle katı, öyle güçlü olmasını seviyordu. Örümcekleri öldürsün diye bir erkeğe ihtiyaç duymayacak türden bir kız olduğunu hayal ediyordu ve bu hoşuna gidiyordu çünkü dürüst olmak gerekirse Ricky örümceklerden korkuyordu.

Arada Kit'i Surfrider Kumsalı'nda sörf yaparken görürdü. İskeleye gidip bir banka oturmayı ve balıkçıları izlemeyi severdi. Ama ne zaman suda olsa Kit'i mutlaka fark ederdi. Ricky'nin hoşuna giden bir cesaret vardı onda. Dalgalara karşı agresifti, diğer

insanları asla bekletmezdi. Ricky hep böyle bir kadınla evlenmeyi hayal etmişti. Annesi de böyle biriydi.

Sadece Kit'le konuşacak cesareti bulması gerekiyordu.

Nina, Brandon'dan uzaklaşmıştı ve ön kapının orada bir grup podyum modeliyle konuşuyordu. Eteğini kimin tasarladığı, hangi göz kalemini kullandığı gibi sorular sorup duruyorlardı.

"Mesela cildin için ne yapıyorsun? Acayip... ışıl ışıl," dedi en uzun ve en cılızları. Mavi gözlü ve esmerdi; Nina, kızın ikide bir bahsini açıp durmasından onun geçen sene McLaren ve Westwood'un sonbahar defilesinde yer aldığını anlamıştı.

"Ah, teşekkür ederim," dedi Nina nazikçe.

"Peki kazayakların için ne yapıyorsun?" dedi tatlı görünümlü olan kadın.

"Kazayakları için mi ne yapıyorum?" diye sordu Nina.

"Ne bileyim, önlemek için."

"Ha, işte arada sörf yaparken sadece çinko. Bir de nemlendirici," dedi Nina.

"La Mer mi?" diye sordu uzun olanı.

"Bana ne sorduğunu hiç anlamadım," dedi Nina.

"La Mer," dedi tatlı görünümlü olan. "Crème de la Mer. Nemlendirici."

"Noxzema kullanıyorum sadece," dedi Nina.

Uzun boylu kadın, tatlı olana baktı ve bir süre öyle bakıştılar. Nina bir kez daha sık sık kapıldığı o pek de iyi bir model olmadığı hissine kapıldı.

Biri ona seslenmiş gibi gruptan uzaklaştı. Partide dolaşmaya devam etti.

Brandon oturma odasının ilgi odağı olmuştu, şöminenin üzerinde asılı duran Lichtenstein'ın etrafında toplanmış bir grup fotoğrafçı ve sanatçıyla konuşuyordu.

Nina uzaktan Brandon'ı izledi, ellerinin hızla hareket edişini,

herkesin dikkat kesilişini izledi. Bir kadeh şaraba ihtiyacı olduğuna karar verdi ve mutfağa doğru ilerledi.

Geçerken oturma odasındaki kanepede oturmuş bira içen Venice'ten sörfçülere el salladı. Girişteki sehpanın üzerinden kokain çekmiyormuş gibi davranan üç aktöre gülümsedi. Misafir banyosunun önünde *Dynasty*'den bahseden dört kadına selam verdi.

Nina mutfakta hazırlanmış olan şarap barına ulaşamadan bir kokteyl garsonu merlotlarla dolu bir tepsiyle yanına geldi. Nina kadına gülümseyerek bir kadeh aldı.

"Söylememde bir sakınca yoksa çok güzel bir eviniz var," dedi garson. Kızıl saçlı ve yeşil gözlüydü. Nina onun gülümsemesini sevmişti.

"Teşekkürler," dedi. "Kocam seçmişti."

Sonra garson yürümeye devam etti ve Nina da olduğu yerde kaldı, insanlar öylece etrafından geçiyordu.

Oyuncular, modeller, müzisyenler. Sörfçüler, kaykaycılar, voleybolcular. Menajerler ve yöneticiler. Geliştirme asistanları. Yazarlar, yönetmenler, yapımcılar. Herkesin bayıldığı o aptal filmdeki şu iki denyo komedyen. *Dallas* oyuncu kadrosunun yarısı. Lakers'tan üç kişi. Saat daha dokuzdu ve Nina'ya dünyadaki herkes onun evindeymiş gibi geliyordu.

Gözlerini kapatarak elindeki şarabı yavaşça yudumladı, tadına varırmış gibi içine nefes verdi. *Yatak odama gidip saklanabilir miyim?*

DJ birden "1999" çalmaya başladı ve bu da Nina'nın içinde bir şeyler kıpırdattı. Prince'in sesi, ritim. Bu şarkı, tam da bu anda... Nina dünyayı –bütün insanları, *Brandon*'ı– arkasında bırakıp birkaç saniyeliğine eğlenebilirmiş gibi hissetti.

Dans etmeye başlayan konuklara katılmak için bahçesindeki çimlik alana ilerledi.

"Pekâlâ! Nina! Kop bakalım," diye seslendi hareketli bedenler yığınından bir kadın. Nina başını kaldırıp bakınca restorandan Wendy'yi gördü.

"Gelmişsin," dedi Nina gülümseyerek. Poposunu iki yana sallamaya, omuzlarını oynatmaya başladı. Pek dansa düşkün biri değildi ama şarkıyı sevdiğinizde bunun bir önemi olmuyordu.

"Seni böyle görmek çok hoş," dedi Wendy. O, Nina'dan çok daha iyi, çok daha şehvetli bir dansçıydı. Nina, böyle hiç düşünmeden havaya sıçrama özgürlüğüne hayret etti.

"Beni nasıl görmek?" diye seslendi müziğin üzerinden.

"Ne bileyim, hafiflemiş gibisin sanki. Kaygısız?"

Nina, acaba herkes içten içe onun baston yutmuş gibi gergin olduğunu mu düşünüyor diye merak etti. Sonra belki de öyledir diye düşündü.

"Prince çalıyor," dedi Nina. "Bu şarkıyı benim için yapmış."

"Ah, herkes için yapmış," dedi Wendy.

Nina, ateş çukurunun başında Hud'ı görüp seslendi, el sallamaya çalıştı ama Hud bir kadınla konuşuyordu. Nina daha dikkatli baktı. Kardeşi kiminle flört ediyordu?

Ashley'ydi. Hud, Ashley'yle konuşuyordu.

Onu beceriyor.

O kadar açıktı ki bu. Birbirlerine öyle yakın duruşları, bedenlerinin birbirine değişinde hiçbir tedirginlik emaresi olmayışı. İki insanın birbirlerinin tenine değerken tamamen rahat hissettiği açıkça görülebilirdi. Bakan herkesin görebileceği kadar açıktı.

Onlarda da tam olarak bu vardı: Aralarında elektriklenen bir tür huzur.

Nina daha o an Jay'in bunu hoş karşılamayacağını anladı. Jay'de bu darbeyi kolaylıkla karşılayacak o cömert özgüven yoktu. Nina, gecenin nasıl sonlanabileceğini düşünürken felaketin yaklaştığını hisseder gibi oldu. Çatışma, kargaşa.

Nina, bu gecenin iyi bitmeyeceğini ta iliklerinde hissedebiliyordu.

Jay onu gördüğünde merdivenden iniyordu.

İşte oradaydı. Lara. Onun Lara'sı. Tabii bir insan bir diğerine ait olabiliyorsa.

Kapıda Chad'in yanında duruyordu, üzerinde düz beyaz bir tişört vardı, siyah bir mini eteğin içine sokulmuştu. Aşırı uzun görünüyordu, tamamen bacaktan oluşuyordu sanki. Jay'in tek düşünebildiği ellerini onun ayak bileklerinden kıçına kadar götürmenin ne kadar da pürüzsüz bir yolculuk olacağı, ne kadar zamanını alacağıydı.

Aklını başına toplayıp soğukkanlılığını koruyarak Lara'ya doğru yürüdü. "Gelmişsiniz," dedi. "Ne içersiniz?"

"Neden bara ben gitmiyorum?" dedi Chad. "Siz burada bekleyin."

Lara sodalı beyaz şarap istedi. Jay de Chad'den ona bir tane daha viski-kola getirmesini rica etti, ardından Chad gitti.

Jay, Lara'ya, o devasa gözlerine ve incecik dudaklarına baktı. Ablasının evinde o an neredeyse iki yüz kadar insan olduğu hâlde sanki ikisi yalnızmış gibi hissetti. Diğerleri kimin umurundaydı ki? Müzik, insanlar ve gürültü kimin umurundaydı?

Jay, Lara'yı kendine doğru çekti. "Seni öpeceğim," dedi.

"Peki," dedi Lara. "Öp o zaman."

Jay eğildi ve dudaklarını onunkilere değdirdi. Lara'nın dudaklarında nane, Jay'in dudaklarında viski tadı vardı.

Jay onun elini tuttu ve kafasının içinde bir vızıltı hissetti. İçkidendi. Biliyordu. Ama aynı zamanda insanın kendini rüzgâra bırakmasının da etkisi vardı. Düşmek öyle güzel bir hisri ki...

Vanessa pencereden bahçeyi, sarışın bir kadınla konuşan Hud'ı izliyordu. "Hud'ın konuştuğu kim?" diye sordu olabildiğince sıradan görünmeye çalışarak. "Yani bir önemi olduğundan değil de..."

"Bilmem," dedi Kit. Kafası karışıktı. Şu Ricky denen çocuk ona bakıp duruyordu. Bütün gece ona bakan birkaç adam vardı. Seth ona tekrar gülümsemişti, Kumdankale'deki şu Chad denen çocuk da ona bakıyordu. Böyle giyinince, girdiği odalarda ona nasıl yer açıldığını görebiliyordu.

Bu konuda nasıl hissettiğini çözmeye çalışıyordu hâlâ. Emin olduğu tek bir şey varsa o da Seth ya da Chad'le bir sohbete girişmek istemediğiydi. İkisi de fazlasıyla... havalı görünüyordu, sanki ondan vermeye hazır olmadığı bir şey beklerlermiş gibi.

Vanessa pencereden Hud'ın konuştuğu kadına gülümseyişini ve boynuna, kulağının hemen arkasına bir öpücük konduruşunu izlemeye devam etti. Kadın gözlerini kapadı, ardından şefkatle Hud'ın yüzüne dokundu.

Vanessa'nın kalbi sızladı.

"Şuradaki adamı görüyor musun?" dedi Kit. "Sanırım abimin arkadaşı. Ricky mi ne?"

Vanessa kafasını dağıtmaya çalışarak, morali bozulmamış gibi davranarak Kit'in işaret ettiği yere baktı. "Hey, vay canına, peki, o çocuk seni kesiyor," dedi Vanessa.

"Gözünü dikip bakma!" dedi Kit, Vanessa'nın susmasını umarak.

"Tatlıymış," dedi Vanessa. Ama söyleyiş tarzına bakılırsa nitelikli bir tatlılıktan bahsettiği açıktı.

Vanessa, Hud'a kaçamak bir bakış daha attı. Sanki kimse onları göremezmiş gibi gizlice birbirlerinin elleriyle oynuyorlardı.

Vanessa daha fazla bakmaya dayanamayarak gözlerini kapadı. Cidden, bu gece ne olacağını sanmıştı ki? Hud'ın bir anda ona âşık olacağını mı? Ne saçma. Kesinlikle ve baştan sona saçmalık. Ağlayacak gibi oldu.

"Onunla konuşsam mı?" diye sordu Kit. "Ne bileyim işte o gelirse falan?"

"Hı?" dedi Vanessa tekrar Kit'e dönüp dikkatini vermeye çalışarak. "Evet, kesinlikle konuş." *Bu yüzden ağlamayacağım,* diye düşündü Vanessa gözyaşlarını bastırmaya çalışırken. Başka biriyle tanışmalıydı. Bunca yıldır onu doğru düzgün fark etmemiş biri için yas tutarak oturup kalmayacaktı. Ne tür bir kadın olduğunu o da yeni yeni öğreniyordu ama böyle bir şey yapmayacak türden bir kadın olmak istediğine karar verdi. Bütün dikkatini Kit'e çevirdi. "Hatta sen yanına gidip muhabbet açmalısın."

Kit kırmızı bardağından suyunu yudumladı. Şimdiye kadar bir damla bile alkol almamış, bir kez olsun esrar içmemişti. Niyeti de yoktu. Bardağı ağzından çekti ve Ricky'ye doğru baktı. Pencerenin kenarında oyalanışını, dışarı bakıyormuş gibi yapışını ama aslında hiçbir yere bakmayışını izledi. Partinin ortasında tamamen yalnız olmak onu rahatsız etmişe benzemiyordu.

Bu çocukta bir şeyler vardı.

Kit'in öpeceği kişi oydu.

22:00

Seth Whittles elinde bir bira şişesiyle havuzun kenarında durmuş Hud ve Ashley'yle konuşuyordu.

Seth'in kotu manşetli, yüksek bilekli Chuck Taylorları yeniydi. Saçları bol miktarda köpükle kafasına yapıştırılmıştı.

"Jay'le Hawaii'ye ne zaman gidiyorsunuz?" diye sordu Seth.

"Yakında, dostum," diye yanıtladı Hud. "Jay'in üç etkinliğe de gireceğini umuyorum."

"Muhtemelen bir kapak daha kapacaksınız," dedi Seth.

"Göreceğiz," dedi Hud. "Umarım olur."

"Kapacaksınız," diye cesaretlendirdi Ashley. "Kapacağınıza eminim."

"Kesinlikle," dedi Seth. Ama sonra Ashley'nin orada olmasının tuhaf olduğunu fark etti. Jay'le daha yeni ayrılmamışlar mıydı?

Ashley, Seth'in onu değerlendirdiğini fark etti. Hud da bunun farkındaydı.

"Ben gidip bir bira daha alacağım," dedi Hud. "Bir şey isteyen var mı?"

"Ben de seninle geleyim," dedi Ashley, sanki bu fikir o anda aklına gelmiş gibi.

İkisi, aynı yöne ilerlemeleri tamamen tesadüfmüş gibi davranarak uzaklaştılar.

Şimdi tek başına kalmış olan Seth birasını beceriksizce yudumladı ve konuşacak başka birilerini aradı. Tanıdık birilerini

bulmak için insanları taradı, gördüğü bütün tatlı kızlarla göz teması kurmaya çalıştı.

Her partide, her barda, her plajda kalbi ardına kadar açık Doğru Kişi'yi arardı. Ruh eşini, diğer yarısını. Hayatının aşkını.

Ama hiç bulamamıştı. Hep onun hoş bir adam olduğunu düşünen ama onunla ilgilenmeyen ya da ancak daha iyisini bulana kadar ilgi gösteren kadınlarla karşılaşmıştı. Ama aradığı şeyi hiç bulamamıştı: Gerçek aşk.

Ve ne yazık ki bu parti de farklı değildi.

Öğleden sonraları boş olduğunda gizli gizli izlediği *General Hospital*'dan tanıdığı bir kızla göz göze gelmeye çalıştı. Bu yaz dizi yi daha çok izliyordu çünkü Luke, Port Charles'a geri dönmüştü.

Seth, o kadını dizide her gördüğünde muhteşem olduğunu düşünürdü. Şimdiyse buradaydı işte, barbekünün yanında sigara içiyordu.

Kadın ona doğru bakınca Seth gülümsedi.

Kadın ona selam vermeden sigarasından bir fırt çekti ve tekrar arkadaşlarına döndü.

Keşke Seth garaj yoluna gidebilseydi. Mükemmel eşi tam dışarıda duruyordu.

Kadın, ön verandanın ilk basamağında bir grup kadınla Lionel Richie'nin pisliğin teki olup olmadığını tartışıyordu. O, öyle olmadığını iddia ediyordu.

Adı Eliza Nakamura'ydı. Kemerli bir tulum ve yüksek topuklular giymişti. Babası Japon, annesi İsveçliydi. Geffen Company'de geliştirme yöneticisiydi. İnsanların ona Şirket Kızı demesinden nefret ediyordu.

Her sabah kalkıp tek parça streç mayo, tayt ve tozluk giyiyor ardından 05:45'te aerobik dersi için spor salonuna gidiyordu. Sonrasında duş alıyor, saçlarını köpükleyip kurutuyor, kâküllerini düzeltiyor, hepsini saç spreyiyle şekillendiriyor, sonra da ten rengi çorabını ve şık takım elbiselerinden birini giyiyordu. Vücudunu her seferinde ikiye katlıyordu.

Sonra beyaz, üstü açılır arabasına biniyor, 101'deki sıkışık trafiğe giriyordu.

İşyerinde spekülatif senaryoları okuyup iyi olanları patronlarına öneriyordu. Yazarlara geri bildirimlerde bulunuyordu. Öğle yemeklerini Spago ya da Ivy'de menajerler ya da yönetmenlerle yiyordu. Hafta içi her akşam diğer yöneticilerle Tamashiro gibi yerlerde bir şeyler içmek için plan yapıyordu. Topladığı bütün kartvizitleri bir Rolodex'e* diziyordu. Günün birinde bir stüdyo yönetmek istiyordu. Bu işte iyi olacağından emindi. Hiçbir şeyin onu hedefinden saptırmasına izin vermemesi gerektiğini biliyordu.

Patronu elini eteğinin üzerinden kaydırdığında gülümsedi ve uzaklaştı. Bir yapımcı su sebiline kadar peşinden gelince elinden geldiğince gülerek geçiştirdi.

Hafta sonları kız arkadaşlarıyla takılıyor ve Sunset Strip'te bir bar –Roxy, Rainbow, beki Motley House'taki parti– buluyor ve gecenin geç saatlerine kadar hangi gözü sürmeli metal rockçıyı bulursa onunla yiyişiyordu.

Eliza ille de aşk aramıyordu. Aklında başka şeyler vardı. Hem uzun vadeli hem de kısa vadeli. İşte prodüksiyon açılışı şefini tavlamaya çalışıyordu. Batı Hollywood'da kendi dairesini almak için para biriktiriyordu. Çocuk isteyip istemediğine henüz karar vermemişti

Ama özellikle aradığı belirli bir erkek tipi vardı: kibar, oyunlar oynamayan, kariyerinin onun için önemini ve işinden asla istifa etmeyeceğini, kendi rüyasını yaşadığını anlayan iyi bir adam. Ona her gece orgazm yaşatacak ve sabahları kahvaltı hazırlamasını beklemeyecek bir adam. Eliza Nakamura *işte o adamı* kolları açık karşılardı.

Ama Eliza çakıl taşlı garaj yolunda dikilirken –arkadaşı Heather ve diğer iki kızın içerideki bazı oyuncularla konuşup konuşmamak üzerine fikir yürütmelerini dinliyordu– aşkı bulmadığı

* Silindir şeklindeki tasarımıyla, dizilen kartvizitlerin kolayca taranmasını sağlayan bir masa üstü aksesuarı. –*çn*

için gayet mutluydu. Evinde pazartesi sabahına kadar bitiril
bekleyen iki senaryo onu bekliyordu. Ertesi gün o işi halle
dört gözle bekliyordu.

O yüzden de içeriye girmedi. Onun yerine ön bahçede arka
larıyla sohbet ederek takıldı.

Seth'se arka bahçede takılıyor, aşkı arıyordu.

Hud, Ashley'nin elini tuttu. "Gel buraya," dedi başıyla kayalıkların kenarından aşağı inen basamakları ve viran yolu işaret ederek.

"Sahile mi?" diye sordu Ashley.

"Bir saniyeliğine, konuşmak için," dedi Hud ona. "Etrafta kimse olmadan."

Ashley'yi basamaklardan nazikçe yönlendirdi ve sahile indiklerinde birlikte kumlara oturdular. Güneşin sıcaklığı çekilmişken kumlar soğuk, neredeyse ıslaktı.

Hud kolunu Ashley'nin etrafına sardı ve itiraf etti. "Sıçıp batırdım," dedi.

"Nasıl yani?" diye sordu Ashley.

Hud başını iki yana salladı, ellerinin arasına gömdü. Jay'e çok daha önce söylemeliydi. Ashley'ye karşı bir şeyler hissettiğini anladığı an her şeyi anlatmalıydı ona. Ashley ve Jay hâlâ beraberken, Hud daha onunla yatmadan önce, ona âşık olmadan önce, *önce, önce, önce.*

Nasıl bir adam kardeşinin kız arkadaşıyla yatardı ki?

"Jay'e yalan söyledim," dedi Hud. "Sanki sana çıkma teklif etmek istiyormuşum gibi yaptım. Yani şeyi söyleyemedim... bilirsin."

Ashley yüz ifadesini toparladı. "Peki o ne dedi?"

Hud ona baktı. "Yapmamamı tercih edeceğini söyledi."

Ashley yüzünü astı ve başını suya çevirdi. Kendi hızında, tamamen telaşsızca kıyıya vurup geri çekilişini izledi.

Bu meselede Hud'a baskı yapmak istememişti. Ona kendini bir seçim yapmak zorundaymış gibi hissettirmek istememişti. Ama Hud bunu yapmak zorunda kalabilirdi. Tam da o an Ashley için daha da netleşiyordu bu.

"Bu gece onunla konuşacağım," dedi Hud. "Tekrar. Gerçekten. Bu konuda katı olacağım. Seninle ciddi düşündüğümü açıklayacağım. Beni anlayacak."

Ashley dalgaların kıyıya vuruşunu izledi, ay ışığının suyun üzerinde titreşmesini, çizgiye benzeyen dalgalar yaratmasını izledi. Nefesini tuttu.

"Hud," dedi. "Ben hamileyim."

23:00

Bobby Housman, Jordache'ı yağmalamış gibi girdi kapıdan. Üzerinde taşlanmış siyah bir kot, sarı desenli bir gömlek ve yakası kaldırılmış kot bir ceket vardı.

Yakışıklı değildi. Yapılıydı ve hafiften karikatürleri andıran bir burnu vardı. Hollywood'da bir şeyler yapacaksa bunun kamera arkasında olacağını başından beri biliyordu. Onun için sorun değildi. Film izleyecek yaşa geldiğinden beri annesiyle babasının Buffalo dışındaki dayalı döşeli bodrumuna tıkılıp filmleri inceliyordu.

Şimdilerdeyse son on yılın şimdiye kadarki en büyük hitlerinden bazılarını yazmış olan adamdı. *Gorgeous, Baby. Summer Break. My Mia.* Bobby Housman otuz iki yaşındaydı ve Hollywood'un yeni "işte bu" senaristi olarak görülüyordu. Şehirdeki en seksi senarist olduğu günleri de görecek mi diye düşünürdü hep. Onu engelleyen çekingenliklerinden kurtulup hayatını yaşayacağını hayal ederdi. Gerçekte ise başarı onu değiştirmeye yetmemişti.

Arkasında gişe rekortmeni üç komedi vardı ama film prömiyerlerinde hâlâ kendini tuhaf bir duvar süsü gibi hissediyor, Golden Globe törenlerinde kimseyle göz teması kurmuyordu.

Ama Riva partisinde olmak hep hoşuna giderdi. *Gorgeous, Baby*'nin çıktığı yaz bir yapımcının peşine takılarak davet edilmişti. '80 senesindeki o parti gecesinde Tuesday Hendriks'le esrar içmiş ve onu güldürmüştü. O zamandan beri her yıl geliyordu, kendini biraz daha oraya aitmiş gibi hissediyordu.

Bobby o gece Nina Riva'nın ön basamaklarına adım attığında partinin çoktan tıklım tıklım olduğunu gördü. Aslına bakılırsa geçen senelere göre işlerin biraz daha çığırından çıktığına dair ilk sesli yorumu yapan o olmuştu. Tam olarak "Oha!" ifadesini kullanmıştı.

Mutfağa doğru bakınca Nina Riva ve şu tenisçi herifi görmüştü. Nina bir şarap kadehini yudumluyor ve yanındaki bir kadınla sohbet ediyordu.

Bobby onu görünce kendine engel olamayarak gülümsedi. Nina'nın uzun saçlarının aşağı döküldüğü ve kolunu kapı çerçevesine yasladığı o tişört reklamını seviyordu. O transparan tişört ve kırmızı iç çamaşırı. *Yumuşak dokunuş*. Muazzamdı. Hollywood'a kısmen böyle bir kızla tanışmak için gelmişti; böyle uzun, ince ve yanık. Kaliforniya kızları, of. Hepsi insanın kalbini kırıyordu.

Bobby, Nina'nın kocasının koluna dokunmasını ve ardından mutfaktan çıkarak gözden kaybolmasını izledi. Görevini hatırlayarak işe koyuldu. Gününü çok miktarda kokain tedarik etmekle geçirmişti ve şimdi de herkese verecekti. Artık duvar süsü olmak yoktu.

Bobby antrede dikilirken kokteyl garsonunun –Caroline– elinde bir tepsi karidesle yürüdüğünü gördü.

"Hindistan cevizli karides?" diye sordu Bobby'yle göz göze gelince. Tepsiyi ona doğru uzatarak eline bir peçete tutuşturdu.

Kızın apaçık güzelliği Bobby'yi gerdi. Bunu düşünmemeye çalıştı. "Ben... Ben tepsini alabilir miyim?" diye sordu.

"Tepsimi mi?" dedi Caroline.

"Evet, lütfen. Sorun olmayacaksa."

"Tepsimi öylece veremem."

"Üzerinde karides olduğu için mi?" dedi Bobby.

"Ee..." dedi Caroline. "Evet."

Bobby aniden gelen bir ilhamla kalan üç karidesi de teker teker alıp yedi. Sonra da, "Artık karides yok," dedi.

"Öyle oldu," dedi Caroline. Tepsiyi Bobby'ye uzattı, gülümsedi ve sonra uzaklaşmaya başladı.

"Bekle," dedi Bobby. "Bir hediyem var. Senin için. İstersen. Azıcık bekle." Kısacık bir an kıza baktı ama o kısacık anda kendinden umutlanabileceği kadar güçlü bir kıvılcım hissetti.

Bir peçeteyle tepsiyi sildi. Ardından ceketinin iç cebinden yarım pot kokain çıkardı. Arabasında bir tam pot daha vardı.

"Aman Tanrım," dedi Caroline.

"Biliyorum." Bobby birazını döktü ve Amex Gold'uyla yapabildiği kadar çok sıraya böldü. Sonra bir yüzlüğü rulo hâline getirdi. Cebindeki en küçük banknotun o olmasından utanmıştı.

Sonra tepsiyi tıpkı bir yiyecek garsonu gibi tuttu ve kadına baktı. Caroline muhtemelen güzel saçlı, düzgün adamlardan hoşlanıyordu. Muhtemelen Bobby gibi tuhaf, tombul olanlara ikinci kez dönüp bakmıyordu bile. Ama o an Bobby her nedense en azından denediği için kendini aptal gibi hissetmedi. Kısa bir an başından beri sorunun kendisi olabileceğini düşündü: Her şeyi akışına bırakıp aptal gibi görünme riskini göze almak yerine kendini aptal gibi hissetmeye çok zaman ayırdığı için. "Bir çizgi ister misin?" dedi Bobby.

Caroline durumun tersine dönmesinden mest olmuştu. Bobby'nin hayal bile edemeyeceği kadar etkiliydi. Caroline hizmet edilen olmayı, hizmet eden olmaya tercih ederdi.

Bobby'ye gülümsedi ve uzatılan yüzlüğü aldı. Eğildi. Burnu buz kesti, sinüsleri yandı. Başını tekrar kaldırdı ve "Teşekkürler," dedi.

Bobby ona gülümsedi. "Ne demek, ne zaman istersen." Sonra da, "Netleştirmek için söylüyorum, senin için kesinlikle her zaman kesinlikle her şeyi yaparım."

Caroline kızardı.

Ne vardı bu adamda? Tatlı değildi. Havalı görünmüyordu. Ama Caroline'a kendini beğenilmiş hissettirmişti. Sanki Bobby onun bu partinin gerçek yıldızı olduğunu anlamış gibi. Zaten Maryland'den Los Angeles'a kadar tam da bunun için gelmişti: Yıldız gibi hissetmek için.

"Sen hoş bir adamsın," dedi Caroline. "Değil mi?"

Bobby ona çarpık bir tebessümle baktı. "Yaralayıcı derecede."

"Ondan ben de alabilir miyim?" diye sordu bir anda orada biten Kyle Manheim. Caroline onun saat tam yedide Wendy denen kadın ve diğer Riva Deniz Ürünleri çalışanlarıyla birlikte geldiğini görmüştü. Hayatının en şahane gecesini yaşamaya niyetli görünüyordu.

Bobby tepsiyi cömertçe ona uzattı. "Herkese yetecek kadar getirdim!" diye bağırdı. Caroline sıvışmaya çalıştı ama Bobby tüm cesaretini toplayarak onu elinden yakaladı. "Kal," dedi. "İstiyorsan."

"Çalışıyorum," dedi Caroline.

"Ama başka karides kalmadı." Bobby'nin bunu söyleyişindeki bir şeyler, kadının onun yanında kalmasını rica edişi, ona eşlik edecek birini isteyişindeki o basitlik... Caroline'ın duyduğu en romantik şeylerden biriydi. *Ama başka karides kalmadı.*

Caroline o gece ilerleyen saatlerde ön kapının oradaki gardırobun içinde Bobby'yle seks yaparken o anı düşünecekti. Onların orada olduğunu kimse bilmeyecekti. Ve Bobby, arkadaki duvara çarpmasın diye Caroline'ın başını elleriyle koruyacaktı. Şefkatli ve tatlı olacaktı. Sonra tam da tutkunun en şiddetlendiği anlarda, o daracık yerde iç içe geçmişken, aralarında neredeyse hava bile yokken Bobby çok sessizce, "Senin gibi bir kızla bir şansım olabileceğini hiç düşünmemiştim," diyecekti ve Caroline'ın kalbi titreyecekti.

Geleceğin ne getireceğini ve yollarının bir daha kesişip kesişmeyeceğini bilmeyeceklerdi. Ama ikisi de hiç değilse bir geceliğine birilerinin onları hep görülmek istedikleri gibi gördüğünü hissedecekti. Bu da yeterli olacaktı.

Partide gezinen bir tepsi kokain hızla iki tepsiye dönüşecekti. Sonra yine aynı hızla altı tepsi kokaine çıkacak, garsonlar sanki mezeymiş gibi bir parça ikram edeceklerdi.

Kit sanki bir an keyifli bir bira âlemindeyken gözünü açıp kapamış ve etrafındaki herkes birden iyice uçmuş ve kendileriyle ilgili mitlerine inanmaya başlamış gibi hissetti. *En şahane benim. En komik benim. En cazibeli benim.*

Kit nihayet, "Ben böyle iyiyim. Bana kokain ikram etmeyi kesin artık, teşekkürler," diyene kadar en az üç garson ona kokain uzatmıştı.

Biraz temiz hava almak istediğinden ve Ricky de orada olduğundan avludaki ateş çukurunun oraya ilerledi. Ona bir fırsat verebileceğini düşündü, tabii öyle denebilirse. Çocuk ona ilgi duyuyorsa. Kit, belki de duymuyordur diye düşünüyordu şimdi.

"Ah, selam," dedi Ricky, Kit onun yanında dururken. Dudaklarının en ucunda küçük, kurumuş bir beyaz peynir lekesi vardı. Kit ona söyleyip söylememeyi düşündü.

"Selam," dedi.

"Evet," dedi Ricky. Ayakkabılarına baktı. Sonra ne yaptığını fark etti ve başını tekrar kandırdı. "Yani, evet. Kesinlikle selam."

Kit gülümsedi. Belki de ilgi duyuyordu.

"Biraz beyaz peynir kalmış," dedi Kit işaret ederek. "Dudağında."

Ricky arkalarındaki masadan bir parça peçete alıp lekeyi sildi. "Çok mantıklı," dedi. "Nihayet hayallerimin kızıyla konuştuğum an, o yüzden yüzümde peynir olması çok mantıklı."

Kit kızardı. Ricky gülümsedi.

Kit bunun sandığından çok daha kolay olduğunu düşünmeye başladı.

Nina oturma odasında Brandon'ın yanında duruyordu. Brandon elini sımsıkı tutmuş kulağına bir şeyler fısıldıyordu.

"Teşekkürler," dedi. "Beni dünyanın en mutlu adamı yaptığın için."

Brandon'ın sesindeki bu kesinlik tınısı Nina'nın aklına yatmamıştı. "Bence hâlâ konuşmamız gereken çok şey var," dedi.

"Elbette," dedi Brandon onu kendine doğru çekerek. "Telafi etmem gereken bir sürü şey olduğunu biliyorum. Sadece bana şans verdiği için müteşekkirim. Bana hatalarımı düzeltme fırsatı verdiğin için minnettarım."

Nina ne söyleyeceğinden emin olamayarak gülümsedi. Brandon'ın hatalarını nasıl düzeltebileceğinden emin değildi. Ama denemesine izin vereceğini söylemişti.

"Ee, Bran, anlatsana," dedi çizgili bir ragbi tişörtü ve somon rengi dokuma pantolon giymiş zayıf bir adam. Bermuda şortlu ve geyik derisinden ayakkabıları olan bir adamın yanında duruyordu. Nina'nın partilerine her yıl gösterişli daha çok insan gelmeye başlıyordu ve Nina, dürüst olmak gerekirse bunun Brandon'ın etkisi olduğunu biliyordu. "Önümüzdeki ay yeni bir Slam şampiyonluğu daha kazanacaksın sanırım?"

Ön kapı açıldı ve Nina başını kaldırınca eşikten giren kişinin Brandon'ın yanından ayrılmak için şahane bir bahane olduğunu gördü. En yakın arkadaşı, manken Tarine Montefiore.

Gözler hemen az önce içeri gideren o muhteşem kadına döndü. Çoğu insan onu *Vogue* ve *Elle*'in kapağında birkaç kez yer almasından, Revlon'la yaptığı sözleşmeden tanıyordu. Ama onu tanımayanlar bile dünyadaki en güzel kadınlardan biri olması gerektiğini biliyorlardı. Koyu saçları, sıcak kahverengi gözleri ve

insanı kesebilirmiş gibi görünen elmacıkkemikleriyle Tarine mermerden oyulmuş gibiydi, insan olmayacak kadar çok tesadüfi mükemmeliyeti vardı.

Saçları uzun ve düzdü, gözleri gümüş rengi ve siyahla gölgelendirilmişti, dudaklarına parlak bir parlatıcı sürmüştü. Beyaz bir mini elbise giymiş, üzerine siyah deri motosiklet ceketi geçirmişti. Başka herhangi biri giyse tek adımda bileklerini kırabilecek siyah ayakkabıları vardı ama o, odada zahmetsizce süzülüyordu.

Bir de aksanı vardı. Tarine, İspanyol Yahudisi bir anne babanın çocuğu olarak İsrail'de doğmuş, on bir yaşındayken Paris'e, on altısında Stockholm'e ve on sekizine bastığında da New York City'ye taşınmıştı. Tamamen kendine has bir aksanı vardı.

Nina'yla iki sene önce *Sports Illustrated*'ın Panama City'de yaptığı mayo çekiminde tanışmışlardı. Sarı bikinilerle küçük bir lastik botun iki ucuna oturarak poz vermişlerdi. Fotoğraf o kadar meşhur olmuştu ki *SNL*'de iki adam onun parodisini yapmıştı.

Nina, Tarine'i görür görmez sevmişti. Tarine, Nina'ya hangi fotoğrafçıların dokunmaktan hoşlandığını ve hangi menajerlerin müşterilerini becermeye çalıştığını söylemişti. Ayrıca Nina'ya çok kocaman gülümsememesini, yoksa alttaki çarpık dişinin görüneceğini de. Tarine, nazik olmak çok hoş olmak anlamına gelmediğinde bile nazik biriydi.

Nina, Tarine'i karşısında gördüğüne çok mutluydu. Kapı tekrar açılıp da Tarine'in arkasından Greg Robinson içeri girince şaşırdı.

Greg'le hiç şahsen tanışmamıştı. Ama kim olduğunu biliyordu. Babasıyla çalışıyordu. Son yirmi yıldaki en büyük hitlerinin ardındaki yapımcı oydu. Sam Samantha. Mimi Red. The Grand Band. Greg bu insanları ve onların müziklerini yaratan kişiydi. Altmışların sonunda kendisinin de birkaç hiti olmuştu.

Greg elini rahat bir tavırla Tarine'in omzuna koydu – Nina yirmi yedi yaşındaki arkadaşının en az ellisindeki bir adamla çıktığını da o zaman fark etti.

Nina ona doğru ilerledi ve Tarine ona gülümsedi. Nina eğilerek arkadaşını sıkıca kucakladı. "Gelebilmene çok sevindim," dedi.

"Evet, şey, bunun yüzyılın partisi olacağını biliyorum," dedi Tarine.

"Greg, selam," dedi Nina adamın elini sıkarak. "Hoş geldin."

"Benim için zevk," dedi Greg. "Babanı çok severim. İlk büyük işlerimden bir kısmı onun plaklarıydı. Şahane heriftir."

Nina o mükemmel gülümsemesini patlattı. Brandon da onları gördü ve sohbete katılmak üzere yanlarına geldi.

"Selam Tarine," dedi kadehini ona doğru kaldırarak.

"Brandon," dedi Tarine boş bir ifadeyle. "Sürpriz oldu."

Brandon gülümsedi ve kendini Greg'e tanıttı. Greg, Brandon'ın elini sıktı, ardından oturma odasına bakınarak DJ'i fark etti.

"O masanın ardına geçme şansım var mı?" diye sordu Greg.

Nina, Greg'in baktığı tarafa döndü, ilk başta ne demek istediğini anlayamadı.

"Greg, dinleyeceği şeylere başka birinin karar vermesine dayanamıyor," dedi Tarine, Greg'in elini tutarak.

Brandon ikisinin iç içe geçmiş ellerine nispeten uzunca bir an baktı ve bakışındaki bir şeyler Nina'ya Brandon'ın ikisi arasındaki yaş farkından ziyade Tarine'in siyahi biriyle çıkmasına şaşırdığı izlenimi verdi.

"Şaka mı yapıyorsun?" dedi Brandon kendini hızla toparlayarak. "Plakçaların başında senin olmandan mutluluk duyarız."

Nina daha çok hangisinden rahatsız olduğundan emin değildi. Brandon'ın Greg Robinson gibi konuşmaya çalışmasından mı yoksa Brandon'ın böyle rahatça ikisi adına konuşmasından mı?

"Ben seni götüreyim," dedi Brandon.

"Sizin adamı üzmek istemem. Eminim harikadır," dedi Greg.

"Yo, yo," dedi Brandon, Greg'i eliyle savuşturarak. "Her türlü parasını alacak zaten. Sonuçta Greg Robinson burada, anlayacaktır."

Greg güldü ve ardından ikisi kalbini kırmak üzere DJ'e doğru ilerlemeye başladılar.

"En iyi kırmızı şarabına ihtiyacım var, aşkım," dedi Tarine, diğer ikisi duyamayacakları kadar uzaklaşır uzaklaşmaz. "Herkese verdiğin alt raftakilerden değil. Benim gibiler için sakladıklarından lütfen. Bok bir gün oluyor."

Nina güldü. Tarine tamamen ve sapına kadar iğrenç olabiliyordu. Ama Nina bunu umursamıyordu. Tarine'in olmadığı biri gibi davranmayışına, sanki başka bir seçenek hiç olmamış gibi olmayı seçtiği kişi olarak bu kadar özgüvenli oluşuna hayranlık duyuyordu.

"Kabalık etmek istememiştim," dedi Tarine. "Kesinlikle. Ama dışarıda sigara içen düşük bel pantolonlu adamlar var. Onlarla aynı şarabı içemem."

Nina güldü. "Onlar fıçıdan Coors içiyorlar."

Tarine kaşlarını çatınca Nina onun daha önce Coors'u hiç duymadığını, hakkında bildiği tek şeyin ona yakışmayacağı olduğunu anladı. "Sanırım benim demek istediğimi doğruladın," dedi Tarine.

Nina arkadaşını elinden tutarak antreden geçirip basamakların altına açılan gizli bir kapıya götürdü. Tuş takımına dört rakam tuşladı ve Tarine'e şarap mahzenini gösterdi.

"Hangisini istersen seç," dedi, ardından elini Tarine'in avucundan çekti. "Sadece şişeyi aldıktan sonra kapıyı kapa."

"Beni burada bırakmayı aklından bile geçirme," dedi Tarine.

Müzik birden değişti, New Wave'den Top 40'a geçiş yaptı. Nina mutfaktan oturma odasına doğru aceleyle ilerleyen genç kadınları izledi. Tarine ve Nina, içlerinden birinin, "Greg Robinson'ın burada olmasına imkân yok! Mümkün değil!" dediğini duydu. Partinin gürültüsü birden arttı, her şey yükseldi: melodi, ritim, heyecan çığlıkları.

"Dışarıda işler nasıl gidiyor diye bakacaktım," dedi Nina, çimenliği işaret ederek.

Tarine başını iki yana salladı, gürültüyü bastırmak için sesini yükseltti. "Hayır, gitmiyorsun. Ben şişemi seçerken yanımda duracaksın, sonra da bir yerlere gideceğiz ve sen bana Brandon'ın

neden burada olduğunu anlatacaksın. O yılanla işinin bittiğini düşünüyordum."

Nina açıklama yapma düşüncesiyle midesinin biraz bulandığını hissetti. Bir şaka yapmak istedi. Ama Tarine öyle geçiştirebileceğiniz biri değildi. Nina bir an için, bir insan nasıl böyle olur diye düşündü. Ne gerekiyordu? Tam olarak içinden geçeni söylemek için? Huzursuzluk yaratan sebeplerin ortasında kendini rahat hissedebilmek için? Her şeyi yoluna koymanın ve herkesi mutlu etmenin senin sorumluluğun olduğunu hissetmemek, içindeki kan kadar hayati bu hissi böyle doğallıkla duyabilmek için?

Tarine, Nina'ya daha da manidar bir bakış atarak Nina'nın kendini açıklamasını bekledi. Nina omuzlarını silkti ve "Onu seviyorum," dedi.

Tarine dönüp ona baktı, yemediğini belli edercesine kaşlarını çattı.

Nina gözlerini devirip başka, gerçeğe daha yakın bir cevap denedi. "Böylesi daha kolay," dedi.

"Daha mı kolay?"

"Evet, yani, ne bileyim, o kadar karmaşık değil ve... daha kolay işte."

Tarine kaşlarını çattı, ardından Opus One şişesini çekti. "Bunu alıyorum," dedi. "Olur mu?"

Nina başıyla onayladı. Tarine kapıyı kapadı ve Nina'yı insan kalabalığının arasından mutfak tezgâhına doğru sürükledi. Nina bıçak çekmecesini ve mutfak malzemelerini karıştırmaya başladı. Sonunda tirbuşonu Nina buldu.

Bir garson bir elinde şarap diğer elinde kokain bulunan bir tepsiyle gelince Tarine onu eliyle uzaklaştırdı. "Ben ihtiyacım olanı buldum, teşekkürler."

Nina, mutfağın derinliklerine doğru kıvrıla kıvrıla ilerleyen garsonun elindeki kokain tepsisine bakakaldı. Bunun tam olarak ne zaman olduğunu merak etti. İnsanlar kokain için sehpaları kullanmıyor muydu artık?

Tarine tirbuşonu çevirdi ve mantarı çıkardı.

Etraflarındaki insanlar çıkan sese döndüler. Bazıları yan yana duran bu iki güzel kadına birkaç saniye fazladan baktı. İkisi de uzun boylu ve yanık tenli, zayıf ve ışıltılıydı. Sonra hepsi kendi sohbetlerine döndü.

Nina pembe elbiseli kızı yine gördü, tek başına cipslerin başında dikiliyordu. Kızı daha önce kapıdan girerken de fark etmişti. Şimdiyse kız ürkekçe onunla göz göze geliyordu. Nina kızın onun ilgisini çekmeye çalıştığına, onunla konuşma fırsatı bulmaktan memnuniyet duyacağına dair belli belirsiz bir izlenime kapıldı.

Nina giderek partinin, ondan anlatılacak güzel bir hikâye bekleyen insanları çektiği hissine kapılıyordu. "Posterdeki kız"la ya da "tişört reklamındaki kız"la ya da "Mick Riva'nın kızı"yla ya da "Jay Riva'nın kardeşi"yle ya da "Brandon Randall'ın karısı"yla ya da işte onu her nasıl tanımlamak istiyorlarsa onunla tanıştıklarını söyleyebilmek istiyorlardı.

"Hiç beş dakikalığına görünmez olabilmeyi diledin mi?" diye sordu Nina, Tarine'e.

Tarine ona baktı, sözlerini değerlendirdi. "Hayır," dedi. "Kulağa kâbus gibi geliyor." Tarine kendine bir kadeh doldurdu ve bir anda Kyle Manheim aralarına daldı.

"Selam Nina," diye bağırdı müziği bastırmak için. "Şahane parti."

"Teşekkürler," dedi Nina.

"Ondan biraz alabilir miyim?" dedi Kyle, Tarine'e elindeki boş bardağı uzatırken.

Tarine Kyle'a baktı, şöyle bir değerlendirdi ve ardından kararlılıkla, "Öyle bir şey olmayacak," dedi.

Kyle uzaklaştı ve Tarine şarabından bir yudum aldı. Tadına varırken sanki diğer her şey bekleyebilirmiş gibi gözlerini kapadı. Tekrar açtığında Nina'ya, "Bugün pek kolay bir gün değildi. Memelerimin arasında kırışıklıklar gördüm," dedi.

Nina güldü. "Ne diyorsun, ne alaka?"

Tarine kadehini tezgâha koydu ve çaktırmadan elbisesinin üst

kısmını aşağı indirdi. Nina, arkadaşının memelerinin arasındaki boşlukta hafif birkaç çizgi gördüğünü kabul etmek zorunda kaldı.

"Yaşlanıyorum. Teklifler giderek azalmaya başlayacak," dedi Tarine.

"Ah, kes şunu," dedi Nina. "Hâlâ bir sürü zamanın var."

"En fazla üç yıl daha," dedi Tarine. Nina bunun muhtemelen doğru olduğunu biliyordu. Yaşadıkları dünyada, güneş hâlâ tepedeyken ellerinden geleni yapmaları gerekiyordu zira güneş bir kez çekildi mi etraf buz gibi ve kapkaranlık oluyordu.

Ama Nina'nın bir yanı o günleri arzuluyordu; insanların ona bakmayı, onu umursamayı bırakacağı günleri. Bir yanı güzelliğini alıp bir başkasına, onu isteyen birine verebilmeyi diliyordu.

"Üç yıl yine de uzun bir zaman," dedi Nina.

"Katıldığımı sanmıyorum," dedi Tarine.

"Bu yüzden mi Greg'le berabersin?" diye sordu Nina sessizce. "Güvence gibi bir şey mi?"

Tarine başını iki yana salladı. "Greg'le birlikteyim çünkü onun kır saçlarını seksi buluyorum ve ilgi çekici deneyimler edinecek kadar uzun yaşamış bir adamla konuşmayı seviyorum. Kimsenin parasına ihtiyacım yok. Bende yeterince var ve elimdekileri de dahasını kazanmak için kullanıyorum."

Nina gülümsedi. "Senden daha azını beklememeliydim."

"Doğru, beklememeliydin," dedi Tarine.

Tarine'in böyle kararlılıkla para biriktirmesi Nina'yı şaşırtmıştı. Geleceği için tuhaf bir servet biriktirmeye çalışmak onun aklına hiç gelmemişti. O parayı başından beri sadece sorunları çözmeye yaradığı için istemişti. Daha fazlası ona israf gibi geliyordu, fazladan hava gibi.

"Sana dönmesine izin verdiğine inanamıyorum," dedi Tarine tekrar kadehini alıp kollarını kavuştururken. Doğruca Nina'ya, gözlerinin içine baktı. "Ne yapacağım biliyor musun? Sana bir iyilik yapacağım ve sana sorununun ne olduğunu söyleyeceğim."

"Ah, çok sorunum var," dedi Nina.

Tarine başını salladı. "Hayır, aslında yok. Garip olan da bu zaten. Sadece tek bir sorunun var, o da bayağı büyük. Çoğu insan, buradaki tüm bu insanlar," dedi Tarine etraflarını sarmış herkese doğru elini uzatarak, "hepimizin binlerce küçük kusuru var. Bende bir sürü var. Mesela fazla yargılayıcıyım, aynı zamanda da çok dalgınım ve bu daha başlangıç."

Nina da Tarine'in yargılayıcı olduğunu düşünüyordu ama bunu bir sorun olarak görmüyordu. Ayrıca Tarine'in dalgın biri olduğunu hiç düşünmemişti. "Ama sen," dedi Tarine. "Sana gelince, sadece tek bir sorun var. Ama bu yaptığın her şeyi etkiliyor ve Nina, bunu söylediğim için üzgünüm ama o yönünden nefret ediyorum."

"Peki," dedi Nina. "Devam et, söyle."

Tarine şarabını yudumladı ve sonra, "Kendine tek bir gün bile ayırmış olduğundan şüpheliyim," dedi.

Ricky Esposito bir kadına kur yapmanın sadece iki yolunu biliyordu. Biri Shakespeare sonelerini ezberden okumaktı, diğeriyse bir sihirbazlık numarası yapmak.

Ricky sihirbazlığı seçti. O yüzden de Kit verandada tek başına sodasını yudumlayarak ablasının bahçesinde dolanan yarı yabancılara yarım tebessümler gönderirken Ricky Nina'nın mutfak çekmecelerini karıştırarak bir iskambil destesi arıyordu.

Kit, Vanessa'nın barbekünün başında Seth'le konuştuğunu gördü.

Vanessa biraz önce çok üzgün görünüyordu. Ama sonra Kit'e "yeni biriyle tanışmaya kararlı" olduğunu söylemiş ve Kit de "yeni" derken ne demek istediğini sorarak onu zorlamamaya karar vermişti. Hud'ı aşmaya başladıysa bu harikaydı. Vanessa şimdi sanki Seth Whittles dünyanın en komik adamıymış gibi gülüyordu. Elleri saçlarındaydı, yüzüne düşen bir tutamla oynuyordu. Kit, Vanessa'nın elini Seth'in omzuna koyuşunu ve onu çok hafifçe iterek takılışını izledi. Bir an için içinde bir korku belirdi. *Onun da Ricky komikmiş gibi davranması gerekecek miydi? Of.*

Nina'nın Brandon'a yanında durmaktan gurur duyarmış gibi bakışını düşündü. Annesinin babasından bahsederken sanki İsa'nın ikinci kez gelişinden bahsedermiş gibi davrandığını hatırladı.

O böyle yapamazdı.

Seth tam Vanessa'yı öperken başını çevirdi ve Ricky birden karşısında bitti. Elinde bir deste iskambil kâğıdıyla nefes nefese ve kıpkırmızıydı.

"Bir kart seç, herhangi bir kart," dedi ve o bunları söylerken Kit onu bu âna getiren her bir seçiminden tek tek pişmanlık duydu.

Hep kaçmak istediği şey buydu: Erkekler ilginçmiş gibi davranmaya zorlanmak.

Önce Ricky'ye, ardından da önünde kusursuzca açılmış kartlara baktı. Ortadakini çekip aldı.

"Bakıyor muyum?" diye sordu iç geçirerek.

"Ezik göründüğünü biliyorum ama benim hoşuma gidiyor. Buna çok çalıştım ve aklını başından alabilirim."

Kit gülümsedi ve kendine rağmen onu cesaretlendirmeye başladı. Karta baktı. Karo sekiz. "Tamam," dedi. "Çektim."

Rick desteyi ona uzattı, bu sefer ikiye kesmesini istedi. "Tamam, şimdi geri koy," dedi alttaki yarıyı işaret ederek. Kit ondan isteneni yaptı ve Ricky kartları karıştırdı. Kit'in seçtiği kart artık bir sürü kartın arasında kaybolmuştu.

Ricky kartları avucunun içine aldı ve o sırada havuzun etrafındaki bir kargaşa Kit'in dikkatini dağıttı. Ne olduğunu göremiyordu ama işler çığırından çıkıyor gibiydi.

Ricky içgüdüsel olarak destenin üst tarafından bir kartı çekip kaldırdı. "Seçtiğin bu muydu?" diye sordu. Sinek üçlüsü.

Kit başını iki yana salladı. Sonra onun doğru bilmesini istediğini fark etti. Gözlerini kamaştırmasını istemişti. "Hayır, üzgünüm."

Ricky gülümsedi. "Ah, tamam." Parmağı sanki sihirli bir değnekmiş gibi desteye hafifçe dokundu ve bir kart daha seçti. Bu kez karo sekizdi.

Kit'in içinde ufacık bir kıpırtı oldu. "Vay canına," dedi, sahiden etkilenmişti. Sinek üçlüsünü nasıl kupa sekize çevirdiğini bilmiyordu. Basit bir şey olması gerektiğini biliyordu ama şimdi onun ne olduğundan şüphelenmeye başlayamazdı.

"Nasıl yaptığımı öğrenmek ister misin?" diye sordu Ricky, onu memnun ettiğine sevinerek.

"Bunu ortaya dökmemen gerekmiyor mu?" diye sordu Kit.

Ricky omuz silkti ve Kit bir adım yaklaşarak aralarındaki mesafeyi azalttı.

"Peki," dedi. "Göster."

Ricky desteyi tekrar çıkardı ve bunu ağır hareketlerle yaptı. İllüzyon için gereken el becerisini gösterirken –iki kart çekmek ve aslında sadece bir taneymiş gibi göstermek– Kit, onun yeni yıkanmış çamaşır kokuğunu fark edecek kadar yakınındaydı.

"İşte tek gereken bu," dedi Ricky, ona kartları nasıl tuttuğunu gösterirken. "Buna çift çekim diyorlar."

"Bu müthiş," dedi Kit. Ricky cidden güzel kokuyordu. Bunu nasıl başarıyordu?

"Sana nasıl yapılacağını gösterebilirim," dedi Ricky. "İstersen."

"Yok," dedi Kit. "Ama tekrar yapsana. Ne zaman yaptığını fark edebilecek miyim diye bakacağım."

Aslında umurunda değildi. Tek istediği Ricky'nin tişört kolunu koklamaktı. Sadece ilgisinin heyecanını hissetmek istiyordu.

İşte Ricky tam o sırada bir adım atarak telaşla ve ürkekçe onu öptü. Dudakları yumuşacık ve nazikti.

Ama Ricky'nin bedeni ona doğru hareketlenirken Kit içinde bir yerlerde bunun yanlış olduğunu hissedebiliyordu. Bu "o" değildi. "O" her neyse.

Çünkü Ricky'den hoşlanmıştı – gerçekten. Tatlıydı ve sevimli bir utangaçlığı vardı. Ama dudakları onunkilere değdiği anda aslında onu hiç öpmek istemediğini anladı.

Herhangi bir erkeği öpmek istemediğinden de gayet emindi.

Kit bir anda yıllardır ona seslendiğini henüz fark ettiği o sesi susturmayı her şeyden çok istediğini fark etti. O yüzden de Ricky Esposito'yu daha da sert öptü. Kollarını boynuna doladı ve göğsünü sanki gerçekten, gerçekten denerse, doğru olduğunu bildiği her şeyi inkâr edebilirmiş gibi onunkine yasladı.

Tarine sağlam bir ot bulmaya gitmişti, Nina da mutfakta takılıyor, film yapımcısı bir çiftle konuşuyordu. İkisinin adının da Craig olduğundan neredeyse emindi.

"1980 takvimin tüm zamanların en iyi takvimi kesinlikle," dedi Birinci Craig. İriyarı, etine dolgun ama kuvvetliydi. Muhtemelen günde iki saat falan çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Nina gülümsedi, gururu okşanmış gibi, umurundaymış gibi davrandı.

"Hele o... Temmuz?" dedi İkinci Craig. Çıkık çeneli, sarışın bir adamdı, duruşundan bile kibir akıyordu. "Hani şu beyaz bikinili olan..." Islık çaldı.

"O benim de *hâlâ* aklıma gelir," dedi Birinci Craig.

"Ne güzel," dedi Nina ilgisizce. Sonra hızla diğer tarafa doğru, "Ne?" diye bağırdı sanki basamaklardan biri ona sesleniyormuş gibi. "Hemen geliyorum!" Sonra gülümsedi ve iki adamı mutfakta bıraktı.

Merdivenin oraya gittiğinde Brandon'ın kapının önünde Nina'nın hatırlaması gerektiğini bildiği bir Olimpiyat koşucusuyla konuştuğunu gördü. Ama gidip sohbetlerine katılmak yerine kısa bir huzur arayışıyla dönerek basamakları çıktı. Sorun olmazdı, değil mi?

Koridor duvarına dayanmış öpüşen bir çiftin yanından geçti. Yerde oturmuş ot saran iki eski çocuk yıldıza gülümsedi.

Yatak odasına girince kapıyı ardından kapadı. Ebeveyn banyosuna girdi ve aynanın karşısında dikildi. Rujunu tazeleyip dudaklarını birbirine bastırdı.

Tarine haklı mıydı?

İnsan nasıl sırf kendi için bir gün yaşardı ki? Nina bilmiyor-

du. Yalnızca kendi için yaşasa hayatının bir günü nasıl olurdu diye hayal etti. Belki tek başına bir yerlere giderdi. Mesela Portekiz kıyılarına. Sadece o, güneş ışığı, güzel bir kitap ve Ben Aipa çatal kuyruklu sörf tahtası. Küçük zevkler. Zamanını sörf yaparak ve sonra bol bol ekmek yiyerek geçirirdi. Bir de peynir.

Ama gerçekten, Nina'nın tek istediği ta iliklerinde hissedebileceği kadar uzun süreli bir huzur ve sükûnetti.

"Affedersiniz?"

Nina yatak odasının kapısına, az önce kapadığı kapıya döndü. Şimdi kapı açıktı ve koridorda bir eli kapı kulpunda duran genç bir kadın dikiliyordu.

Mor jarse elbiseli kız.

"Nina?" dedi kız.

"Evet?"

Kız kısa boyluydu – ve gençti, on yedisinde ya da on sekizindeydi. Saçları koyu sarı, teni su mermeri gibi ve tertemizdi, sanki hiç güneşe çıkmamış gibi.

"Acaba rica etsem..." Kızın parmakları titriyordu. Söylediği her kelimeyle birlikte sesi daha da pürüzlü bir hâl alıyordu. "Acaba rica etsem biraz konuşabilir miyiz? Sadece bir dakika."

"Ee," dedi Nina. "Tabii, içeri gel. Senin için ne yapabilirim?"

Nina karşısında duran kıza bakarken cevap çoktan zihninde belirmeye başlamıştı aslında ama henüz tam olarak kavrayamamıştı.

"Ben istiyorum ki... şey," dedi kız ellerini büküp sonra bunu yapmamak için kendine hâkim olmaya çalışarak. "Benim adım Casey Greens," dedi.

"Merhaba Casey." Nina kendi sesinin de hafiften keskinleştiğini fark edebiliyordu. İhtiyatlı hâlini daha iyi saklamayı denedi. "Bir şey söylemek istiyor gibisin."

İşte Nina tam o anda gördü. Ya da belki de zaten gördüğü şeyi daha net idrak etti. Casey'nin dudakları.

Büyük bir altdudak, aşırı doldurulmuş bir minder gibi şişkin.

Casey Greens ne Nina'ya ne Jay'e ne Hud'a ne Kit'e ne de Mick'e benziyordu. O dudak dışında.

Nina'nın kalbi sızladı.

Casey konuştu. "Mick Riva'nın babam olabileceğini düşünüyorum."

* * *

Casey Greens buraya ait değildi. Onca yerin içinde Malibu'ya. Zengin insanların ve onların mükemmel bedenlerinin arasında. Bunu biliyordu. O kalın, pahalı halının üzerinde attığı her adımda bunu hissedebiliyordu. Daha önce hiç o kadar lüks, pahalı bir şeyin üzerinde durmamıştı. O yırtık pırtık paçavraların halı olarak kullanıldığı bir dünyada büyümüştü.

Paçavradan halılar, ahşap paneller ve böceklerin yine de içeri girebildiği sineklikler. Soğukken bile sıcak olan bir evden, kati surette iğrenç olduğu hâlde güzelliklerle dolu bir evden geliyordu. Kasabasının adı Rancho Cucamonga'ydı. Ebeveynleri Bill ve Helen'di. Evi bir Kaliforniya çiftliğiydi. Tepesinde bir kuş evi bile vardı.

Tek çocuktu, hep A alırdı – cumartesi gecelerini anne babasıyla geçiren şu çocuklardandı. Annesi dünyadaki en iyi tonbalığı güvecini yapardı ve Casey her doğum gününde onu isterdi. Güzel, korunaklı bir yaşamı olduğunun farkındaydı – ta ki iki ebeveynini de tek seferde kaybedene kadar.

Casey, ailesinin geçirdiği trafik kazasından haftalar sonra bile o ifadeyi hâlâ kafasının içinde duyuyor, aklında onunla uyanıp geceleri kulaklarında onu duyarak uyuyordu: *Darbeye bağlı ölüm.*

Annesiyle babası –merhum annesiyle babası– Casey'yi onlarsız bir yaşama hazırlamamışlardı. Yalnızlığa, gerçek yetişkinliğe, artık gün yüzüne çıkması gereken sarsıcı keşiflere hazırlamamışlardı.

Casey evlat edinildiğini, biyolojik annesinin doğum sırasında öldüğünü başından beri biliyordu. Ama daha fazlasını bilmiyordu.

Bu da onu rahatsız etmiyordu. Bir anne babası vardı. Ta ki artık olmayana kadar.

Cenazeden sonraki günlerde ailesinin eşyalarını topluyor, hepsinin paylaştığı bu yaşamı ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu. Babasının kıyafetlerini ne yapması gerekiyordu? Annesinin ter önleyicisini nereye koymalıydı? Eşyaları paketliyor, geri çıkarıyor, tekrar topluyordu. Bir düşünce sarmalına yakalanmıştı. "Her şeyi olduğu gibi bırak" ve "hepsini gözümün önünden kaldır" ifadeleri kalbinde ve zihninde üstün gelmek için savaşıyordu.

Yere oturdu ve gözlerini kapadı. Derken daha önce hiç aklına gelmeyen çılgın bir fikir düştü zihnine: Doğum belgesine bakmak.

Bulması bir buçuk saatini aldı. Kilitli bir kutunun içinde, birkaç başka evrakın altındaydı.

Casey belgeyi alıp baktı. Doğumda verilen adı Casey Miranda Ridgemore'du. Öz annesinin adı Monica Ridgemore'du. Baba adı alanı boş kalmıştı.

Casey'nin bulduğu diğer şey genç bir kadının fotoğrafı oldu. Sarışın, muhteşem. Kocaman gözler, çıkık elmacıkkemikleri, tam bir Amerikalı gülümsemesi.

Casey arkasında ne olduğunu görmek için fotoğrafı çevirdiğinde tanımadığı bir el yazısıyla şöyle bir yazı gördü: "Monica Ridgemore. 1 Ağustos 1965'te öldü." Tarihin altında başka bir not daha vardı. "Bebeğin Mick Riva'yla tek gecelik bir ilişkinin sonucu olduğunu iddia ediyor."

Mick Riva mı? Casey yanlış okuduğunu düşündü. Bir yanlış anlama olmalıydı. *Mick Riva mı?*

Delirmediğinden emin olmak için annesinin ansiklopedi setinin R cildini çıkardı.

Riva, Mick – şarkıcı, besteci, doğum 1933. Tüm zamanların en iyi Amerikan stüdyo sanatçılarından biri olarak kabul edilen Mick Riva (Michael Dominic Riva) 1950'lerin sonunda ünlendi ve romantik şarkıları ve kadife

sesiyle listeleri altüst etti. Liste başı başarıları, klasik yakışıklılığı ve kusursuz stili onu yirminci yüzyılın en göze çarpan ikonlarından biri hâline getirdi.

Casey kitabı kapadı.

Bu fikri kabullenmesi iki hafta sürdü. Kendini yataktan çıkabilecek gibi hissettiği anlarda aynada yüzüne baktı, babasının plak yığını içinde bulduğu albümün kapağındaki yüzle karşılaştırdı. Bazen bir şeyler görür gibi oldu, bazen de delirdiğini düşündü.

Bu iddianın doğruluğu varsa da ne yapması gerekiyordu? Dünyanın en ünlü şarkıcılarından birinin peşine düşüp onunla yüzleşmesi mi?

Derken, üç hafta önce *Now This*'in kapağında Nina Riva isimli birini gördü. Mick Riva'nın kızı olduğu ve Malibu, Kaliforniya'da yaşadığı söyleniyordu. Casey, *Malibu o kadar da uzak sayılmaz,* diye düşündü.

Annesiyle babası ölmeden önce Casey sonbaharda başlamak üzere UV Irvine'den kabul almıştı. Annesiyle babası öldükten sonra üniversiteye gitmenin onun için bu dünyada kalan son şey olduğunu biliyordu. Üniversite yeniden başlayacağı yer olacaktı.

Ama kamyonetine eşyaları doldurup birinci sınıf oryantasyonu için yola çıktıktan sonra onu Irvine'e götürecek olan 15 Güney girişini geçti. Kendini 10 Batı üzerinden Malibu'ya doğru ilerlerken buldu.

Ne yapıyorum ben? diye düşündü. *Bu Nina Riva denen kadını öylece bulacağımı mı sanıyorum?*

Yine de sürmeye devam etti.

Sahil şeridine girdiğinde fotoğraftaki marketi, Nina'yı çıkarken çektikleri dükkânı bulmak için PSO'da bir aşağı bir yukarı dolaştı.

Yazıda Nina ve üç kardeşinin yaklaşık on yıl önce annelerini kaybettikleri söyleniyordu. Nina'nın fotoğrafına tekrar baktığında gözlerindeki kederi, belki de dünya yorgunluğunu gördü. Casey

bunu muhtemelen kendisinin uydurduğunu düşündü. Ama yine de Nina bir ebeveynini kaybetmenin insana ne hissettirdiğini biliyor olmalı diye düşündü.

Malibu'da çok fazla market yoktu. Casey'nin doğru marketi bulması çok sürmedi. İçeri daldı ve elinde hiçbir şey olmadan sıraya girdi. Kasiyerin yanına geldiğinde, "Rahatsız ettiğim için üzgünüm. Nina Riva'yı tanıyor musun?" diye sordu.

Kasiyer başını iki yana salladı. "Yani, görmüşlüğüm var ama şahsen tanımıyorum."

Casey bütün kasiyerlere, ayrıca kasaba ve tüm fırın bölümüne, vardiya müdürüne aynı soruyu sordu. Nihayet birisi, "Neden Riva Deniz Ürünleri'ne gitmiyorsun?" dedi.

Casey varlığını yeni öğrendiği restorana sürdü, arabasını park etti ve içeri girdi. Her müşteriye, her garsona tek tek baktı. Tezgâha gitti. "Nina burada mı?"

İsim kartında WENDY yazan sarışın bir kadın başını kaldırıp ona baktı ve başını iki yana salladı. "Hayır, üzgünüm tatlım."

Morali bozulan Casey kamyonetine doğru ilerledi. Delirmiş olmalıydı! Malibu'ya gelmek ha? Ünlü bir babası olan ünlü bir modelin peşine düşmek? Bunu ancak sapıklar yapardı!

Casey park alanından geri geri çıktı ve güneye döndü. Deposunu doldurmak için bir benzin istasyonunda durduğunda eve dönmek için mi yoksa Irvine'de okulun ilk gününe yetişmek için mi ya da bir uçurumdan aşağı sürmek için mi benzin aldığına karar vermeye çalışıyordu.

Arabadan indi ve kasiyere iki numaralı pompaya yirmi dolarlık yüklemesini söyledi. Arabasına döndü ve pompanın ucunu depoya sokarak hortumdaki tetiğe bastı. İşte Casey yanındaki pompada konuşan iki adama o sırada kulak misafiri oldu.

"Yarın akşam Riva partisine gidiyor musun?" diye sordu uzun olanı.

"Tabii ki, dostum."

"Adresi bana da versene."

İkinci adam pompayı depodan çıkarırken bir kahkaha attı. "Craig, biliyorsun, adresi bilmiyorsan davetli değilsindir."

"E sen de adresi var o zaman, ne olacak ki?"

"Malibu'daki herkes orada olacak ve sen de Nina'nın nerede yaşadığını bilmediğin için tek başına kıçının üstünde oturacaksın."

"Dostum, ver şu adresi. Gladstones'taki kız konusunda kıçını kurtardığım için bana borçlusun."

Bunun üzerine ikinci adam ATM'den çıkan para gibi adresi döküldü: "28150 Cliffside Yolu."

İşte bu kadar. Casey onca yol gelmişti ve kader yüzüne gülmüştü. O gece sahil şeridinde yolun kenarına park ettiği kamyonetinde uyudu. Bu sabah da paketlediği bütün kıyafetlerini karıştırarak elindeki tek düzgün elbiseyi çıkardı.

Şimdi de buradaydı işte.

* * *

"Annen kim demiştin?" diye sordu Nina.

Nina, Casey'nin hikâyesini dinlerken ağzı kurumuştu. Kızın yaşına bakarak kafasında hesaplamalar yapmaya başladı. Mick'in evi en son terk edişinden sonra doğmuştu. Nina, babasının o zamandan beri başına ne dertler açtığını bilmiyordu. Yani bu konuda o da en fazla Casey kadar uzmandı.

"Aslında onun hakkında çok bir şey bilmiyorum," dedi Casey. "Tek bildiğim adının Monica Ridgemore olduğu. Beni doğururken ölmüş sanırım." Casey çantasını açtı, fotoğrafı çıkardı ve Nina'ya uzattı.

"Beni doğurduğunda cidden çok gençmiş," dedi Casey. "Yani benim şimdiki yaşlarımda falan."

Nina fotoğrafın ne işine yarayacağından, Casey'nin annesini neden sorduğundan emin değildi. Ama yine de fotoğrafı eline alıp inceledi.

Monica, en azından fotoğrafta, genç, sarışın ve geleneksel an-

lamda güzel bir kadındı. Nina fotoğrafa bakarken Casey'nin mi gözlerini kimden aldığını anladı.

Ama Nina'nın bu kız hakkında oturtamadığı bir sürü şey de vardı. Elmacıkkemikleri ne Monica'ya benziyordu ne de Micke. İkisinin de ten rengini ya da burnunu almış değildi. Aslına bakılırsa Casey altdudağı dışında Mick Riva'ya hiç benzemiyordu.

Fotoğrafı çevirip arkasını okudu. "*Bebeğin Mick Riva'yla tek gecelik bir ilişkinin sonucu olduğunu iddia ediyor.*" Mick Riva'yla bir ilişki yaşamayı düşleyen bir sürü kadın olmalıydı tabii, değil mi?

Nina, Casey'nin iyiliği için bu iddianın yanlış olmasını umdu. Casey'nin onu bulmasını ve ona kızı olduğunu söylemesini bekleyen daha iyi bir adamın oralarda bir yerde beklediğini umdu. Fotoğrafı geri verdi ve tüm bedeniyle iç çekerek kendini bu hareketin boşluğuna bıraktı. Öğrenmenin hiçbir yolu yoktu.

Nina, Casey'ye pencere kenarındaki deri koltuklardan birine oturmasını işaret etti ve Casey öyle bir itaatkârlık ve minnettarlıkla oturdu ki Nina birden kıza epey bir önce yer göstermesi gerektiğini fark etti.

Nina da onun yanına oturdu ve ne söyleyeceğini bilemedi. Casey ne istiyordu?

"Ne gece ama," dedi Nina.

"Evet, öyle sanırım," diye karşılık verdi Casey.

İki kadın bir süre sessiz kaldı – ikisi de bundan sonra ne söyleyebilirler diye düşünüyorlardı. Sessizce, aşağıdaki çimenlik alanda devam eden partiyi izlediler.

Kaos yaklaşıyordu. Müzik sağır ediciydi ve insanlar soyunmanın çeşitli evrelerindeydi. Havuzda yaklaşık yüz kişi vardı herhalde. Birisi jakuzinin teçhizatıyla servis tabaklarından suyu sektirerek çimenlikteki insanları ıslatıyordu.

Barbekünün yanında genç bir kadın oturmuş kitap okuyordu. Casey daha dikkatli baktı. "O *Flashdance*'teki kız mı?" diye sordu.

Nina başıyla onayladı. "Jennifer Beals, evet. Severim."

Casey'nin gözleri bir an kocaman açıldı. *Ne hayat ama.*

Nina, Jay'in uzun boylu, sarışın bir kadınla konuştuğunu gördü. Kadına falezlerin oradan okyanusu gösteriyor gibiydi.

"Şu adamı gördün mü?" dedi Nina. "Sarışın kadınla konuşan uzun boylu adam? Kenarda?"

Casey öne doğru eğildi. "Evet."

"O benim kardeşim Jay."

"Ha, tamam," dedi Casey başını sallayarak.

"Yani bir ihtimal..."

"Benim de kardeşim olabilir."

Nina bu sohbetin tuhaflığını sindirmeye çalışarak Casey'ye baktı. "Evet," dedi. "Senin de kardeşin olabilir."

Nina, Kit'i aradı ve verandanın uzak ucunda biriyle konuştuğunu gördü. Pencereye parmağını dayadı. "Şu cılız oğlanla konuşan kesik tişörtlü ve Daisy Dukes'lu kız..."

"Potansiyel kız kardeşim mi?" diye sordu Casey.

Nina başıyla onayladı. Sonra Hud'ı aramaya başladı. Bütün alanı taradı, görebildiği herkesi gözden geçirdi. Hud'ın geniş omuzlarını ve fıçı gibi göğsünü hiçbir yerde göremedi. "Diğer kardeşim Hud'ı bulmaya çalışıyorum ama... aşağıda değil galiba."

Nina bir yandan aramaya devam ederken Hud'ın biyolojik annesi onu June'un kollarına bırakmasa ne olurdu diye düşündü. Hud çıkıp gelir miydi? Bir noktada? Onlarla tanışmak ister miydi? Babasını öğrenmek ister miydi?

Nina bir an ona karşı yabancılık çektiğini hayal etti, Hud'ın da Nina'ya karşı yabancılık duyduğunu. Ne büyük bir kayıp olurdu – bütün yaşamını, kalbinin üçte birinin sahibiymiş gibi sevdiği bu adamı hiç tanımadan geçirmek. Hud'ın frizbi takıntısına hiç tanık olmamış ya da ilk fotoğraf makinesini aldığında ne kadar heyecanlandığını görmemiş olmak, nezaketini bilmemek, Hud'ın çok sirke yiyemediğinden yoksa hemen terlemeye başladığından haberdar olmamak. Hud onundu.

Nina, Casey'ye baktı. Damarlarında aynı kandan bir parça mı akıyordu? Nina bunu bilmiyordu. Casey'nin gerçekten kardeşi

olup olmadığını düşünüyor mu, emin değildi. Ama eğer öyleyse Nina kaçırdıkları için şimdiden üzgündü.

Casey ara sıra Nina'ya kaçamak bakışlar atarak pencereden bakmaya devam etti. Nina'nın zihninden tam olarak neler geçtiğini anlamaya çalışıyordu. Şu an yatak odasında durduğu kadını tanımadığını hatırladı. Onun içsel düşüncelerini tahmin etmeye çalışacak dayanağı yoktu.

"Partine izinsiz geldiğim için özür dilerim," dedi Casey.

Nina başını iki yana salladı. "Herkes davetli. Hem sen buraya ait olabilirmişsin gibi görünüyor."

Casey kederle gülümsedi. Nina da. Gülüşleri tamamen farklıydı, hiçbir benzer yanları yoktu.

"Benim annem de öldü," dedi Nina. "Tek ebeveynim oydu. *Hepimizin.* Yani ben... ben üzgünüm. Kimse bunu yaşamamalı. Senin yaşadıklarını."

Casey, Nina'ya baktı ve onun kollarına kendini bırakmak istediğini hissetti. Belki de başından beri tek istediği buydu. Onu anlayacak, iyiymiş gibi yapmasına gerek olmadığını söyleyecek biri.

Nina uzandı ve bir anlığına Casey'nin elini tuttu. Hafifçe sıktı, sonra tekrar bıraktı.

Ardından ikisi –yabancılıkla akrabalık arasında bir yerde– ikinci kat penceresinden sessizlik içinde partiyi izlediler.

Gece Yarısı

Mick Riva, yatak odasındaki aynanın karşısında durmuş kravatını düzeltiyordu.

Elli yaşındaki birine göre gayet iyi görünüyordu ve o da bunun farkındaydı. Bir zamanlar kömür karası olan saçları şimdi kırlaşmaya başlamıştı. Yüzü bir zamanlar pürüzsüzken artık alnında, gözlerinde ve ağzının kenarlarında kırışıklıklar vardı. Yakışıklığı silinip gitmemiş, daha derinlere kök salmıştı.

Siyah bir takım giymiş ve ince bir kravat takmıştı – on yıllardır tanındığı, iyice mükemmelleştirdiği imaj.

Hemen yanında, makyaj masasının üzerinde yeni albümü için kaydettiği üç şarkının demosu vardı. Hepsi plak şirketi tarafından yumuşak bir dille reddedilmişti. Hiç de dalkavukça olmayan bir sonuca bağlayarak, son derece dalkavukça bir not göndermişlerdi. "Bu şarkıların fazla 'klasik Mick Riva' olduğunu düşünüyoruz. Ama bizi asıl heyecanlandıran ileri bakmak: 1980'lerin Mick Riva'sı kim?"

O şeye bakmak bile Mick'i öfkelendiriyordu. Onun gibi birinin –işinin önde gelenlerinden birinin– yirmili yaşlarındaki şu A & R denen, kulakları delik adamın mırıltılarını dinlemesi ve miksleyicilerle muhatap olmasını nasıl bekleyebilirlerdi?

Angie olsa onlarla savaşır ve şarkıları yayınlamalarını sağlardı – Mick'in kaydetmeye karar verdiği herhangi bir şarkıyı. Ama ne yazık ki artık birlikte değillerdi.

Hem menajeri hem de altıncı karısı olan Angie başından beri Mick'in yalnızca işini yapmasına izin verilmesine ihtiyacı olduğunu, böylece dünyanın hevesle geleceğini anlamıştı. Son otuz yıldır işe yaramıştı. Angie bunu hep başarmıştı.

Keşke zamanı geri sarıp kendini onu aldatmaması konusunda uyarabilse ya da onun öğrenmemesini sağlayabilseydi; hatta belki de 1978'e dönüp Angie'ye âşık olmasını engelleyebilseydi. Angie o zamanlar Mick'in menajerlik ofisindeki yeni kızıldı yalnızca. Şimdi Mick artık onun adına kimin savaşacağını bilmiyordu.

İnsan menajerinin asistanına âşık olup, menajerini kovup, o muhteşem asistanı terfi ettirip, onunla evlenip sonra da boşanınca elinde ne bir eş kalıyordu ne de menajer.

İşte elli yaşına girecek olan Mick'in kâhyası Sullivan'la bir başına kalması böyle olmuştu. Angie'nin seçip dekore ettiği bu beyaz tuğlalı ve sarmaşıklı malikânede yalnızca Mick ve Sully vardı. Angie, içinde yemek yenebilen kocaman mutfağına bayılmıştı. Şimdiyse Mick, Sully'nin ona yemek hazırlamasına izin vermiyordu çünkü masada tek başına oturarak kendini zavallı gibi hissetmek istemiyordu. Altı kişilik masada.

Geçen gün kocaman bir ailesi olsa ne güzel olurdu diye düşünmüştü. Tüm çocukları pazar akşamı yemeğe gelse. Onlar burayı doldurabilir, yeniden canlıymış gibi hissettirebilirlerdi. Onları aramayı düşündü. Nina, Jay, Hud ve Katherine.

Artık hepsi genç yetişkinlerdi. Mick onları anlayabilir, hatta belki tavsiyeler verebilir ya da onlara faydalı olabilirdi. Belki onlar da bunu isterdi.

Telefon açmayı düşünmüştü.

Ama sonra postadan elle yazılmış o mektup gelmişti.

* * *

Riva partisi için davetiye olmamasına rağmen Kit aslında her yıl tek bir davetiye gönderirdi.

Ağustosun ortalarında bir defterden kâğıt koparır ve tarihe

tg:kaktusunx

saati ve adresi yazardı. Sonra da, "Riva partisine içtenlikle davetlisiniz," diye eklerdi.

Ardından da babasının adresine gönderirdi.

Mick Riva
380 K Carolwood Yolu
Los Angeles, Kaliforniya 90077

Yollarda geçen onlarca yılın ardından Mick nihayet Holmby Hill'e, çocuklarının aşağı yukarı kırk beş kilometre ötesine yerleşmişti. Beş yıl önce Kit onun izini bulmuştu. O zamandan beri de her yıl zarfı tamamen aynı şekilde gönderiyordu.

Bu sene Mick mektubu ilk kez fark etmişti.

* * *

Mick ayakkabılarını giydi, anahtarlarını aldı ve kapıdan çıktı.

Yepyeni Jaguar'ına binip gaza bastı. Sunset Bulvarı'ndan hızla okyanusa doğru ilerlerken elle yazılmış davetiye yolcu koltuğunda duruyordu.

Gece yarısını henüz geçmişken Wendy Palmer elbisesini çıkardı ve ardından iç çamaşırını sıyırdı. Orada, arka bahçede, jakuzinin hemen yanında çırılçıplak dikildi ve sonra da buharı tüten suya doğru ağır ağır ilerlemeye başladı.

Jakuzinin uzak ucu, havuzun uzak ucundaydı ki o da çimenlik alanın uzak ucunda kalıyordu. Yani ilk başta onu sadece birkaç kişi görmüştü.

Wendy fokurdayan suya daldı çok geçmeden, o sırada jakuzinin içinde olan diğer insanlara doğru süzüldü.

İki adam ona bakmak için konuşmalarına ara verdi. Wendy gülümsedi ve kaşlarını çok hafifçe kaldırdı. "Selam."

Stephen Cross da Nick Marnell de ânında ilgi göstererek ona bakakaldı. Biri şarkıları ülkede üç numarada olan bir İngiliz Yeni Dalga grubunun basçısıydı, diğeri de davulcusu.

Kendilerini bir jakuzide çıplak bir kadınla buldukları ilk sefer değildi bu.

"Selam," dedi Nick.

"Merhaba," dedi Stephen ağır ağır. Wendy önce Nick'i öptü. Sonra da Stephen'ı. Ardından, planına devam etmeden önce ikisini de insanların izleyebileceği bir noktaya çekti.

"Bunu gerçekten yapıyor muyuz?" dedi Nick, Stephen'a sadece ağzını oynatarak.

Stephen omuz silkti.

Böylece başladı. Tam da Wendy'nin istediği gibi.

Wendy, partiye insanlar izlerken iki seksi adamla seks yapma niyetiyle gelmişti. İnsanların *kendileri* için izlemesini istemiyordu. Kimseyi eğlendirmeye çalıştığı yoktu. Başka birini değil sadece kendini eğlendirmek için oradaydı. Bu, hep yapmak istediği bir

şeydi. Bunu yapmayı ara sıra biraz fazla sarhoş olduğunda düşünür ya da kendini bir adamın üzerinde bulduğunda yalnız olmamalarını dilerdi. Ama bu sabah uyandığında, eğer bir gün bu işi gerçekten yapacaksa bu gece olmak zorunda olduğunu biliyordu.

Çünkü Riva partisi, Wendy'nin son eğlencesiydi.

Los Angeles'tan ayrılma zamanı gelmişti. Oyunculuk kariyerinden vazgeçmeye, Riva Deniz Ürünleri'ndeki işinden ayrılmaya, ilk ve son kez bir cümbüş yapmaya karar vermişti. Yakında partilediği günler de son erecekti.

Oregon'u özlemişti. Nihayet eve dönüp babasının en yakın arkadaşının oğluyla evlenmesinin zamanının geldiğine karar vermişti.

Adamın adı Charles'tı ve çocukluklarından beri Wendy'ye âşıktı. Başında bandanası olan evsiz barksız sarışın kız. Oyuncaklarını hep toplayan kahverengi saçlı, yuvarlak yüzlü, tatlı oğlan. Şimdiyse Wendy büyük şehirdeki bir kasaba dilberiydi. Charles'sa yirmi altı yaşında saçları dökülen bir adam.

Geçen Noel'de Charles, Wendy'ye onu hâlâ sevdiğini itiraf etmişti. "Bana bekle dersen beklerim..." demişti Noel Arifesi'nde, Wendy'nin ailesinin evinde, annesi onlara yemek için domuz budu hazırlarken. "Ufacık bir şansım varsa bile beklerim."

Wendy, Charles'ı elmacıkkemiğinden öpmüştü. Sonra ikisi de Wendy'nin ona geri döneceğinden şüpheli, oradan uzaklaşmışlardı.

Wendy yılbaşından hemen sonra L.A.'e döndüğünde havaalanına indiği an kirli havanın kokusunu almıştı. Stüdyo dairesi üstüne üstüne gelmişti. Dırdırcı kız arkadaş ve dırdırcı eş rolleri için seçmelere çağrılmaya devam etmişti. Rolleri, sanki söyledikleri her şey bir soruymuş gibi cümlelerinin sonunda seslerini yükselten Vadi kızlarına kaptırmaya. Alabildiği tek rol bikiniyle bir spor arabanın üzerinde kıvranmaktı. Saçına o kadar çok Aqua Net sürmüşlerdi ki sonrasında dört kez yıkamak zorunda kalmıştı.

Temsilcisi ona artık yirmi altı yaşında olduğunu ve Harrison Ford'un kız arkadaşını oynayamayacak kadar yaşlı olduğunu söyleyince Wendy eve döneceğini anlamıştı.

Saçları seyrelen tatlı ve paralı adamla evlenecekti. Sonra tüm kalbiyle seveceği iyi yürekli çocukları olacaktı. Muhtemelen biraz kilo alacaktı. Zamanın uzun esneyişlerinde kendini kaybedecekti; dans resitalleri, yatıya kalmalar ve basketbol maçları öyle bir kuvvetle ele geçirecekti ki onu, kendi kişiliği silinip gitmeye başlayacaktı. Ama tüm bunlar onun için sorun değildi. Böyle bir yaşam bir şekilde harika görünüyordu.

Bu sabah Portland'a tek yön bir bilet ayırtmıştı. Önümüzdeki salı L.A.'den temelli ayrılıyordu.

Ama önce herkes izlerken jakuzide iki rock yıldızıyla sevişmesi gerekiyordu.

Lara en az on dakika önce banyoya gitmişti, Jay de öylesine zaman öldürüyordu. Oturma odasındaki şöminenin yanında emekli sörfçü Matt Palakiko'yla konuşuyordu. Ergenlik yıllarında Jay, Matt'i idolleştirmişti. Hatta Matt'in kocaman dalgalardaki bazı fotoğraflarını yatak odasının duvarlarına yapıştırmıştı. Ama şimdi Matt ikiz çocuk babasıydı ve Hawaii, Büyük Ada'daki evinde yaşıyordu. Bu hafta bir yüzme kıyafetini kendi adıyla lisanslamak için toplantıları olduğundan L.A.'deydi.

Jay, Matt'in rekabet etmeyi bıraktığı an sörfün saflığını nasıl geri kazandığına dair konuşmasını dinliyordu.

"Ama bunun seninle alakası yok, dostum. Senin önünde uzun bir kariyer var," dedi Matt. "Herkes öyle diyor."

"Teşekkürler," dedi Jay başını hafifçe sallayarak.

"Hem dinle bak, doğru hamleler yaparsan bundan on yıl sonra benim yaptığım şeyi yapabilir, bir şeylere adını vererek ödeme alırsın. Şimdilerde herkes para saçıyor. Sanki birden her yer para oldu. Giderek de büyümeye devam edecek. Diyorum bak, bazen finansal güvence ve huzur zaferden bile daha tatlıdır. Her gün kalkıyorum ve sırf canım istediği için sörf yapıyorum. Mecbur olduğum için değil. Bunu söylemeyeli ne kadar zaman oldu biliyor musun?"

"Doğru," dedi Jay. "Eminim öyledir."

"Sadece sen ve dalga baş başa olduğunuzda, istatistikleri ya da antrenmanları falan düşünmediğinde..."

Jay yarım kulak dinliyordu, kendi belirsiz geleceğine takılmıştı kafası, henüz Lara dışında kimseye yüksek sesle söylemeye katlanamadığı şeye. Onun emekliliği Matt'inki gibi olmayacaktı. O emekli olmak *ve* eylemin kendisinden vazgeçmek zorundaydı.

Kaybettiği şeyin karşılığında elde edeceği gerçek bir "saflık" yoktu. Her şeyi birden kaybediyordu.

Jay daha yeni yeni en iyilerden biri olarak görülmeye başlamıştı – kariyeri uçuşa geçmişti. Hatta bu ilgiyi görmeye başlayalı daha altı üstü birkaç yıl olmuştu. Ama bu aşırı pohpohlanmalara alışması uzun sürmemişti. Şimdiyse kalbi ona kendini olağanüstü hissettiren yegâne şeye mal olacaktı.

Mick Riva'nın büyük oğluydu o – herhangi bir şeyin en iyisi olması gerekmiyor muydu? Jay bir an için sıradan biri olarak yaşamaktansa büyük biri olarak ölmeyi tercih edeceğini düşündü. Az tanınmışlık lekesini taşıyabileceğinden emin değildi.

"Baksana, benim gitmem gerek," dedi Matt saatine bakarak. "Sabah dönüş uçağım var. Kaçırırsam karım beni öldürür."

"Tamamdır, dostum. Kendine dikkat et," dedi Jay. Sonra, "Bir ara gelip senden fikir almak isterim. Bilirsin, şu şekillendirdiğin sörf tahtalarıyla ilgili. Hani şu sıralar neler yaptığın falan, hani..." diye ekledi.

"Yaşlandıktan sonra mı?"

Jay gülümsedi. "Emekli olduktan sonra."

"Elbette, dostum. Yakında konuşuruz."

Tam Matt giderken Jay bir elin onun eline dolandığını hissetti.

"Affedersin, sıra hiç bitmeyecek sandım," dedi Lara. "Bu partide çok fazla insan var. Hep böyle midir?"

Jay etrafına bakındı, evin geri kalanındaki insanları fark etti. İnsanlar dar alanlarda sıkışmaya başlamışlardı. Çiftler basamaklara sığınıyor ve kızlar yerlere oturuyordu. Pencereden bakıldığında ön bahçenin de en az arka taraf kadar tıklım tıklım olduğu rahatça görülüyordu.

"Gerçekten de," dedi Jay. "Bu çok fazla. Bu parti için bile."

"Gidebileceğimiz daha sessiz bir yer var mı?" diye sordu Lara.

"Evet," dedi Jay. "Elbette. Aklında ne var? Plaj olur mu?"

"Plaj sanki biraz..." Lara'nın yüzü öyle bir hâl aldı ki Jay bunun ne anlama geldiğini çözebilmek için çabaladı. Ne demek istiyordu?

Plaj fazla mı romantikti? Fazla dandik? Fazla soğuk? Fazla karanlık? Emin değildi.

"Pekâlâ," dedi Jay ve onu elinden tutarak ön kapıdan çıkardı. Particilerin, valelerin yanından geçtiler ve ardından davetlilerin ablasının yan bahçesinde oluşturduğu derme çatma otoparkın daha sessiz karanlığına ulaştılar.

Jay tutkuyla öpüşen iki kişinin yanından geçti ve bu insanların Kit'in arkadaşı Vanessa ile bu akşam için tuttukları DJ olduğunu fark edince durum birden çok komik geldi. Hemen başını çevirdi, sonra kendini tekrar dönüp onlara bakarken buldu. Tutkuları onu afallatmıştı. Vanessa'nın böyle bir yanı olduğunu bilmiyordu.

"Ah," dedi Jay, az önce gördüklerini unutmaya çalışarak. "Hud'ın kamyonetine gidelim." Jay'in kendi arabasının üstü ya da kapısı yoktu ama Hud'ın kamyonetinin de kilitli olmadığını biliyordu. Doğruca ona yöneldiler.

Jay'in Lara'yla yalnız kalmayı istemesinin tek sebebi onunla seks yapmak istemesi değildi. Evet, Lara ona bir hamle yaparsa, o uzun, çıplak bacaklarını ona doğru uzatırsa kayıtsız kalmazdı. Ama aynı zamanda onunla konuşmak da istiyordu. Ona nasıl olduğunu, ne yapmak istediğini, ondan hâlâ sıradan biriymiş gibi hoşlanıp hoşlanmadığını sormak istiyordu. Nerede büyüdüğünü, en sevdiği filmin ne olduğunu öğrenmek istiyordu.

Jay, Hud'ın kamyonetini ikinci sırada, kalabalığın en arkasında buldu. Lara'yı oraya doğru çekti ve onun için ön kapıyı açtı. Kapı tam açılmadığından Lara kapıyla çerçeve arasındaki daracık aralıktan sıkışarak geçmek zorunda kaldı. Başardı. Jay kendi de girip kapıyı kapayınca nihayet yalnız kalmışlardı.

"Selam," dedi Jay.

"Selam." Lara gülümsedi.

Sonra ikisi de başka bir şey söylemedi. Rahat bir edayla ve sessizce, öylece birbirlerine baktılar.

"Düşündüğümden farklısın," dedi Lara nihayet.

"O ne demek?" diye sordu Jay. Lara'ya bakabilmek için hafifçe kaydı, dizini büküp bacağını arada boşluk olmayan ön koltuğa yasladı.

Lara hafifçe omuz silkti. "Düşündüğümden çok daha sakinsin."

"Sakin mi?" diye sordu Jay. Lara'nın gözünden nasıl göründüğünü öğrenmeye, onun gözlerinde kendi yansımasını görmeye çok hevesliydi.

Lara güldü. "Kibirli görünüyordun," dedi. "Seni gerçekten tanımadan önce."

"Peki şimdi sana kibirli görünmüyor muyum?" Bu yeni bir histi; karşısındaki insanın ondan ne istediğini öğrenip sonra da öyle davranmanın bir yolunu bulma arzusu. Eğer Lara kibirden hoşlanıyorsa, Jay de öyle davranırdı. Hoşlanmıyorsa, onun tanıdığı en alçakgönüllü insan olurdu.

Lara başını iki yana salladı. "Hem düşündüğümden çok daha sessizsin."

"Benim gürültücü yavşağın teki olduğumu düşünüyormuşsun," dedi Jay gülümseyerek.

Lara güldü ve elini küpesine götürerek oynamaya başladı. "Düşünüyordum," dedi.

"Hayal kırıklığına mı uğradın?" diye sordu Jay.

"Hayır, hayal kırıklığına uğramadım. Demek istediğim bu değil," dedi Lara. Sesi güven vericiydi. "Sanırım demek istediğim şu ki insanlar şaşırtıcı. Gürültücü yavşağın tekiyken bile seni tatlı bulmuşumdur. Ama öyle olmaman hoşuma gitti. Sen ondan daha komplikesin."

Jay, kendisi hiçbir zaman karmaşıklığı amaçlamamış olsa da bunun bir iltifat olduğunu biliyordu. "Komplike ha? Bilmem ki." Normalde hep bel bağladığı o yapay kayıtsızlığa ne olmuştu? Belki de yeni benliği buydu. Belki giderek Hud'a benziyordu.

Hud kadınlar konusunda her zaman Jay'den iyi olmuştu. Jay daha fazla kadınla yatmıştı, daha seksi olanlarla. Ama Hud onları nasıl seveceğini bilirdi. Jay, şimdiye kadar bu tür bir becerinin

kıskanılabileceğini bilmiyordu. Ta ki tek istediği Lara'yı tanımak, onun güvenini kazanmak olana kadar.

Birlikte tatillere çıkabilirler miydi? Hawaii'ye gelir miydi mesela? Kuzey Kıyısı'ndaki sört günleri muhtemelen bitmişti ama belki Waikiki'nin nazik, tehditkâr olmayan dalgalarında Lara'ya sörf yapmayı öğretebilirdi. Onu Hanolua Koyu'ndaki en sevdiği kafeye götürmek istiyordu. Ona *haupia* ısmarlamak istiyordu.

"Seni etkilemeye çalışıyordum," diye itirafta bulundu Jay.

"Beni etkilemek mi?" dedi Lara. Gözlerinin kenarındaki kırışıklıkta, dudaklarının yukarı kıvrılmış kenarlarında keyfin işaretleri vardı.

"Aynen," dedi Jay başıyla onaylayarak. Başı eğikti ama gözleri yukarı bakıyordu ve Lara'ya odaklanmıştı. "Hem de ta..."

"O geceden beri," dedi Lara.

"Evet, o geceden beri seni düşünmeden duramıyorum."

"Öyle mi?"

Jay oltaya takılmış bir balık olduğunu, kızın makarayı kendine doğru sardığını biliyordu. Yakalanmak istiyordu. Çekilmek, kendinden geçmek *iyi* geliyordu. İlk kez birini böylesine güçlü bir biçimde arzuluyordu ve bu his, bu özel arzunun tatlı ağrısı hoşuna gitmişti.

"Seni düşünmeden duramıyorum," dedi. "Ben... seninle karşılaşmak için kaç kez Kumdankale'ye geldim bilmiyorum."

"Biliyorum," dedi Lara gülümseyerek. Jay ortada korunmasız kalmıştı ve bu ikisini de heyecanlandırdı.

Jay, Lara'ya doğru eğildi ve dudaklarını sağ gözünün hemen altında kalan, elmacıkkemiğinin şişkin noktasına değdirdi. Kemik gibi sert ve kadife gibi pürüzsüzdü.

"Sana âşık olmuş olabileceğimi düşünmek delice mi?" diye fısıldadı Jay kızın kulağına.

"Biraz delice gibi, evet," dedi Lara gülerek. "Beni o kadar da iyi tanımıyorsun."

Jay onu pek dinlemiyordu. Kendi kalbinin telaşında kaybolmuştu.

"Bilmiyorum..." dedi Lara'nın köprücükkemiğini öperek ve elini bacaklarında gezdirerek. "Bence yeterince tanıyorum."

Kızın dudaklarını öptü ve kardeşinin kamyonetinin ön koltuğunda onu sımsıkı tuttu. Biraz sonra yapacakları şeyin sadece seks olmadığını, fazlası olduğunu düşündü. Onunla ilgili hislerini göstermenin bir yoluydu Jay için bu. Bir bağlantı, kutsal bir eylemdi. Ellerini ağır ağır Lara'nın tişörtünde gezdirdi, kendi pantolonunun düğmelerini çözdü, ayakkabılarını çıkardı. Lara'nın eteği kalçasına doğru kalkmıştı. Jay elini eteğin altına soktu. Temkinle ve büyük bir zevkle iç çamaşırını çekti ve kızın ayaklarına düşürdü.

"Prezervatifin var mı?" diye sordu Lara.

Yoktu. Ama Hud'ın arabasında olabileceğini düşündü. Ön panele döndü ve anahtarları valenin bıraktığı yerden aldı. En küçük anahtarı seçip torpido gözüne oturttu. Anahtarın dönmesiyle birlikte kapak gümbürdeyerek açıldı. Evet, prezervatif vardı. Üç tane. Hepsi parlak ambalajları içinde sıra sıraydı. Jay birini aldı, yırtmaya hazırladı.

Ama sonra...

Jay torpidoda duran ve artık görüş açısına girmiş olan fotoğrafı aldığında aslında tek bir fotoğraf değil, bir fotoğraf yığını olduğunu anladı. Eski kız arkadaşının, kardeşine oral seks yaptığı fotoğraflar.

Zaten arıza vermiş olan kalbini kıran fotoğraflar.

Hud ve Ashley ayakkabılarını çıkarmışlardı ve ikisi de nerede bıraktıklarını hatırlamıyordu. Plajda o kadar çok yürümüşlerdi ki karanlığın içinde nerede olduklarını bilmiyorlardı.

Hud, Ashley'ye zaten bir sürü soru sormuştu. "Ne zamandır biliyorsun?" *Üç gün.* "Ne kadarlık?" *Yedi hafta.* "La Jolla'ya gittiğimiz hafta sonu mu?" *Sanırım öyle.* "Anne baba olmaya hazır mıyız?" *İnsan böyle bir şeyi nasıl anlar bilmiyorum.*

İşte şimdi, el ele suyun kenarında yürürken ikisi de sessizce iki gelecek hayal ediyordu: biri bebekli, diğeri bebeksiz.

Hud bir ev tutmayı düşünüyordu; Airstream çocuk büyütülecek bir yer değildi. İki yatak odalı bir yer düşünüyordu ve kendini çocuk odasını sarıya boyarken hayal etti. Annesininki gibi bir ebeveyn yatak odası düşünüyordu. Banyoda iki lavabo olması hep hoşuna gitmişti. Her gece o lavaboların başında bir arada olan bir anne ve bir baba düşüncesini hep sevmişti.

Birden durdu, onunla birlikte Ashley de durdu.

"İlk ne düşündün?" diye sordu Hud, Ashley'ye. "Öğrendiğin zaman? Test çubuğu her ne renge dönüyorsa o renge döndüğünde."

"Dibinde bir halka çıkıyor."

"Tamam o zaman, halka çıktığında. Aklında beliren ilk düşünce neydi?"

"Peki senin aklında beliren ilk düşünce ne oldu? Sana söylediğimde?" dedi Ashley.

"Dürüst mü olayım?"

"Evet."

"*Bir şeyi bu kadar hızla sevmek nasıl mümkün olabilir?* diye düşündüm. Çünkü sen söylediğin an ona âşık olduğumu hissettim. Ve bu hiç mantıklı değil."

Ashley'nin gözleri yaşarmaya başladı ve gülümsediğinde bir damla yaş döküldü.

"*Sıçtık* ya da *Hasiktir* ya da *Bu işten nasıl sıyrılacağım?* diye düşünmedin mi?" diye sordu, gözlerindeki yaşları silerek.

Hud onu kendine onu çekerek, "Hayır," dedi. "Sen düşündün mü?"

"Hayır," dedi Ashley de başını iki yana sallayarak. "Bir an bile."

"O zaman bir bebeğimiz olacak," dedi Hud ona sarılarak.

"Bir bebeğimiz olacak."

Orada, soğuk su döne döne gelip bileklerini ürpertirken birbirlerine gülümseyerek öylece durdular.

Sallanan sandalyeler, beşikler, ezilmiş muzlar ve mama sandalyeleri, ilk adımın gururu vardı önlerinde. Çılgın ve güzel bir gelecek.

Ama şimdi, tam da şimdi, Hud'ın bir yalanın etrafında dans etmeyi bırakmaktan başka bir seçeneği yoktu. Ailelerini, eski ailesini ve yeni kuracağını uzlaştırmak onun göreviydi, bu kavgayı vermesi gereken oydu. Bunu da şimdi yapacaktı. Kendini bu göreve hazır hissetmiyordu ama bunun pek bir önemi yoktu.

"Geri dönelim mi?" diye sordu.

Ashley ona baktı ve nazikçe gülümsedi. Ona doğru biraz daha eğildi, elini daha sıkı tuttu. "Tamam," dedi.

Jay'e gerçeği anlatmanın vaktiydi.

01:00

Brandon kendi evinin misafir banyosunda aynaya bakıyordu. Çoktan epey kafayı bulmuş, sarhoş olmaya doğru hızla ilerliyordu. Aynada kendine bakarken bu kadar kısa bir sürede nasıl bu kadar çok hata yapabildiğini sorguluyordu.

Nina'ya tüm bunları nasıl yapabilmişti? O kadın genç yaşında çok şey yaşamıştı ve Brandon kendini hep onun için güzel şeylerin başlangıcı olarak görmüştü. Belki, azıcık da olsa, onun parlak zırhlar içindeki şövalyesi olduğunu düşünmek hoşuna gidiyordu.

Ama sonra aptalın teki gibi Carrie Soto'yla yatmaya başlamıştı. İnsanın aptalca hatalarını geri almasının bir yolu olmalıydı. Onlar için pişmanlık duymanın değil gerçekten geri almanın, hiç yaşanmamışlar gibi olmasının. Karısının kalbini kırdığı her saniyeyi geri almak istiyordu. Nina bunların hiçbirini hak etmiyordu, Brandon'ın eksiksiz ve feci çöküntüsünü hak edecek hiçbir şey yapmamıştı. Keşke dünya, tüm bunlar hiç yaşanmamış gibi davranmalarına müsaade etseydi.

Brandon aynaya gözlerini dikti ve yüzüne baktı, orada belirmeye başlayan çizgilere. İnsanın yaşamının her günü bir dağa tırmanmak gibiydi. Sonra oraya varıyordu ve bir süre orada kalıyordu. Zirve güzeldi. Ama sonra diğer taraftan aşağı kaymaya başlıyordu insan.

Brandon o kısmın gelişini görmemişti ve bu onu fena çarpmıştı.

* * *

Her şey dokuz ay önce, Brandon Avustralya Açık'ta dünya sıralamasında birinci olduğu için başlamıştı. Sonra ikinci turda, favori olduğu maçta Anders Larsen adlı on yedi yaşındaki İskandinav'a yenilmişti.

Brandon ilk servisinden itibaren kaçıracağından korkmaya başlamıştı. Çok az oyuncunun karşılayabildiği imza atışı slingshot'ı denemişti. Kortta hızla ve dümdüz ilerlemişti.

Ama Larsen servisi karşılamıştı.

Bu, puan almak için karşılıklı voleye mecbur kalmak, Brandon'ı şaşkına çevirmişti. Puan Larsen'e gitmişti. Sonraki de öyle.

Sonraki serviste çift hata yapmıştı. Karşısındaki ergene bakarken öfkelendiğini hissedebiliyordu. Kalabalık mırıldanmaya başlamıştı, bazıları Larsen için tezahürat yapıyordu.

Larsen yere çömelmiş hazır beklerken Brandon'a gülümsemişti.

Brandon'ın zihninden Brandon'la Kriek'in final oynamasını bekleyen gazeteler geçse de görünüşe bakılırsa ikinci turu bile geçemeyebilirdi.

Aşırı düşünmeye başlamıştı. Omuzları gergindi. Bir an için sanki kasları hiçbir şey hatırlamıyor gibiydi. Servisi daha gevşek, daha yavaştı. Ne zaman döndürmeden, dikkatsiz bir forehand vursa daha da sinirleniyordu. Hedeflediği noktayı ıskalayan bütün backhand'leri kafasının içine daha çok çekilmesine, oyundan düşmesine neden oluyordu.

Servis kırma puanı.

Larsen'ın son volesini karşılayamayınca kameraların bir anda ona döndüğünü hissetmişti. Daha önce de böyle kamera tarafından tuzağa düşürülmüş gibi hissettiği olmuştu. Kameralar onu zafer kazanmışken ve hatta değerli bir rakibe karşı mağlupken yakaladığında üzerinden atabileceği kadar idare edilebilir olan o his. Ama bu bozgun oluyordu. Sanki Golyat'ı da az önce Davud'a yenilmişti.

Larsen tribünlere dönmüş ve yumruklarını havaya kaldırıp sallamıştı, ne de olsa mevcut sıralamadaki dünya birincisini yenmişti. Kalabalık tezahürat etmişti.

Brandon, buna benzer nadiren yaşanan anlarda genellikle yaptığı gibi yüz ifadesini korumuş, sıkıntılı olduğuna dair bir işaret vermemişti. Bütün bedeni gerilmiş hâlde ağa doğru yürümüştü. Ama bu kez ne kadar denerse denesin o küçük piçin elini sıkarken gülümsemeyi beceememişti.

Bu sportmenlik kusurundan dolayı babası hayal kırıklığına uğrardı kesin, biliyordu. Ama bu, sorunlarının en küçüğüydü.

Soyunma odasına doğru sıvışırken koçu Tommy de peşinden gelmişti. "Neydi o öyle! Seni hiç bu kadar kafanın içine gömülmüş görmemiştim! Oyuna getireceğin tek şey buysa kortta fazla zamanın kalmamış demektir!"

Brandon sessizdi, kalbi çarpıyordu. Tommy başını iki yana sallamıştı. O gidince Brandon erkekler soyunma odasının duvarını yumruklayarak bir delik açmıştı.

Elbette daha önce de maç kaybetmişti. Ama ondan şampiyonluk beklenen bir turnuvanın ikinci turunda değil.

* * *

Brandon eve, Nina'ya dönmüştü. Ama ön kapıyı açıp da onu gördüğü anda yüzündeki o bakışa katlanamamıştı. Nina'nın gözleri kocaman ve sıcacıktı; dudakları çok hafif aşağı doğru sarkmış, surat asmayı andıran bir ifade belirmişti. "Nasılsın?" diye sormuştu Brandon'a.

Nina'nın aklı başından gitsin istemişti. Nina kollarını sarıp onu sımsıkı kucaklamıştı. Sonra elini yüzüne koymuştu. "Sen harika bir adamsın," demişti. "Bunu zaten kanıtladın. Baksana, on Grand Slam'in var. Bu inanılmaz."

Brandon, Nina'nın elini tutup yüzünden uzaklaştırmıştı. "Teşekkürler," demişti kalkıp duşa doğru ilerlerken. Nina'ya bakmaya katlanamıyordu.

Daha sonra ocakta, ABD Pro Kapalı'nın üçüncü turunda elenmişti. *Sikik McEnroe.* Ardından martta David Kupası'nda set alamadan mağlup olmuştu; ABD ekibi çeyrek finallere bile çı-

kamamıştı. Donnay Açık'ta yarı finallerde kaybetmiş ve raketini yere çalmıştı. Manşetlik olmuştu. Omzunu bahane ederek Monte Carlo'dan çekilmişti.

Brandon maçlarından sonra doğruca eve gelmeyi bırakmıştı. Nina'ya New York'taki annesini ya da kardeşini ziyaret etmesi gerektiğini söylüyordu. Tommy'yle beraber Buenos Aires ve Nice'te daha uzun kalabilmek için planlar yapıyordu. Nihayet eve döndüğünde Nina'yla akşam yemeği, restoran, Nina'nın kardeşleri, kendi seyahat planları, Nina'nın takvimi ve alt kattaki çalışma odasına nasıl bir tablo alınması gerektiği gibi konulardan konuşurdu. Tenisin lafını bile açmazdı. Omzunun canına okuduğundan bahsetmezdi. Doktor randevularına gizlice gidiyordu – kortizon iğnelerine başladığını Nina'ya hiç söylememişti.

Yıkılamaz olması gerekiyordu. Başarısına rağmen alçakgönüllü olması, korttaki belirgin üstünlüğüne rağmen tatlı olması gerekiyordu. İlk turlarda elenip karısında acıma duygusu uyandırması değil.

Giriş: Carrie Soto.

Carrie Soto tüm zamanların en büyük kadın tenis oyuncusu olarak kabul ediliyordu. Brandon daha önce Carrie'yle tanışmıştı ama geçen mayıs ayında Paris'te geçirdikleri o güne kadar hiç sohbet etmemişti. Fransa Açık'a Nina'sız gitmiş, onun evde kalması için ısrar etmişti.

İlk maçından hemen önce Roland-Garros'taki soyunma odasının dışındaki bir bankta oturmuş başındaki bandı ayarlıyordu. Carrie Soto gergin bedeni ve tenis ayakkabıları içindeki mükemmel duruşuyla yanından geçmişti.

Koyu renk saçları toplanmış, siperliğinin altında kalmıştı. Kanlı canlı teni, iri gözleri ve hokka gibi burnu ona sevimli bir hava katıyordu. Ama Brandon'ın duyabileceği bir noktaya gelince öne eğilmiş ve Brandon'a, "Senin tatlı çocuk rutinin bana sökmez. Sen de hepimiz kadar yırtıcısın. Servislerini sırala ve hepsinin canına oku," demişti.

Gözleri kocaman açılan Brandon dönüp ona bakmıştı.

Carrie, Brandon'a gülümsemişti. Brandon da ona karşılık vermişti.

İlk maçı kazanmıştı. Sonra diğerini. İki hafta boyunca canını dişine takarak Şilahşörler Kupası'nı kazanmıştı. Finallerin son maçını kazandığında yumruğunu havaya savurmuştu.

Bu arada Carrie Soto karşısına çıkan bütün rakiplerini tek tek gücü ve kararlılığıyla ezip geçiyordu. Her serviste homurdanıyor, volelerde ciyaklıyor, kendini yere bırakıyor, beyaz tenis kıyafetleri kortun kırmızı toprağıyla lekeleniyordu. Ve Suzanne Lenglen Kupası'nı kazanmıştı.

Brandon galibiyetinden sonraki gece kaldıkları otelde Carrie'ye rastlamıştı; bir asansöre doğru ilerleyen göze çarpan iki şampiyon. Brandon kendini muzaffer ve kırılgan, neşeli ve savunmasız hissediyordu.

"Sana tehlikeli olabileceğini söylemiştim," demişti Carrie sırıtarak.

"Sanırım numaram sende var," demişti Brandon.

Asansör yükselirken bir sessizlik olmuştu. Asansör onun katında durduğunda Brandon, "Minibardan bir şeyler içmek istersen haberim olsun," demişti.

On dakika sonra Brandon'ın odasındalardı.

Carrie Soto onun üzerindeydi ve Brandon ellerinde kadının kaslarını hissedebiliyordu. Carrie hareket ettikçe Brandon onun bacaklarının ne kadar biçimli olduğunu, kalçasının ne kadar sıkı olduğunu, baldırlarının ve kolunun ön kısımlarının ne kadar şişkin olduğunu hissedebiliyordu. Ona dokundukça kadının gücünü ve çevikliğini hissedebiliyordu. Onun gücünü kendi ellerinde tutuyordu.

Sonra kısacık bir an, Carrie'nin altında öylece yatarken, diğer yarısını bulduğunu düşünmüştü.

Ertesi sabah uyanıp da ne yaptığını fark edince başı zonklamıştı. Ama Carrie, Paris'ten ayrılmadan hemen önce Brandon'a belki,

ama sadece belki, bunun ciddi bir şey olabileceğini düşündüğünü söylemişti. Bu da Brandon'a acaba tüm bu olanlar belki de sadece bir aldatma değil, başka bir şey olabilir mi diye düşündürmüştü. Mesela bir aşk macerası.

Bunu daha önce hiç düşünmemişti ama belki de Nina onun için doğru kadın değildi. Belki de Nina'nın ona kendini bu kadar küçük hissettirmesi bundandı. Belki onun için doğru olan kadın Carrie'ydi. O yüzden Brandon'a kendini bu kadar güçlü hissettiriyordu.

O yüzden de onunla görüşmeye devam etmişti. L.A.'de, New York'ta, Londra'da. Çok geçmeden Brandon, Carrie'nin onun şans tılsımı olduğuna kendini ikna etmişti.

İkisinin de Wimbeldon'ı kazanmasının ardından Brandon mutluluktan uçuyordu. Aynı yıl hem toprak kortları hem de çim kortları kazanacaktı. Neredeyse duyulmamış bir şeydi. "*İşte bu,*" demişti Tommy, "benim tanıdığım Brandon."

Gazeteler Carrie'yle ikisini gece Wimbledon balosunun dışında galibiyetlerini kutlarken yakalamıştı. Brandon smokin giymişti. Carrie'yse lacivert bir elbise. Bir arabanın yanında öpüşüyorlardı. Brandon'ın elleri kadının poposundaydı.

Fotoğrafları ilk önce Carrie görmüş ve hem fotoğrafçıya hem de dergiye rüşvet vermişti. Fotoğraflar karşılığında özel röportaj teklif etmişti. Ama daha sonra Brandon'a ona âşık olduğunu ve artık "ne yapılması gerekiyorsa yapılacak" evresine geldiklerini söylemişti.

Brandon birden paniklemişti. Nina'yı bırakmaya hazır olduğunu sanmıyordu. Ama pek çok açıdan yol ayrımına gelmişti ve eğer Nina'yla kalırsa mutluluk ve tatminin onu fazlasıyla yumuşatacağından, yeteneğinin düşüşe geçmesine karşı yeterince savaşamayacağından kuşkulanıyordu.

Carrie'yle kalırsa, korttaki en iyi dönemlerini yaşayabilirdi.

O yüzden Brandon eve uçmuştu. Devasa evine girmiş ve eşyalarını toplamak için doğruca yukarı çıkmıştı.

Nina'nın evde olmamasını umuyordu. Ama onu yatak odasında Bora-Bora gezi rehberi okurken bulmuştu. Brandon'ın baksırlarından birini giymişti. Brandon onun yüzüne bile bakamamıştı.

"Merhaba tatlım," demişti Nina nazikçe.

Brandon doğruca dolaba yönelmişti. Hızlı hareket etmeliydi; bu işi ikisi için de olabildiğince hızlı halletmeliydi. Hem ona bakmaya dayanabileceğini de sanmıyordu. Cesaret edebileceğinden emin değildi. "Üzgünüm, Nina," demişti. "Ama ben gidiyorum."

"Neden bahsediyorsun sen?" demişti Nina, sesinde hâlâ tatlı bir tınıyla.

Brandon ondan sonra ne dediğini hatırlamıyordu. Öylece kaçmıştı.

Dosdoğru Beverly Hills Hotel'e gitmişti. Carrie'nin süitine ulaşınca kapının önünde onu öpmüş ve "Seni seviyorum. Seni seçiyorum," demişti.

Nina'yla yaşanan her şey korkunç ve katlanılmazdı. Ama gerekliydi ve olup bitmişti.

* * *

Brandon, Carrie'nin yanında kalmış ve günler içinde onun adına ayrıntılarıyla planlanmış yepyeni bir yaşam bulmuştu karşısında.

Sabahları ikisi de proteinli smoothie'ler içiyor ve bir avuç çiğ badem yiyor, ardından da birlikte spor salonuna gidiyorlardı. Bel-Air Country Club'da aynı kortlarda yan yana antrenman yapmaya başlamışlardı. Brandon'ın kortizon iğnelerinin etkisi beklediğinden daha yavaş geçiyordu ama ne zaman servisleri yumuşasa ya da arka arkaya birkaç vole kaçırsa Carrie bunu fark ediyor ve kendi temposunu hiç bozmadan kortundan ona bağırıyordu: "Topla kendini, Randall! Ya şampiyonsundur ya da beceriksiz. Arası yok!" Böylece Brandon daha hızlı ve daha net vurmaya başlıyordu.

Öğleden sonra işlerle uğraşıyor, temsilcilerini arıyor, sponsorluk anlaşmaları üzerine konuşuyor, seyahatleri onaylıyor, mektuplarını gönderiyorlardı.

Her akşam yedide kapının önünde, yemeğe gitmeye hazır oluyorlardı. Dokuz gibi genellikle bir partide, hayır organizasyonunda ya da galada oluyorlardı. Özellikle de Carrie'nin rakibi Paulina Stepanova'dan ne kadar nefret ettiğinden konuşuyorlardı.

Bir gece, gecenin bir yarısında Brandon omzunda bir zonklamayla uyanmıştı. Sabah yoğun bir antrenman yapmış, akşam da Cedars-Sinai Tıp Merkezi'nin açılışına katılmışlardı. Ardından eve dönmüş ve ışıkları kapamadan önce sevişmişlerdi.

Sabahın üçünde aniden gelen acı dayanılmazdı. Buz istemiş ama bunun pek faydası olmamıştı. Birkaç ilaç içmişti. Ama acı giderek keskinleşiyor, zonklama artıyordu.

Panik içinde Carrie'yi uyandırmıştı. "Ya Wimbledon benim son turnuvam olursa?" diye sormuştu ona.

"Bu feci olur," demişti Carrie. "Yalnızca on iki kupan var." Sonra ona arkasını dönmüş ve yatağa gitmişti.

Brandon, Nina'nın şefkatine özlem duymuştu.

Uyuyakalmış ve Carrie'nin ona bir havlu fırlatmasıyla uyanmıştı. "Acı konusunda sızlanıp duracak mıyız? Yoksa bir erkek gibi davranıp acıya rağmen oynayacak mıyız? Araç on beş dakika içinde korta doğru harekete geçiyor."

Brandon kalkmış, giyinmiş ve bütün gün Carrie'ye ayak uydurmuştu. Sonraki ve ondan sonraki gün de böyle devam etmişti.

Brandon dört hafta ve iki gün daha Carrie'nin yanında yaşamıştı.

Ama sonra geçen geceki gibi omzundaki ağrı onu uyandırmıştı. Bu kez yakıcı bir acıydı. İlaçların etkisini göstermesinden önceki her saniye işkence gibiydi. Yeni bir iğne için randevu almıştı ve bunun bir süre daha faydası olacağını biliyordu. Ama rahatsız edici bir netlikle zamanının azalmaya başladığını da anlıyordu. Düşüşü geçici olarak savuştursa bile, tarihteki herhangi birinden daha fazla şampiyonluk kazanmış olsa bile günün birinde bedeni çökecekti çünkü herkesinki çökerdi.

Peki o zaman kim sevecekti onu?

Uykuya dalması iki buçuk saat sürmüştü. Sabah altıdaysa Carrie'nin oda servisiyle konuşmasına uyanmıştı. "Tuzlu çerez göndermeyin. Sabahları tuz istemiyorum. Dün üç kere göndermemenizi söylediğim hâlde tuzlu çerez gönderdiniz! Eğer bir çerezi bile doğru göndermeyi beceremiyorsanız belki de başka bir alanda çalışmalısınız," demiş ve telefonu kapamıştı.

Brandon başını tekrar yastığa koymuştu. Carrie pek nazik bir insan değildi. Hatta Brandon onun iyi bir insan olduğundan bile şüpheliydi. Ne yaptığını bile anlamadan ağzını açmıştı. "Aman Tanrım," demişti. "Korkunçsun. Ne bok yedim ben?"

Yataktan çıkmış ve çılgınca el kol hareketleri yaparak onun ne kadar öfkeli ve soğuk bir kadın olduğundan dem vurmuştu. "Bir insanın yapabileceği bütün yanlış hamleleri yaptım!" demişti iç çamaşırıyla dikilerek. "Seni sevdiğimi sanmıyorum. Seni hiç sevdim mi ondan bile emin değilim. Neden burada olmak istediğimi düşündüm ki ben? İnsanlara bağıran bir kadınla birlikte olmak istemiyorum!"

Carrie sanki iki başı çıkmış gibi bakmıştı ona. Sonra, "Kimse seni burada zorla tutmuyor, siktiğimin koca dingili," demişti.

Brandon onun sözlerini düşünmüş ve haklı olduğunu fark etmişti. Kimse onu Carrie'yle yatmaya zorlamamıştı. Kimse onu karısını bu kadın uğruna terk etmeye zorlamamıştı. Hepsini kendi yapmıştı. Ama en başında bunun neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü hiç ama hiç hatırlamıyordu.

"Bence ben gitsem iyi olacak," demişti.

"Nasıl istersen," demişti Carrie kapıyı işaret ederek. "Hemen siktirip gidebilirsin."

Brandon eşyalarını toplamış ve çıkmıştı.

O sabah başka bir kortta antrenman yapmıştı. Kendini cezalandırmak ister gibi kaynar suyla uzun bir duş almıştı. Ardından soyunma odasında havlusuyla neredeyse bir saat boyunca hareketsiz oturup ne yapacağına kafa yormuştu.

Tek düşünebildiği, Nina ellerini saçlarında gezdirirken ya da

yüzünde beliren o bakışla onu sonsuza dek seveceğini söylerken kendini ne kadar iyi hissettiğiydi.

İşte tam o an, orada ona geri dönmeye karar vermişti.

Dönmüştü de! Artık her şey yoluna girecekti. Carrie Soto onları rahat bıraktığı sürece.

Biri kapıyı açtığında Nina ve Casey sessizce oturuyordu.

"Nina?"

İkisi de aynı anda dönüp Tarine'i gördü. "Aşağı gelmen gerek," dedi Tarine.

"Neden?"

"Carrie Soto."

Nina şimdiden yorulmuştu. "Ne olmuş ona?"

"Ön bahçene kıyafetler fırlatıyor ve onları ateşe vermekle tehdit ediyor."

* * *

Nina, Tarine'le birlikte kalabalığın arasından kendine yol açarak aşağı inmeye başladı.

Greg Robinson müziğin sesini öyle yükseltmişti ki zemin sarsılıyor, evin temelleri titreşiyordu. İnsanlar oturma odasında öyle bir hararetle dans ediyordu ki çerçeveler duvarlara çarpıp duruyordu.

Burası Nina'nın eviydi, onun halısının üzerinde duruyorlardı, onun merdivenlerine yaslanıyorlardı, onun içkisini içiyorlardı, onun yemeklerini yiyorlardı. Yine de kimse Nina onların omzuna dokunana ya da bedenini ileri atana kadar yolundan çekilmiyordu. Nina giderek daha çok sinirlendiğini hissetti. Kocasının metresi ön bahçedeydi ve bu meseleyle ilgilenmek için dışarı bile çıkamıyordu çünkü bir grup profesyonel sörfçü antresinde esrar tüttürüyordu.

"Affedersiniz!" dedi Tarine. "Yoldan çekilin!" Sörfçüler hemen hareketlendi.

Nina nihayet evin önüne çıkmayı başardığında garaj yoluna baktı ve kocasının, kollarını savurarak atıp tutan bir kadını sakinleştirmeye çalıştığını gördü.

Beyaz eşofman altı ve beyaz-yeşil bir tişört giymiş olan Carrie Soto garaj yolundaki çakılların üzerinde dikiliyordu ve Brandon'ın kıyafetleri yığın hâlinde yerdeydi. Nina, Brandon'ın en sevdiği siyah Ralph Lauren polo tişörtünün bir kenarda durduğunu gördü, şanslı saç bandı da taşların üzerindeydi. Brandon o banda bayılırdı.

Bana döndü ama o sevgili saç bandını onda mı bıraktı?

"Brandon, sana diyorum, götlük yapmayı bırak. Gerçekten de tüm bu ıvır zıvırlarını yakabilirim," dedi Carrie.

Dışarıdaki kalabalık tamamen Carrie'ye odaklanmış, ona geniş bir alan açmışlardı. Evin yan tarafından da kargaşanın sebebini görmeye gelenler vardı. Nina arkasındaki insanların başının üzerinden daha fazlasını görmeye çalıştıklarını hissedebiliyordu.

"Carrie, lütfen," diyordu Brandon. Basamakların hemen dibinde durmuş, kollarını kendini savunur gibi kaldırmıştı. "Bu işi yetişkinler gibi çözelim."

Carrie gülmeye başladı. Öyle manyakça ya da öfkeli bir gülüş değildi, daha ziyade gerçekten eğleniyormuş gibiydi. "Ben *zaten* yetişkinim, Brandon. Bizimle ilgili ciddi değilsen karını bırakmamanı söyleyen bendim, unuttun mu?" Brandon bir şeyler söylemeye yeltendi ama Carrie araya girdi. "Eğer ikimiz birbirimize gerçekten âşık değilsek kendimi yuva yıkan kadın konumuna düşürmeyeceğimi söylemiştim, hatırlıyor musun? Hani bu sonsuza kadar sürecek bir şey değilse demiştim? Bunu söylediğimi hatırlıyor musun?"

Brandon başıyla onayladı. "Evet ama Carrie..."

"Hayır, sakın bana *evet ama* ayağı yapma. Sen götün tekisin, Brandon. Bunu anlıyor musun?"

"Carrie..."

"İlk yattığımızda sana ne demiştim, Brandon? Ne demiştim? Bu gerçek bir şey değilse başka bir kadının kocasıyla yatmayacağımı söylememiş miydim?"

"Evet ama..."

"Sana kalbimle uğraşmasan iyi olur demedim mi? Demedim mi, Brandon?"

"Carrie..."

"Kelimesi kelimesine demiştim ki, seni orospu çocuğu, 'Sana âşık olursam beni kullanmaya kalkma.'"

"Ben bilmi–"

"Hayır, benimle tartışma. Tastamam bunu demiştim."

"Tamam, böyle demiştin. Ama..."

"Dün gece benimle seviştikten sonra bu sabah kalktın ve ben bize çiğ badem göndermeleri için oda servisiyle konuşup kapattıktan sonra, *aynen alıntılıyorum*, 'Aman Tanrım. Korkunçsun. Ne bok yedim ben?' dedin ve çıkıp gittin."

"Carrie, lütfen. Bunu baş başa konuşabilir miyiz?"

Carrie etrafına bakındı, biriken kalabalığı gördü. Sonra Brandon'ın arkasına, ön kapıya bakıp Nina'yı gördü. Yüzü düştü.

Brandon da dönüp Nina'yı gördü. "Nina..." dedi.

"Nina," diye araya girdi Carrie. "Üzgünüm. Onunla düşüp kalkmamalıydım ve tüm bu kirli çamaşırları saçıp partini mahvetmemeliydim."

Nina, Carrie'ye bakmaya devam etti ama bir şey demedi. Bu kadın nasıl oluyordu da aklından geçen her düşünceyi uluorta haykırabiliyordu? Carrie Soto neden haykırmaya hakkı olduğunu düşünüyordu?

O an Nina öfke, kıskançlık, utanç ya da hissetmeyi bekleyeceği o diğer duyguları hissetmiyordu. Nina üzgündü. Hayatının bir saniyesini bile Carrie Soto gibi yaşamadığı için üzgündü. *Nasıl bir dünyası vardır kim bilir,* diye düşündü. *Kızabildiğin, inleyebildiğin, ayağını yere vurup herkesin içinde ağlayabildiğin ve seni yaralayan insanlara bağırabildiğin bir dünya. Neyi kabul edeceğini ve neyi etmeyeceğini açıkça söyleyebileceğin bir dünya.*

Nina hayatı boyunca *kabullenmeye* programlanmıştı. Babanın gittiğini kabullen. Annenin öldüğünü kabullen. Kardeşlerine bakman gerektiğini kabullen. Dünyanın sana şehvet duymak istediğini kabullen. *Kabullen kabullen kabullen.* Nina o kadar uzun zamandır bunun en büyük gücü olduğuna inanmıştı ki... Direne-

bilmesinin, katlanabilmesinin, her şeyi kabullenip devam edebilmesinin. Bir şeyin kabul edilemez olduğunu beyan etme fikri ona çok yabancıydı.

Nina arabaya atlayıp başka birinin evine gittiğini ve bir parti dolusu insan izlerken ön bahçede çığlıklar attığını düşündü. Bu o kadar imkânsızdı ki zihninde bile canlandıramıyordu.

Ama Carrie'nin içinde bu ateş vardı. Nina'nın ateşi neredeydi? Hiç olmuş muydu? Olduysa da ne zaman sönmüştü?

Kocası dün gece Carrie'yle yatmıştı ve bu akşam da Nina onu eve geri almıştı. Onun sorunu neydi böyle? Her şeyi kabullenecek miydi? Hayatının geri kalanı boyunca üzerine atılan bütün boklukları öylece kabul mü edecekti?

Nina konuşmak için ağzını açtığında sesi düz, sakin ve kontrollüydü. "Bence ikiniz de gitmelisiniz," dedi.

Brandon onu doğru duyup duymadığından emin olamadı. Carrie zaten hiç duymadı.

"Bence ikiniz de gitmelisiniz," dedi Nina tekrar, bu kez daha yüksek sesle.

"Tatlım, hayır," dedi Brandon ona doğru bir hamle yapmaya çalışarak.

Nina elini havaya kaldırdı. "Yo. Hayır," dedi sakince. "Beni bu işe karıştırmayın. İkiniz birbirinizin olabilirsiniz."

"Ben onu istemiyorum," dedi Carrie. "Sadece insanlara bok muamelesi yapıp sonra da onların bunu kabul etmesini bekleyemeyeceğini öğrenmesini istiyorum."

Nina o an, Brandon'ı tekrar eve aldığı için kendini bu kadar alçalmış hissetmekten nefret etti.

"Sen ne cüretle bu eve gelirsin?" dedi Tarine, Carrie'ye. Sesi yüksek ve öfkeliydi. Nina dönüp bakınca Tarine'in bir süredir içten içe bilendiğini fark etti.

"Bir faydası olur mu bilmiyorum ama kendimden nefret ediyorum," dedi Carrie, Nina ve Tarine'e. "Evet, burada olmamam gerektiğini biliyorum. Sadece insanların bana bir kalbim yokmuş gibi

davranabileceklerini düşünmesinden çok yoruldum ve sıkıldım. Sanki benim kalbim kırılmazmış gibi..."

Nina ona baktı ve başını onaylar gibi salladı. Carrie Soto'yu anlıyordu, kalbinin kırılmış olduğunu anlıyordu, belki başka bir dünyada arkadaş bile olabileceklerini anlıyordu. Ama bu dünyadaydılar. Ve arkadaş değillerdi.

"Etrafta Cici Çocuk gibi dolaşmaya hakkın yok. Pisliğin tekisin sen," dedi Carrie, Brandon'a. "Tek istediğim sana eşyalarını geri vermek ve bunu söylemekti. Ama sen sanki utanç verici bir sırmışım gibi beni kışkışlamaya çalışınca öfkelendim. Sanki bana gelen *sen* değilmişsin gibi. Sanki bütün bu şeyi sen başlatmamışsın gibi."

Carrie arkasını döndü, şoför kapısı açık duran ve çalışır durumda bıraktığı Bentley'sine bindi. "Üzgünüm, millet," dedi. "Gerçekten üzgünüm."

Arabasını geri geri sürdü, bir palmiye ağacına çarptı, yola girdi ve çekip gitti.

Brandon onun gözden kayboluşunu izledi, sonra da şaşkınlık ve utanç dolu bir ifade takınarak karısına doğru hareketlendi.

Nina tekrar ellerini kaldırdı, herkesin ortasında. "Sen de gitmelisin."

"Nina, tatlım, Carrie'yle her şey bitti."

"Umurumda değil. Lütfen, Brandon, git."

Nina ağzından bunların döküldüğünü duyunca rahatladı, *bunu* yapabildiği için rahatladı.

"Sen beni kovamazsın!" dedi Brandon. "Burası benim evim! Bu ev benim."

"Tamam, al o zaman evini," dedi Nina. "Senindir."

Uçurumun kenarındaki o aptal ucubeden ve onunla birlikte gelen tenis yıldızından feragat ettiği an Nina Riva kendini yüz kat hafiflemiş hissetti.

İçinde nihayet ateşinin tutuşmasına yetecek kadar hava vardı artık.

Casey Greens, Nina'nın ebeveyn banyosundaki aynada kendine baktı, yüzüne soğuk su çarptı ve lüks, kahverengi bir havluyla kuruladı. Bu evdeki her şey çok güzeldi. Havlular çok yumuşaktı, odalar çok büyüktü. Tabandan tavana camlara, aynalı duvarlara ve binlerce dikişli yastık kılıflarına baktı.

Ama Casey yastık kılıflarının hafiften insanın yüzünü çizdiği, pencerelerin küçük olduğu ve havanın her zaman nem ve eskimiş boya yüzünden sıkışıp kaldığı, yemeğin hep biraz fazla pişmiş olduğu eski dünyasını özlüyordu. Annesinin *Jeopardy!*deki tüm soruları hep yanlış cevapladığı ama hep birlikte kanepede oturup onun ümitsizce tahminlerini sürdürüşünü dinledikleri dünyayı.

Casey yapabilse –şeytan pazarlık yapsa– buradan ayrılmak ve annesiyle babasını geri getirmek için ruhunu satardı. Bir ümitsizlik dalgasının içinde yükseldiğini, onu alt etmeye hazırlandığını hissetti. Anne babasını kaybettiğinden beri ara sıra olan bir şeydi bu. Casey yapabileceği en iyi şeyin kendini bütün keder dalgalarına hazırlamak olduğunu öğrenmişti. Üzüntünün ve acının onu ele geçirmesine, boğmasına izin vermeyecekti. Tek yapabileceğinin geçene kadar o acıyı yaşamak olduğunu bilerek sımsıkı tutundu.

Gözlerini açtı ve aynada kendine bir kez daha baktı.

Belki de buraya ait değildi. Belki hiçbir yere ait değildi ve olamayacaktı da. Hiçbir zaman.

Nina kocasının metresinin ön bahçede daha az önce çıkardığı rezaleti yaşamamış gibi davranmaya çalışarak eve girdi. Doğruca mutfaktan geçerek kilerin kapısını açtı ve içeri girdi.

Orada, pirinç çuvalları ve domates sosu kutularının arasında gözlerini kapatıp oturdu. Kiler kapısı ritmik seslerle uğuldar ve konuşup gülen insanların gürültüsü boşluğu doldurmaya devam ederken burası biraz dinginlik bulabileceği kadar sessizdi. Nina o meşhur poposunu bir tuvalet kâğıdı yığınının üzerine yerleştirdi ve kürekkemiklerini birbirine doğru çekerek duruşunu düzeltti ve sırtındaki gerginliği biraz azalttı.

Tanrı aşkına. Kocası geri dönmüştü, metresi çıkıp gelmişti, hiç tanımadığı bir kız kardeşi olabilirdi ve erkek kardeşlerinden biri diğer erkek kardeşinin eski kız arkadaşıyla yatıyordu. Nina bu gece bitsin istiyordu.

Kiler kapısı açılarak Nina'yı ışık ve ses sağanağına tuttu. Başını kaldırdığında Tarine'in elinde bir şişe şarap ve iki kadehle karşısında dikildiğini gördü.

"Selam bebek," dedi Tarine içeri süzülüp kapıyı arkasından kaparken. Başlarının üzerinde sallanan kabloyu taktı. Işık yandı.

"Brandon üst katta, senin eşyalarını topluyor," dedi Tarine. "Belli ki sarhoş. Seni evden kovduğunu sanıyor."

Nina güldü. Bunu komik bulmaktan başka seçeneği yoktu.

Tarine, Nina'nın yanına oturdu ve ceketinin cebinden tirbuşonu çıkardı. Sauvignon blanc şişesini açmaya başladı. Mantar çıkınca kadehin birine biraz şarap doldurup Nina'ya uzattı, sonra kendi kadehini doldurdu.

"Birileri Opus One'ın kalanını almış," dedi Tarine. "Bu insanların hepsi hayvan. Bu kez beyaz aldım ikimize."

Nina kadehi aldı ama içmedi.

"İç," dedi Tarine, kendi kadehini yudumlarken. "Senin Bağımsızlık İlanını kutluyoruz."

Nina, Tarine'e baktı ve dudağının ucu çok küçük bir tebessümle kıvrıldı. Bir yudum aldı. Sonra biraz daha içti. *Güzel Tanrım*, şu an bütün şişeyi içebilirdi.

"Geri dönmesini beklemiyordum," dedi Nina.

"Biliyorum."

"O gittiğinde... Ne bileyim, ilişkimiz bitti gibi gelmişti bana. Yasını tutuyordum."

"Haklı olarak."

"Ve gerçekten üzgündüm," diye ekledi Nina. "Yani... beni çok şey ifade ettiğime inandıran biri için çok az şey ifade edişime üzülüyordum."

Tarine, Nina'nın elini tutup sıktı.

"Ama onu geri isteyen ufacık bir parçam bile yoktu," dedi Nina, nihayet Tarine'le göz göze gelerek.

Tarine gülümsedi. "Güzel," dedi katı bir hareketle başını öne eğerek.

Nina kadehini tekrar dudaklarına götürdü. Kadehin içindeki sıvının tatlı burukluğunun kokusunu alıyordu ve onun içinde kaybolabilirmiş gibi hissediyordu. Sonra birden televizyonun karşısındaki kanepede uzanan annesi canlandı gözünde. Kanı buz kesti.

Nina kadehi bıraktı. "Bu akşam birden ortaya çıktığında ne düşündüm, biliyor musun?" dedi.

"Ne?"

"*Siktir ya, şimdi yine aynı teranelerle uğraşmak zorunda kalacağız*, dedim içimden."

Tarine gülümsedi. "Ama mecbur değilsin."

"Doğru," dedi Nina. "Değilim, değil mi?"

Bunların hiçbirini yapmak zorunda değildi. Mağduriyet, saç-

malığı kabullenme, kalbini bir pisliğin ellerine yeniden teslim etme. Bunları yapmamaya karar verebilirdi.

Nina gülümsedi. Bu düşünceyle bir süre daha oturmak zorundaydı. Neredeyse gerçek olamayacak kadar güzeldi.

Jay fotoğrafları torpido gözüne geri koydu ve onları görmemiş gibi davranmaya çalıştı. Böyle bir şey hiç olmamış gibi. Gerçek değilmiş gibi. Kardeşi *bunu* yapmamış gibi.

Fotoğrafları yanlış anlamış olmalıydı. Mutlaka öyleydi. Çünkü kardeşinin sadece böyle bir pislik yapmasına değil, bu kadar yalancı olmasına inanamıyordu.

Lara'nın üzerine çıkıp dikkatini yeniden ona vererek bu düşünceleri aklından çıkarmaya çalıştı. Ama ellerini Lara'nın eteğine götürürken, kendi pantolonunun fermuarını açarken aklında kendi gözleriyle gördüğü şeyi muhtemelen inkâr edemeyeceği düşüncesi dönüp dolaşıyordu.

Lara, Jay'in altından çıktı ve onu koltuğa doğru ittirdi. Jay, kendi düşüncelerinde kaybolmuşken Lara'nın onu başka yerlere götürmesini çaresizce umarak kadının ne istiyorsa yapmasına izin verdi.

Lara onun üzerine çıktı ve hareket etmeye başladı, tişörtü memelerini ortaya çıkaracak şekilde yukarı kalkmış, eteği kalçasında toplanmıştı. Başının tepesi kamyonetin tavanına çarpıp duruyordu ve Lara'ya odaklanmak için var gücüyle uğraşan Jay, acaba Hud da Ashley'yi bu kamyonette, aynen böyle becerdi mi diye düşünmeden edemiyordu. Ashley'nin kafasının da böyle tavana çarpıp çarpmadığını merak ediyordu.

İşleri bitince Lara, Jay'in üzerinden indi, tişörtüyle eteğini düzeltti ve "Taş kesilmiş gibisin. Sorun ne?" diye sordu.

Jay doğrulurken ona baktı. "Sanırım kardeşim eski kız arkadaşımla yatıyor," dedi. "Ve bu konuda yalan söylüyor. Bugün bana ona çıkma teklif etmek istediğine dair bir şeyler zırvaladı. Ben de hayır dedim. Şimdi de muhtemelen bunca zamandır onunla yattığını öğrendim."

Lara şaşkınlıkla oturduğu yerde dikleşti. "Üzgünüm," dedi elini Jay'in sırtına koyarak.

Jay'in öfkesi göğsünde alev alev yanıyordu ama Lara'nın rahatlatıcı eli sakinleşmesine yardımcı olmuştu. "Bu saçmalığı ille öğrenmem gerekiyorduysa seninleyken olması iyi oldu," dedi.

Lara gülümsedi ama Jay bunun çok da içten görünmediğini fark etti. Market alışverişini poşetleyen adamlara edeceğin türden bir tebessümdü.

"Daha önce söylediğimde ciddiydim," dedi. "Sana âşık olmuş olabilirim demiştim ya."

"Jay..." dedi Lara.

"Sanırım öyle oldu, sana âşık oldum. Seni seviyorum."

Jay, Lara'nın gülümsemesini ya da hafiften ağlayacakmış gibi olmasını ya da kızarmasını bekliyordu. Kadınlar daha önce bunu söylesin diye ona baskı yapmışlardı ama o hiç söylememişti. Şimdi söylüyordu işte. Bundan sonra olacaklar için heyecanlıydı da, Lara'yı ne mutlu edecekse. Ama aksine Lara'nın bakışlarının ifadesizleştiğini, gülüşünün kaskatı kesildiğini gördü.

"Ben... ben hislerimiz karşılıklı mı bilmiyorum," dedi Lara.

Jay kafası karışmış gibi başını iki yana salladı. "Bir dakika, ne?"

"Üzgünüm."

Jay'in yüzü ağır ağır ama istikrarlı bir biçimde sertleşti; sıcak, akışkan bir gölet buz kesmiş gibi oldu. "Vay canına," dedi afallayarak.

"Jay, gerçekten üzgünüm. Sanırım ben senin aradığın şeyi yanlış anladım."

"Ben bir şey *aramıyordum*," dedi Jay ondan uzaklaşıp ayakkabılarını giyerken. "Ama belli ki sen, olduğunu sandığım gibi değilmişsin, neyse."

"Jay, öyle değ–"

"Hayır, anlamam gerekirdi," dedi sürücü tarafındaki kapıyı açıp kamyonetten atlarken. İki ayağı da yerde, oturduğu yerden kıpırdamayan Lara'ya baktı. "İşte bu yüzden bizden kimseye bah-

setmedim. Çünkü senin böyle bir kız olduğunu biliyordum. Evlenilecek bir kız olmadığını biliyordum."

Jay daha büyük bir hakaret düşünememişti ve bunu yaparak gücünün bir kısmını geri kazanmış gibi hissetti. Ama Lara etkilenmemiş görünüyordu.

"Tamam," dedi Lara elini kapı koluna uzatarak.

"Kardeşimin arabasından in," dedi Jay sesini yükselterek.

"Lütfen dikkatli ol," dedi Lara kalkarken. "Kalbin için endişeleniyorum."

Jay gözlerini kıstı ve kapıyı çarparak kapadı.

"Sanırım gitsem iyi olacak," dedi Lara. Kamyonetin iki yanında birbirlerine bakarak dikildiler.

"Ne yaptığın cidden hiç umurumda değil," dedi Jay dönüp gitmeden önce. İlk adımları bir an önce uzaklaşma telaşıyla hızlıydı. Evin ön kapısına yaklaşınca yavaşladı. Bahçenin her tarafında kıyafetler vardı ve insanlar ellerinde içkileriyle sigara içerek boş boş dolaşıyordu. Hepsi konuşmaya dalmıştı. Ama Jay onları dinlemiyordu.

Tam kapıya vardığında Lara'nın hâlâ orada olup olmadığına bakmak için döndü.

Valeden arabasını aldığını gördü. Kadın anahtarları aldı, sürücü koltuğuna geçti ve uzaklaşmaya başladı.

Lara yola çıkıp gözden kaybolurken Jay daha iyi olacağını düşündü ama olmadı. Tabii ki olmadı.

Mick PSO'dan sağa, Chautauqua'ya saptı ama sinyalini yakma zahmetine girmedi. Okyanus solunda, dağlar sağında otoyolda hızlanırken dikkatini kısacık bir an davetiyeye verdi.

Biraz gerildiğini hissetti, kalbi düzensiz bir ritimde atıyordu.

Zihninde özür cümlelerini hazırlıyor, çocuklarının anlayacağı, onu affedeceği bir hikâye oluşturmak için geçmişteki eylemlerini tekrar tekrar bir çerçeveye oturtmaya çalışıyordu. Artık hep birlikte okyanusa koşup kendilerini vaftiz etme ve yeniden başlama vakti gelmişti.

Bunu kendi için yapıyordu, evet. Ama onlar için de yapıyordu. Hangi dağılmış aile –ne kadar parçalanmış, hasar almış ya da tanınmayacak kadar yaralanmış olursa olsun– yeniden bir araya gelmek için yanıp tutuşmazdı ki? Hangi çocuk, ne kadar kaybolmuş ya da terk edilmiş hissederse hissetsin sevilmek istemezdi?

Mick, Heathercliff Yolu'ndaki kırmızı ışıkta durdu. Işık yeşile dönünce yine sinyal vermeden sola döndü.

Kit dışarıdaki duş kabininin içinde durmuş yıldızlara bakıyordu. Ricky boynunu öyle bir emiyordu ki Kit moraracağından neredeyse emindi.

Ona bakamıyordu. Bakmaya katlanamıyordu. O yüzden de gece göğünü izlemeye devam ederek Büyükayı'yı bulmaya çalıştı.

* * *

Ricky şansına inanamıyordu. Buradaydı, bahçedeki duş kabininde Kit Riva'yla işi pişiriyordu. *Kit Riva. Bir bahçe duşunda.* Onu İtalyan restoranlarında romantik buluşmalara çıkarmak, ona çiçekler almak, onunla sörf yapmak, genel olarak sürekli onunla birlikte olmak istiyordu.

Ricky o kadar şaşkın ve telaşlı, öyle büyülenmiş ve hevesliydi ki sanki onun heyecanı ikisini de ayakta tutmaya yetecek gibiydi.

Neredeyse.

Ricky pek Don Juan sayılmazdı ama daha önce de kadınlarla birlikte olmuştu. Lisede bir cinsel ilişkisi, üniversitede de kız arkadaşı olmuştu. Bir kızın onunla birlikte olmaktan tıpkı onun gibi heyecan duyduğunda neler olduğunu bilirdi. Ve Ricky, Kit'in aslında burada olmak istemediğinden endişelenmeye başlamıştı. Kit'in onun gözlerine bakamayışından, Ricky ne zaman ona dokunsa donup kalışından, pelvisini ondan uzaklaştırmasından anlıyordu.

Rick bir an için geri çekildi ve Kit'in ona bakmasını sağlamaya çalıştı ama kız bakışlarını kaçırdı.

"Kit?" dedi Ricky.

"Efendim?"

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

"Neden istemeyeyim ki?" diye sordu Kit.

"Bilmem." Ricky omuzlarını silkti. "Sadece pek hoşlanmamışsın gibi geldi."

"Yoo, hoşlandım," dedi Kit.

"Tamam," dedi Rick. "Madem eminsin."

"Eminim," dedi Kit ve Ricky'yi kendine doğru çekerek bir kez daha öptü.

* * *

Kit kaçıyordu ve kendi de bunun farkındaydı.

Açıkça anlamıştı ki Ricky'yi öpmekten hoşlanmadığını kendine itiraf ettiği an, erkekleri öpmek istemediğini de itiraf etmiş olacaktı. Onların hoyratlığını, kokularını, yüzlerinin hantallığını sevmediğini. Bir kez bile bir erkeğe bakıp onu arzulamadığını.

Ricky Esposito'dan uzaklaştığı an, yaşamı boyunca başından beri aslında yumuşaklığı arzuladığını kabul etmek zorunda kalacaktı. Kıvrımlar, pürüzsüz ten, uzun saçlar ve yumuşak dudaklar. Hep nazik ellerin dokunuşunu arzulamıştı.

Ricky'yi öpmek yanlış geliyordu çünkü o Julianna Thompson değildi. Cheryl Nilsson değildi. Ya da Violet North. Hatta restorandaki Wendy Palmer bile değildi. Kit ne zaman onunla aynı vardiyada çalışsa bir heyecan dalgası hissederdi. Ricky'nin hiç değilse bir anlığına o gece tanıştığı şu kızıl saçlı garson olmasını diledi. Caroline. Ama her ne kadar aradığı cevapların hepsini almış olsa da içsel bir arzu etkisini gösterir umuduyla Ricky'yi öpmeye devam etti.

Kit artık kızlardan, tıpkı diğer kızların oğlanlardan hoşlandığı gibi hoşlandığını biliyordu – hem kalben hem de bedenen. Bu akşam nihayet bir oğlanı öperek yaptığı tek şey, aslında bir oğlanı öpmenin hiçbir zaman ilgisini çekmediğini kendine göstermekti.

Ricky'den uzaklaştı. "Haklısın. Bunu yapamam."

"Peki," dedi Rick geri çekilerek. "Seni zorladıysam falan özür dilerim."

"Hayır," dedi Kit. "Sorun yok. Ben..." Cümlesini nasıl bitireceğini bilemedi, o yüzden de duş kabinindeki sıraya oturdu.

Ricky de yanına çöktü.

"Özür dilerim," dedi Kit. "Sanırım ben... o tür biri değilim."

"Ne tür biri?"

Kit bunu nasıl söyleyeceğinden ya da söylemek isteyip istemediğinden emin değildi. "Tam da şu an açık havadaki bir duş kabininde adamın biriyle işi pişirmek isteyen türden biri."

Ricky başıyla onayladı, üzülmüştü ama yüzündeki tebessümü elinden geldiğince koruyordu. "Tamam," dedi. "Anladım."

"Seninle ilgili değil," dedi Kit.

Ricky ona baktı. Kit nihayet onun gözlerine bakıyordu. "Ama bunu bizim için bir umut olduğuna yorabilirim, değil mi?"

Kit ona kibarca gülümsedi. "Bence birbirimizi arkadaş olarak görsek daha iyi olur belki de."

Ricky başıyla onayladı ve ayağa kalkmaya davrandı.

"Ama yani gerçek arkadaş," diye ekledi Kit, Ricky'nin dikkatini tekrar üzerine çekmeye çalışarak. "Yani bunu gerçekten, içtenlikle söylüyorum. Eğer bir erkekten hoşlanacak olsaydım... bence bu sen olurdun."

Ricky başını bir yana eğdi, Kit'in ona ne söylemeye çalıştığını tam olarak anladığından emin değildi.

"Ricky..." dedi Kit, başladığı cümleyi tamamlayıp tamamlayamayacağından bile emin değildi. Ama bir yerden başlaması gerekmiyor muydu? Burası başlamak için en güvenli yer değil miydi? Gerekirse hayatının geri kalanı boyunca yoksayabileceği biri? "Gerçekten seninle ilgisi yok. Mesele şu ki..."

Ricky onun göz hizasına eğildi. "Mesele ne? Bana anlatabilirsin, gerçekten. İyi bir dinleyiciyimdir."

Kit gözlerini kapadı ve sözcükleri serbest bıraktı. "Peki sana aslında... kızlardan hoşlandığımı söylesem?" Ricky'nin yüzünde ne bulacağını bilemeden gözlerini açtı.

Ricky bir süre sessiz kaldı. Kit'in tek fark edebildiği şaşkınlıktı.

"Mantıklı. Kızlar ateşlidir," dedi Ricky başıyla onaylayarak. Sonra da güldü.

Kit de güldü. Başını arkaya attı ve kıkırdadı, kahkahalar vücudunu sarsarken omuzları aşağı yukarı hareket ediyordu.

Ricky ona baktı ve Kit'in sıcacık ve ışıl ışıl görünen gözlerine, gülüşünün yanaklarında oluşturduğu küçücük gamzelere daha da çekildiğini hissetti. Hep istediği kıza çok yaklaşmıştı. Şimdi de bunun gerçekten *asla* olamayacağını anlamaya başlıyordu. *Hayat böyledir işte,* diye düşündü Ricky. İstediklerini her zaman elde edemezsin.

"Teşekkürler," dedi Kit. "Bunun için teşekkür ederim."

"Hey, arkadaşlar bunun içindir, değil mi?" dedi Ricky.

"Sanırım öyle," dedi Kit. "Aynen."

"O zaman sana ciddi bir soru: Eğer gerçekten de dediğin gibi arkadaşsak... bu senin bana sörf öğretebileceğin anlamına gelir, değil mi?"

Kit güldü. "Sörf yapmayı bilmiyor musun?" Onu gerçekten sevmişti. İnsan onun yanında rahat ediyordu.

"Çok iyi sayılmam," dedi Ricky. "Hele senin yanına bile yaklaşamam."

"Kimse benim yanıma yaklaşamaz," dedi Kit.

Ricky güldü. "Biliyorum! O zaman bana öğretmelisin."

Kit ona gülümsedi ve günün birinde Ricky gibi bir kızla tanışabileceğini umdu. Nazik biri. Kanıtlayacak bir şeyleri olmayan biri. Onun kanıtlaması gereken çok şey vardı. Onun gibi başka birine daha yer yoktu.

"Tamam," dedi Kit. "Öğretirim."

Sonra eğildi ve Ricky'nin yanağından öptü. İlk kez birini tüm içtenliğiyle öpüyordu.

Tarine yanılmıştı. Brandon, Nina'nın eşyalarını toplamıyordu. Üst kata bir şişe Seagram çıkarmıştı ve kapısı açık olan ilk yatak odasında, misafir odalarından birinde oturmuştu. Şimdiyse yerde debeleniyordu.

Burası, ilk çocuklarının odası olacağını hayal ettiği odaydı. Şimdiyse orada oturmuş, sırtını şifoniyere dayayıp şişeden viski içerek ağlayan ta kendisiydi.

Senin derdin ne, Brandon? O kadınlardan ikisi de seni mutlu etti, sana hak ettiğinden çok daha fazlasını verdiler. Nasıl böyle sıçıp batırdın?

Tanrım, bu çok kötüydü. Tüm bunların ardından gerçekten de yalnız kalmak istemiyordu.

Viskisinden biraz daha içti ve boğazından geçen çok miktarda içki yüzünden öğürdü. Ağzını sildi.

Bunu düzeltmeliydi. Onlardan birini geri kazanmak zorundaydı. Mecburdu. Yapabilirdi de! Yapabileceğini biliyordu. Tek yapması gereken ikisinden birini pisliğin teki olmadığına ikna etmekti. Ki bu da gayet kolaydı çünkü son zamanlara kadar gerçekten de öyle pislik yapan biri olmamıştı. Gazeteler bile yazıyordu, o gerçekten de iyi bir adamdı!

Sadece içgüdülerini dinlemesi ve hayatının aşkını seçmesi gerekiyordu. Sonra onu geri kazanacak, iyi bir koca olacak, çocuk yapacak ve daha çok şampiyonluk kazanarak hayatını tam da dergi sayfalarında göründüğü gibi kuracaktı. Olması gerektiği gibi.

Brandon Randall sızmak üzereydi ama uyandığında dünya onu iyi izlemeliydi. Yapacağı son şey olsa bile o kadınlardan birini geri kazanacaktı.

Jay her yerde Hud'ı arıyordu.

Tüm odalardaki kalabalığı taradı, itildikleri için ona pis pis bakan, sigara dumanı ve esrar, ter ve parfüm kokan insanların arasından geçti. Hud ön bahçede, alt katta ya da üst katta yoktu. Jay'in pencereden görebildiği kadarıyla arka bahçede de değildi.

Jay tekrar sahanlığın altına indi. Puantiyeli elbiseli, esrar içen esmer bir kadına döndü. "Hud'ı gördün mü?" diye sordu.

Kadın tamamen ilgisizce, "Hud kim ya?" dedi.

Jay ona ters ters baktı. "Asıl sen kimsin?" diye sordu.

"Heather," dedi kız gülümseyerek.

"Peki, Heather, Hud benim kardeşim ve kız arkadaşımı becerıyor ve onu bulmam gerek."

Heather elini uzatarak Jay'e esrarının kalanını ikram etti. "Senin buna benden daha çok ihtiyacın var."

"Sağ ol, kalsın."

"Emin misin?"

Jay kaşlarını çattı ve esrarı kadının elinden aldı. Dudaklarına götürüp dumanı içine çekti. Gözlerini kapadı, dumanın ciğerlerine yayılmasına, bedenine nüfuz etmesine izin verdi. Sonra tekrar gözlerini açtı.

"Şimdi daha iyi misin?" diye sordu Heather ona.

Jay bir süre düşündü. "Hayır. Hiç alakası yok."

"İyi," dedi Heather omuz silkerek. "Benden bu kadar." Arkasını döndü ve az önce konuştuğu Lakers kızıyla sohbetine kaldığı yerden devam etti. "Tamam da Larry Bird de bayağı iyi."

Jay gözlerini kapadı, burun kemerini sıktı, neden kimsenin Celtics'i savunmadığını düşündü ama kızla bunu tartışacak zamanı yoktu.

Hâlâ Hud'ı bulmayı umarak tekrar arka bahçeye yöneldi. İçten içe kaynıyordu ama öfkesini yöneltebileceği hiçbir şey yoktu. Rahatlamayı denedi, kendini sakinleştirmeyi denedi. Hud'ı hiçbir yerde göremedi.

Vanessa kucağında oturduğu Kyle Manheim'la öpüşüyordu bu kez. *Tanrım, Vanessa.* Jay, Vanessa'ya Kyle'dan daha iyisini bulabileceğini söylemeyi aklının bir köşesine yazdı. Şimdilik sadece omzuna dokunmakla yetindi.

Vanessa dönüp ona baktı. "Hey," dedi. Çakırkeyif görünüyordu ama sarhoşluktan çok uzaktı.

"Hud'ı gördün mü?" diye sordu Jay.

Vanessa başını iki yana salladı. "Hayır. Ama ne var biliyor musun? Onu görmemem umurumda bile değil. Buna ne dersin? Hayatımda ilk kez hiç umurumda olmadığını içtenlikle söyleyebilirim."

Jay onu dinlemeyi bırakmıştı bile. Gözü uçurumun kenarındaki plaja inen basamaklara takılmıştı. "Hı hı, süper."

Ağır ve kararlı adımlarla, kimseyle göz göze gelmeden çimenlik alanın ucuna kadar yürüdü.

Suya baktı, kuma baktı. Orada, plajda birbirine sarılan iki kişi gördü ve görür görmez de aradığı şerefsizi tanıdı. *Hud.*

Ashley'nin de orada, Hud'ın yanında olduğunu görünce Jay'in öfkesi bir kez daha alazlandı. Bu kadarı çok fazlaydı artık.

Jay onların basamaklardan arka bahçeye doğru tırmanmaya başlamalarını izledi. Yukarı ulaştıklarında ne yapacağını bilemeden kendi kendine dolaşarak bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı.

Mick arabasını kızının evinin araç yoluna çekti. Anahtarları yüzüne hiç bakmadan valeye fırlattı.

Araç yolunda dikilerek Nina'nın evine karşıdan şöyle bir baktı ve kravatının düğümünü düzeltti.

Mick evin büyüklüğü karşısında şaşırmıştı. Nina'nın kocası almış olmalıydı. Brandon bilmem ne. Tenisçi. Hırsının kabardığını hissetti.

"Sen..." dedi Eliza Nakamura, Mick yanından geçip ön kapıya doğru ilerlerken.

Mick ona baktı. Kız hoş görünüyordu. Doğru zaman olsa kıza şu imzası hâline gelmiş olan ateşli bakışını atabilir, o meşhur dudaklarının ucunu kıvırarak gülümseyebilirdi. Ama Mick çekim gücünün ne kadar yüksek olduğunu ve bilfiil etkilemek istemediği herhangi birini geri çevirmesi gerektiğini neredeyse yirmi beş yıl önce öğrenmişti.

"Şimdi değil," dedi genç kadına.

Eliza sinirlenerek arkasını döndü ve ilerlemeye devam etti. Hayatı boyunca insanlara bir keresinde Mick Riva'yla karşılaştığını ve adamın hıyarın teki olduğunu anlatacaktı.

Mick, o istemediği zamanlarda onu rahat bıraktıkları ve istediği zaman da etrafına üşüştükleri sürece insanların onun pisliğin tek olduğunu düşünmesini umursamıyordu. Yanlarından geçerek doğruca kızının malikânesinin eşiğine ilerlerken ön bahçede ona bakan herkesi görmezden geldi.

Onu gören garsonlardan bir hayret nidası yükseldi. Bunun üzerine plakçalarların başındaki iki barmen kapıya baktı ve ikisi de nidaların nedenini anladı.

Barmenleri gözünün ucuyla gören Greg Robinson hâlâ ortalığı

yıkarken bakışlarını kapıya çevirdi ve yıllar önce tanıştığı efsanenin orada dikildiğini gördü. Elleri kaydı ve plak çizildi.

Sonra oturma odasındaki herkes kapıya döndü – evi dolduran yıldızların hepsi, odadaki en büyük yıldıza bakıyordu.

Nidalarla fısıltılar başladı ve Mick'in eve ayak basmasından yaklaşık kırk beş saniye sonra bütün parti onun orada olduğunu öğrendi.

Üst kattaki ana yatak odasında gizlenen Casey Greens, Ricky Esposito'yla ablasının açık havadaki duş kabininde bulunan Kit, dışarıda Hud'ı arayan Jay, plajdaki Hud ve kendini kilere kilitlemiş Nina dışında bütün parti.

Hud, Ashley'yle birlikte basamaklardan çıkarken gözünün ucuyla Jay'i gördü. Onu gördüğü an kalbi tekledi. Jay'in, ona söylemeye kararlı olduğu şeyi zaten bildiği açıktı. Daha yeni çözmüş bir adamın yürüyüşü ve öfkesi vardı Jay'in üzerinde.

Patikaya çıkarlarken kısacık bir an Ashley'ye döndü. Ona uyarır gibi, özür diler gibi baktı ve Ashley onun bakışından ne demek istediğini anladı. *İşler düzelmeye başlamadan önce biraz kötüye gidecek.*

Hud çimlerin üzerine adım attı ve Ashley de peşinden geldi, sonra da bir adım yana çekilerek ateş hattından uzaklaştı.

Jay hiç vakit kaybetmeden Hud'ın dibinde bitti. "Sen tam bir şerefsizsin," dedi Jay. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum," dedi Hud. Jay'in ne kadarını bildiğini ya da nereden öğrendiğini sormadı. Bu soruların işleri daha da beter edeceğinin farkındaydı.

Jay başını iki yana salladı, konuşmaya çalıştı ama dilini yutmuştu sanki. Öfkesini anlatmaya ucundan kıyısından yaklaşacak ne söyleyebilirdi ki?

"Ashley ve ben birlikteyiz," dedi Hud. Ashley, konuşurken onun yüzünü izledi, sözlerinin samimiyeti ve sesinin sağlamlığı karşısında afalladı. "Bu meseleyi halletmeye çalışırken sıçıp batırdım. Sana yalan söyledim ve arkandan iş çevirdim, üzgünüm. Ama onu seviyorum."

Hud kısacık bir an Ashley'yle göz göze geldi. "O da beni seviyor."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye haykırdı Jay, konuşmaya devam ederken sesinin kontrolünü kaybederek. Her saniye sesi biraz daha yükseldi. "Savunman bu mu?"

Hud kardeşine doğru bir adım attı ve bir an her şey netleşti. Bu işi bitirecekti, her ânıyla yüzleşecekti. Diğer tarafa geçtiğinde hem bir kardeşi, hem bir karısı hem de çocuğu olacaktı.

"Ben pisliğin tekiyim," dedi Hud. "Kabul ediyorum."

"Bu senin yaptığının yanında o kadar hafi–"

"Doğru, hafif. Haklısın. Ama bir şeyi anlamalısın. Onunla görüşmeye devam edeceğim," dedi Hud. "Ayrıca senin benimle konuşmamana da izin vermeyeceğim."

Bir kalabalık toplanmaya başlamıştı ve Jay bunun farkındaydı – bu konuşmaya şahit olan herkesin onun ne kadar aşağılandığının farkında olduğunun.

"O yüzden bunu arkamızda bırakmak için benden ne istediğini söyle."

"Senden ne mi istiyorum?" dedi Jay. "Senden istediğim, eski kız arkadaşımla yatmayı bırakman!"

"Hayır," dedi Hud başını iki yana sallayarak. "Cevabım hayır."

Jay'in, Hud'a doğru yaptığı hamle pek de zarif değildi. Kaba saba, kavgacı ve çirkindi. Ama etkiliydi de. Hud daha kardeşinin ona saldırdığını anlamadan sırtı çimlerdeydi.

Jay pervasız bir kendini kaybetmeyle yumruğunu savurdu ama Hud karşılık vermedi. Hud'ın yalnızca üst kolunun gücü bile kardeşinin soluk borusunu ezmeye, kaburgasını çatlatmaya yeterdi. Tıknaz olmanın tek iyi yanı güçlü olmaktı. Hud'ın tepesine binmiş olan Jay –yumruk atıyor, dirsek atıyor ve bulabildiği bütün uzuvları yakalıyordu– dövüşteki bir pitbull gibiydi. Ama Hud kardeşini daha fazla utandırmayacaktı.

Jay ve Hud ömürleri boyunca birbirlerinin yaşamlarına tamamen tanıklık etmişlerdi. Aynı odada yaşamış, aynı yıldızlara vurulmuş, aynı havayı solumuş, aynı anne ve öğretmenler tarafından yetiştirilmiş, ne öğrendilerse onlardan öğrenmişlerdi. Aynı baba tarafından terk edilmişlerdi.

Aynı plajlara seyahat etmiş, aynı okyanusları aşmış, aynı dal-

galarda sörf yapmış, aynı tahtaların üzerinde durmuşlardı. Aynı kadınla sevişmişlerdi.

Ama ikisi aynı değildi. Aynı şeyler ele geçirmemişti onları, farklı şeyler için mücadele ediyorlardı.

Jay'in yumruğu Hud'ın burnunda patlayınca Ashley çığlık attı.

"Siktiiiir!" diye haykırdı etrafta toplananlardan biri. Kan akmaya başlarken herkes nefesini tuttu.

"Aman Tanrım," diyordu kadının biri tekrar tekrar. "Birileri bir şey yapsın."

"Bir yumruk daha indir!" diye seslendi arkadan bir adam.

Bazı insanlar Jay'e tezahürat ediyordu. Diğerleri Hud'a karşılık versin diye sesleniyorlardı. Ashley ağlıyordu. Ve iki kardeş –acılı, yaralı ve kanlar içinde– devam etti.

Nina sırf havası ağırlaşmaya başladığı için kilerden çıkma zamanının geldiğine karar verdi. Ama bir yandan da parti yakın zamanda sona ermeyeceğinden en azından keyfini çıkarmaya çalışacaktı.

"Pekâlâ," dedi ayağa kalkarak. "Hadi canlıların dünyasına karışalım."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi Tarine.

"Yapmak istiyorum," dedi Nina, kaldırmak için elini Tarine'e uzatırken.

"Neyse, ben de bir Greg'e bakayım zaten," dedi Tarine.

Nina kilerin kapısını açınca kahvaltı köşesinde dikilen üç kızın ona tuhaf tuhaf baktığını gördü. "Kendi kilerim," dedi. "Canım isterse içeride saklanabilirim."

Arka bahçede bir kargaşa olduğunu duydu ama görmezden gelmeye karar verdi. Onun yerine girişe doğru ilerledi ve az sonra gördüğü şey karşısında olduğu yerde kalakaldı.

Baba?

Sırtı ona dönüktü ama Nina görür görmez tanımıştı. Sırtı geniş ve yapılı, omuzları genişti; üzerindeki cekete rağmen beliyle birlikte oluşan üçgen seçilebiliyordu. Saçları biraz daha kırlaşmıştı ama başının arkası hâlâ Nina'nın onun televizyon izleyişini ya da kumlarda uzanışını izlediği zamanlardaki gibiydi.

Ona bakarken hem yoğun bir aşinalık hissetti hem de sarsıcı bir yabancılık – çok iyi tanıdığı bu adam, neredeyse hiç tanımadığı bu adam. Bu karışım Nina'nın başını döndürdü.

Kendini hemen köşenin ardına çekti. "Babam ne bok yiyor burada?" diye sordu Nina. Cevap beklemeyen bir soruydu ama bir cevap almak da hoşuna giderdi.

"Baban mı?" dedi Tarine gerçek bir şaşkınlıkla.

Tarine kendi gözleriyle görmek için köşeden bir göz atmaktan kendini alamadı. "Vay canına," dedi afallamış hâlde. "Mick Riva. Tanrım."

Nina onu geri çekti. "Ne demeye burada şimdi?"

"Seni temin ederim ki en ufak bir fikrim yok," dedi Tarine, bir kez daha bakarak.

Nina durumu açıklayabilecek herhangi bir sebep düşündü. "Belki de böbrek falan lazım olmuştur."

Tarine şaka yapıp yapmadığını anlamak için Nina'ya baktı. Nina ölümüne ciddiydi. "Anladığım kadarıyla böyle bir şey olması mümkün," dedi Tarine.

"Hasta görünüyor mu?"

Tarine eğilip bir kez daha baktı. Mick arkasını dönünce nihayet yüzünü görebildi. Gayet zinde ve bronzdu, ağzı kulaklarındaydı. "Hayır," dedi Tarine. "Hatta gayet yakışıklı görünüyor."

Nina bu gerçek karşısında hissettiği gurura şaşırdı. "Yaşlanmış mı?" diye sordu.

Tarine tekrar baktı. "Aynı dergilerdeki gibi görünüyor."

Nina bunun son derece faydalı bir bilgi kırıntısı olduğunu düşündü. Babası aynı dergilerdeki gibi görünüyorsa o zaman Nina bir şekilde babasını tanıyordu. Çoğu Amerikalıdan daha fazlasını bilmiyor olsa bile.

Babasının sesinin köşede yankılandığını duyunca onu görmek, onunla konuşmak ya da ne istediğini öğrenmek istemediğine karar verdi. En azından o anda.

"Peki," dedi Nina. "İstemiyorsam bununla şu an uğraşmak zorunda değilim."

"Evet, bu kesinlikle doğru," dedi Tarine.

Nina mutfak tezgâhının üzerinde bir peynir tabağı gördü. "Bunu yiyeceğim," dedi. Ağzına iri bir çedar parçası attı. *Selam eski dostum.* Sonra da gözlerini Brie peynirine çevirdi.

Derin bir nefes aldıktan sonra bütün peynir tepsisini eline aldı, ortalarda onunla gezmeye hazırdı. Sörfçü kız Paul Revere'ymiş

gibi kardeşlerini babalarının burada olduğuna dair uyarmak üzere harekete geçti.

Kardeşlerini hemen bulamadı. O yüzden ilk durağı, bu partide gerçekten de Mick Riva'yı arayabilecek tek insanla konuşmak üzere üst kat oldu.

tg:kaktusunx

02:00

Vaughn Donovan ön kapıdan girerken zaten körkütük sarhoştu. Aralarında temsilcisi, işletmecisi ve dört arkadaşının da bulunduğu bir grup ona eşlik ediyordu. İçeri girmesinden sadece birkaç dakika sonra odadaki bütün kadınların onunla ilgilenmeye başlaması onun için artık bir rutin olmuştu. Başını hafifçe kaldırarak birkaçına selam verdi, ardından milyon dolarlık gülümsemesini patlattı. Film yıldızı olmak güzel bir histi.

Dayton, Ohio'daki lisesinde Robert Vaughn Donovan III futbol ya da beyzbol takımına girmemişti. Ama okulun konferans salonuna adım attığı an kendine bir yuva bulmuştu. O kıvrak zekâsı ve neredeyse her repliği çekici bir bıkkınlıkla söyleyişiyle drama öğrencilerini gülmekten kırıp geçirirdi.

Babasının üniversiteden oda arkadaşı Hollywood'da temsilciydi ve yirmisine geldiğinde Robby ikinci seçmesi için randevu almış, Vaughn adını kullanmaya başlamış ve sonunda kızı elde eden tatlı ve zararsız komşu çocuğu olarak başrol oynadığı bir kariyer yapmaya başlamıştı hızla.

Vaughn şimdi yirmi beş yaşındaydı ve gerçek bir yıldızdı. Bunu kimseye itiraf edecek değildi ama bazen hâlâ, sanki biri her an bir düğmeye basıp da onu Dayton'a geri yollayacakmış gibi, mümkün olduğunca çok güzel kadınla yatması, mümkün olduğunca çok Hollywood partisine katılması, mümkün olduğunca çok film çekmesi gerektiğini hissediyordu.

Vaughn ceketinin kollarını sıvadı ve tam Nina köşeyi dönüp merdivenden çıkmaya başladığı sırada antrede biraz daha ilerledi.

"Vaaay," dedi Nina'yı görünce. "Gerçek Nina Riva tam da şu an karşımda. Herkesin rüyasındaki kız."

"Vaughn," dedi Nina, bir eliyle peynir tabağını tutup diğerini tokalaşmak için uzatırken. "Selam."

Yakından daha da yakışıklıydı. Çocuksu mavi gözleri parlak ve berraktı. Kabarık kahverengi saçları porkpie şapkasının altına özenle yerleştirilmişti. Çene hattı keskindi ama teni yumuşak ve el değmemişti. Nina, çoğu insanın kanlı canlı tanıştığın zaman parıltılarının bir kısmını yitirdiğini biliyordu. Ama Vaughn Donovan göz kamaştırıcıydı.

Vaughn, Nina'nın elini tutup sıktı. "Büyük hayranınım," dedi. "Çok büyük."

"Ah, teşekkür ederim," dedi Nina başını hafifçe eğerek. "Son filmini sevdim. *Wild Night*. Harikaydı."

"Teşekkürler," dedi Vaughn gülümseyerek. "İkincisini çekmeyi düşünüyoruz. Belki sen de katılırsın."

"Ah, teveccühün," dedi Nina. "Şey, baksana, şimdi kaçmam lazım ama birazdan dönerim, konuşuruz."

Vaughn başıyla onayladı. Sonra Nina tam dönerken kolunu tuttu. Diğer elini kaldırıp tişörtünün kenarına, tam göğüs kafesinin üzerine hafifçe dokundu. "Bu umduğum gibi *yumuşacık dokunuş* değilmiş," dedi gülümseyerek, sonra Nina'ya göz kırptı.

Nina ona dik dik baktı. İki nefes aldı. "Peki, Vaughn. Görüşürüz," dedi ve çevik adımlarla basamakları çıktı.

Tam o sırada Vaughn'un işletmecisi dört birayla mutfaktan çıktı. Kutulardan birinin dibine kalemle bir delik açıp Vaughn'un ağzına koydu.

Vaughn neşeyle kapağı açtı ve içine çekti. Bitirince kutuyu yere fırlatıp başını iki yana salladı. "Vuuuuu!" dedi. "Hadi dağıtalım!"

Sarışın bir garson kokainle yanlarından geçerken Vaughn ona gülümsedi ve bir sıra kokain çekti. Kız gözlerini ona dikti.

Köşeden Bridger Miller çıktı. "Vay, adamım!" dedi Bridger, Vaughn'a bir beşlik çakarken. Daha önce hiç karşılaşmamışlardı ama şöhret gizli bir kulüptü; herkes diğerini tanırdı.

"Bridger! Büyük hayranınım, dostum!" dedi Vaughn. "*Race Against Time*'da izledim seni. O binaya tırmandığın sahne inanılmazdı."

"Sağ ol, sağ ol," dedi Bridger başını sallayarak. "Ben senin yeni filmi henüz izlemedim ama temsilcim acayip komik olduğunu söyledi."

Vaughn memnuniyetle gülümsedi. "Belki bir gün ben de aksiyon olayına girerim."

Bridger güldü. "Benim komedi denememden iyidir, sana o kadarını söyleyeyim."

Vaughn'un arkadaşlarından biri, tam o sırada porselen büfesinin yanında duranı, "Hey, Vaughn!" dedi. "Sen geçen frizbi oynamak istiyorum demiyor muydun?"

Vaughn daha cevap veremeden arkadaşı büfeden bir tabak alıp karşı duvara fırlattı. Tabak daha yere düşmeden paramparça oldu.

Herkes dönüp patırtının kaynağına baktı. Ama Bridger kıkırdayınca geri kalan herkes de aynısını yaptı.

"Siktir lan," dedi Vaughn gülerek. Büfeye doğru ilerledi, kendi de bir tabak aldı ve duvara fırlattı.

Bridger iki tabak daha alıp hızla art arda fırlattı. İkili bir beşlik çaktı.

"Harika!" dedi Vaughn.

Bridger bir tabak daha aldı. "Millet, hadi bakalım!"

Nina yatak odasına girip kapıyı ardından kilitledi.

"Peynir?" dedi tepsiyi Casey'ye uzatarak.

"İstemem, sağ ol," dedi Casey. Hâlâ orada, Nina'nın yatak odasında olduğu için biraz utanıyordu. "Kusura bakma, nereye gideceğimi bilemedim," diye ekledi açıklama yapar gibi.

"Hiç dert değil," dedi Nina. "Ne diyeceğim, Mick aşağıda."

Casey şaşkın şaşkın baktı. Nina, Mick'in burada olmasının Casey'yle bir ilgisi olup olmadığını aklından geçirdiyse de kızın yüzündeki ifade şüphelerini yok etmişti.

"Nasıl yani Mick burada? Şu an mı?" dedi Casey.

"Evet," dedi Nina giyinme odasına doğru ilerlerken. Konuşmaya devam edebilmek için kapıyı açık bıraktı. Tiril tiril gömleğiyle dar eteğini ve hava geçirmez külotlu çorabıyla yüksek topuklularını çıkardı. Sutyeni ve tangasıyla dikildi, sonra onları da çıkardı. Beyaz pamuklu bir iç çamaşırı alıp bacaklarından geçirdi, sonra da sporcu sutyenini giydi. Eflatuna çalan, hem beli hem de bilekleri lastikli bir eşofman altı giydi. Üzerine de göğüs kısmında O'NEILL yazan soluk mavi bir tişört geçirdi.

Erkekler boktandı –*insanlar* boktandı– ve Nina bu boktanlıkla uğraşırken o topuklulara bir saniye daha katlanmayacaktı.

"Neden geldi bilmiyorum," dedi Nina. "Ama burada."

Casey birden içinde bir kaygı akını hissetti. Mick Riva'ya ne diyeceğini düşünmek şöyle dursun, onunla tanışmak isteyip istemediğinden bile emin değildi henüz.

Nina kendini yatağa atıp sırtüstü uzandı ve tavana baktı. "İstersen şu an aşağı inip ona baban olup olmadığını sorabilirsin," dedi. Ama bunu der demez bir sancı hissetti. Casey'nin Mick'le ondan daha dolaysız bir ilişki kurabilecek olması ihtimali, Casey'nin

Nina'nın yapmaktan kaçındığı şeyi –selam vermeyi– korkusuzca yapabileceği fikri canını sıktı.

Nina, Casey'nin yatağa, onun yanına oturuşunu izledi. "Nasıl biri?" diye sordu Casey.

Nina tavana bakmaya devam etti ve elinden gelen en iyi cevabı verdi. "Bence pisliğin teki. Ama emin olamam. Aslına bakarsan onu hakkında bir şey diyecek kadar tanımıyorum."

Casey, derin nefesler alarak tavanı izleyen Nina'nın göğsünün yükselip alçalışını izledi.

"Tam bir kazanan gibi duruyor," dedi, kendini sırtüstü Nina'nın yanına bırakıp onunla birlikte tavanı izlemeye başlarken.

Nina, Casey'ye döndü. "Bak, emin değilim... Yani, eğer bir aile arıyorsan daha iyilerini bulabilirsin."

Casey, Nina'ya dönüp nazikçe gülümsedi. "Aile tam olarak böyle işleyen bir şey değil, değil mi?"

"Hayır," dedi Nina başını iki yana sallayarak. "Sanırım değil."

Mick çimenliğe açılan sürgülü cam kapıya ulaştı ve kalabalığa baktı. Birinin birini fena hâlde benzettiğini fark etmişti. Ama toplanan halkanın kenarına gidene kadar kavga edenlerin oğulları olabileceğinden şüphelenmemişti.

Yerde yuvarlanan iki adama bakarken kendine acı bir gerçeği itiraf etmek zorunda kaldı: Yirmi yıldan sonra insanın kendi çocuklarını tanıması pek kolay değildi.

Jay'i dergilerden biliyordu, tıpkı Nina'yı da bildiği gibi. Yerde yatanın Hud olduğundan yüzde yüz emin değildi. Ama bir insana ondan gerçekten rahatsız olacak kadar yakın değilsen muhtemelen onu yere serip bu hâle getirmezsin diye düşündü. Böyle akıl yürüterek tahminde bulundu.

En küçüğüne gelince... Hemen yanında dursa bile tanımazdı.

Ki zaten yanında duruyordu.

Abilerinin bağrıştığını duyunca Ricky'yi bırakıp kalabalığı yararak önlere geçmişti. Onu afallatan yalnızca Jay'in Hud'ı yumruklaması değildi... Babasının orada durmuş bunu izlemesi de vardı.

Babasının yanında öylece donup kaldı. Gözleri kocaman açılmıştı, serçeparmağı babasının ceketine değerken parmakları kaskatıydı. Yaşamı boyunca üzerinde süzülen ama erişemeyeceği kadar uzakta olan bu gerçeküstü şahsın yanı başında olduğuna inanamıyordu. Oradaydı işte. Serçeparmağını biraz uzatsa... yarım santimcik... ona dokunacaktı.

Derken adam bir anda yok oldu, ileri atılıp büyük oğlunu küçüğünün üzerinden çekti. Jay'i yakalamak Mick için zor değildi – Jay'in bedeni yalnızca kol ve bacaklardan oluşuyor gibiydi, yakalayıp sırtüstü fırlatılması kolaydı.

Ashley ona doğru koşarken Hud ellerini burnuna götürdü. Kavgayı durduranın kim olduğunu görmek için yukarı baktı.

Jay de kendini toparladı ve onu çekenin kim olduğunu görmek için döndü.

"Baba?" dediler ikisi aynı anda, aynı tonlamayla.

Kit bunu biraz saçma buldu. *Baba mı?*

Kalabalığın bir kısmı kavga bittiği için dağılmaya başladı. Ama orada öylece durup, kanlı canlı Mick Riva'ya utanmazca bakmaya devam eden hatırı sayılır bir kalabalık kalmıştı.

"Şu peçeteyi imzalar mısın?" dedi Kyle Manheim, yanına yaklaşır yaklaşmaz. Mick'e kızın birinin çantasından yürüttüğü kalemi uzattı.

Mick gözlerini devirerek kokteyl peçetesine bir şeyler karalayıp geri uzattı. Bir sıra oluşmaya başladı. Mick başını iki yana salladı. "Hayır, hayır, bu kadar, başka imza yok." İnsanlar sanki temel bir insani haktan mahrum bırakılmışlar gibi inleseler de dağılmaya başladılar.

"Pekâlâ, siz ikiniz, kalkın bakalım," dedi Mick iki oğluna da birer kolunu uzatarak. Şimdiye kadar onlara bu kadar az şey vermişken şimdi çıkıp onları yerden kaldırması olan biteni izleyen Kit'i şaşırttı.

Hud ve Jay, babalarının uzattığı eli tutarak ayağa kalktı.

Hud yaralarına hızlıca bir göz attı: Burnunun kırıldığından kesinlikle emindi ve gözünün morardığını, bir kaşının yarıldığını ve dudağının kesildiğini de hissedebiliyordu. Kaburgaları zedelenmişti, bacağı acıyordu, karnı ağrıyordu. Derin bir nefes almaya çalışırken neredeyse yere yığılacaktı.

Jay'in çenesinde bir çizik, kuyruksokumunda bir ezilme vardı, bir de parçalanmış egosu.

Ashley onunla ilgilenmeye çalışır gibi Hud'a yaklaştı. Ama ona doğru bir adım attığı an Hud'ın irkildiğini gördü. Varlığının en azından şu an için işleri yalnızca daha da beter hâle getireceğini anladı.

Ondan uzaklaştı. Hud adını fısıldadı ama Ashley izleyenleri yararak ilerlemeye devam etti.

Tek başına ağlayabileceği bir yer istiyordu. Mutfağa doğru ilerlerken arabasına gitmek geldi aklına. Ama valelerin ön tarafa park ettikleri araçlardan oluşan labirentin içinden onunkini bulması çok uzun sürerdi. O da kestirmeden banyoya girdi, klozet kapağının üzerine oturdu ve iki gözü iki çeşme ağlamaya başladı.

* * *

"Ne işin var senin burada?" diye sordu Jay babasına. Taze kesiğe hava değdikçe çenesi yanıyordu ve Hud'ın ne kadar kötü hissediyor olabileceğini düşünmeden edemedi.

"Davetiyem vardı," dedi Mick.

"Davetiye yok ki," dedi Hud. "Hem olsa bile..." Cümlesini bitirmedi. Bitiremedi. Karşısındaki adamı yüzüne hakaret edebilecek kadar iyi tanımıyordu.

"Eh, bana geldi," dedi Mick. "Ama onu boş verin şimdi. Siz neden birbirinizin canına okuyordunuz?"

"Bu seni..." *Bu seni ilgilendirmez.* "Bu sadece..." Jay bütün sözcüklerin onu terk etmesiyle afalladı. Kardeşine baktı.

Hud da ona baktı –kanlı, mosmor, iki büklüm, fazla derin nefes almamaya çabalayan bir ifadeyle– ama onun da şaşkın olduğu açıktı. Jay, Hud'ın şaşkınlığında bir teselli buldu. Delirmemişti. Bu gerçekten de algılanması güç bir durumdu.

"Buraya öylece gelip sorular yağdırmaya başlayamazsın," dedi Kit. Mick, Jay ve Hud aynı anda onun sesine döndüler. Duruşu kendinden emindi, omuzları gerilmişti, yüzünde ne huşu vardı ne de şaşkınlık.

"Sen kimsin?" dedi Mick ama soru ağzından çıktığı an cevabını anlamıştı. "Yani demek istediğim ben..."

"Ben senin kızınım," dedi Kit eğlenir gibi. Adamın onu tanımamasına şaşırmamıştı. Ama bunun yine de canını acıttığını gizlemek isterken buldu kendini.

"Biliyorum, Katherine," dedi Mick. "Özür dilerim. Tahmin ettiğimden de güzel bir kız olmuşsun." Kit, adamın yüzünde beliren gülümseyişin bir tür çekici utanç sergileme niyeti taşıdığını varsaydı. O tebessümde babasının ustalıkla kullandığı o cazibeyi gördü. Başarısızken bile kazanıyordu, değil mi?

"Biz ona Kit diyoruz," dedi Jay.

"Onun adı Kit," diye ekledi Hud.

"Kit," dedi Mick, dikkatini tekrar ona çevirerek. Bir elini onun omzuna koydu. "Sana yakışıyor."

Kit babasının elinden uzaklaştı ve güldü. "Bana neyin yakışıp yakışmayacağına dair hiçbir fikrin yok senin."

"Doğduğun gün seni kucağına alan ilk kişiyim ben," dedi Mick ona nazikçe. "Seni kendi ruhum kadar iyi tanıyorum."

Kit onun yoğunluğunu –onunla arasında olduğunu varsaydığı bağı– rahatsız edici buldu. "Son dört yıldır seni bu partiye davet eden benim," dedi.

Hud, Jay'e baktı ve "Sen bunu biliyor muydun?" diye sordu mırıldanarak. Jay başını iki yana salladı.

"Neden daha önce değil de şimdi geldin?" diye sordu Kit.

Her yıl o davetiyeyi hazırlamayı dört gözle beklerdi. Bunu yaparken kendini güçlü hissederdi, sanki hem yüzsüz hem de cesur biriymiş gibi. Ona çıkıp gelmesi için meydan okurdu. Burada yüzünü göstermesi için. Her gelmeyişinde de kendi haklılığını kanıtladığını hissederdi.

Mick'in her yıl daveti görmezden gelmesi Kit'in öfkesini tazeliyordu. O orospu çocuğundan nefret etmek için sağlam bir neden daha veriyordu ona. Onun iyi olup olmadığını ya da çocuklarını özleyip özlemediğini düşünme zahmetine girmemek için bir nefes daha. Cenazesine gitmemek için bir neden daha. Ve bunlar Kit'e iyi geliyordu.

Ama şimdi buradaydı. *Böyle olmaması gerekiyordu.*

"Acaba... tekrar birbirimizin hayatlarımızın bir parçası olabilir miyiz görmek istedim," dedi Mick. "Hepinizi çok özledim." Ko-

nuşurken doğruca Kit'e bakıyordu. Gözleri puslandı, dudakları sarktı. Kısacık bir an için Kit'in göğsü sancıdı, babasının onlarsız yaşadığı acı dolu bir dünya hayal etti. *Canı yanmış mıydı? Uzakta olduğu için? Onları düşünmüş müydü? Her gün yokluklarını hissetmiş miydi? Yüzlerce kez telefonu eline almış ama hiç aramamış olabilir miydi?*

Ama sonra Kit onun altmışların sonunda oyunculuğu denediğini hatırladı. Altın Küre'ye aday gösterilmişti – o kadar iyiydi işte.

"Hayır," dedi Kit başını iki yana sallayarak. "Bak, üzgünüm," dedi içtenlikle. "Seni ben davet ettim, biliyorum. Benim hatamdı. Bence gitmelisin."

Mick'in yüzü asıldı ama yılmadı. "Şuna ne dersiniz?" dedi. "Sessiz bir yere gidip konuşalım."

Kit'in bu planı reddetmek üzere olduğunu görebiliyordu, o yüzden teslim olur gibi ellerini kaldırdı. "Sonra da giderim. Ama yaşadığımız her şeye rağmen sizler benim çocuklarımsınız. O yüzden lütfen, birazcık konuşalım. Belki plaja ineriz, partiden uzaklaşırız. Tek istediğim bu. İhtiyar babanıza ayıracak birkaç dakikanız vardır, öyle değil mi?"

Kit Jay'e baktı, Jay Hud'a baktı, Hud Kit'e baktı.

Sonra üçü birden babalarıyla birlikte basamaklardan plaja doğru inmeye başladılar.

Casey, Nina'ya ilk erkek arkadaşıyla dönme dolapta mahsur kalışlarını anlatırken Nina koridordaki insanların Mick Riva'nın arka bahçede bir kavgayı ayırdığından bahsettiklerini duydu.

"Duydun mu?" dedi Casey'ye.

"Neyi?" diye sordu Casey.

"Galiba babamız dışarıda bir kavgayı ayırmış, birileri öyle dedi gibi geldi."

Nina doğruldu ve pencereye doğru ilerledi. Casey de peşinden gitti.

Daha önce böyle bir şeyi hiç yaşamamıştı Casey: "Babam" yerine "babamız" denmesini. Yalnız büyümüştü, notlarının kıyaslanacağı, anne babasını paylaşacağı kimse olmamıştı. Ama şimdi Nina o sözcüğü onunla paylaşıyordu.

Nina pencerenin önünde durdu ve bahçesine baktı.

Havuz yarı yarıya boşalmıştı – su sıçratıp duran onca insan suyun çoğunu bahçesine taşırmıştı. Her tarafa plastik bardaklar saçılmıştı. Çimlerin üzerinde kırık porselenlerle kaplı geniş alanlar vardı. Mavi ve beyaz suplalar ve yemek tabakları, çay fincanları ve tabakları palmiyelerin etrafında paramparçaydı. Nina düğün porselenlerinin paramparça olmasının duruma gayet uygun olduğunu düşündü.

"O porselenleri hiç sevmezdim," dedi Casey'ye. "Brandon'ın annesi çiçek desenli bir şeyler seçmem için ısrar etmişti ama bence ince porselen almak, ne bileyim, salakça. Hem zaten ben kuş desenli istiyordum"

"Neden kuşlu olanı almadın o zaman?" diye sordu Casey.

Nina ona baktı ve yüzü asıldı. "Ben..." diye başladı ama sonra

konuyu değiştirdi. "Sigara kullanıyor musun?" dedi şifoniyerinin çekmecesinden bir paket sigara çıkararak. Casey'ye tuttu.

"Ah, hayır ama, şey... Tamam," dedi Casey. Yanmamış sigarayı Nina'nın elinden aldı ve ağzına götürdü.

Nina önce onun sigarasını sonra kendininkini yaktı.

Casey bir nefes çekti ve öksürdü. "Diyordun ki..." dedi nefesi düzelince. "Kuşlar diyordun. Neden onlardan almadın?"

Nina önce Casey'ye baktı ve sonra soruyu düşünerek pencereden dışarı döndü. Kalabalık hareketlenmeye başladı ve ortalık açılınca Nina şaşırtıcı bir şey gördü. Kardeşleri ve babası hep birlikte basamaklardan plaja iniyordu.

"Çünkü ben bir paspasım," dedi Nina. "İnsan paspası." Sigarasını söndürdü. "Siktir et. Sen burada kal. Ben Mick Riva'yla konuşacağım."

03:00

Ted Travis kendini mahvetmeyi kafaya koymuştu.

Televizyonların en büyük, en çok kazanan yıldızıydı ama geçen sene karısı öldüğünden beri hiçbirinin onun için bir önemi yoktu. İçten içe parçalanıyormuş gibi geliyordu –kocaman evinde tek başına ağlıyordu, fahişelere para veriyordu, mağazalardan hırsızlık yapıyordu, ara sıra kokain çekmekten tam zamanlı amfetamin bağımlılığına geçiş yapmıştı– ama ruhundaki bu kaos dışarı yansımıyordu.

Aynaya baktığında gitgide daha da yakışıklı birine dönüştüğünü görebiliyordu. Saçları beyazlamışken, kahverengi saçlı hâlinden çok daha iyi göründüğü ortaya çıkmıştı. Bazen kendi yansımasına bakarken kafasının içinde Willa'nın hayaletinin sesini duyar gibi oluyordu; hayalet gülüyor ve onsuz bu kadar güzel yaşlanmaya hakkı olmadığını söylüyordu. O sesi susturmak için içiyordu Ted.

Nina'nın partisinde bir şişe viskiyi çoktan yarılamış, *Flashdance*'teki şu kız üzerine girdiği bahiste dört bin kaybetmiş, sonra da havuzun sığ tarafında kıyafetleriyle uyuyakalmıştı. Birileri suya bombalama atlayarak onu uyandırdı. Havuzdan çıktı.

Derken bir anda: O.

Victoria Brooks adlı kırk üç yaşındaki senaryo süpervizörü.

Kıyafetlerinden damlayan su daha yeni kesilmişken oturma odasında karşılaştı onunla. Uzun boyluydu, zayıftı ve bedeninde

tek bir kıvrım bile yoktu. Beyaza çalan sarı saçları, koyu renk kaşları ve profilden nefes kesen bir yüzü vardı.

"Ted," dedi ona doğru yaklaşırken elini uzatarak.

Vickie gözlerini devirdi. "Evet, kim olduğunu biliyorum."

"Peki ya sen?"

"Vickie."

"Güzel isim. Sana bir içki getireyim," dedi Ted ona TV gülümsemesiyle bakarken.

Vickie sigarasını ikisinin de uzağına üfledi, sol elindeki votka-soda dolu kokteyl bardağını sağ koluna dayamıştı. "İçkim var, sağ ol."

"Senden bir tebessüm koparmak için ne yapmam gerek?" diye sordu Ted.

Vickie tekrar gözlerini devirdi. "Ayılabilirsin belki. Bu gece kendini on kez falan rezil ettin zaten."

Ted güldü. "Bu konuda haklısın. Neşelenmenin bir yolunu bulmaya çalışıp duruyorum. Ama hiçbir anlamı yok. Sürekli ama sürekli üzgünüm."

Vickie nihayet Ted'in gözlerine baktı.

O da üzgündü. Tanrım, gerçekten üzgündü. Kocası yedi yıl önce bir tekne kazasında ölmüştü ve Vickie o zamandan beri kendini yalnızlığa mahkûm etmişti. Sonunda böyle hissedecekse tekrar sevmek istemiyordu.

"Bir içki," dedi Vickie, kendini de şaşırtarak.

Ted gülümsedi. Ona yeni bir votka-soda aldı, nemli kıyafetlerini düzeltti ve tekrar yanına döndü.

"Seni dışarı çıkarmak istiyorum," dedi. "Seni ikna etmek için ne yapmalıyım? Gösterişli jestler seven kadınlardan mısın?"

Vickie iç geçirdi. "Sanırım? Ama seninle randevuya çıkmayacağım."

Ted tam da *Cool Nights*'ta yaptığı gibi gülümsedi. Sadece hareketlerin üzerinden geçiyordu ama rol yapmakta iyiydi. Ona bu yüzden bu kadar çok para ödüyorlardı.

"Hadi ama, seni etkileyebilirim. Şunu izle." Olay çıkarmanın

kolay bir yolunu arayarak etrafa bakındı. Avizeyle sallanmaya karar verdi.

İçkisini Vickie'ye uzattı ve şömine rafına tırmanmaya başladı. Sehpanın yanındaki bir sörfçüye seslendi. "Hey, dostum, avizeyi bana doğru ittirsene."

Adam memnuniyetle sehpanın üzerine çıktı ve avizenin ucunu tutarak yavaşça Ted'e doğru ittirdi. Ted alttan sallanan bir avuç kristali tuttu.

"Vickie, seni yemeğe çıkarmama izin ver!" dedi. Sonra sımsıkı tutunarak odanın karşısına doğru savruldu. Karşı duvara çarptı ve avizeyi bıraktı, yaralı bir hayvan gibi uluyarak kanepeye düştü.

Vickie kendini ona doğru koşarken buldu.

"İyi misin?" dedi. "Hadi, kalk." Yardımcı olmak için kollarıyla Ted'i sardı.

Vickie'nin ellerinin sıcaklığı, Ted'e bir an için artık yalnız değilmiş gibi hissettirdi. Onunla birlikte kalkmak yerine kadını kendisine çekti. "Seni öpebilir miyim?" diye sordu ve Vickie gülümseyince de öptü. Vickie, Ted'in yumuşak dudaklarını kendi dudaklarının üzerinde hissetti ve geri çekilmedi. Bir heyecan dalgası yıldırım gibi içinden geçti.

Hiçbir şey demeden geri çekildi. Sonra sarhoş, kafası karışmış bir hâlde ve tam da bir daha asla istemediğini sandığı şeyi çaresizce arzulayarak Ted'i bir kez daha öptü. Dışarıdan çok saçma görünüyor olabilirdi ama ikisi için sanki sihirli gibiydi. Sahici arzunun hayreti.

Başka bir geri zekâlı da avizeyle sallanmayı denemeye karar verince çevredeki insanlar tezahürata başladı.

Ama Ted çoktan sıradaki macerasını planlamaya başlamıştı. "Daha önce hiç hırsızlık yaptın mı, Vickie?" diye sorarken kaşları kalktı ve yüzünde bir tebessüm belirdi.

Ashley gözlerini sildi, kendini toparladı ve banyodan çıktı. Kırık camların ve ezilmiş ekmeklerin, zemine dağılmış humusların üzerinden atladı. Ön taraftaki sahanlığa gitti ve biletini valeye verdi.

Nedense bebeğin oğlan olduğuna dair kuvvetli bir his vardı içinde. Benjamin adını çok severdi. Eğer kız olursa da belki Lauren gibi bir isim.

Gerisi... Kim bilir? Jay, Hud'ı bağışlardı ya da bağışlamazdı. Hud ona dönerdi ya da dönmezdi. Bir aile olurlardı ya da olmazlardı. Her şey yoluna girerdi ya da gitmezdi. Ama bir Benjamin ya da Lauren gelecekti. O ve Benjamin'i ya da Lauren'ı... iyi olacaklardı.

Bir vale Ashley'nin arabasını getirdi, Ashley arabaya bindi ve gitti.

PSO'ya çıkarken hoparlörlerden "Hungry Heart" yükseldi ve Ashley içinde küçücük bir umut kıpırtısı hissetti. Bütün dünyan darmadağın olabilir, diye düşündü, ama sonra radyoda Springsteen çalmaya başlar.

* * *

Ricky Esposito yine yiyeceklerin yanında takılıyor, peynir tabağı ortadan kaybolduğundan sade kraker yiyordu. Gitse mi kalsa mı diye karar vermeye çalışıyordu. Hayallerinin kızı konusunda başarısız olmuştu ve henüz başka birine bakacak havada değildi.

Vanessa de la Cruz mutfağa girdi.

"Ah, açlıktan ölüyorum," dedi bir kraker alarak. "Peynirleri kim almış?" Saçları darmadağındı, makyajı dağılmıştı. Ricky onu daha önce Kit'in yanında görmüştü. Çok tuhaf bir yanı vardı.

"Eğlenceli bir gece ha?" diye sordu Ricky.

Vanessa başıyla onayladı. "Sikik hayatımın en şahane gecesi," dedi.

Ricky güldü.

"Ciddiyim," dedi Vanessa ağzına bir kraker daha atarak. "Adamın birine âşık olduğumu düşünerek o kadar çok zaman harcadım ki... Bir adam! Sonra onu aşmaya karar verdim ve sanki bütün dünya bana kapılarını açmış gibi oldu. Bu akşam beş kişiyle oynaştım. Beş. Günün birinde benimle ilgili efsaneler anlatacaklar."

Ricky tekrar güldü.

"Ne yazık ki hiçbiri aşk ilişkisi değildi," dedi. "Ama biliyor musun, sabırlı olmam gerek. Roma da bir günde inşa edilmedi sonuçta."

Ricky bir kez daha güldü – kız komikti. "Doğru, bir günde olmamıştır."

Vanessa ona baktı, konuşmaya başladıklarından beri ilk kez gerçekten baktı. "Sen osun! Kit'in çocuk!" dedi Vanessa birden. "Seni öptü mü?"

Ricky başıyla onayladı. "Ama havai fişekleri gördüğünü sanmıyorum."

Vanessa başını şaşkınlık ve hayal kırıklığıyla yana eğdi. "Cidden mi? Senden hoşlanmış gibiydi."

Ricky gülümsedi ve başını iki yana salladı. "Hiç alakası yok."

Vanessa onu inceledi. "Hoşlanmalı. Tatlısın."

"Ah, şey, teşekkür ederim," dedi Ricky ama pek de ikna olmuş gibi değildi.

"Hayır, ciddiyim. Daha önce fark etmemişim çünkü ortaokul çocuğu gibi giyiniyorsun."

"Teşekkürler?"

"Hayır yani, demek istediğim, daha havalı giyinebilirsin."

Ricky tişörtüne ve bej pantolonuna baktı. "Sanırım öyle."

"Kit'in seninle ilgilenmediğine emin misin?"

"Kesinlikle. Ancak arkadaş olabileceğimizi söyledi."

Vanessa başını tekrar yana eğdi. "Üzgünüm. Bu Rivalar insanın kalbini kırıyor."

Ricky elinde tuttuğu biradan bir yudum aldı. "Atlatırım."

Vanessa başıyla onayladı. "Tecrübelerime dayanarak söylüyorum, kesinlikle atlatırsın."

"Yüce Tanrım, Nina gerçekten de bir falezin kenarında yaşıyor," dedi Mick, merdivenden inerken.

"Evet," dedi Jay. "Harika bir konum. Manyak dalgalar."

"Manyak dalgalar mı?" diye sordu Mick. "Ah, doğru. Evet. Öyledir."

Mick sörf yapmıyordu. Hiç ilgisini çekmemişti. Okyanusta bir tahta parçasının üzerinde dalgaları sürmek insanın hayatını geçirmesi için tuhaf bir yol gibi gelmişti. Hele çocuklarının yaptığı gibi insanın servetini kazanabileceği bir şey gibi hiç görünmüyordu. İçlerinden hiçbiri acaba Mick'in yeteneğinin kalıtsal olabileceğini düşünmemiş miydi? Birinden birinin sesi sağlam olmalıydı mutlaka. Onların sektöre girmesine yardımcı olmaktan mutluluk duyardı.

Tek bir telefon görüşmesiyle çoğu insanın uğruna adam öldüreceği bir kariyer serebilirdi önlerine, onlara bir hayat kurabilirdi. Çocuklarına pek çok insanın ancak hayalini kurabileceği şeyler verebilirdi.

Bir baba olarak pek iyi iş çıkaramamıştı, o kadarı belliydi. Ama eğer kuşakların hedefi bir öncekinden iyisini yapmaksa, o zaman Mick başarılı sayılırdı. Çocuklarına kendisine verilenden fazlasını vermişti. Kuma ayak basarken kendine bunu hatırlattı. O kadar da kötü değildi.

Yoldan çekilerek Kit, Hud ve Jay'in kıyıda ona katılmasını bekledi. Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı, paçalarını kıvırdı. Gece vakti plaja ayak basmayalı çok zaman olmuştu. Geceleri plajda olmak genç romantiklerin ve baş belalarının işiydi.

Mick artık genç olmadığı için kendini çok iyi hissediyordu. Yaşın getirdiği ağırbaşlılığı, ona sağladığı saygıyı seviyordu. Yaşamanın, yıllar geçtikçe insanda ölüm korkusuna sebebiyet vermesi

gerekiyorsa, demek ki o doğru yaşamıyordu. Ölüm ihtimali hiç canını sıkmıyordu. Azrail'e rüşvet vermek gibi planları yoktu.

Aslında tuhaf bir biçimde Mick ölümünden sonrasını dört gözle bekliyordu. Bütün ülkenin onun için yas tutacağını biliyordu. Efsane diyeceklerdi ona. On yıllar sonra insanlar hâlâ ismini biliyor olacaktı. Bir insanın faniliği aşmasına izin veren ender bir şöhret düzeyine ulaşmıştı.

Mick'in asıl korktuğu ilgisiz kalmaktı. O hâlâ içindeyken dünyanın yanından geçip gitmesi ihtimali onu felç ediyordu.

"Pekâlâ, Mick, geldik işte. Ne demek istiyorsun?" dedi Kit. Birbirleriyle göz göze gelmeyen abilerine baktı. Kit, Jay'in Hud'ı neden benzettiğini öğrenmek istiyordu ama o an ilgilenilmesi gereken daha önemli şeyler vardı.

"Bana baba diyebilirsin, biliyorsun," dedi Mick.

"Diyemem aslında ama devam edelim lütfen," dedi Kit.

Acıdan kıvranan, Percocet ve hatta birkaç dikişe hayır demeyecek olan Hud ne diyeceğini bilemediğini ya da fiziksel olarak bir şey söyleyip söyleyemeyeceğinden emin olmadığını fark etti. O yüzden de sessiz kaldı.

"Pek yakın olamadık, biliyorum," diye başladı Mick. "Ama birbirimizi biraz tanıyalım istiyorum."

Kit gözlerini devirdi ama Jay dinliyordu. Plajdaki soğuk kumların üzerine oturup bağdaş kurdu. Mick de elini kuma dayayıp oturdu. Hud, oturursa kaburgalarının yakıcı ağrısına katlanmak zorunda kalacaktı. Kit'se sadece reddettiğinden oturmadı.

"Devam et," dedi Jay.

"Birileri Nina'yı bulsa mı?" dedi Hud.

Mick en zor kazanacağının Nina olacağını tahmin ediyordu. Böl ve yönet taktiğiyle daha kolay ilerleyebileceğini düşündü, o yüzden devam etti. "Beni dinleyin, çocuklar," dedi. "Gerektiği kadar ulaşılabilir olmadığımı biliyorum..."

"Sen *hiç* ulaşılabilir olmadın," diye araya girdi Kit.

Mick başıyla onayladı. "Haklısın. Siz hiçbir çocuğun yaşama-

ması gereken şeyler yaşarken yanınızda olamadım." Mick ilk kez annelerinin ölümünden bahsediyordu ve o bunları söylerken Hud da Kit de onun gözlerine bakamadı. İkisi de en olmadık zamanlarda ortaya çıkan bir keder kuyusu taşıyordu içlerinde. Özellikle de Kit bazı insanların içki içişi gibi yaşıyordu kederini: nadiren ama hep tek başına ve aşırıya kaçarak. İşte bu yüzden Mick'in bakışlarına karşılık veremedi çünkü ağlamak istemiyordu.

Ama Hud acıyı ardında bırakmanın en kolay yolunun onun içinden geçmek olduğunu öğrenmişti. Geldikleri zaman gözyaşlarının dökülmesine izin veriyordu. Annesini ve o öldükten sonraki o aylarda hissettiği çaresizliği, babalarının onları kurtarmak için herhangi bir girişimde bulunmasını bekledikleri o ayları her hatırladığında... Bunu *hissetmekten* başka bir şey gelmiyordu Hud'ın elinden. Onun arkasını dönme sebebi kardeşininkinin tam zıddıydı. Kimse gözlerinin dolduğunu görmesin diye döndü. Sonra gözlerini sildi ve tekrar döndü.

Jay'se bakışlarını kaçırmamıştı. Dikkatle, babasının belki de bir şeyleri düzeltebilecek bir şeyler söyleyeceğini umarak dinliyordu. Herhangi bir şey.

"Hatalar yaptım," dedi Mick. "Ve ben... onları açıklamayı deneyebilirim, size kendi sorunlarımdan, nasıl berbat yetiştirildiğimden bahsedebilirim. Ama bunların hiçbir önemi yok. Önemli olan şu an burada olmam. Düzgün bir aile olmak istiyorum. İşleri düzeltmek istiyorum."

Mick, bunu söylemesinden sonra içlerinden birinin kollarına koşup ona sımsıkı sarılabileceği ihtimalini zihninde canlandırmıştı. Aklında, bunun o şehirdeyken birlikte yenecek pazar yemeklerinin başlangıcı olabileceğine dair bir görüntü vardı. Ya da Holmby Hills'teki evinde kutlanacak Noellerin.

Ama çocuklarından hiçbiri yerinden kıpırdamamıştı. O da zorlamaya devam etti. "Baştan başlamak istiyorum. Tekrar denemek istiyorum."

Hud, Mick'in kelime seçimi karşısında şaşırmıştı. *Denemek.*

"Ciddi bir soru sorabilir miyim?" dedi Kit. "Sıkıntı yaratmak istemiyorum. Sadece gerçekten anlayamadığım bir şey var."

"Tamam," dedi Mick. Ayağa kalktı, şimdi falezdeki kayalardan birine yaslanıyordu.

"Adsız Alkolikler'e falan mı katıldın? Bu on iki adımın ya da onun gibi bir şeyin bir parçası mı?" diye sordu. Tüm bunları tetikleyenin ne olduğunu tahmin edemiyordu. Ama başka bir şeye hizmet ediyorsa belki onun için parçalar bir yere oturabilirdi. Buraya kendini iyi hissetmek için, halletmesi gereken meseleleri falan çözmek için gelmişse mesela. Bunu anlayabilirdi. "Yani, neden şimdi? Anladın mı? Neden dün değil, geçen yıl değil, altı ay önce değil ya da hay koyayım böyle işe, neden annemiz öldüğünde değil?"

"Kit," dedi Hud. "Böyle konuşma."

"Ama annemiz öldü," dedi Kit. "Ve o bununla kendi başımıza baş etmek zorunda bıraktı bizi."

"Kit!" dedi Jay. "Ona bir soru sordun, bırak da cevap versin."

Mick başını iki yana salladı. "Hayır," dedi. "Bir şeyleri telafi etmemi gerektiren bir programda değilim."

"O zaman neyin peşindesin?" diye sordu Kit.

"Bir şeyin peşinde değilim," dedi Mick kendini savunur gibi. "Buna inanmak neden bu kadar zor? Kendi çocuklarım neden sadece yaşamlarının bir parçası olmak istediğimi anlamıyor?"

Jay söze girdi. "Biz bundan bahsetmiyoruz, ba—"

Hud onun sözünü kesti. "Kit sadece ne değişti diye soruyor. Aslında bunu ben de öğrenmek istiyorum. Yani *biz*," dedi, sesi daha yumuşak ama daha odaklıydı, "*neyin değiştiğini* merak ediyoruz."

Mick henüz cevap veremeden Nina kumlara ayak bastı.

Mick'in özürlerini ya da yakarışlarını duymamıştı. Ama içeriklerini az çok tahmin edebiliyordu. Çocukken de aynı şeylere kulak misafiri olmuştu. Nasıl yolunu kaybettiğinden bahsettiğini ve kendi hatalarının sorumluluğunu üstlenip bir şans daha istediğini duymuştu. Canlı gösteriyi izlemesine gerek yoktu – ön gösterimlerini izlemişti.

"Onun için neyin değiştiğini ben söyleyeyim size. Hiçbir şey," dedi Nina.

Hepsi birden ona döndü. Hiçbiri onu gördüğüne şaşırmamıştı. Hepsi Nina'nın onları burada bulacağını ummuştu. Ama üzerindeki eşofman altı ve genel tavrı onları biraz afallatmıştı. Hangi Nina'ydı bu?

"Hiçbir şey değişmedi, değil mi baba?" dedi Nina onun gözlerinin içine bakarak.

"Selam Nina-bebek," dedi Mick ona doğru yürüyerek.

Nina'yı bir yetişkin olarak ilk kez yakından görüyordu ve yüzüne duyduğu sevgiye yenilmişti.

Onda kendini gördü – dudaklarında ve elmacıkkemiklerinde, bronz teninde. Ama June'u da gördü. Nina'nın gözlerinde, alnında ve burnunda onu görebiliyordu.

June'u özlemişti. Onu çok özlemişti. Kızarmış tavuğunu, o kapıdan girerken hep yüzünde beliren tebessümü özlemişti. Kokusunu özlemişti. Etrafındaki diğer insanları sevmeyi sevmesini özlemişti. Ölümü Mick'i şok etmişti. Mick hep günün birinde ona, eve döneceğini hayal etmişti. June hayatta olsaydı şu an burada, onunla olurdu. Bu gece ona gelirdi, hatta belki daha önce dönerdi.

Mick'in şimdi yaptığı gibi Nina'ya bakmak, bir zamanlar June'un var olduğunun kanıtına bakmak gibiydi.

Nina'ya yaklaştı, onu kucaklamaya hazırlandı. Ama Nina ellerini kaldırarak onu durdurdu. "Orası iyi," dedi.

"Nina," dedi Mick incinerek.

Nina ona aldırmadı. "Çocuklar, onun neden burada olduğunu bilmek istiyorsanız cevap gerçekten basit," dedi kardeşlerine. Sonra dikkatini tekrar babasına çevirdi. "Buradasın çünkü canın istedi, değil mi?" diye sordu. "Çünkü bu sabah uyandın, düzgün bir adam olmayı birden saplantı hâline getirdin."

Mick irkildi. "Bu kesinlikle..."

"Bekle," dedi Nina. "Bitirmedim." Devam ederken sesi güçlendi ve yükseldi. "Tam da artık hepimiz birer yetişkin olmuşken, artık

sana hiçbir şey için ihtiyacımız yokken bir anda bizimle ilgilenmeye başlaman müthiş senlik."

"Sana öyle olmadığı–"

"Bitirmedim dedim."

"Nina, ben senin..."

"Sen hiçbir bok değilsin."

Kit'in ağzı beş karış açıldı, Jay ve Hud'ın gözleri büyüdü. Üçü de babalarının şaşkınlığın çeşitli aşamalarından geçen yüzünü izlediler. Yalnızca kıyıya vuran dalgaların sesi ve tepedeki partiden gelen hafif bir kakofoni duyuluyordu.

Nina tekrar konuştu. "Dünya için kocaman birisin, baba. Hepimiz bunu biliyoruz. Her lanet olası gün bununla yaşıyoruz. Ama bir konuda açık olalım, sen kimsenin babası değilsin."

Kit, Nina'ya bakarak onunla göz göze gelmeye çalıştı. Ama Nina bakışlarının odağını değiştirmedi. Gözlerini dikmiş, Micke bakıyordu.

Artık eğilip bükülen o olmayacaktı.

Casey yatak odasından çıktı ve basamaklardan inmeye başladı. Yerinde duramıyordu ve kendisiyle ne yapacağını bilmiyordu.

Bir çiftin yanından geçti. Öyle agresif öpüşüyorlardı ki seks yapıp yapmadıklarından emin olamadı. Ama ikisinin de gece haberlerinin sunucuları olduğundan son derece emindi ve bir daha asla Channel 4 izlememeye karar verdi.

Oturma odasına vardığında bir grup insanın atıcılar gibi avizeye tutunarak sallandığını gördü. Tam iki kişi aynı anda avizeye tutunup sallanmaya başladığı anda koca şey tavandan koptu; zemini, masayı ve orada duran herkesin başını alçı ve kristal parçaları kapladı.

Az önce avizenin durduğu yerde koca bir delik vardı, evin iç iskeletini gözler önüne seriyordu.

Casey çark etti. Yemek odasından mutfağa doğru ilerlerken bir vazonun kırıldığını iki tablonun duvardan düştüğünü gördü.

Nihayet mutfağa ulaştığında zeminin dans eden ayaklar altında ufalanmış küçük cips ve kraker kırıntılarıyla dolu olduğunu gördü. Boş şarap şişeleri yerde yuvarlanıyordu. Mutfak adasının üzerinde iki yetişkin adam oturuyor, lavaboda ayaklarını yıkıyordu.

"Editörüm, taslağımın MTV nesli için tanımlayıcı bir roman olabileceği söylüyor," dedi içlerinden biri.

İki adam tezgâhın üzerinden atlayıp mutfaktan çıkarken Casey işe koyuldu. Ocağın yanında durdu, boş tepsileri üst üste yığdı, eline bir sünger alıp kırıntıları sildi. Annesi ne zaman keyifsiz hissetse evi toplardı. Babasının, annesini ne zaman çamaşır makinesinin gövdesini temizlerken görse ne sorun olduğunu sorduğunu hatırladı.

Dünya annesiyle babasını ondan almış olabilirdi ama –ne

kadar acımasızca olursa olsun– en azından anılarını bırakmıştı. 1980'de Dodger Stadyumu'ndaki Anma Günü'nün anılarını, babasının gömleğine hardal döküp sonra da kahkaha atışını ve tek kalmamak için onun gömleğine de birazını sürüşünü silmemişti. Annesinin sürdüğü Wind Song'un kokusunu ya da evlerinin sürekli Pine-Sol kokuşunun anısını çalmamıştı. Babasının evin her tarafına bırakıp durduğu, sürekli kaybolup yeniden ortaya çıkan okuma gözlüğünü alamamıştı ondan.

Casey birkaç yıl içinde anıların soluklaşmaya başlayacağını biliyordu. Babasının döktüğü şeyin hardal mı ketçap mı olduğunu unutabilirdi. Wind Song'un tam kokusunu hatırlayamayabilirdi. Hatta bunu kabul etmek ona acı verse de bir süre sonra okuma gözlüğü tamamen aklından çıkabilirdi.

Hayatını yalnızca bir zamanlar sevdiği insanların anılarıyla sürdüremeyeceğini biliyordu. Yas onu ilerletmezdi. Dışarı çıkıp yaşamalıydı. Yeni insanlar bulmalıydı.

Annesiyle babasının da şu an tam da onun yaptığı şeyi, Malibu'daki meşhur insanlarla dolu bir partiye davetsiz girdiğini hayal etmeye çalıştı. Gözünde canlandıramadı. Ama şartlar neredeyse baştan sona değişmişken bile yine de onlardan aldığı sezgileri taşıdığını biliyordu. Nihayetinde onlar da çocukları olmayınca çıkıp başka bir çocuk aramışlardı. Ona ailenin ister kan bağıyla ister şartlar dolayısıyla ister de tercihle olsun kurulan bir şey olduğunu, bizi bağlayan şeyin ne olduğunun önemi olmadığını öğretmişlerdi. Önemi olan tek şey birbirimize bağlı olmamızdı.

İşte Casey'nin burada olma sebebi de buydu. Tıpkı bir zamanlar annesiyle babasının yaptığı gibi bir aile aramak.

Casey süngeri yavaşça bıraktı, tezgâhtan uzaklaştı ve dışarı çıktı.

O korkunç basamaklardan aşağı inecekti. Hani şu dünyanın en ucuna gidermiş gibi görünenlerden.

Brandon Randall uyandı ve misafir odasının zemininde sızdığını fark etti. Saatine baktı. Sabahın üç buçuğu olmuştu. Hafif sersemlemiş hâlde ayağa kalktı ve hayatının aşkını geri kazanması gerektiğini hatırladı.

Ayakkabılarını giydi. Saçını düzeltti. Sonra alt kata indi ve ön kapıdan bütün arabaların park edildiği alana çıktı.

"Arabamı istiyorum," dedi valeye.

"Beyefendi," dedi vale. "Araba kullanabilecek durumda görünmüyorsunuz."

"Bana arabamı getir," dedi Brandon. "Gümüş Mercedes, şurada, ön tarafta."

Brandon ilk gelendi, o yüzden de arabası diğer yüz kadar arabanın en arkasına sıkışmıştı.

"Biraz zaman alacak," diye uyardı vale.

Brandon'ın arabasını çıkarmak için uzaklaşınca anahtar bölmesi insansız kaldı. Diğer valeler de diğer insanlarla meşguldü. Brandon orada tek başına, kendi sarhoş düşüncelerine gömülmüş hâlde dikildi ve orada neden beklediğini unutmaya başladı.

Ne için dolaşıyordu orada? *Ah, tamam. Araba.*

Siktir et. Brandon uzanıp Jaguar anahtarlığının ucundaki bir anahtarı aldı, ardından hemen önündeki siyah Jag'ı o anahtarla açtı.

Ve Brandon Randall, hiç beklemeden Mick Riva'nın arabasıyla Carrie Soto'ya olan aşkını ilan etmeye gitti.

* * *

Tarine, Greg'in kucağında oturuyor ve bangır bangır rock çalmaya devam eden sevgilisinin boynuna sokuluyordu. Başını çevirdiğin-

de Vaughn Donovan olduğu su götürmeyecek birinin duvardaki Lichtenstein'i indirip... üzerine işediğini gördü.

Acaba bu parti kontrolden çıkıyor mu diye düşünmeye başladı.

Mick kızının öfkesi karşısında afallamıştı ama geri çekilmedi.

"Haklısın," dedi, ilk göz ağrısına bakarak. "Hiçbirinize babalık yapamadım. Gereken zamanlarda yanınızda olamadım."

Nina başını suya doğru çevirdi. Mick diğer çocuklarına dönüp taktik değiştirdi. "Peki şuna ne dersiniz? Sizden af dilemiyorum ya da bana herhangi bir söz vermenizi istemiyorum. Sadece sizi birazcık tanımak istiyorum."

Hepsi önce birbirlerine, ardından Nina'ya baktılar. *Ona bu kadarını borçlular mıydı?* Nina emin değildi. Belki de insan anne babasına hiçbir şey borçlu değildi ya da belki her şeyi onlara borçluydu. Ama onun yerine annesi olsa Mick'e bu şansı verirdi; Nina bu olasılığın kesinliği altında eziliyordu.

"İyi, tamam," dedi Nina. Ardından kulübesine döndü, kilidi açtı, birkaç havlu çıkardı ve iki sörf tahtasını yere fırlattı. Tahtalar boğuk bir gümbürtüyle yere çarptı.

Nina sörf tahtasının üzerine oturdu, ayağı kumlardaydı, dirseklerini dizlerine dayamıştı. Herkes aynısını yaptı.

Beşi birlikte orada, Nina'nın uzun sörf tahtasının üzerinde oturdular ve çevrelerini saran temiz havanın sessizlikleriyle ağırlaşmasına izin verdiler.

"Orada sağlam dayak yedin, evlat," dedi Mick sonunda, nereden başlayacağını bilemeyince. Odadaki fildan bahsetmenin en iyisi olacağını düşünmüştü.

Hud başını salladı, dudağındaki sızıyı hissetti. Kan kurumuştu; parçacıkları ufalanıyordu. "Evet," dedi ona saldırana bakmadan. "Öyle oldu galiba."

"Orada ne oldu?" dedi Mick.

"Kimseyi alakadar etmez, tamam mı?" dedi Jay.

"Bilmem," dedi Kit. "Ben gayet alakadarım."

Mick, Kit'e baktı ve ilk kez kızının gülümserken nasıl göründüğünü gördü. Tıpkı ona benziyordu – gözündeki o büzüşme çok tanıdıktı. Hem nasıl da güzel bir kızdı. En küçükleri, en sonuncuları, Mick'in hiç tanımadığı. Mick'in iyi olup olmadığından emin olmadığı erkeksi bir havası vardı. Ama baş belası gibi görünüyordu ve bu, Mick'i çekti.

Benden ne aldı acaba? diye merak etti. Cüretkârlığı olduğunu düşündü, her ne isterse söyleme hakkına sahipmiş gibi hissetmesi. Ona bunu hayatında bu kadar pasif olarak nasıl verebilmişti? Yine de oradaydı işte.

Çocuklarını şekillendirmek için orada olması bile gerekmemişti.

"Bu konuşmamız gereken bir şey gibi görünüyor," dedi Nina, Hud'ın gözünü ve kaburgalarını tutuşunu işaret ederek. "Sen iyi misin? Doktora ihtiyacın var mı?"

"Emin değilim," dedi Hud. "Yani hayır. En azından şimdilik yok." Kimseyi telaşlandırmamaya çalışıyordu. Şu an yapması gereken şeyin soğukkanlılığını korumak olduğunu biliyordu. Ashley için endişeleniyordu, nerede olduğunu, nasıl hissettiğini merak ediyordu. Ona göz kulak olmalıydı ve olacaktı da ama şimdilik onun iyi olacağını biliyordu. O her zaman iyi olmanın yolunu bulabilecek kadınlardandı. Onu biraz da bu yüzden seviyordu.

"Ama cidden," diye zorladı Kit. "Ne oldu?"

Hud, Jay'e baktı.

Jay dümdüz bir sesle, "Ashley'yle yatıyor," dedi.

Kit soluğunu tuttu.

"Ashley kim?" diye sordu Mick.

"Jay'in eski kız arkadaşı," dedi Kit. "Onu terk eden kız."

"O beni terk etmedi, tamam mı?"

"Bak, bu meseleyi başından beri yanlış ele aldım," diye kabullendi Hud.

"Bunun doğru bir yolu yok," dedi Jay ona dönerken. "Bunu yapmamalıydın."

"Haklı görünüyor," dedi Mick. "Kadınlar iki kardeşin arasına girmemeli."

Hud babasının her konuda yargı dağıtmasına gözlerini devirdi. Ama öfkeyle ıslayarak konuşan Jay oldu. "Kapa çeneni, baba. Neden bahsettiğini bile bilmiyorsun."

"Ama ben sana kat—"

"Umurumda değil! Hud tüm kız arkadaşlarımı gözümün önünde on kez becerse de onu yine de senden çok severim."

Mick göğsünde bir sızı hissetti.

"Hud ve Ashley ha?" dedi Kit. Bazen acaba insanlar irkilecek mi diye bir şeyleri dürtmekten kendini alamazdı. "Hiç anlamıyorum. O kız biraz... ne bileyim... sıkıcı görünüyor."

"Keser misin artık, Kit?" diye çıkıştı Hud. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun. O sıkıcı değil, utangaç. Tatlı, düşünceli ve komik biri. O yüzden kapa çeneni." Hud, bahsi geçen kızın aynı zamanda çocuğunun da annesi olduğunu söylemeyecekti. Bunun güzel bir haber olarak algılanacağı zamana kadar beklemeliydi. Bu haberin insanları mutlu etmesini istiyordu, öfkelendirmesini değil. "Onu seviyorum. Ona âşığım."

Jay kardeşine döndü, nihayet Hud'ın bütün gece ona söylemeye çalıştığı şeye kulak vermişti. *Onu seviyor muydu?* Jay, Ashley'yi hiç sevmemişti. Kıyısından bile geçmemişti. "Siz ikiniz ne zamandır" –Jay hangi kelimeyi kullanmak istediğinden emin değildi– "arkamdan iş çeviriyorsunuz?"

Hud kumlara baktı, başparmaklarının kumun altında kaybolduğunu izledi. "Uzun zamandır," dedi.

Mick oğullarını izledi. O da bir randevusunda karşısındaki kadına uzun uzun bakan küçük pislikleri yumruklamıştı. Neredeyse bütün arkadaşlarının karılarıyla yatmıştı.

"İkisi oldukça ciddi görünüyor," diye araya girdi Nina. "Hud'ın öyle bir hevesle yaptığı bir şeye benzemiyor."

"Sen biliyor muydun?" dedi Jay. Kanı yine uğuldamaya başlamıştı.

Nina başını iki yana salladı. "Hayır ama birkaç saat önce ikisini bahçede gördüm."

"Bana söylemeliydin," dedi Jay.

"Jay, onun suçu değil," dedi Hud.

"Kapa çeneni, Hud," diye karşılık verdi Jay.

"Cidden mi? Ashley için mi tartışıyorsunuz?" diye sordu Kit.

"Kapa çeneni," dedi Hud ve Jay aynı anda.

"Pardon," dedi Kit. "Ben sadece ikinizin uğruna kavga edeceği onca şey varken kızın biri için kavga etmenize şaşırdım."

"O kızın biri değil," dedi Hud bezgince. "Anlatmaya çalıştığım da bu. Onunla evlenmek istiyorum."

Mick'e göre bu, seks peşinde koşan yirmili yaşlardaki bir gencin deli zırvaları gibi görünüyordu. "Hud, senin yaşın henüz yirmi..." Mick oğlunun tam olarak kaç yaşında olduğunu bilmediğini fark ederek duraksadı.

"Yirmi üç yaşındayım," dedi Hud.

"Doğru," dedi Mick. "Ben de öyle diyecektim."

"Onun kaç yaşında olduğunu bilmiyorsun. Hiçbirimizin yaşını bilmiyorsun," dedi Kit. "Kabul et gitsin. Bu kadar rol yapmak zorunda değilsin."

"Rol falan yapmıyorum. Yirmi üç yaşındalar," dedi Mick. "Bunu biliyorum."

Jay onu düzeltti. "Ben iki hafta önce yirmi dördüme girdim."

"Doğru," dedi Mick. Omuzları düştü. "Affedersiniz. Sizin gerçekten ikiz olmadığınızı unutmuşum."

Kit başını iki yana salladı. "Çok gülünçsün. Ama en azından bu kez doğruyu söylüyorsun," dedi. "Oranını nasıl ayarlıyorsun? Günde dört dürüst dakikan falan mı var?"

Mick kendini tutamayarak güldü. "Aynen ama ikisini yedekte tutmaya çalışıyorum," dedi ağzının kenarından sırıtarak.

Kit'in ağzından çıkan ses küçümseme ve gülme arası bir sesti.

Mick gözlerini onunkilere dikti ve kızın neredeyse gülümsemek üzere olduğunu gördü. "Peki, ne söylememi istiyorsun? Hepimiz benim boktan bir herif olduğumu biliyoruz. Bunun haber değeri yok. Hayatım boyunca boktan biri oldum."

Kit şimdi onun gözlerine bakıyordu. Mick onun nihayet gerçekten dinlediğini anladı. "Keşke daha iyi bir adam olsaydım," dedi. "Ama hiç beceremedim. Bazen gerçekten de denedim. Ama ne bileyim, domuza ruj sürmek gibi bir şeydi. Bazı insanlar boktandır işte. Ben de onlardanım."

Hud bir anda bu kadar şeffaflaşan birine öfkelenmekte zorlandı. Jay bunu, insanın hıyarın teki olduğuna dair derin şüpheleri olduğunu itiraf etmesinin büyük bir mesele olmadığı düşüncesini rahatlatıcı buldu. Nina gözlerini devirmeyi bırakmak zorunda hissetti.

"Dürüst olmak gerekirse, anneniz gibi iyi bir kadının neden beni seçtiğini hiçbir zaman anlayamadım ama bilirsiniz, onunla tanıştığımda çok yaltaklandım," dedi. "Onu o kocaman, kahverengi gözleriyle ikinci kez görüşümde, *O kim olmamı istiyorsa o kişi olmayı deneyeyim. Onun için yeterince iyi olabilirmişim gibi davranayım,* diye düşündüm. Kısa bir süre için gerçekten de o insan olmayı başardım. Biliyorum, sonunda başarısız oldum ama... denedim."

Nina dönüp babasına baktı. Mick onun bakışlarını yakaladı ve yumuşamış olduklarını görünce rahatladı. "O daha iyisini hak ediyordu," dedi usulca. "Umarım bunu anlamıştır."

Nina babasının yüzünü inceledi. Uzun kirpiklerini kırpıştırışını izlerken çocukken o kirpiklere bakışını hatırladı.

"Anlamadı," dedi, sesi neredeyse nefes alır gibi kısık çıkmıştı. "Hiç anlamadı."

Mick başını onaylar gibi salladı, bakışları yerdeydi. "Biliyorum," dedi. "Biliyorum."

Nina babasının gözlerinin donuklaşmasını, dudaklarının aşağı doğru kıvrılmasını izledi. Daha önce hiç düşünmediği bir şeyi anlamaya başlıyordu. Babası üzgündü. Onlara yaptıkları için.

Nina ağzını açmaya, bir şey söylemeye yeltenmişti ki arkasında bir hışırtı duydu.

Herkes başını çevirdi ve basamaklardan inen mor elbiseli kıza baktı.

04:00

Tarine Montefiore –gecenin kaosu içinde kısacık bir an için– sevgilisine baktı ve hayatını onunla geçirmek isteyip istemediğini düşündü. Greg o günün erken saatlerinde ona evlenme teklif etmişti.

Tarine hep daha yaşlı adamlardan hoşlanmıştı, ondan daha fazla şey bilen insanlarla zaman geçirmek hoşuna giderdi. Bunun, babasının muhteşem bir adam olmasından kaynaklandığı sonucuna varmıştı. Tarine'in babası seyahatlerine bütün ailesini götüren, üç kıtadaki üniversitelerde dersler veren bir dilbilim profesörüydü. Tarine, David Montefiore sayesinde dünyaya dair çok şey öğrenmişti. Yaşam ve kültür hakkında onun yaşındaki birçok adamın aşık atamayacağı kadar çok şey bildiğini hissediyordu. Hem babası da annesinden yirmi yaş büyüktü.

Tarine, Greg'in teninin bir parça daha sert olmasını, bedeninde farklı durmasını seviyordu. Dilinde on yıllardır birikmiş sigaraların tadını almayı, saçlarına bulaşan grileri seviyordu. Greg'in ellerini poposuna koyuşunu seviyor ve adamın onun görece gençliğini hissedebildiğini biliyordu.

O yüzden belki de burada bir gelecek vardır, diye akıl yürüttü.

Tarine yakında modellikten emekli olacaktı. Düğünlerini, balayılarını planlardı. Belki bir süre dünyayı gezer, sonra da Beverly Hills'teki Santa Barbara İspanyol tarzı evlerden birine yerleşirlerdi. Çocuk yapmayacaklardı – Tarine bu konuda son derece karar-

lıydı. Sonra, düğünlerinin üzerinden çok geçmeden çalışmaya geri dönerdi. İkinci bir perdeye ihtiyacı vardı.

Kendi gündüz kuşağı programı için bir teklif almıştı bile. Bunun şahane bir adım olabileceğini düşünmüştü. Ayrıca bir spor giyim serisi tasarlamayı düşünüyordu. İlgi çekici olabilecek bir sürü şey vardı.

Tarine, Greg'in tüm bunlar için, yapmaya karar verdiği herhangi bir şey için iyi bir partner olacağını biliyordu. Arkasında durur, ona inanır, onu desteklerdi. Hayatlarının her günü birlikte çok eğlenirlerdi.

Bunları düşünürken Tarine'in yüzüne bir tebessüm yayıldı. Plakçaların arkasında duruyorlarken Tarine, Greg'e doğru eğildi.

"Eğer bu iş –evlilik yani– gerçekleşirse bilmelisin ki... Her zaman sadık olmayacağım. Senin olmanı da beklemiyorum."

Greg başıyla onaylayarak gülümsedi. "Peki. Anlıyorum."

"Ama sana hayatımızın kalanı boyunca yanında olacağımın sözünü verebilirim. Benim sözüm bu olacak."

"Benim tek istediğim de bu. Arzuladığım tek şey."

Tarine adamın kulakmemesini öptü. "Tamam o zaman, seninle evlenirim," diye fısıldadı.

Greg kocaman gülümsedi ve Tarine'in omuzlarını tuttu. Onu öptü. "Seni seviyorum," dedi.

"Ben de seni seviyorum," diye karşılık verdi Tarine. "Tüm kalbimle."

Tam o sırada birisi Waterford kristal vazoyu mutfağın sürgülü kapılarına fırlattı ve vazonun parçaları her yere dağıldı.

"Pekâlâ," dedi Tarine. "Bu kadarı yeter!"

Zeminin her yerinde milyonlarca küçük parça olmalıydı. Belli ki Nina'nın bu partiyi sona erdirme zamanı gelmişti. Etrafa bakınıp Nina'yı aradı ama hiçbir yerde göremedi. Ardından Nina'nın kardeşlerinden birini görür mü diye bakındı, onları da göremedi. Brandon da gitmişti.

Sorumlu kimse yoktu.

Vanessa, Tarine'in yanına geldi. "Rivaları mı arıyorsun?" diye sordu.

"Birini bile bulamadım."

"Ben de öyle. Yarım saattir Kit'i arıyorum. Kimseyi bulamadım. Ama Nina'nın bundan pek mutlu olacağını sanmıyorum."

Tarine kaşlarını çattı. Buna bir son vermek ona düşmüştü.

"Greg," dedi Tarine. "Müziği kes, lütfen."

Greg başıyla onaylayarak sesi kesti. İnsanlar inledi ama kapıya yönelen kimse olmadı. Artık müziğe pek ihtiyaçları olduğu söylenemezdi.

Köşelerde ağlayan modeller, basamaklarda esrar içen rock yıldızları vardı. Yemek odasında yazarlar kavga ediyor, pop yıldızları banyolarda seks yapıyor ve stüdyo yöneticileri de kanepelerde sızmış yatıyordu. Çimlere kusan sörfçüler vardı. Oyuncular futbol topu gibi şarap kadehi tekmeliyordu. Televizyon yıldızları Nina'nın kıyafetlerini üstlerine giyip mücevherlerini ceplerine atıyorlardı. *Family Ties*'daki çocuklardan biri yere düşmüş avizenin ortasında uzanmış "Heart of Glass" şarkısını söyleyerek tavandaki deliğe bakıyordu.

"Şu servis işinden kurtulalım," dedi Vanessa. "En azından içki akışını durdururuz."

Tarine başıyla onayladı ve ikisi birlikte gidip tek tek barmenlerin ve garsonların omuzlarına dokunarak hepsini eve gönderdiler.

Sonuncusu da kapıdan çıktıktan sonra Vanessa ve Tarine partiye döndüğünde pek bir fark göremediler. Hâlâ gürültülüydü, hâlâ bir şeyler mahvediliyordu.

"PARTİ BİTTİ," diye haykırdı Tarine, ellerini ağzının kenarına siper ederek.

Kyle Manheim dışında kıpırdayan olmadı. Kyle'sa çıkarken Vanessa'ya uysalca el sallayarak koşup gitti. Vanessa yanından hızla uzaklaşan adama göz kırptı. Diğerleriyse başlarını kaldırıp bakmadılar bile.

"Siz kendinizden başka bir şeyi umursamaz mısınız?" diye sordu Vanessa.

Tarine başını iki yana salladı. "Tabii ki umursamazlar," dedi. "Siz insanlar iğrençsiniz."

Greg hemen arkasında belirip elini tuttu. "Belki de gitmeliyiz, tatlım," dedi. "Bu senin sorunun değil."

Tam o sırada oturma odasının kapısından bir mermi geçip şöminenin üzerindeki aynaya saplandı.

Vanessa ve Tarine eğildi. Greg de kollarını ikisinin üzerine doğru açarak onları takip etti. Sonra üçü de ayağa kalktı ve Bridger Miller'ın bir elinde tüfek, diğer eli zarar vermek istemediğini belirtmek ister gibi havada öylece dikildiğini gördüler. "Yukarıdaki bir sandıkta buldum. Saçma atıyor sandım," dedi gülerek. "Gerçek silah olduğunu fark etmemiştim, yemin ederim."

"Herkes hemen dışarı!" diye haykırdı Tarine. "Yoksa polisi arayacağım."

İki kız korkup kapıdan kaçtı. Seth Whittles silah sesini duyunca koşarak gelip Bridger'ın elindeki silahı aldı.

"Ne bok yiyorsun sen, dostum?" diye bağırdı Seth. "Birilerini öldürebilirdin."

"Kimseyi öldürmeyecektim!" dedi Bridger. Ama sonra artık ilgisini çeken bir şey yokmuş gibi uzaklaştı.

"Evet," dedi Seth, Tarine ve Vanessa'ya dönerek. "Polisi ara."

Vanessa doğruca mutfağa girip ahizeyi kaldırdı ve polisi aradı.

"Alo, polis mi?" dedi birden ne yapacağını bilemeyerek. "Size ihtiyaç var... Buraya gelin... Yani, birinin gelmesi gerek... Bir parti var da. Şeyde..." Nina'nın başını belaya sokmayacak şekilde nasıl anlatacağını bulamadı. "Lütfen gelir misiniz?"

Tarine telefonu Vanessa'nın elinden aldı. "Lütfen 28150 Cliffside Yolu'na birkaç polis ekibi gönderin. Burada iki yüzden fazla kişinin katıldığı bir parti var ve kontrolden çıktı."

Casey bakımsız basamaklardan aşağı inerken herkesin ona baktığını fark etti. Birden dikkati dağıldı ve yanlış bir adım atarak son birkaç adımı sendeledi. Mick içgüdüsel olarak onu tuttu.

Ve Mick onu tuttuğu için Casey bir anlığına onun babası olması *gerektiğini* düşündü. Ama doğrulduğu sırada hayatın o şekilde işlemediğini hatırladı.

"İyi misin?" diye sordu Mick.

"Evet," dedi Casey başıyla da onaylayarak. Doğruldu ama bileğinin üzerine basamıyordu. "Teşekkürler."

"Casey, iyi misin?" diye sordu Nina ona doğru koşarak.

Kit, Jay'e dönüp dudaklarını kıpırdatarak, "Casey de kim?" diye sordu. Jay başını iki yana salladı, *Fikrim yok.* Ama ikisi de ablalarının, daha önce hiç görmedikleri birine böyle özel bir ilgi göstermesini göğüslerinde bir sıkışmayla izledi.

Hud dikkat etmiyordu. Hastaneye gitmek zorunda kalana kadar ne kadar dayanabileceğini hesaplıyordu. Burnunun düzeltilmesi gerekiyordu. Bu kadarını söyleyebilirdi. Zonklaması durur belki diye burun kemiğinin üst kısmını sıkıştırmaya çalıştı. Durmadı. O da boş verdi ve ona doğru aksayarak yürüyen Casey'ye baktı.

Tam olarak kim olduğundan emin değildi. Ama Nina, Casey'yi güvenle yanına, sörf tahtasının üzerine oturttuğu sırada Hud olayı çözdü.

Belki içgüdüsel bir şeydi, belki de Casey'nin dudaklarını görmüştü. Hatta belki oradaki onca insan içinden Hud'ın tahminde bulunmasının sebebi, onun gibi başka çocuklar da olması gerektiğini bilmesiydi. Mick'in June'dan olmayan çocukları.

"Pardon, millet," dedi Casey. Şaşkındı, kısmen düşüşün şokun-

dandı ama daha ziyade bütün gece tanışmayı umduğu insanların yüzlerini çözmeye çalışmaktandı. Jay daha zayıftı, Hud... biraz dövülmüş. Ama Kit tam da Casey'in zihninde canlandırdığı gibi görünüyordu. Hep ona şüpheyle bakacak en az bir Riva olacağını düşünmüştü. İşte oradaydı.

"Tam olarak ne oluyor?" diye sordu Kit.

Mick'in de kafası karışmıştı.

"Bu, Casey Greens," dedi Nina.

Casey el sallayıp hafifçe gülümsedi ama hiçbirine doğrudan bakmadı.

Nina'nın hepsini rahatlatacak enerjisi yoktu. Genç yaşamının o kadar büyük bir kısmını düşünceli, nazik, işleri yoluna koyan kişi olarak geçirmişti ki... Ama her şeyi Nina düzeltemezdi, değil mi? *Hadi ama.* "Kendisi muhtemelen bizim kardeşimiz."

Herkes şaşkındı ama ilk konuşan Jay oldu. "Ne diyorsun sen ya?"

Mick, Jay'in kuşkusuna aldırmadı. "Casey?" dedi kıza.

Casey başıyla onayladı.

"Beni bilgilendirmek ister misin, tatlım?"

Casey uygun sözcükleri aramaya başladı ama Nina araya girdi ve Casey birilerinin ona göz kulak olduğunu hissetti, sanki üzerine yumuşacık bir battaniye örtülmüş gibi.

"1965'te evlat edinilmiş," dedi Nina. "Rancho Cucamonga'da Greens ailesi tarafından büyütülmüş."

Nina, Casey'yi dürttü ve elini uzattı. Casey ona annesinin fotoğrafını uzattı.

"Bu annesi," dedi Nina. "Yani biyolojik annesi. Fotoğrafın arkasına bakarsan birisi babasının sen olduğunu yazmış."

Biyolojik anne lafını duyunca Hud'ın içinde kalkıp Casey'nin yanına oturmak için güçlü bir istek belirdi. Ona sormak istediği çok şey vardı.

Nina fotoğrafı Mick'e uzattı ve Mick de nazikçe, sanki dokunmak istemiyormuş gibi aldı. Önüne ve arkasına baktı.

"Adı..." Nina unuttuğunu fark etti. "Adı neydi?"

Casey nihayet sesini bulabildi. "Monica Ridgemore," dedi ve birden Mick Riva'yla konuştuğunu idrak etti. Dünyadaki en ünlü adamlardan biriyle. Hayatı boyunca hep reklam panolarında ve televizyonda gördüğü bir adamla. "On sekizindeymiş. Görünüşe göre insanlara Mick Riva'nın bebeğine hamile olduğunu söylemiş. Senin bebeğine."

Hud babasının başka kaç çocuğu olduğunu merak etti. Jay, acaba kız yalan söylüyor olabilir mi diye düşündü. Kit'se hepsinin nasıl olup da aynı adamın çocukları olduğuna anlam vermeye çalışıyordu. Ona hiç benzemiyorlardı.

"Senden herhangi bir şey istemiyorum," dedi Casey. "Hiçbirinizden. Yani para ya da öyle bir şey. Yeterince param var."

O sıralar herhangi bir Riva çocuğununkinden daha az parası vardı. Hele Mick'in servetine kıyasla o kadar küçüktü ki yüzdeye vurulsa tam sayıyla hesaplanamazdı.

"Buradayım çünkü..." Casey devam etmekte zorlandı. Söylemek istediği sözcükleri biliyordu, sadece onları dile getirmenin sancısına nasıl katlanabileceğini bilmiyordu. *Başka kimsem yok.* Mick fotoğrafı inceledikten sonra bakışlarını yukarı kaldırdı ve Casey'nin gözlerini annesinden aldığını gördü.

"Bir aile arıyor," dedi Nina. "Tanıdık geldi mi?"

Mick utangaç, buruk bir tebessümle ve hüzünlü gözlerle önce Nina'ya, ardından Casey'ye baktı. Sonra tekrar fotoğrafa döndü.

Yüzü kafasında oturtmaya çalıştı. Bu kadınla –Monica Ridgemore– 1964'te mi yoksa 1965'te mi yatmıştı? O yıllar fırtına gibi estiği yıllardı. Tüm dünyada turneye çıkıyordu. Bir sürü kadınla yatmıştı. Bazıları hayranlardandı. Ve evet, bazıları çok gençti.

Mick gözlerini fotoğraftan kaldırıp Casey'ye çevirdi. Gözlerine, elmacıkkemiklerine ve dudaklarına baktı. Onda tanıdık bir şeyler vardı – ama Mick'in her zaman hissettiği bir şeydi bu. Hayatı boyunca o kadar çok insanla tanışmıştı ki artık hiç yabancı kalmamış gibi geliyordu. Sadece aynı insanın farklı versiyonlarıyla karşılaşıyordu tekrar tekrar.

Mick'in Monica'yla yatmış ve unutmuş olması da mümkündü. Monica'nın her şeyi uydurmuş olması da.

"Bilmiyorum," dedi sonunda. Casey'nin gözlerini kapayışını, bu gece bir cevap alamayacağını anlayınca yükselen göğsünü izledi. "Üzgünüm, Casey. Muhtemelen duymak istediğin bu değildi, biliyorum. Ama gerçek bu, bilmiyorum."

Hepsinin içinde bir şeyler kırıldı – Nina, Jay, Hud, Kit ve Casey. Bu adam, her şekilde insanı hayal kırıklığına uğratmanın bir yolunu buluyordu.

Üç ekip arabasıyla altı polis memuru geldi.

Point Dume'un sessiz sokaklarında sirenlerini çalmadan, ışıkları sessizce yüksek çitleri ve çalıları tarayarak ilerlediler.

Nina'nın evine varınca kapıyı tıklattılar. Compton'daki kontrolden çıkmış bir partiye gitmiş olsalar kapıyı çalmazlardı. Leimert Park, Inglewood, Downtown, Koreatown, Doğu L.A., Van Nuys olsa direkt içeri dalarlardı. Ama burası zengin beyazların yaşadığı Malibu'ydu ve zengin beyazlar, şüpheden sanık yararlanır ilkesinden ve daha pek çok şeyden faydalanırdı.

Komiser Yardımcısı Eddie Purdy'nin parmakları değdiği anda kapı açıldı. Komiser Yardımcısı Purdy iriyarı, yapılı bir adamdı ve günde iki kez tıraş olmadığında yüzü hep kirli sakalla kaplı olurdu. Başını kaldırınca karşısında muhteşem bir kadın gördü.

"Ah, Tanrı'ya şükür geldiniz," dedi Tarine. "Bir şeyler yapmanız gerek. Şimdi de çatıdalar, sörf tahtalarını kızak gibi kullanarak havuza kaymaya çalışıyorlar."

İçeride kırk camlar, kusmuk, kendinden geçmiş yarı çıplak bedenler ve gümüş bir tepsiden kokain çeken iki insan vardı. Channel 4'ün haber spikerlerinden kadın olanı bir sos kâsesine doğru ağlıyordu.

"Han'fendi, burası sizin eviniz mi?" diye sordu Komiser Yardımcısı Purdy.

"Hayır, değil."

"Evin sahibi burada mı?"

"Aramaya devam ediyoruz," dedi Tarine. Vanessa dışarıda, iz peşindeydi.

"Peki bize nerede olabileceğini söyler misiniz?" dedi adam. "Evsahibi her kimse önce onunla konuşmam gerek."

Tarine ayağa kalktı, kendini daha açık ifade etmeye çalıştı. "Az önce de dediğim gibi, Nina'nın nerede olduğunu bilmiyorum ama bana kalırsa işleri kontrol altına almak daha acil bir mesele."

"Üst katta olabilir mi?" diye sordu Purdy. Adamlarından birkaçını partiyi kolaçan etmeye gönderdi.

"Bayım, burada aynalara ateş eden götleğin teki var," dedi Tarine. "Ona odaklanabilir miyiz?"

"Han'fendi, sözlerinize dikkat edin."

"Sen beni dinliyor musun?" diye sordu Tarine. "Silahın şu an kimde olduğunu bilmiyorum. Bridger Miller sürgülü cam kapılara ateş etti. O yüzden lütfen bir şey yap."

"Han'fendi," dedi Purdy. "Sakinleşmenizi rica ediyorum. Şimdi, evin sahibini en son nerede gördünüz?"

"Beyefendi, söyledim ya. Nina'nın nerede olduğunu bilmiyorum. Muhtemelen babasıyla birliktedir. Kısa bir süre önce Mick Riva geldi."

"Bu evin sahibi Mick Riva mı?" Komiser Yardımcısı Purdy adamlarına bakarak sanki önemli bir detayı açığa çıkardığını belirtmek istermiş gibi kaşlarını kaldırdı. "Han'fendi, bunu önceden söyleseydiniz ya?"

"Evin sahibi o değil. Bu ev kızının."

Purdy'nin sesi giderek sabırsız bir tını alıyordu. "Bize Bay Riva'nın nerede olduğunu söyleyin."

"Neden?" diye sordu Tarine. "İmza mı istiyorsun?"

Vanessa köşeden çıkıp geldi. "Galiba nerede oldu–" Polisleri fark etti. "Ah, güzel. Siz bize yardım edebilirsiniz. Biri bir Lichtenstein'in üzerine işemiş. *Bir Lichtenstein.*"

"Anlıyorum, han'fendi," dedi Purdy ama söyleyişine bakarak adamları dahil herkes açıkça anlamıştı ki adamın bir Lichtenstein'ın ne olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu.

Üst kattan bir çarpma sesi duyuldu, ardından da gürültülü bir su sıçrama sesi geldi. Anlaşılan birileri çatıdan sörf tahtasıyla uçmuş ya da tahtayı fırlatmıştı.

"Şu an harekete geçip bir şeyler yapmayı düşünüyor musunuz, Memur Bey?" diye sordu Tarine.

"Han'fendi, ses tonunuza dikkat edin. Benimle böyle konuştuğunuz için sizi tutuklayabilirim."

"Ah, hiç sanmıyorum," dedi Tarine.

Purdy'nin adamları artık kendi aralarında konuşmaya, onunla göz göze gelmeden gülüşmeye başlamıştı. Vanessa işlerin sarpa sarmak üzere olduğunu anladı.

"Han'fendi, itiraf etmeliyim ki korkunç güzelsiniz. Eminim ki nereye giderseniz gidin sorumluluğu siz ele alıyorsunuzdur. Bahse girerim izlenmeye değer bir manzaradır. Ama burada yetkili siz değilsiniz, tamam mı?" Tarine'e gülümsedi ve Tarine'i en çok rahatsız eden de bunun fazlasıyla içten bir gülümseme olmasıydı. "O nedenle ya benimle saygı çerçevesinde konuşursun, tatlım, ya da çok büyük bir sorunumuz olur."

"Memmur Bey... acaba rica etsek..." diye başladı Vanessa ama Tarine onun sözünü kesti.

"Belki de sen burada böyle dikilmek yerine gerçekten işini yapsaydın," dedi, "seninle hiç konuşmam bile gerekmezdi."

"Artık şaka falan yapmıyorum. Beni öfkelendiriyorsun," dedi Purdy ona doğru ilerleyerek. "O yüzden dilini tutsan iyi olur."

Tarine aralarındaki mesafenin daraldığını hissedebiliyordu; Purdy'nin gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. "Pardon?" dedi. "Arayıp sizi buraya çağıran benim. Ben yanlış bir şey yapmadım."

Konuşurken kişisel mesafesini korumaya çalışarak geriye doğru eğildi.

Purdy daha da yaklaştı. "Tam kök söktüren bir tipsin, değil mi?" Sonra sol elini kaldırdı, Tarine'in yüzüne doğru uzattı ve gözlerinin içine bakarak saçlarını kulağının arkasına koydu. "İşte. Böyle daha iyi."

Tarine elini geriye götürdü ve Komiser Yardımcısı Eddie Purdy'nin suratının ortasına tokadı yapıştırdı.

Jay babasına baktı ve içindeki öfkenin taşmaya başladığını hissetti. "Kaç çocuğun olduğunu biliyor musun acaba?" diye çıkıştı.

Kafasının içinde dolaşıp duran bir sürü düşünce, şimdi şimdi aklına gelmeye başlayan bir sürü dehşet senaryosu vardı. Hele de sadece dördü olmadıkları, başkaları da olabileceği düşüncesi ilk kez geliyordu aklına. Her saniye daha da küçücük kaldığını hissetti.

"Bunlara hiç girmeyelim," dedi Mick başını iki yana sallayarak.

Çocukları ona bakmaya devam etti.

"Bana karşı üç kez babalık davası açıldı," dedi Mick nihayet. "Hiçbiri benden çıkmadı."

"Cevabın bu mu?" diye sordu Kit.

Mick gözlerini yere eğdi, ardından Kit'e baktı.

Kit başını iki yana salladı. "Tam ödüllüksün, *babalık*."

Kit'in onunla alay etme biçiminde Mick'in nefesini kesen bir şey vardı.

Bu çocuklar onu gördüklerine neden biraz olsun sevinmemişlerdi? O, annesiyle babasına hiç böyle davranmazdı. Annesi ne yaparsa yapsın, babası nereye giderse gitsin, geri döndüklerinde hep memnun olurdu.

"Bildiğim kadarıyla, birlikte olduğum iki kadın hamileliklerini sonlandırdı," dedi Mick.

"Muazzam," dedi Kit keskince.

Mick ona aldırmamaya çalıştı. "Başka biri düşük yaptı. Ama genel olarak çok dikkatliydim. Özellikle de annenizden son ayrılışımdan sonra. Çok ama çok dikkatliydim."

"Ödül falan mı bekliyorsun?" diye sordu Kit.

"Beni dinleyecek misin? Sorunu yanıtlamaya çalışıyorum. Sana

bir şeyler açıklamaya çalışıyorum. Bu konuda sorumlu davranmak için elimden geleni yaptım. Yattığım kadınlara çocuk istemediğimi her seferinde söyledim. 'Baba olmakla ilgilenseydim çocuklarıma dönerdim,' dedim."

Plaja ölüm sessizliği çöktü.

"Vay be," dedi nihayet Kit, içindeki öfke öyle cayır cayır yanıyordu ki yanakları kıpkırmızı olmuştu. "Ne var, biliyor musun?" diye devam etti. "Sorun yok. Aydınlattığın için teşekkürler. Çünkü ben hep, ne bileyim, bizi sevdin mi falan diye merak ederdim. Artık biliyoruz."

Mick başını iki yana salladı ama Kit konuşmaya devam etti. "Sorun değil. Biz birbirimizin yanındayız. Senin yokluğunu doğru düzgün fark etmedik bile."

Mick o dayanıklı kızının yüzündeki acıyı görebiliyordu – çenesinin titreyişinden, gözlerinin kısılışından. O da çocukken aynı yüz ifadesini takınır, aynı şeyi merak eder, aynı sonuca varırdı.

Mick tekrar başını salladı. "Beni yanlış anlıyorsunuz."

"Böyle bir şey mümkün olabilir mi bilmiyorum, baba," dedi Hud. "Şu âna kadar, babamız olmayı hiç istemediğin konusunda gayet net görünüyorsun."

"Bunun istemekle hiç alakası yok!" dedi Mick. Sesi yükselmeye başlamıştı. "Anlatmaya çalıştığım şey de bu! Demek istiyorum ki eğer baba olabilseydim, sizin babanız olurdum. Hepiniz için baba olmak istedim. Ama *olamadım*. Ben baba falan *olamadım*.

"Ebeveyn olmakla ilgili anlamanız gereken bir şey var – bazı insanlar buna uygun değildir. Bazı insanlar ebeveynliğin gerektirdiklerinden yoksundur. Ben de öyleydim. Ama şimdi buradayım ve tüm bunlardan bir şeyler yapabiliriz diye umuyorum. Daha önce... Daha önce yapamadım işte. Ama şimdi o şeylerin bende olduğunu düşünüyorum. Artık hayatlarınızın bir parçası olmak istiyorum. Ne bileyim, yemeklere gidelim, Noelleri birlikte geçirelim ya da işte aileler ne yaparsa onu yapalım istiyorum. Gerçekten istiyorum."

Nina birden kıkırdamaya başladı. Deli kadınlar gibi kahkaha atıyordu. Hani eskiden odun ateşinde yaktıkları türden kadınlar gibi.

"Aman Tanrım," dedi Nina başını iki yana sallarken ellerini saçlarına götürerek. "Neredeyse kanacaktım. Sözlerinin hiçbir anlamı olmadığı unutmuşum. Canın ne isterse söylediğini ama onları gerçekten anlamlı kılacak herhangi bir şey yapmaya hiçbir zaman hazır olmadığını."

"Nina..." dedi Mick. "Lütfen öyle deme. Size neden şimdiye kadar babalık yapacak yeterlilikte olmadığımı açıklamaya çalışıyorum."

Nina başını iki yana salladı. "Eğer gerçekten bir şekilde ebeveynlik yapmış olsaydın olayın *yeterlilikle* falan hiç alakası olmadığını bilirdin."

Mick ona yüzünü asarak baktı ve iç geçirdi.

"Sence annem tek başına dört çocuk yetiştirecek *yeterlilikte* olduğunu hissediyor muydu? Bütün dünya senin onu *iki kez* terk ettiğini bilirken başını dik tutacak. Bir yandan para kazanıp bir yandan bütün ev işlerini yapacak ve her birimizin ödevlerine yardım edecek. Hiç paramız ya da zamanımız olmadığı hâlde her birimizin doğum gününü özel kılacak. Jay'in kreması bol çikolatalı pasta, Kit'in hindistancevizli pasta, Hud'ın sarı kremalı donmuş çikolatalı pasta sevdiğini hatırlayacak. Her zaman en uygun sayıda mumu bulacak.

"Sence annem *boğulup gittikten* sonra *ben* bunların hepsini devralacak yeterlilikte olduğumu hissediyor muydum? Tüm faturaları ödemeye çalışacak ama yine de kenara siktiğimin Malibu Çarşısı'ndan hindistancevizi alacak kadar para ayırabilecek yeterlilikte olduğumu hissediyor muydum sence? Bu çocuklar gecenin bir körü birdenbire annesiz kaldıklarını hatırlayarak uyandığında her birine sarılacak yeterlilikte olduğumu hissediyor muydum? Tüm bunları yapabilmek için liseyi bırakmayı istedim mi sence? Yirmi beş yaşına lise diplomam olmadan gelmeyi istedim mi?"

Mick bunları dinlerken irkildi ve Nina onun yüzündeki kıvranan ifadeyi görünce öfkelendi.

"Bunların hiçbiri için kendimi yeterli hissetmedim! Ama bir şey fark etti mi? Tabii ki hayır. O yüzden annem öldüğünden beri –hatta çoğu zaman ondan da önce– her sabah kalktım ve yapılması gerekeni yaptım. *Yeterlilik* meselesini düşünecek lüksüm yoktu. Çünkü ailemin bana ihtiyacı vardı. Ve senin aksine, ben bunun ne kadar önemli olduğunu anlıyorum."

"Nina..." diye araya girmeye çalıştı Mick.

"Sence kıçımın fotoğraflarını satmak ve bu siktiğimin falezinde yaşamak istiyor muyum? Hayır, istemiyorum. Portekiz'de bir yerlerde, sahildeki bir kulübede yaşamak, dalgaları kucaklamak ve günün getirdiklerini yaşamak istiyorum. Ama yapmıyorum. Burada kalıyorum. Çünkü aile olmak bu demek. *Kalmak*. Gece yarısından sonra kucaklanmayı bekleyerek bir partiye dalmak değil."

"Nina, haklısın. Ben zayıf bir..."

"Güzel bir his olmalı. Zayıf olabilmek. Ben o hissi bilmiyorum."

Kit bunu duyunca kendi kendine gülümsedi ve kimse görmesin diye hemen çenesini eline dayadı.

Nina devam etti. "Senin birine sadık olmanın neler gerektirdiğine dair hiçbir fikrin yok. Hele bir çocuğa sadık olmanın gerektirdiklerini hiç bilmiyorsun. Annem bunu yaptı. O yapamadığında da ben tamamlamaya çalıştım. Hayır, düzeltiyorum. Tamamlamaya *çalışmadım*. Tamamladım. Çünkü baksana şunlara. Hepsi yetenekli, zeki ve iyi insanlar. Tabii ki mükemmel değiliz. Ama sağlamız. Sadakat nedir biliyoruz. Birbirimizin yanında duruyoruz.

"Tüm bunlar da annem ve ben harika bir iş çıkardığımız için. Sen... Sense kıçının kenarıyla bile umursasan muhtemelen neler neler yapabilecek olmana rağmen hiçbir şey yapmadın. Ama sen burada olmadığın için sensiz nasıl ilerleneceğini öğrendik."

Nina bir an durup gözlerini kapadı. Sonra tekrar babasına baktı. "Diğerleri adına konuşmak bana düşmez, baba, o yüzden

sadece kendi adıma söylüyorum: Benim hayatımda artık sana yer yok. Yer açmak gibi bir yükümlülüğüm de yok."

Nina konuşmasını bitirince yanaklarındaki yaşları elleriyle sildi, ardından ellerini eşofmanına kuruladı. Nefesini düzene soktu ve kalbini yatıştırdı. Orada öylece dururken içine bir huzurun yayıldığını hissetti. Sanki öfkesiyle konuşarak onu bedeninde yaşadığı yerden kurtarıp özgür bırakmıştı. Sanki sinirleri gevşiyor, çok uzun zaman önce sertleşmiş yerlerinde yeni bir yumuşama hissi bırakıyorlardı.

Mick kızının yüzünün sakinleşmeye başlamasını izledi. Ona doğru gidip tutmayı, ona sarılmayı, o altı yaşındayken bu plajın sadece birkaç kilometre ilerisinde uçurtma uçururken yaptıkları gibi sarılmayı çok istiyordu. Ama ona doğru tek bir adım bile atmaması gerektiğinin farkındaydı.

"Hepiniz böyle mi hissediyorsunuz?" diye sordu Mick, diğer çocuklarına.

Nina başını başka tarafa, okyanusa çevirdi ve tekrar gözlerini sildi.

Kit başıyla onaylarken kumlara baktı. Hem ruhen hem de bedenen yaralı olan Hud babasına baktı. "Bana kalırsa artık..."

"Çok geç, baba," dedi Jay.

Bunu söylemek Jay'in canını yaktı. Babası için üzüldü. Kardeşleri için üzüldü. Ama her şeyden de çok, daha önce bir babaya bunca ihtiyaç duymuşken *şimdi* gelmiş olması üzmüştü onu. Karşısındaki adam hiçbir zaman özlemini duyduğu adam olmamıştı. Onun özlemini duyduğu adam hiç var olmamıştı. Bu da başlı başına başka bir acıydı.

Mick dudaklarını büzdü ve hepsini sindirirken başını salladı. Çocuklarına baktı. Kardeşlerini yetiştiren ve kendine bir kariyer edinen ilk çocuğuna. Mick'in pek hâkim olmadığı bir alanda tanınmış biri olan büyük oğluna. Zorlu bir başlangıç yapmasına rağmen bu dünyada başarılı olmanın bir yolunu bulmuş olan üçüncü çocuğuna. Onunla hiçbir bağı olmamasına rağmen kendindeki en

tg:kaktusunx

sevdiği yanları miras almış gibi görünen dördüncü çocuğuna. Ve hatta onun yaşındayken kendi yaşadıklarından çok daha fazlasını yaşamış ama bunları ondan çok daha zarif bir şekilde karşılamış gibi görünen, onun çocuğu olma ihtimali bulunan şu genç kıza.

"Peki," dedi Mick. "Anladım."

Artık yalnız kaldığından çocuklarına ihtiyaç duyuyordu. Yakında artık bir önemi kalmayacağından korkarken. Artık evinin içi boşluktan yankı yaparken.

Ama çocukların ona ihtiyacı yoktu.

"Hiçbir zaman kendinizi yalnız hissederek büyümenizi istememiştim. Sırtınızı dayayabileceğiniz biri olmadığını düşünerek..." dedi, bir anlığına parmaklarının ucuyla gözlerini kapatarak. "Bana inanacağınızı sanmıyorum ama size yemin ederim ki isteyeceğim en son şeydi bu."

Daha sonra sesi çatlamaya başladı. "Benim babam annemi çok sık bırakıp giderdi," dedi. "Uzun süreler yok olurdu. Annem de... bazen beni günlerce unuturdu. İkisi de unuturdu."

Nina bakışlarını babasından uzağa, az ileride senkronize şekilde suya dalıp çıkarak geçen bir yunus ailesine çevirdi. Bir sürü hâlinde, tek bir yönde hareket etmelerini seviyordu. Kıyıda neler olduğuyla hiç ilgilenmiyor, gitmeye devam ediyorlardı. Yunuslar o doğmadan çok önce bile Malibu kıyıları boyunca yüzmüştü ve o çekip gittikten sonra da Malibu'da kıyı boyunca yüzmeye devam edeceklerdi ve Nina bunu rahatlatıcı buldu.

"Sonra ikisi de öldü; senin yaşındaydım, Casey," dedi Mick. "Aynı anda. Tıpkı... Tıpkı senin gibi. Aslında hepiniz gibi. Annem... babamın restorandaki bir garsonla çıkıp gitmesinden kısa bir süre sonra babama sinirlendi. Çarşafları ateşe verdi. Ben orada değildim. O yüzden tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Ama hep muhtemelen babamı sinirlendirmek için yapmıştır diye düşündüm. Ama sonra... hızla kontrolden çıkmış.

"On sekiz yaşındaydım. Okuldan döndüğümde evimiz yok olmuştu, küle dönmüştü. İkisi de ölmüşlerdi."

Mick önce gökyüzüne, ardından çocuklarına baktı. "Bir anda tek başıma kalmıştım. Ben de liseyi bitirmedim," dedi Nina'ya bakarak.

Nina babasının gözlerinin içine baktı ve yüzü kasıldı. Onun için üzüldü. Ama Mick'in kendisi de benzer şeyler yaşamasına rağmen onu mahrum bırakmasına daha da sinirlendi. Başından beri bunun bedelini biliyordu ve Nina'nın bunu yaşamasına engel olmak için hiçbir şey yapmamıştı.

"Annenizle tanışana kadar sevilmenin nasıl bir his olduğunu tam mânâsıyla bildiğimi sanmıyorum. Hiç umursamayan, evi yakmama zahmetine bile girmeyecek insanların eline doğmuşum sonuçta.

"Her neyse, ağlanacak bir hikâyem varmış gibi sızlanmıyorum. Mesele o değil. Mesele şu ki... Merak etmenin nasıl olduğunu biliyorum. Birinin seni sevip sevmediğini, bir önemin olup olmadığını. O yüzden bunu size asla yapmamalıydım. Hiç bu şekilde hissetmemeniz için çabalamalıydım," derken boğazında bir düğüm belirdi. "Ama... bilmiyorum... bir şekilde oldu işte.

"Annenizin öldüğünü öğrendiğimde sadece çekip gitmek istedim. İnanmak istemedim. Sizi hâlâ onunla birlikte hayal etmek istedim. Sizi yüzüstü bıraktığım ve dünyanın tek iyi ebeveyninizi de sizden aldığı gerçeğiyle yüzleşmek istemedim. O yüzden... görmezden geldim. Gerçek değilmiş gibi davrandım. Sonra vesayet başvurusu bildirinizi aldım ve ben... ben sanki benim adıma karar verilmiş gibi hissettim."

"O belgeyi onaylamadın bile," dedi Nina.

"Sizi aramadığım her gün, aramadığım için daha çok utanmama neden oldu. Ama... benimle ilgiliydi bu. Sizinle ilgili değil. Burada varmak istediğim nokta şu ki eskiden ailemin bana böyle davranmasının sevilmeye layık olmamamdan ya da ne bileyim... yeterince iyi olmadığımdan kaynaklandığını düşünürdüm. Ama..." Mick gözlerini kapadı ve başını iki yana salladı. "Benim yaptığım şey –sizi yüzüstü bırakmam yani– siz bakılmayı hak

etmediğiniz için değildi. Benim yüzümdendi. Benim ailem bana bunu hiç söyleyemedi, ben de hiç emin olamadım. Ama şimdi buradayım ve sizi bu şüpheden kurtarabilirim: Siz daha iyisini hak ediyorsunuz. Bütün dünyayı hak ediyorsunuz."

Mick'in gözleri doldu ve her birinin tek tek gözlerinin içine baktı, Casey'nin bile. "Hayatınızın her ânında sevildiniz," dedi çenesi titremeye başlarken. Ellerini dua eder gibi birleştirdi, göğsüne götürdü. "Ben bu dünyada var olduğum sürece, sizi seven birisi olacak. Ben sadece... Ben çok bencil bir adamım ama hepinizi temin ederim ki sizi seviyorum. Sizi çok seviyorum."

Gökyüzü aydınlanmaya başlamıştı. Nina çok yorgundu.

"Bana kalırsa problem şu ki, baba," dedi, sesinde beklenmedik bir sıcaklıkla, "sevgin pek bir anlam ifade etmiyor."

Mick gözlerini kapadı ve başını kabullenir gibi salladı. "Biliyorum, tatlım," dedi. "Biliyorum ve üzgünüm."

Komiser Yardımcısı Purdy yüzüne karşı çığlıklar atan Tarine'i kelepçeledi.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye bağırdı Tarine.

"Bir polis memuruna saldırdın," dedi Purdy ve ardından kadının ellerini arkasına doğru çekti. Bu hareket Tarine'in dirseklerinin dışarı dönmesine ve dengesini yitirmesine neden oldu. Önündeki tek basamağa takıldı ve düştü. Purdy kaba bir hareketle onu çekti ve çekerken de kadının bedenini gövdesine sımsıkı yapıştırdı. Gülümsedi.

Vanessa kendini kaybetti. Hiç düşünmeden adamı itti. "Ona bir daha dokunayım deme!" dedi.

Purdy'nin arkasındaki polis Vanessa'yı iki kolundan tuttu, kollarını arkasına sıkıca çekip ters kelepçe taktı.

Bu patırtının nedenini merak eden Ricky oturma odasından çıkarken Greg de aynı anda köşeden çıkıp geldi.

"Ne oluyor burada?" diye bağırdı. Greg. "Bırakın onu!"

Ricky içgüdüsel olarak öne atılıp iki polisi de ittirerek kadınlardan uzaklaştırmak istedi. Purdy geriledi ama diğer polis yerinden bile oynamadı. "Hemen bırakın onları!" dedi Ricky. "Taşıdığınız rozet umurumda bile değil!"

Purdy, Ricky'ye baktı ve Ricky ânında bunun bir bedeli olacağını anladı. İki polis de ona doğru hareketlenirken dimdik durdu, kollarını arkasına doğru çekiştirip kelepçe takarlarken kaskatı bekledi.

Kelepçelerin sıkılığı karşısında irkildi ama o sırada Tarine onunla göz göze geldi ve dudaklarını *Teşekkürler* der gibi kıpırdattı. Vanessa ona gülümsedi. Greg bir baş selamı verdi ve diğer kalabalık da tezahürat etti.

Tarine, Vanessa ve Ricky kodesi boylayacaktı. Ama en azından mücadele etmişlerdi.

Sonra polis evin altını üstüne getirdi.

Tenis kortunda LSD yüzünden halüsinasyon gören iki oyuncu (Tuesday Hedricks ve Rafael Lopez, uyuşturucu madde bulundurma), kokain tedarik eden biri (Bobby Housman, dağıtma amacıyla uyuşturucu madde bulundurma), servis tepsilerini büyük boy Ninja yıldızları gibi fırlatan iki kişi (Vaughn Donovan ve Bridger Miller, vandallık), çimenlerin ortasında davul çalan çıplak bir kadın (Wendy Palmer, uygunsuz teşhir, ahlaka mugayir davranış), cepleri Nina ve Brandon'ın olduğu açıkça anlaşılan eşyalarla dolu olan birileri (Ted Travis ve Vickie Brooks, büyük hırsızlık) ve silah tutan bir adam (Seth Whittles, dolu bir ateşli silahı ruhsatsız olarak bulundurma) tutukladılar.

O kadar çoklardı ki polisler minibüs çağırmak zorunda kaldı. Evin geri kalanını boşaltırken tutukladıklarını minibüse bindirdiler. Bridger, Tuesday'i görür görmez ona bıçak gibi keskin bakışlar atmaya başladı. Tuesday dikkatini tamamen Rafael'e vermişti, diğer adama bakmayı reddetti. Ted ve Vickie kelepçeliyken el ele tutuşmaya çalışıyordu. Bobby başıyla Wendy'ye selam verdi. Wendy, Seth'e kibarca gülümsedi. Vaughn kusmamaya çalışıyordu.

Ricky, Vanessa'nın yanına oturmuştu. O kadar sıkışmışlardı ki aralarında neredeyse hiç boşluk kalmamıştı.

"Tuhaf gece," dedi Ricky.

"Aynen," dedi Vanessa. "Tuhaf gece. Ama sağ ol. Yani benim için polise karşı durdun ya."

"Ah, evet," dedi Ricky. "Ne demek. Her zaman."

Vanessa gülümsedi, eğildi ve Ricky'nin dudaklarını öptü. "Belki bir ara takılırız," dedi.

Ricy başıyla onayladı. "İkimizin de içeride olmayacağını varsayarsak yarın geceye ne dersin?"

"Mükemmel."

İkisi yan yana, elleri kelepçeli, yüzlerinde kıpırdanan tebes-

sümlerle öylece oturdular. Böylece gecenin en sonu da kendince yeni başlangıçlar doğurdu.

Tarine minibüse en son getirilen kişi oldu.

"Gelip seni çıkaracağım," diye seslendi Greg ona. "Hemen minibüsün arkasında olacağım."

"Lütfen!" diye haykırdı Tarine tam kapılar kapanırken. "Bu insanlar delirmiş."

Polis merkezine doğru ilerlerken polisler yolun kenarında dağılmış bir siyah Jaguar'a rastladılar. Kaput bir ağaca çarparak ezilmişti, motorundan duman tütüyordu.

Son derece sarhoş ama çizik bile almamış olan Brandon Randall'ı tutukladılar (alkollü araç kullanma).

On üç tutuklu, evden kovulan yüzlerce insan ve hiçbir yerde bulunamayan Rivalar.

Saatler 05:00'ı vurduğunda, onyılın partisi sona ermişti.

05:00

Altısı da bir süre plajda sessizce oturdu, kimse kalkmaya hazır değildi.

Nina, Jay, Hud, Kit ve hatta Mick bile son yirmi yıldır zihinlerinin bir köşesinde sakladıkları soruların cevaplarını aldı. *Hiç geri dönecek mi? Bir kez daha onlara ait olabilecek mi?*

Evet. Ama hayır.

Dünya dönerken hepsi sessizce oturup kendi içlerinde uzlaştılar.

Bir zaman sonra, saatler geçmiş gibiyken, Nina kalktı ve bacağındaki kumları silkeledi. Santa Ana rüzgârları hızlanıyordu, Nina omuzlarında hissediyordu rüzgârı. "Hava soğuyor," dedi.

Altısı birden sörf tahtalarını tekrar kulübeye kaldırdılar ve falezi tırmanmaya başladılar.

* * *

Jay son on iki saatte olan neredeyse her şeyi kafasında tekrar oynatıyordu. Olup bitenleri idrak etmekte sıkıntı yaşıyordu ve hepsini tam mânâyla anlamasının biraz zaman alacağını biliyordu. Ama şimdiden bir konuda çok netti: Babası gibi biri olmak istemiyordu.

Geçmiş yıllarda Jay'in babasının görkeminin ya da prestijinin üzerine bulaşmasını umduğu zamanlar olmuştu. Ama şimdi çok açık bir biçimde görebiliyordu ki bunların babası gibi onu da şımartmasını istemiyordu.

Aslında, her şeye rağmen itiraf etmeliydi ki hayatında hayranlık duyacağı bir adam varsa o da hep Hud olmuştu. O an bunu sindirmek ne kadar zor olursa olsun yine de inkâr edilemez bir gerçekti.

Hud basamaklardan çıkmakta zorlanırken Jay hemen arkasındaydı. Yardımcı olmak için elini uzattı ve fısıldamadan ama başka kimsenin de duyamayacağı bir sesle, "Üzgün olman gerekiyor," dedi.

"Öyleyim," diye yanıtladı Hud.

"Hayır, öyle üzgün olmalısın ki bana bir daha asla yalan söylememelisin, böylece ben de sana hâlâ sonsuza dek güvenebileceğimi bilmeliyim. Hiçbir şey değişmemiş gibi."

Hud kardeşine baktı ve acısının yüzeye çıkmasına izin verdi. Jay kardeşinin yüzündeki ve bedenindeki acıyı gördü ve Hud'ı bunun yalnızca kırık kaburgalarla ilgisi olmadığını bilecek kadar tanıyordu. "O kadar üzgünüm," dedi Hud.

"Tamam," dedi Jay. "İyiyiz." Sonra da kardeşinin bedeninin tüm ağırlığını omzuna yüklendi ve Hud'ın falezi tırmanmasına yardımcı oldu.

* * *

Babalarının konuşması Hud'a annelerini hatırlatmıştı. June'un ona anlattığı hikâyeyi düşündü. Onun kollarına bırakılışını, Hud ağlarken onu tutuşunu ve o an, oracıkta onu sevişini.

June onu sevmeyi seçmişti ve bu, Hud'ın hayatını değiştirmişti.

O da çocuğunu annesinin onu sevdiği gibi sevecekti: bilfiil, her gün ve belirsizlikten uzak.

Belki bundan yirmi beş yıl sonra hepsi, yeni nesil Rivalarla birlikte tam da burada, bu plajda olurlardı. Belki başka bir hesaplaşma yaşanırdı. Belki çocukları ona fazla hoşgörülü ya da fazla sıkı olduğunu, aslında *y* olması gerekirken hep *x*'e vurgu yaptığını söylerlerdi.

Bunu düşününce gülümsedi. Her şeyi nasıl berbat edebilece-

ğine dair seçenekleri. Kaçınılmazdı, değil mi? Yaşama yön veren küçük hatalar ve kalp kırıklıkları. Annesi de başardıklarının yanı sıra bir sürü şeyde çuvallamıştı.

Ama her zerresiyle bildiği tek bir şey varsa o da asla gitmeyeceğiydi.

Çocuğu –şanslıysa çocukları– doğdukları günden itibaren babalarının hiçbir yere gitmeyeceğini bilecekti.

* * *

Kit, istemese bile babasına karşı bir şeyler hissetmişti. Onu sevmemişti, hayır. Ama ne kadar kusurlu olursa olsun onun da bir ruhu olduğunu öğrenmek Kit'i mutlu etmişti. Her nasılsa, babasının tamamen kötü olmadığını öğrenmek kendini daha çok sevmesini, kalbinin henüz dokunulmamış derinliklerinde olabileceği kişiden daha az korkmasını sağlamıştı.

Basamaklardan çıkarlarken Kit ancak küçük kız kardeşlerin yapabileceği şekilde herkesi itip geçti ve Casey'ye gelince durdu.

Yavaşladı ve yanından geçerken, "Affedersin," dedi.

Kit ileride dönüp o âna –çoğunlukla sessizlik içinde, hep birlikte yürüdükleri, babalarıyla birlikte basamakları çıktıkları o âna– baktığında, ailenin yeniden düzenlendiği, Casey'nin kalmasına, Nina'nın gitmesine yer açan o an olarak görecekti.

Kit, Nina'nın omzuna dokundu. "Hey," diye fısıldadı.

"Selam," dedi Nina.

"Portekiz'deki şu yer ne?" diye sordu Kit.

"Ne?" dedi Nina.

"Portekiz'deki yer. Hani gidip günün getirdiklerini yaşamak istediğini söylediğin yer."

"Ha," dedi Nina. "Bilmem. Öylesine söyledim."

"Hayır, öylesine demedin," dedi Kit. "Seni tanıyorum."

"Önemi yok."

"Hayatında en dürüst olduğun andı," dedi Kit. "Her şeyden daha önemli."

Nina döndü ve kardeşine baktı. "Madeira. Hep Madeira'da. suyun üzerindeki küçük bir evde yaşamak istemişimdir. Kasabaya ancak haftada bir yemek almak için ineceğin türden bir yer. Kimsenin beni tanımadığı ya da babamın kim olduğunu bilmediği, kimsenin duvarında posterlerimin olmadığı ve istediğim her şeyi yiyebileceğim bir yerde olmak hoşuma giderdi. Ha bir de canım isterse saçımı kestirebileceğim, bir bahçıvan ya da peyzaj tasarımcısı olabileceğim. Dışarıda bir yer. Kimsenin Brandon'la evli olduğumu bilmediği bir yer. Güzel dalga geldi mi de hep suda olacağım."

Kit tüm detaylarıyla gözünde canlandırdı. Hepsinin Nina için yapabileceği şeyi.

* * *

Mick, çocuklarını gerçekten seviyorsa onları rahat bırakması gerektiğini biliyordu. Kolay görünüyordu, yapılabilir gibiydi. Bunu kendi kefareti olarak düşündü.

O yüzden basamakları çıkarken her birini kucaklamaya, onlara özel hattının numarasını vermeye, yemeğe falan gitmek isterlerse orada olacağını söylemeye ve sonra da Jag'ına binip eve dönmeye karar vermişti.

Ayakları çimenlere değdiği an Casey'ye döndü ve "Babalık testi yaptırırım. İstersen yani. Haber ver yeter," dedi.

Bu geceyi hâlâ inanılmaz, hüzünlü ve biraz da heyecan verici bulan Casey ona gülümsedi. Sonra ne olur ne olmaz, belki babasıdır diye Mick'in elini tutup sıktı.

* * *

Aile çimlere vardığında kalan polisler fenerlerini Mick'in ve beş çocuğunun yüzlerine doğrulttu. İşte o zaman, hayatlarında ilk kez, Mick Riva'nın çocukları olmanın neden iyi bir şey olduğunu gördüler.

Hepsi içeri girdi ve on dakika boyunca süren gülümsemeler, to-

kalaşmalar, imzalar ve saçma sapan hikâyelere atılan kahkahaların ardından polisler gitmeye karar verdi.

"Birkaç kişiyi tutukladık," dedi Komiser Yardımcısı Purdy. "Özleyeceğiniz birileri olduğunu sanmıyorum. İşin aslı, vandallar."

Nina buna ne söyleyeceğinden emin olamadı ve polisin kimleri tutukladığını merak etti. "Teşekkürler," dedi. Onları kapıya kadar geçirdi.

Ardından döndü ve ailesine baktı. Erkek kardeşlerinin yüzlerinde kurumuş kan parçaları, kız kardeşinde morluk –*ne?*– ve bütün bu olayın başlangıcına göre fazladan iki kişi vardı.

"Pekâlâ," dedi Mick. "Sanırım gitme vaktim geldi."

Birinin onu durdurmaya çalışacağı hayaliyle oyalandı. Kimse durdurmayınca şaşırmadı.

Önce oğullarını kucakladı, ardından muhtemel kızını, sonra ağzı büyük olanı ve kapıya vardığında da başlattığı aileyi korumuş olanı.

Nina'yı kendine çekerek kulağına, "Teşekkürler," diye fısıldadı. "Hayatın boyunca olduğun bu insan olduğun için. Ve yaptığın her şey için."

Sonra, Nina daha ağladığının farkına bile varamamışken çıkıp gitti.

Nina kapıya bakan merdivene oturdu ve kardeşleri de yanına çöktü.

"Sen iyi misin?" diye sordu Hud.

Nina başını kaldırıp ona baktı. İçinde o kadar çok duygu dans ediyordu ki sözcüklere dökemiyordu. "Yani..." dedi, sonra vazgeçti.

"Evet," dedi Hud.

"Ben de," diye ekledi Kit.

"Aynen," dedi Jay.

Casey kapının yanında dikiliyordu.

Hud orada, eşikte tek başına ve tereddütle dikilen Casey'ye baktı. "Gel, otur. Babanın kim olduğu umurumda değil. Sen de bizden birisin."

Kit ona yer açmak için kaydı. Casey, Nina'nın yanına oturunca Jay omzunu sıktı ve Nina da hafifçe dizine vurdu.

Casey'nin onu sevecek birilerine ihtiyacı vardı. Onlar da bunu yapabilirlerdi. Onlar için çok kolay bir şeydi bu.

June ölmüştü. Ama işte orada, çocuklarında yaşıyordu.

06:00

Nina'yı gitmesi için ikna etmeleri tam olarak elli iki dakika sürdü. Beşi birden mutfak adasının etrafında dikilmiş, kraker tepsisinden bir şeyler atıştırıyorlardı.

Fikri ilk ortaya atan Kit olmuştu. "Hemen şimdi öylece çıkıp Portekiz'e gitsen ne olacak ki?"

Hud sessiz kaldı. Casey ne diyeceğini bilemedi. Nina'ysa tekrar tekrar geçiştirdi.

Ta ki Jay de Kit'i desteklemeye başlayana kadar.

"Aslında o kadar da çılgınca değil, Nina," dedi. "Burada yaşamak istemiyorsun. Hele de şimdi. Brandon'la birlikte olmak istemiyorsun. Tüm o ilgiyi istemiyorsun. Bunların hiçbirini istemediğin gibi insanlara kendini açıklamak zorunda kalmayı da istemiyorsun. Git o zaman. Kimseye söyleme. Sadece git."

"Yani diyorsun ki eşyalarımı, banka hesabımı, evimi öylece bırakıp gideyim. Kimsenin de nerede olduğuma dair bir fikri olmasın, öyle mi?" dedi Nina.

"Yani, tam olarak dediğimiz bu değil," dedi Hud.

"Brandon nerede olduğumu bilecek, değil mi? Yani yine bela olacak. İnsanlar babamın kim olduğunu hâlâ biliyor. Herkes aldatıldığımı öğrenecek. Herkes kocamın beni siktiğimin Carrie Soto'su için terk ettiğini öğrenecek."

"Acaba şey diyebilir miyim..." diye araya girdi Casey. "Kadın,

annemin cidden sinirlendiğinde hep söylediği gibi *tam bir göt lalesi* gibi görünüyor?"

"Evet, diyebilirsin," dedi Nina. "Evet, öyle diyebilirsin."

Kit o an Nina'nın bir versiyonunun –her zaman güzel sözler söyleyen tatlı kızın– gitmiş olduğunu fark etti. Birazcık daha yeni bir Nina vardı karşısında – birileri kocasıyla yatan kadının göt lalesi olduğunu söylediğinde ona hak veren bir Nina. Ve Kit, onun hem eski Nina olarak hem de bu yeni Nina olarak Portekiz'i istediğini düşündü.

"Beni biraz dinler misin?" dedi Kit. "Aslında çok basit."

"Peki," dedi Nina yılgınlıkla. "Devam et."

"İnsanların senin izini bulmasını istemiyoruz. Seni rahat bırakmalarını istiyoruz. O zaman cidden bir belirsizlik yaratacağız. Sen hemen gideceksin. Parti kontrolden çıktı. Eminim gazetelere düşecektir. İnsanlar da senin biriyle ya da bir şeyle kaçtığını düşünecek."

"Ya da öldüğümü."

"Yani, belki," dedi Hud bu düşük olasılığı kabul ederek.

"E daha iyi," dedi Kit. "İnsanlar öldüğünü söylesin. Kimi umurunda? Seni rahat bırakırlar işte. Biz senin ölmediğini biliyoruz. Mick'e de söyleriz. Ben Tarine'e ya da kimse istersen onlara söylerim. Sır tutabilecek olanlara söyleriz. Sen sadece yanına biraz nakit alacaksın, havaalanına süreceksin ve Portekiz'e tek yön bir bilet alacaksın. Kendine küçük bir ev ayarla. Ya da ne olursa. Bir bak bakalım, sevecek misin? Sevmezsen eve dönersin. Seversen de ne kadar istersen kal. Biz de seni ziyarete geliriz. Sürekli. Kimse de sorgulamaz çünkü orada sörf yapmak harika. Hud ve Jay zaten sürekli sörf çekimlerinde falan olurlar muhtemelen. Ben de peşlerine takılırım. Sürekli görüşürüz. Bazen gelip haftalarca kalırız. Sana saç baş yoldururuz."

"Gidemem," dedi Nina. "Sizi bırakamam. Sizin..." *Bana ihtiyacınız var.*

"Hayır," dedi Kit. "Artık değil. Seni seviyoruz ve yanımızda olmanı istiyoruz. Ama Nina, artık bize bakmak zorunda değilsin."

"Haklı," dedi Hud. "Kit haklı."

İşte Nina'nın bunun belki o kadar da çılgınca bir fikir olmayabileceğini düşünmeye başladığı an, o andı. Öylece çekip gidebilir mi diye düşündü. Hayal etmesi bile cesaret istiyordu.

"Kit haklı. Gitmelisin, Nina," dedi Jay. "Bu kesinlikle senlik bir şey değil ama işte tam da bu yüzden yapmalısın."

Nina onu gerçekten dinliyordu. Jay bunu görebiliyordu.

"Bütün hayatını annemizle babamızın yerini doldurmaya çalışarak geçirdin. Bundan pek bahsetmiyoruz ama... annem de işleri çok kolaylaştırmamıştı. Ama annem ne kadar sarhoş olursa olsun ya da babam eve gelsin ya da gelmesin, benim için önemi yoktu çünkü sen vardın, biliyordum."

"Benim için de öyle," dedi Hud.

"Ben hayatım boyunca bunu biliyordum," dedi Kit. "Şimdi de biliyorum. Sen Madeira'daki bir plajda yaşasan da senin hep var olduğunu bileceğim."

Casey araya girdi. "Seni doğru düzgün tanımıyorum bile ama bana da aynı şeyi hissettiriyorsun. Sanırım senin varoluşun böyle."

Kit dönüp Casey'ye baktı ve onun şimdiden bu aileyi önemsemeye başladığını gördü. Nina'yı önemsediğini. Acaba birinin ablası olmak, kendi kendine çözdüğü şeyleri bir başkasına aktarmak nasıl bir şey diye düşündü. Bunu yapabilirdi. Yapmak *istiyordu*.

"Peki bir noktada arabamı havaalanında bulup izimi sürerlerse ne olacak?" diye sordu Nina.

Kit gülümsemeye başladı. İşin lojistik kısmına geçmişlerdi.

"Benim kamyonetim," dedi Casey. "Yolun aşağısına park ettim, kayalıkların az ilerisine. Ben... Valelerden biraz gözüm korkmuştu. Bir de tüm o gösterişli arabalardan." Casey çantasına gidip anahtarları çıkardı. "Kırmızı bir pikap, deponun dörtte üçü dolu. Ruhsat babamın adına. Hangi havaalanından gitmek istiyorsan oraya kadar götürür seni."

"Sonra da git işte. Portekiz'e uç ve kendin için bir şeyler yap. Bir kerecik. Kısa bir süreliğine de olsa," dedi Kit.

Nina'yı yakalayan bu "kısa bir süreliğine" kısmı oldu. *Kısa bir süreliğine* gidebilirdi. *Kısa bir süreden* zarar gelmezdi.

"Peki ya restoran?" diye sordu Nina. "Her şeyin yolunda gittiğinden kim emin olac–"

"Restoranı satarız," dedi Kit. "Üzgünüm ama o restoranı satıp parasını almalıyız. Annem oradan nefret ederdi. Hiçbirimiz için hayali orası değildi. Bırak Ramon devralsın – orayı gerçekten önemsiyor. Bırakmalıyız artık. Hayatımızı annemin ya da büyükannemin yaşadığı gibi yaşamak zorunda değiliz. Bu bizim hayatımız, ne istiyorsak yaparız. Senden rica ediyorum, Portekiz'e git ve o lanet yeri satmamıza izin ver, lütfen."

Nina, Hud'a baktı. Hud, Jay'e baktı. "Evet," dedi Jay. "Kit haklı. Annem senin restoranı çekip çevirmek için burada kalmanı istemezdi. Hatta annem bundan nefret ederdi."

Bu doğruydu, öyle değil mi? Ama Nina yine de o restorana sımsıkı tutunuyordu çünkü ondan önce annesi de öyle yapmıştı.

Nina'nın zihninde birden bir görüntü belirdi. June sanki ona taşıdıkları şeylerle dolu bir kutu vermişti; sanki bütün ebeveynler çocuklarına bir kutu veriyordu.

June çocuklarına kendi tecrübeleriyle, kendi hazineleri ve kalp kırıklıklarıyla ağzına kadar dolu bir kutu vermişti. Kendi suçlulukları ve hazları, zaferleri ve kayıpları, değerleri ve önyargıları, görevleri ve kederleri.

Nina da hayatı boyunca tüm ağırlığını hissederek bu kutuyu taşımıştı.

Ama Nina o an anlamıştı bunu, onun görevi bütün kutuyu taşımak değildi. Onun görevi, kutuyu elden geçirmekti. Neleri tutacağına karar vermek ve gerisini elinden bırakmak. Ondan önce gelen insanlardan kalan bir sürü şey arasından neleri ileriye taşımak istediğine karar vermesi gerekiyordu. Ve geçmişten neleri geride bırakmak istediğine.

O hâlde restoranı bırakıyordu. Tıpkı annesinin yapmak istediği gibi. Nina bırakınca, June da bırakmış gibi olacaktı.

"Evet," dedi Nina. "Haklısın. Restoranı tutmamıza gerek yok."

Sonra tüm bunları anladığı hızla, nihayet, babasının ona verdiği ama onun sürekli fırlatıp durduğu kutuyu da açması gerektiğini anladı.

Günün birinde, dünya ona biraz daha anlamlı geldiğinde o kutuyu da elden geçirecek ve korunmaya değer bir şey olup olmadığını anlamaya çalışacaktı. Çok bir şey olmayabilirdi içinde ama beklediğinden fazlası da olabilirdi.

Hud, Nina'ya gülümsedi. "Git, Nina. Cidden. Git."

Hayır demek için iyi bir bahane var mıydı ki? Nina kalmak için karşısında duran insanlar dışında tek bir sebep bile bulamadı.

"Artık Nina ben olabilirim," dedi Jay. "İzin ver. Şunu bil ki nerede olursan ol, ne yaşanırsa yaşansın, sen de bu çocuklar da benim sayemde güvende olacaksınız."

"Ve benim," dedi Hud.

"Ve benim," dedi Kit. Hemen ardından kolunu Casey'nin omzuna atarak, "Casey'nin de," diye ekledi.

Böylece Nina içinde tomurcuklanma cesareti gösteren neşeyle nefesi kesilmiş ve afallamış bir hâlde kardeşlerini kendine çekti ve gitmeye karar verdi. Sadece kısa bir süreliğine.

07:00

Mick Riva, Jaguar'ını bulamadı. Yan bahçede hâlâ birkaç araba vardı ama hiçbiri onunki değildi ve hiçbirinin anahtarı ortada yoktu. Çocukları da rahatsız etmek istemedi.

O da kızının garaj yolunun girişinde, çakılların yolla birleştiği noktada durup son sigarasını içti ve ardından otostop çekmek için PSO'ya kadar yürümeye karar verdi.

Mick Riva otostop çekiyor. *Ne olay ama.* Birilerinin gününü gün edecekti.

Sigarasından son bir fırt çekti, dumanını savurdu ve izmariti havaya fırlattı. İzmarit çakılların üzerinden sekti ve usulca çalıların arasında düştü.

Malibu'nun kuru, kavruk çöl çalıları. Santa Ana rüzgârlarıyla çalkalanan bir sabah vakti. Tahta fırçasını andıran bir arazide. Daimi yanma tehlikesi altındaki bir kasabada. Eyaletin, küçücük bir kıvılcımın dönümlerce alanı yok edebileceği bir kısmında. Yanmak için yanıp tutuşan bir bölgesinde.

Mick Riva her şeyin iyi olacağını umarak, az önce 28150 Cliffside Yolu'nu ateşe verdiğinden habersiz, yürüyüp gitti.

Duman görünür hâle gelmeden önce Hud ve Jay, Nina'yla kucaklaşmış, onu sevdiklerini ve yakında görüşeceklerini söylemişlerdi. Sonra Jay, Hud'ı hastaneye götürdü.

Bekleme odasında otururlarken Jay, Hud'a birine söylemekten çok korktuğu o şeyi söyledi.

"Bende kardiyomiyopati var," dedi ve sonra bunun ne anlama geldiğini açıkladı: Sörf yapmayı bırakması gerekiyordu.

"Peki ama sen iyi olacaksın, değil mi?" diye sordu Hud. Gözleri sulanmaya başlamıştı ve Jay o an kardeşinin ağladığını görmeye katlanamadı.

"Evet," dedi başıyla da onaylayarak. "İyi olacağım. Sadece hayatımı dolduracak başka bir şey bulmam gerekecek sanırım."

Hud başını iki yana salladı. "O konuda endişem yok. Sen yaptığın neredeyse her şeyde iyisin."

Jay gülümsedi ve derin bir nefes aldı. "Ama ben..." dedi doğru sözcükleri bulmakta zorlanarak. "Ben sadece... endişeliyim. Seni yüzüstü bırakmış gibi olacağım."

"Beni mi?"

"Biz bir ekibiz."

Hud gülümsedi ve ardından sırrını döktü. "Aslına bakarsan ben de yakında bu kadar çok seyahat edebileceğimi sanmıyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ben... bunu sana en iyi nasıl söylerim bilmiyorum. Ayrıca yemin ederim ki ben de bu gece öğrendim ama..."

Jay anlamıştı. Daha Hud ağzını açtığı anda anlamıştı.

"Ashley hamile."

Jay gözlerini kapadı ve bir kahkaha attı. "Benimle dalga geçiyor olmalısın," dedi.

Hud başını hayır dercesine salladı. "Ölümüne ciddiyim."

Jay başıyla onayladı. "Vay be. Eh, ne derler bilirsin. Kardeşinin eski sevgilisiyle yatacaksan, elin değmişken hamile bırak."

Hud bir kahkaha attı ve ardından ellerini göğüs kafesine götürerek nefesini tuttu. "Böyle bir şey dediklerini sanmıyorum."

"Doğru, dememişler." Jay bir süre ayakkabılarını izledi, sonra tekrar kardeşine döndü.

"Aramız hâlâ iyi mi?" diye sordu Hud.

Jay başıyla onayladı. "Bak, hâlâ götün teki olduğunu düşünüyorum. Muhtemelen bir süre daha böyle düşüneceğim. Ama evet, aramız iyi. İyi olacağız."

Bir süre sessiz kaldılar, aralarındaki dünya yeniden ayarlanmaya devam ediyordu.

"O zaman ikimiz de bir süre Malibu'da takılacağız sanırım."

Hud başıyla onayladı. "Aynen ama..." dedi. "Ben aslında Kit'in fotoğraflarını çekmeyi düşünüyordum. *Surfe* satabilir miyim bir bakacağım."

"Kit mi? Cidden mi?"

"O iyi, Jay," dedi Hud. "Hem de acayip iyi."

Jay ağır ağır başını sallayarak onayladı, bunu zaten bildiğini yeni fark ediyordu. "Evet, tamam," dedi, Kit'in suyun içinde nasıl cüretkâr, nasıl atılgan olabildiğini düşünerek. Ortaya ne kadar şahane fotoğraflar çıkacağını hayal edebiliyordu – üstelik Kit yeni ve heyecan verici olacaktı, tıpkı Nina gibi ama büyük dalgalar ve keskin hareketler konusunda tıpkı Jay gibi cesur. Belki de içlerinde en iyisi Kit'ti. *Belki*, diye düşündü bir anlığına, *aslında esas mesele o.*

"O iyi ve biz de daha iyi olmasına yardım edeceğiz," dedi Jay. "Belki de Kit günün birinde Triple Crown kazanır. Belki yeni hedefimiz bu olur."

Hud elini uzattı ve Jay de kardeşinin elini tutup sıktı. Böylece Riva hanedanında yeni bir dönemin kapısını açtılar.

İki saat sonra, Hud'ın burnunun düzeltilmesinin ardından Jay onu Ashley'nin evine götürdü.

Hud Riva oracıkta, kapının önünde bir dizinin üzerine çökerek evlenme teklif etti. Jay, Ashley'nin evet deyişini arabadan izledi.

* * *

Duman görünür hâle gelmeden önce Casey, Nina'ya kamyonetin anahtarlarını verdi, ona sıkıca sarıldı ve tam da o an ihtiyaç duyduğu türden bir insan olduğu için teşekkür etti.

"Seninle tanıştığıma sevindim," dedi, "sadece birkaç saatliğine olsa da."

Nina gülümsedi. "Epey çarpıcı bir zaman dilimiydi ama, öyle değil mi? Tam ateşten gömlekti."

Kit de Nina'yı kucakladı ve onu sevdiğini, yakında görüşeceklerini söyledi. "Bunu yapmak zorundasın," dedi. Ve Nina, belki de ilk kez, insanların seni sevmesine ve seninle ilgilenmesine izin vermenin, onları sevmenin ve onlarla ilgilenmenin bir parçası olduğunu anladı.

"Case'le kahvaltı için dışarı gidiyoruz," dedi Kit. "Lütfen döndüğümüzde burada olma."

Nina gülümserken gözleri doldu. Kit ağlamaya başladı ama gözyaşlarını hemen sildi. Kit ve Casey kapıya doğru ilerledi. Kit'in eli kapı koluna uzandı ama henüz gitmeye hazır değildi. Döndü ve tekrar ablasına koştu.

"Seni hep seveceğim," dedi. "Kim olursan ol, nasıl bir yaşam istersen iste." Günün birinde ablasına *kendine* dair yeni öğrendiği şeyleri anlatacağını biliyordu. İkisinin de bu gece yaşadıkları değişimi anlamak için bolca zamanları olacaktı. "Seni yalnızca varlığınla seviyorum, kim olursan ol."

"Ah, velet," dedi Nina, gözyaşları artık yanaklarına dökülüyordu. "Ben de öyle."

Kit ablasını kendine çekti ve öyle sıkı sarıldı ki sanki yekvücut olabilirlermiş gibi geldi. Sonra geri çekildi, ablasını tek başına çıkıp gitmesi için orada bıraktı.

* * *

Duman görünür hâle gelmeden önce Nina Riva eve son kez şöyle bir baktı – kırık camlara ve mahvolmuş tablolara, yerdeki avizeye ve kırık lambalara. Hiçbirinin onun problemi olmadığını hatırlayınca içinde ölçüsüz bir neşe hissetti. Onları temizlemek zorunda olmadığını, bir falezde yaşamak zorunda olmadığını, Brandon'a bir daha hiç bakmak zorunda olmadığını düşünmek ona zevk vermişti.

Birkaç eşyasını alıp bir çantaya doldurdu. Bir elinde Casey'nin anahtarlarıyla yolun aşağısındaki kırmızı pikap kamyonete doğru yürüdü.

Gitmek canını yakıyordu ama biliyordu ki güzel şeyler çoğu zaman bir sızıyla ya da ağrıyla gelirdi.

İhtiyacı olan tek şey ailesiydi. Kardeşleri. Hem belki, kardeşlerinin artık ona ihtiyacı olmadığına göre biraz huzur ve sükûnet bulabilirdi. Biraz güneş. Biraz mahremiyet.

Ne de olsa ailesi büyümüştü. İnsan hep bu günü beklemez miydi zaten? Çocukların nihayet büyüdüğü ve hayatının artık ona kaldığı o günü.

Alevler çakılların ve toprağın üzerinden geçerek ihtiyaç duydukları çimenlere, yapraklara ve tahtaya ulaştı.

Evi sarmaya başladılar, yanlardan yukarı doğru tırmanıyor, pencereleri geçerek çatıya doğru uzanıyorlardı. İçerideki tüm tabloları, kıyafetleri, kırık camları ele geçirdiler. Beyaz duvarlara, fildişi kanepelere, ekru halılara ulaştılar. Şarap mahzeni, barbekü, çimenlik, tenis kortu.

28150 Cliffside Yolu capcanlı bir turuncu ve griyle yandı, karbon kokusu denizin üzerinde süzüldü.

Yangın mülkü tamamen ele geçirerek kıyı şeridi boyunca ilerlemeye başladığı sırada Greg, Tarine'i nezaretten çıkarmış, Kit ve Casey Ricky'yle Vanessa'yı bulup kefaletlerini ödemiş, Seth'in annesi gelip onu almış, Caroline Bobby'yi suçüstü yakalamış, Vaughn ve Bridger'ın temsilcileri onları çıkardıktan sonra yorum isteyen gazetecilere yanıt vermeye başlamış, Ted'in işletmecisi onunla Vickie'ye yardımcı olmak için çıkıp gelmiş, Tuesday'in halkla ilişkiler yöneticisi onunla Rafael'i almaya gelmiş ve Wendy'nin abisi onu eve götürüp çoktan bir avukat tutmuştu.

İtfaiyeciler geldiğinde Brandon kefaletle serbest kalmıştı ve Carrie Soto'nun otel odasındaydı. Televizyonu açınca sabah haberlerinde evinin alevler içinde olduğunu gördüler.

Point Dume tahliye edilirken –komşular çocukları ve fotoğraf albümleriyle evlerinden çıkıyordu, köpekleri lüks steyşın araçlarının arkasına sıkıştırılmıştı– alevler göğe yükseliyordu. Parmak uçlarıyla ağaçların tepelerine ve diğer gayrimenkullerin ikinci katlarına uzanıyor, evleri bütün bütün yutuyordu.

Malibu halkı evleri nasıl tahliye edeceğini biliyordu. Bunu daha önce de yapmışlardı. Tekrar yapacaklardı.

Yangın kontrol altına alındığında –malikâne kömürleşmiş, ıslak bir iskeletten ibaret kalmıştı, komşuların evleri tutuşmuş ve külle kaplanmıştı, gökyüzü griyle lekelenmişti, itfaiyeciler alınlarını siliyorlardı– evin hanımı hiçbir yerde bulunamadı.

Nina Riva uçuşun ortasındaydı.

Yangını daha sonra bir Amerikan gazetesinden öğrenecek ve elini göğsüne götürecek, kimsenin yaralanmadığını öğrenince rahatlayacaktı. Hasarı ve neden olduğu üzüntüyü düşünecekti.

Ama bunun da ezelden beri Malibu'daki uzun yangın dizisi içinden bir yangın olduğunu anlayacaktı.

Yıkım getirmişti.

Ama aynı zamanda küllerinden doğacak bir yenilenmeye de kapı açmıştı.

Yangının hikâyesi.

TEŞEKKÜRLER

İki yıl önce bu kitaba başladığım günkünden farklı bir yazarım bugün. Bu tamamen müşfik ve muhteşem editörüm Jennifer Hershey'nin anlayışı ve yönlendirmesi sayesinde. Jennifer, senin rehberliğin bana verilmiş bir hediye gibi ve bunun için inanılmaz minnet doluyum.

Kara Welsh ve Kim Hovey; beni şaşırtıcı derecede mükemmel bir yayınevinde *evimde* hissettirdiğiniz için teşekkürler. Susan Corcoran, Leigh Marchan, Jennifer Garza, Allyson Lord, Quinne Rodgers, Taylor Noel, Maya Franson, Erin Kane ve Ballantine'daki diğer muhteşem insanlar; o şahane fikirlerinizle, detaylara gösterdiğiniz dikkatle ve özeninizle beni şaşkına çevirdiniz. Hepinize kalbimin en derininden teşekkür ederim. Carisa Hays, çok çılgın bir başlangıç oldu, öyle değil mi? Gittiğim yerin yetkilisi sen olduğun için inanılmaz şanslıyım. Paolo Pepe, sen bu kapak işini biliyorsun. Daha çok sevemezdim. Teşekkürler.

Theresa Park, kraliçem ve aynı zamanda temsilcim, senin bana olan inancına öylesine minnettarım ki... Bir heyecana duyulan o inancı beni daha çok zorlamak için gaza getiren bulaşıcı yüksek beklentilere çevirmekte üstüne yok. Tabii dünyanın en iyi el yazması Noel kartları konusunda da. Ayağımın hep yere basmasını sağlıyorsun ama aynı zamanda daha yüksekleri hedeflememe de yardımcı oluyorsun. Daha ne isterim.

Emily Sweet, Andrea Mai, Abby Koons, Alex Greene, Ema

Barnes, Celeste Fine ve Park + Fine ekibinin geri kalanı, her gün nasıl bu kadar iyi iş çıkardığınıza hâlâ hayret ediyorum. Ama bir yandan da beş bin kilometre öteden izleyip durduğum ve NYC'ye geldiğimde de yeniden bir araya gelinen bölümler yaptığımız gerçekten muhteşem bir reality show gibi geliyorsunuz bana. Sanırım demek istediğim şu ki hepinizi çok *seviyorum*.

Sylvie Rabibeau ve Stuart Rosenthal; Mick Riva efsanesi nihayete erdiği için mutlu musunuz? (Ya da bitti mi ki? Söz vermiyorum.) Hikâyelerim ve karakterlerim için böyle canla başla mücadele ettiğiniz için sağ olun. Her konuşmamızda bunu hissedebiliyorum ve bu benim için dünyalara bedel.

Brad Mendelsohn! Bunun her tarafında parmak izlerin var. O gün Nate'n Al's'ta seni sorguya çekmeme izin verdiğin için teşekkür ederim, benim en birinci Malibu sörf danışmanım. İlerisi için hedefim seni biraz oyalamak ama dalgaların içinde dalamayacağın kadar değil. Tabii ben seninle gelmeyeceğim. Pasifik Okyanusu buz gibi, bundan pek bahsetmemiştin. Her neyse, teşekkürler, dostum. Bu hikâye için yaptığın ve yapmaya devam edeceğin her şey için.

Peanuts, bana inandığın ve hayatımı sürdürmeme yardım ettiğin için teşekkür ederim. Sensiz bu kadar iyi ayarlayabilir miydim emin değilim. Sen benim bütün versiyonlarımı bilen nadir insanlardan birisin ve şimdiki versiyonumun buna gerçekten ihtiyacı var. Umarım ben de sana aynı şekilde hissettirebiliyorumdur.

Rose, Warren ve Sally, siz devreye girip de ben yazabileyim diye Lilah'ya böyle iyi bakmasanız bu kitaplar olmazdı. Bu hikâyeyle ilgili gevezeliklerimi dinlediğiniz, her zaman yanımda olduğunuz ve Lilah'ya böyle şahane bir büyükanne ve büyükbaba (ve bir de büyük büyükbaba) olduğunuz için teşekkür ederim. Ekstra özel teşekkür, yokluğunuzda sizi özleyen Lilah'ya çok iyi baktıkları için Rina ve Maria'ya gidiyor. Benim çalışabilmek gibi bir ayrıcalığım varsa bu sizin kurduğunuz destek sistemi sayesinde. Bunun için ne kadar teşekkür etsem az.

Kardeşim Jake, sana edilecek o kadar çok teşekkürüm var ki denemek bile aptalca geliyor. Ama şu kadarını söyleyeyim: En başından beri her şeyde yanımda sen olduğun için teşekkür ederim. Kutuları benimle birlikte elden geçirdiğin için teşekkür ederim.

Alex, her gün bilgisayarın başına oturduğumda senin düşündüğün yazar olabilmek için çabalıyorum. Kariyerimin her ânını bütün kalbinle benimle paylaştığın için teşekkür ederim. İşler zorlaştığında hemen yanımda bitiyorsun ve başarıdan benimle birlikte keyif alıyorsun, tek bir ânı bile kanıksamadan. Buna ihtiyacım var. Ayrıca yaptığım şeye ve bunu yapabilmek için ihtiyaç duyduklarıma böyle saygıyla yaklaştığın için de teşekkür ederim. Tipik bir örnek; şu an kızımıza sen bakıyorsun, ben bu kitabı bitirebileyim diye ön bahçede piknik yapıyorsunuz – iki yıldır beklenen an. Biliyorum ki dışarı çıkıp da sana bitirdiğimi söylediğimde tezahürat yapacaksın. İşte ancak o zaman tamamen bittiğini anlayacağım.

Ve son olarak, Lilah. Artık bir yazar olduğumu biraz biraz anlıyorsun. Kitap kapaklarında adımı okuyabiliyorsun. Geçenlerde biri "Daisy" diyecek oldu, hemen "Jones ve the Six mi?" diye tamamladın. Yani artık bir gün bu kitabı okuyup da sana ne söylemeye çalıştığımı anlayacağın zamanları gözümde canlandırmak daha kolay. Ama yine de tamamen açıklığa kavuşturayım: Zaman zaman bir şeyleri yüzüme gözüme bulaştırabilirim. Hiçbir zaman da mükemmel olmayacağım. Ama hayatta olduğum sürece hep yanında duracağım, elim tutman için sana uzanmış olacak. Ben seninim.

tg:kaktusunx

MALIBU, AĞUSTOS 1983. RIVALARIN YAZ SONU PARTİSİ.

Herkes meşhur Riva kardeşlere yakın olmak istiyordu. Yetenekli bir sörfçü ve süpermodel Nina, biri sörf şampiyonu diğeriyse namlı bir fotoğrafçı olan Jay ile Hud ve hepsinin gözbebeği küçük kız kardeş Kit. Bu dört kardeş Malibu'da ve hatta dünyada herkesin hayran bakışlarını üzerlerine çekiyordu. Özellikle de efsanevi şarkıcı Mick Riva'nın çocukları oldukları için.

Herkesin heyecanla beklediği ve unutulmaz dedikodulara malzeme olan parti, her geçen saatle birlikte gitgide kontrolden çıkıyordu. Alkol su gibi akıyor, müzik duvarları sarsıyor, nesiller boyu bu aileyi şekillendirmiş olan aşklar ve sırlar su yüzüne çıkmaya can atıyordu.

Nina Riva, ömrünü dağılmamaya çabalayarak geçirmişti ama inşa ettiği her şey bir gecede başına yıkılacaktı.

"Yaz mevsimini bir kitaba sığdırabilecek olsaydınız, o kitap *Malibu'da Son Parti* olurdu." —*Oprah Daily*

"Reid'in Malibu betimlemeleri öyle canlı ki okurken yüzünüzde denizden esen rüzgârı, parmaklarınızın arasında ince kumları hissedeceksiniz... Aile üyelerini bir arada tutan bağlar ve insanı özgür kılan güce dair mutlaka okunması gereken bir hikâye." —*Kirkus*

CHOICE 2021

NEW YORK TIMES

YILIN EN İYİ KİTAPLARINDAN BİRİ:

• WASHINGTON POST • TIME • MARIE CLAIRE
• POPSUGAR • PARADE • TEEN VOGUE • SELF